KATE WILLIAMS

ERKEK ZEVKLERİ

"ETKİLEYİCİ, ZEKİCE VE OLDUKÇA KEYİFLİ."
GUARDIAN

Çeviren:
SERHAT TUNAR

KATE WILLIAMS

*

ERKEK ZEVKLERİ

Genel Yayın No: 129
Macera Polisiye Gerilim Kitaplığı: 34

Erkek Zevkleri
The Pleasures of Men

© Kate Williams, 2012
© Altın Bilek Yayınları, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığı ile yapılan sözleşme uyarınca Altın Bilek Yayınları'na aittir.
Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan
Yayın Yönetmeni Cenk Kayakuş
Dizi Editörü Emel Balkan
Yayına Hazırlayan Çağla Songül Baş
Kapak Tasarımı Cenk Kayakuş
Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları
Baskı Yenigüven Matbaası
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 210
Davutpaşa – Zeytinburnu İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11952
Yayınevi Sertifika No 23274

Birinci Basım Haziran 2015, İstanbul (3000 adet)

ISBN 978-605-9824-05-7

ALTIN BİLEK YAYINLARI
Taksim, İstiklal Cad. Zambak Sok. No:12/4 Beyoğlu İstanbul
Tel: 0212 292 18 80 Faks: 0212 292 18 60
web: www.altinbilekyayinlari.com
e-posta: info@altinbilekyayinlari.com

KATE WILLIAMS

Erkek Zevkleri

- roman -

Türkçesi
SERHAT TUNAR

altın bilek yayınları

Yazarın yayınevimizden çıkan kitapları

Erkek Zevkleri

KATE WILLIAMS

30 Kasım 1974 tarihinde İngiltere'de doğdu. Tarihçi, yazar ve televizyon sunucusu olan Williams, Edgbaston Kız Lisesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra Oxford Somerville Koleji'ne başladı. Daha sonra Londra Üniversitesi'nde eğitimine devam etti ve doktorası üzerinde çalıştığı yıllarda Emma Hamilton'ın hayatı üzerine yoğunlaştı. Aynı zamanda *BBC Breakfast, Newsnight, The Review Show, Sky News, BBC News 24* gibi programlarda sunuculuk yapan yazarın ilk kitabı olan England's Mistress, Random House tarafından 2005 yılında yayımlandı ve The Times ve The Independent tarafından yılın en iyi biyografi kitabı seçildi.

ERKEK ZEVKLERİ

"Bu bir hastalık... Mutluluk verici düşünceler yerine acı veren şeyleri düşünmeye daha ne kadar devam edecekler?

Sorunlarının ruhları,

Onları yataklarında avlayacak."

Florence Nightingale,
Hemşirelik Üzerine Notlar

BAŞLANGIÇ

Londra, Temmuz 1840

TÜCCARLARIN BOZULMUŞ YİYECEKLERİ ve döküntü hırdavatları attıkları çöplüğün karşısında bulunan Spitalfields Market'e gece oldukça geç gelirdi. Pazarcılar elmalarını ve lahanalarını sepetlerine koyup, et parçalarını, istiridyelerini ve bol bol bulunan balıklarını, eski püskü hırdavatlarını ve ucuz kıyafetlerini toparladıktan sonra sokağın köşesinde bulunan Lily'nin İçki Evi'ne doğru kol kola girerek kısa bir yolculuğa çıkarlardı. Bense geride, çöplüğün yanında durup, çöpü karıştıran insanları küçük larvaların taze etten sürünerek çıkmalarını izler gibi izlerdim.

Çöpü karıştırmaya ilk önce fiziksel engelleri sebebiyle ordudan atılan genç erkekler gelir, çöpü elleriyle karıştırırlardı. Onları, bebeklerini göğüslerinin arasında kundaklamış olan kadınlar izlerdi. Çöpün içerisinden alabalık, horoz ve domuz etlerini seçip sonra da etleri kemiklerinden ayırırlardı. Bebekli kadınlardan sonra ise bir grup sümüklü çocuk gelirdi. Çöpün içerisinde buldukları havuçların baş kısımlarını ısırır, kırık kutuların içlerinde bulunan patatesleri oyarlardı. Herkes gittik-

ten sonra da çürük dişlerini göstererek o yaşlı kadın gelirdi. Soluk yüzü tıpkı bir hapishane duvarını andırır, çöp yığınının yanına geldiğinde ise birdenbire kahkahalara boğulurdu.

En başta yaşlı kadının çığlığını benden başka kimse duymadı. Ne cin içerken bir yandan da para ve kadınlar hakkında çene çalan denizciler, ne sokağın köşesinde bekleyen koyu kırmızı elbiseli kadınlar, ne de marketin yanında çaldıkları mallar için kavga eden çocuklar yaşlı kadının çığlığını duydu. Duymadıkları bu çığlık ise bitmek bilmiyordu. Sesinin şiddeti ağlamasıyla birlikte dayanılmaz şekilde artınca çocuklar yaşlı kadının olduğu yere doğru baktılar, kadınlar sonunda bu çığlığı fark ettiler ve denizciler de ellerinde içki şişelerini bıraktılar ve bu esaslı adamlar, kendilerine ufacık bir değer bile vermeyen, uzun siyah paltolar giyen ve saçları her zaman düzenli olan sağduyulu adamlarla yaşlı kadının yanına gittiler. Kanlar içerisinde bir o yana bir bu yana dönen kadına baktılar ve onun ölmek üzere olduğunu düşündüler.

Ancak birden kadının arkasında, yerde yatan birini fark ettiler; orada mavi elbiseli bir kız vardı. En az yirmi kez bıçaklanmış olduğunu düşündüler. Derisi, bozulmuş bir et gibi kararana kadar bıçaklanmıştı. Kolları ve bacakları arkaya doğru bükülmüştü, bu şekilde göğsü ortaya çıkmıştı ve soluk saçları da örülüp ağzının içine sokulmuştu. Mavi bir kurdele ve bir tarak da saçının üzerinde bırakılmıştı. Katil, kızın göğsünün üzerin oyarak, bir yıldız şekli oluşturmuştu. Ve sonra, biraz daha dikkatli baktıklarında, kızın hâlâ sıcak olan kalbinin ortasına yerleştirilmiş bir bozuk para gördüler.

Abigail Greengrass, Davis's Tuhafiyecisi'nden çıkmadan önce dar eteğini silkti. Bu şekilde, tüm günün kirini ve yorgunluğunu üzerinden atabileceğini düşünüyordu. Kapı arkasından gürültülü bir şekilde çarptı, ama bunu önemsemedi. Bayan Davis'den ve onun aptal aptal gülümseyen kızlardan nefret ediyordu. Long Acre'a doğru yolu çıktığında, ayakkabılarıyla

bastığı kaldırım taşlarının ıslaklıklarını hissedebiliyordu. Pasta dükkânı önünden geçerken, dört işçi ona ıslık çaldı ve o da içlerinden esmer olana bakıp hafifçe gülümsedi. Long Acre Sokağı'na girdi ve evlerine gitmekte olan insanların arasına daldı ve günün yorgunluğunu o anda üzerinde hissetti: Gün içinde boynunu eğmekten omurgası ağrımış, sol gözü seğirmeye başlamış ve Bayan Davis iğne batırdığı için tırnağının altındaki deri kıpkırmızı olmuştu.

"Yaşlı cadı," diye geçirdi içinden. İki hafta boyunca, Bayan Davis dikiş dikip, delikleri onardığını söylemişti, ki bu da dükkânın arkasında boş boş oturmak anlamına geliyordu. Ağ örmede ve süslemede en az dükkândaki diğer kızlar kadar iyi olmasına ve Bayan Davis'in, altın saçlarına bayıldığı için favorisi olan Emily Warren'dan on kat daha fazla çalışmasına rağmen, Abigail hak ettiği övgüyü alamıyordu.

Sokaktaki dükkânların yanından yürürken etrafta kimseyi göremiyordu. Eczanenin vitrininde, içlerinde mavi, yeşil ve kırmızı sıvılar bulunan yuvarlak cam şişeler duruyordu. Tıpkı kırtasiyenin yanındaki tezgâhta duran elmalara ve ayvalara bakmaktan kendini alamadığı gibi, Ne zaman o eczanenin önünden geçse, şişeler bakmaktan kendini alamıyordu. Kraliçe ile ilgili son haberlerin yayımlandığı gazeteleri satan çocuğun yanından geçip gitti. Pasta dükkânının vitrinindeki o rengarenk pastaları bile görmüyordu.

Aklına tekrar Bayan Davis gelmişti. Topuklu ayakkabısıyla yere her bastığında çıkan o yüksek ses kafasının içinde çınlıyordu. Abigail, St. Paul Sokağı'na girmek üzere yolun karşısına geçti, oradan da Londra Duvarı'na doğru yürüyecekti. Eteğini düzeltti ve Piskoposlar Geçidi'ne doğru yürüdü sonra da Shoreditch Caddesi'ne. Aklında sadece Bayan Davis'den ve Emily' den ne kadar nefret ettiği vardı. Bir gün kendi işini kuracaktı ve Bayan Davis ve Emily ona iş için yalvardıklarında ise onlara sadece küçük, gereksiz işler verecekti. Tırnaklarını yiyerek yürümeye devam etti. Buna daha fazla dayanamıyorum, dedi

içinden. Bundan daha iyisini hak ediyorum. Açacağı dükkânı düşündü. Abigail Greengrass. Saygın Tuhafiyeci.

Boundary Sokağı'na döndü, gaz lambaları sokağı hafif bir şekilde aydınlatıyordu. Net bir şekilde göremiyordu, düşünemiyordu, kafasının içinde kapalı kalmıştı.

Arka taraftan gelen bir ses duydu. Bir ayak sesi.

Arkasını dönüp baktı, sokak boştu. Görebildiği tek şey, ayın sokaktaki taşların üzerindeki yansımasıydı. Bayan Davis ve Emily ile ilgili düşünceleri kaybolmuştu. Yalnızca nerede olduğunu ve etrafında ne dönüp bittiğini düşünüyordu.

Ayak sesleri bir kez daha geldi ve bir nefes sesi duyuldu. Yürümeye devam etti, kendini bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Bir öksürme sesi duydu, bunu oldukça net duyulabilen bir topuk sesi takip etti. Göğsü daralmıştı. Hızını arttırdı. Adam da öyle...

Tanrım yardım et.

Arkasına dönüp bakmayacaktı. Arkasına dönerse bu o adamın varlığını kanıtlayabilirdi, ama yürümeye devam ederse, o adamın orada olup olmadığını asla bilmeyecekti ve adam bir yerden sonra kaybolup gidecekti. Bu şekilde güvende olacağını düşündü ve bu olaydan kimseye bahsetmeyecekti. Biraz yürüdükten sonra birini gördü, sepetini taşıyan bir adamı... Arkasında iki çocuğuyla birlikte yürüyen bir kadın vardı. Onlara doğru yürüyüp arkalarına geçmeyi düşündü ve eve varana kadar da kalabildiği kadar onların yanında kalacaktı.

Abigail yürümeye devam etti. Adam da öyle...

Sakin ol, dedi kendine. Evine yalnızca birkaç sokak uzaklıktaydı. Tanrı ile en son konuştuğunda küçük bir kız çocuğuydu ve annesi ölmek üzereydi. O an ise Tanrı ile pazarlık ediyordu. Eve dönmemi sağla ve neyimi istersen al. Her pazar kiliseye gideceğim. Joseph ile evleneceğim. Bayan Davis'i ve Emili Warren'ı seveceğim.

Hiç olmadığı kadar hızlı yürüyordu, adamın da aynı hızla geldiğini duyuyordu. Saçma saçma düşünmeyi bırak, dedi

kendine. Sadece seni korkutmaya çalışıyor.

Sola döndü, adamın takip edeceğini biliyordu. Sokak oldukça sessizdi. Eve giderken izleyebileceği başka bir yol yoktu. Terk edilmiş evlerin yanından geçerken, camları birer göz gibi parıldıyorlardı, adamın arkasından geldiğini duyabiliyordu. Hiçbir şey olmayacak. Şanslı bir kızsın –bunu unutma. Her zaman şansın yaver gitmiştir. Sokağın sonuna doğru yavaşladı ve adamın da yavaşladığını duydu. Güzel şeyler düşün, dedi kendine. Joseph ile Thames Nehri'nde geçirdikleri günü ve çocukken babasıyla oynadıkları oyunları düşünmeye çalıştı.

Düşünebildiği tek şey ise bir an önce evine sağ salim ulaşabilmekti. Sabah evden aceleyle çıktığı için odasını dağınık bırakmıştı, yatağını bile toplamamıştı. Ev sahibi Bayan Wornley arkasından, "Bu akşam kirayı getirsen iyi olur, yoksa başın derde girecek küçük hanım," diye bağırmıştı. O an yatağına olup uyumaya çalışmak için her şeyini verirdi. Holborn Sokağı'nın köşesindeki evinin kapısına dokunduğunda, kendini güvende hissedip, şu hâline yarın kahkahalarla güleceksin, diyecekti kendi kendine.

Ve bir daha da kestirme yolu kullanmayacaksın.

Yalnızca birkaç metre kalmıştı. Önce sola sonra da sağa dönecekti, pasta dükkânının arkasındaki ara yoldan geçip evine ulaşacaktı. Ara yolun karanlık girişine doğru yürüdü. Bir an duraksayıp derin derin nefes aldı. Bayan Wornley'in kapıyı açınca sokağın evin içinden gelen ışıkla aydınlanacağını düşündü. Evim. Gülümsedi ve ışığa doğru yürüdü.

BİRİNCİ BÖLÜM
Erkeklerin Şehri

PARDÖSÜLÜ İKİ ADAM kapımızın önünde dikiliyordu. Dayım, onların işe başlamadan önce biraz dinlenip sohbet eden işçiler olduklarına beni inandırmıştı. Esmer olanı son bir hafta içerisinde en az üç kez görmüştüm. Yüzünde, sakalının bitiminde bulunan siyah benekleri görebiliyordum. Beneklere uzanıp onları aşağı attığımı ve adamın pürüzlü cildini, tıpkı bir bebeğinki kadar, lekesiz bir hâle getirdiğimi hayal ettim.

Kışın penceremden, sokaklarda dolaşan birçok insanı görmüştüm; kol kola gezen çiftler, kova kova süt taşıyan hizmetçiler, sırtlarına ağırlığınca tuğlalar yüklenmiş işçiler ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyen yaşlı kadınlar... Haziran geldiğinde ise sokağımızda aylak aylak evimin önünde dolaşan ve kapıma yaslanan adamlardan başka kimseyi görmek mümkün olmamıştı. Evimin kapısına yaslanıyor, elbisemi süzüyor ve hafifçe koluma dokunuyorlardı.

"Catherine, bu akşam lütfen bir şans ver," derken duvarın üzerinde duran Hogarth'ın Gin Lane adlı tablosunu düzelti-

yordu, bu yüzden konuşurken bana bakma ihtiyacı duymuyordu. "Canını sıkmak için ortada bir sebep yok, suratını asmayı bırak lütfen." Geriye doğru bir adım attı ve sağ tarafta bulunan Afrika'ya özgü ölüm heykelinin üzerinden kömür kovası ile kendine destek yaptı. "Bay Janisser oldukça varlıklı bir adam."

Kalp atışlarım hızlanıyordu. "Yani kararın kesin, öyle mi?"

Dayım tozlu elbisesi silkti ve bana bakmak için döndü. "En güzel elbisen bu mu?" Son birkaç ayda oldukça fazla boy atmıştım. Princes Caddesi'ne taşındıktan kısa bir süre sonra satın aldığım soluk sarı renkli elbise bile ayak bileklerimin rahatsız edici şekilde yukarısında kalıyordu. Elbisenin yeşil süsü ise çizmelerimin üstüne değiyordu.

"Otursam daha iyi olur. Günümüzde elbise almak oldukça zor."

Omzunu silkti. "Hayat bir şekilde devam etmeli hayatım. Korkunun esirleri olarak yaşayamayız. Kimse senin başını belaya sokmayacak. Unutma, mağdur olan her zaman fakirlerdir. Her neyse! Thomas'dan seni önümüzdeki hafta terziye götürmesini rica etmem gerekiyor."

Dayımı dinlerken, küçük odasında, gençliğinde kalma soluk elbisesini giymiş ve evlenme yaşını çoktan geçmiş yaşlı bir kadın gözüme çarptı.

"Uzamayı durduracak bir çözüm bulsam iyi olacak."

"Kulağa gayet mantıklı geliyor," dayımın yanındaki kara saat çalmaya ve tepesinde bulunan altın adam da yavaşça dönmeye başladı. "Birkaç yıl önce doğmuş olsaydın, Jane saçlarını düzeltmen konusunda sana yardımcı olabilirdi." Yüzü oldukça ifadesizdi. "Yemeğimizi yedikten sonra, odana gitmeni ve saçlarını düzeltmeni istiyorum. Ve daha uygun bir kıyafet seçersen de hiç fena olmaz." Göz bebekleri büyüdü. "Solgun leylak rengi olabilir mesela. Bu akşamki misafirlerimiz oldukça değerli kişiler."

Dayım arkasını dönüp giderken gözlerim yanağındaki büyük kahverengi lekeye takıldı. Sağlıklı bir beneğe benzemiyordu. Dayım siyah saçlarını her zaman düzenli bir şekilde tarardı ve sakal ya da bıyık da bırakmazdı. Bu hâliyle, hafif buruşmuş olan cildi adeta dünyaya içini dökerdi.

Odama Grace ile dönmek için sabırsızlanıyordum. Saçlarımla oynarken dayımın taklidini yapardı ve bu bana oldukça komik gelirdi.

"Arkadaşlarınla daha önce tanışmıştım."

"Sen olmadan ortamın tadının aynı olacağını sanmıyorum hayatım." Elini uzattı ve damgalı yıldız yüzüğünü serçe parmağına taktı.

Güney Amerikalı "oldukça değerli" misafirimiz için çayı demlemek ve o sinsi ifadesine katlanmak zorundaydım fakat o adam için leylak rengi elbisemi giymeyecektim.

"Bay James Leith Janisser, değerli dostumuz Bay Belle-Smyth'in kardeşidir. Ne yazık ki şu an sağlığının zirvesinde değil."

Dayıma tatmin edici bir cevap verme niyetinde değildim. Bu esnada camın önünden komşumuz Bay Kent geçti ve bize el salladı. Havanın oldukça sıcak olmasından dolayı olacak ki, çocuksu yüzü parıldıyordu. Sonra tekrar dayıma baktığımda ise sinsi bir gülümseme ifadesi yüzünü aydınlatıyordu. "Duyduğuma göre genç Bay Janniser, hanımefendileri memnun etmek için oldukça cömert davranıyormuş." Konuşmayı bitirmek için hafifçe omzuma dokundu.

Londra'nın doğusunda, Princes Caddesi'nde bulunan evimiz üç katlıydı ve neredeyse yüz yaşındaydı. Çevresinde bulunan diğer binalar ise otuz, hatta bazıları kırk, nüfuslu aileler, terziler, mobilya üreticileri ve Fransızca konuştuklarında tek bir kelime dahi anlamadığım dokumacılar ile doluydu ve gece boyunca bu kalabalık binaların pencerelerinin önünde mumlar yanardı. Ben Richmond'da büyümüştüm ve burayı daha

önce yalnızca bir kere gelmiştim. Fakat bu seferki ziyaretim tam bir ızdırap hâline gelmişti. Sokakları dahi hatırlayamıyordum. Dayımın yanına geleli henüz bir yıl bile olmamıştı, fakat sanki Doğu Londra'yı hiç görmemişim gibi kafam Lavanta Bahçeleri'yle bomboş bir hâle gelirdi.

Princes Caddesi'ne geldiğim ilk haftalarda etraftaki gürültüye tahammül edemiyordum. Adamların bağrışmaları, bebeklerin ağlamaları, köpek uğultuları ve metalin ve odunun bitmek bilmeyen çınlamaları gün boyu devam ediyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi lağım suyu, çürümüş sebze, pis insan ve köpek kokuları da adeta burnumun ırzına geçiyordu. Koridoru dönüp odama doğru ilerlerken, dışarıdan gelen sarı renkli bir pis dumanın yatak örtümü sarmaladığını göreceğimden emin olarak odama girerdim. Lavanta Bahçeleri'nde ise gürültüyü yalnızca içeride olan bizler yapardık. Dışarısı oldukça sessiz ve sakin olurdu, kokusunu alabileceğiniz tek şey ise otlardı. Buraya geldiğim ilk günlerde yatağıma, çatıdaki pis güvercinlerin bacadan aşağı ineceklerini ve yatağımın üzerinde kanat çırpmaya başlayacaklarını ve kendi pislikleri yetmiyormuş gibi sokaktaki tüm kiri de beraberinde getireceklerini bilerek yatardım.

Birkaç ay geçtikten sonra Princes Caddesi'ne alışmaya başlamıştım, ta ki misafirlerimizi evimize donuk ve şaşırmış bakarak görene dek; gözlerinde bakışlar bana tekrar yaşadığımız yerin Londra halkı tarafından pek rağbet gören bir yer olmadığını hatırlatmıştı.

Grace'in çoktan odama gitmiş olduğunun farkındaydım ve beni beklediği hayaliyle odama gitmek için küçük merdivenden yukarı çıktım. Sarı saçları zifiri karanlık bir odayı aydınlatmaya çalışan bir mumu andırıyordu.

"Duydum ki bu akşam için iyi bir elbiseye ihtiyacın varmış." Arkamı döndüm ve elbisemin düğmelerini açmaya başladı. Parmakları boynumun üzerindeydi ve saçlarımı kenara itiyordu. Leylak rengi elbisemi omuzlarımın üzerinden dü-

zeltti ve bu andan sonra ona yaslanmak, ellerimle ona uzanmak istedim.

"Benimle evlenmek isteyen biri var." Masanın yanındaki sandalyeye oturdum.

"Evlenme vaktin geldi zaten."

"Asla." Ben seninle kalmak istiyorum. "Keşke birlikte yaşadığımız bir evimiz olsa."

"Bunu ben de isterim." Elini saçıma attı ve taramaya başladı. Birbirimize bakıp gülümsedik. Göğsüne yaslandım ve vücudum ateş gibi yanmaya başladı.

Fakat odada dayımın Afrika'da bulup getirdiği, duvardan gözlerimin içine bakan maskeler, avcıya benzeyen iki küçük koyun ve benden başka kimse yoktu. Karmakarışık bir hâle gelmiş olan saçlarımı elime aldım ve taramaya başladım. Daha sonra saçıma bir şekil vermesi için Jane'i çağırdım.

Misafirlerimizin ziyareti tam da beklediğim gibi geçiyordu. Constantine Janisser, sıska, çenesi düşük ve bacakları iki uzun boru gibi duran garip bir adamdı. Annesi ona hayran hayran bakarken babası da onu da sürekli övüyordu.

"Oğlumuz okulda son derece başarılıdır."

Gerçekten de oldukça mütevaziydiler! Daha sonra, dayım ve Bay Janisser birbirlerini iş ve aile ile ilgili soru bombardımanına tutmaya başladı (İki kızları Bath şehrinde eğitimlerini tamamlamışlar ve kendileri ile yaşayan on sekiz yaşındaki yeğenleri şimdiden nişanlanmış). Bununla yetinmeyip akrabaları Belle-Smyth'in ne kadar varlıklı olduklarından da bahsetmeyi unutmadılar. Bayan Jenisser, yıkık dökük hediyelik eşya dükkânımız hakkında konuşurken sevimli kelimeler seçmeye özen gösteriyordu. Acemice demlediğim çayın yanında, Bayan Jenisser'a yemesi için çörek ikram ettim, en güzel çiçek desenli tabağımızda da çeşit çeşit kurabiyeler sundum ve gülümsedim. Nasıl gülümsemiş olabilirdim ki?

O anda bir yengemin olmasını çok isterdim. Misafirleri, he-

yecandan iki ayağını bir pabuca sokmaya çalışarak ve gevezelik ederek ağırlaması çok işime gelirdi doğrusu. Ayrıca, konuşmasıyla ortamın havasını yumuşatacak ve bizi uzun sessizlik anlarında kurtaracak bir yenge tam da ihtiyacım olan kişiydi. Fakat sonra hatırladım ki yengem Cross ne rahatlatıcı ne de nazik bir insandı ve dayımın da bir karısı olmuş olsaydı, çok büyük ihtimalle o da Cross yengem gibi olacaktı.

Grace olsa oldukça güzel göründüğümü söylerdi. Ama bu adam ve ailesi benden çekiniyorlardı ve bu da onlardan nefret etmem için yeterli bir sebepti. Babamın bir arkadaşının söylediğine göre annemin küçük burnunu ve yeşil gözlerini almışım. Bir keresinde beni arkadan gören bir kişi de "Aman Tanrım! Ne kadar da güzel saçların var. Simsiyah! Ebeveyninden bir tanesinin Hintli olma olasılığı var mı?" demişti. O gün ise saçlarım eskiden olduğundan çok daha koyu bir renkteydi ve dayımın yanına gelip onunla yaşamaya başladığım günden o güne dek de sırtıma kadar uzamış durumdaydı. Ama dış görünüşüm problem teşkil etmiyordu. Sorun tavırlarımdaydı. Beni izleyen herhangi biri ortama uygun hareket etmediğimi söyleyebilirdi. Her bir parçam, vücudum ve ruhum kesinlikle oraya ait değildi.

Dayıma, "Neden beni evlendirmeye çalışıyorsun?" diye sormak istedim. Sorumluluk sahibi olan bir baba geçmişim hakkında meraklanıp sorular sorabilirdi.

Kafamı çevirdim ve Janniserların gösterişli at arabalarının yanında duran uşaklarını gördüm. Evlerin köşelerinde bir deri bir kemik kalmış köpeklerin havladığı ve yağmur sularının aşağıya doğru kahverengi olarak aktığı Princes Caddesi'nde olmasından dolayı vücudunun her bir kası gerilmişti. Sonra onun arkasında, karşı evin duvarına asitle bir şeyler yazan adama baktım. Doğudaki her sokak bir çete tarafından kontrol edilmekteydi. Dayımın söylediğine göre ise Princes Caddesi oldukça şanslıydı çünkü, Malays adındaki çete tarafından kontrol ediliyordu. Ayda iki kez haraç veriyorduk ve bu şekilde

korunmuş oluyorduk.

Bayan Janisser nazikçe bir kurabiye almak için uzandı ve duvarların oldukça sağlam olması gerektiği söyleme ihtiyacı duydu. Dayım ona doğru baktı ve sesi bir hapishane deliğinde tıkanmış ve daha sonra serbest bırakılmış gibi konuşmaya başladı.

"Bu daireyi yirmi yıl önce aldım," diye açıkladı. "O günden beri değeri oldukça arttı. Ama bu, evim hakkında yanlış duyumlar yayılmasını istediğim anlamına gelmez. Hayır. Beni çeken burada yatan tarih." Omuzlarını silkti. "İçeriye girdiğim an geçmişi vücudumun her yetinde hissettim. Buna katılmıyor musunuz?" Bayan Jenniser çöreğinden bir ısırık aldı. Dayım arkasındaki çekmeceyi açmak için döndü. "Bu saksıları bahçeye koymak için aldım," dedi ve onları ışığa doğru tuttu. "Kesinlikle Orta Çağ'dan kalmalar, buna katılıyor musunuz? On üçüncü yüzyıldı sanırım. Bunu düşünürken, bunu kullanan ailenin istilacılardan korktukları için oldukça küçük bir ateş yaktıklarını da göz önünde bulundurun." Bayan Jenniser'ın gözü ise dayımın arkasındaki duvarda asılı olan Afrika'ya özgü ölüm maskelerine takılmıştı. "Bu ev 1720 yılında yeniden inşa edildi."

Çöreğimin üzerinde, yeterince sert vurarak seramiği karabilme umuduyla parmaklarımı gezdirdim. Janniserların tütsü kokusundan hoşlanmayacaklarını hatta nefret edeceklerini düşündüm. Misafirler gelmeden önce dayım, Jane'i limanın yanındaki dükkândan, rutubeti engellemeleri umuduyla, tütsü almaya göndermişti. Ben tütsü kokusuna alışıktım, fakat misafirlerin alışık olmadıklarını biliyordum. Bu kokudan rahatsız olmalarını umdum. Bay Jannieser gibi varlıklı bir adamın dayımla nasıl arkadaşlık kurabildiğini bir türlü anlayamıyordum. Tıpkı bizi daha önceden ziyaret eden Belle-Smthys'i anlayamadığım gibi. Onların düşündüğü kadar varlıklı olsak bile, dayımı yanlarında isteyeceklerini hiç zannetmiyordum.

"Bazen," dedi dayım. "Tıpkı burada yatan tarihin ağırlığı

gibi, oldukça zor bir şekilde çalışabileceğimi hissediyorum. Oturmayı ve zamanın ağırlığını özümsemeyi tercih ediyorum."Arkasına yaslandı, konuşmasından tatmin olmuştu. "Elbiseniz oldukça kaliteli, hanımefendi. Spitalfields kumaşı mı?"

Onlara oldukça gülünç geldiğimizi biliyordum. Sonuçta biz onlara göre, Londra yaşayan kimsenin ziyaret etmek istemediği bir bölgesindeki belli belirsiz, ahşap kapılı evlerinde oturan iki garip serseriydik. Duvarlardaki Hogarth resimlerine, bir marketten alınmış olan bir tarafı alçak koltuğa, ölüm maskelerine ve astrolojik işaretlerle süslenmiş masaya baktıklarında yüzleri ekşiyordu. Eminim ki onlar, St. James'de bulunan beyaz evlerini Babylon friz süslerine yerine Sevres eserleriyle, Hint şamdanlarıyla, Malezya ölüm bebekleriyle ve antik Çin' den kalma saksılara süslemişlerdi. Doğduklarında günden itibaren moda onların bir parçasıydı. Benim elbisem ise leylaklarla kabartılmıştı ve tek takım olan Antik Mısır'a özgü mavi-yeşil kolyemi dayımdan izin aldıktan sonra duvardan alıp boynuma takmıştım. Siyah takım elbisesi kadifeydi ve bildiğim kadarıyla da bir erkeğin her zaman giyebileceği türden de değildi.

"Koleksiyonunuz oldukça eşsiz parçalardan oluşuyor olmalı," dedi Bayan Janniser, gözlerini ateşin üzerindeki Şam Savaşçı Heykeli'ne dikerek.

"Hanımefendi, bir kişi güzel bir nesneyi ele geçirdiğinde, o nesnenin bakımı için gerekebilecek zahmeti aklının ucundan bile geçirmiyor. Mesela şurada duran, Sibirya'dan gelen kömür tutamacına bakın. Kızıl kahverengi ve kaplan derisi, son derece gösterişli. Onu aldığım yerdeki satıcı bu tutamacı satmayı hiç istemedi. Hatta onun yerine bana kendi çocuğunu vermeyi bile teklif etti ama oldukça ısrarcı davrandım."

Bayan Jenniser'a baktım. Eğer oğluyla evli olsaydım, tıpkı onun gibi yüksek boyunlu elbiseler giymek zorunda kalacak, oturma takımları hakkında şikâyette bulunup duracaktım. Sabahlarımı tüccar kataloglarını karıştırarak, akşamlarımı da

yemek saatine kadar koltukta uzanıp hafif baş ağrısı çekerek geçirecektim. Constantine'den olma çocuğumla saçma konular hakkında sonu gelmeyecek tartışmalar yapacak ve hayatın güzelliklerine ya da daha önemli aktivitelere vakit ayıramayacaktım. Bunu düşünmesi içimi daraltıyordu. Bunu reddediyordum. Böyle bir şeyi asla yapmayacağım.

"Evimdeki şömine ile özellikle gurur duyuyorum," dedi dayım. "Evin orijinalinin de bir parçasıydı. Yeni olan her zaman daha iyi olacağını söyleyemeyiz sonuçta."

Tabii ki, dayım çatımızın akıttığını, hizmetçileri kalmaya ikna etmek için çok fazla para ödediğini ve komşularımızın hiç de anlayışlı insanlar olmadığını misafirlerimize söyleyemezdi. Zengin ipek dokumacıları işlerini daha işlek yerlerde devam ettirmek için taşınmışlardı ve bu sebeple muhitimizdeki evler çok ucuzlamıştı. Yan komşumuz Bay Horace burada yaşıyordu çünkü hapisten çıktıktan sonra kiralayacak başka bir ev bulamamıştı. Bir evde anne-oğul olarak yaşayan Kent ailesi ise, kendi söylediklerine göre, oğlunun üniversitede sanat okuyabilmesi için buraya yerleşmişlerdi. Fakat Jane'in duyduğuna göre büyük kardeş kendini asmıştı. Dayım ise bunların hiçbirini önemsemiyordu. Onun için önemli olan tek şey buranın tarihiydi.

"Etajer olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum," dedi Bayan Jenniser (Dikkatlerini tahta kaplamalarımıza çekememiştik). "Ve iç kısmı karanlık bulmuyor musunuz?" İlk başta, misafirlerimiz oldukça ilgili görünüyorlardı. Fakat yaklaşık yarım saat geçtikten sonra dikkatleri dağılmaya başladı. Janniserlar da tıpkı diğerleri gibiydi. Onlar, bizim asla olamayacağımız, kâşiflerdi. Evlerine dönerken vermiş oldukları kararın ne kadar doğru olduğunu görüp içlerini rahatlatıyorlardı.

Henüz sabrı tükenmemişti. "Çok havasız!" Düşüncelerini okuyabiliyordum: Karanlık bir evde, tarihin esir aldığı genç bir kız. Normal değil. "Açık havada dolaşmaktan zevk alır mı-

sınız, Bayan Sorgeiul?" Gözümü tekrar, mavi dantelle süslenmiş pahalı pembe bir elbise içinde olan Bayan Jenniser'a diktim. Kıyafetini giyerken bir sosyete dergisine kapak olmayı umut ettiği belliydi. Düşüncelerinin beni etki altına alamayacağı kadar dayanıklı olduğumu bilmesini gerçekten çok isterdim. Ben de bu karanlık odalara dayanamıyorum! Ağlamak istiyordum. Tek yaptığım evde oturup, tarihin kıyafetlerimin altından süzülüp beni ele geçirişini hissetmekti. Kendimi yanan bir şeker gibi hissediyordum; boğuk ve sıcak. Tıpkı karanlığın yaptığı gibi, bu evin odalarında yaşayan her bir bireyin bana baskı yaptığını hissediyordum ve biliyordum ki, düşüncelerimi kendileri için çalmak istiyorlardı. Bayan Jenniser'a, kocasına ve Constantine'e baktım. Bulunmaz hint kumaşı oldukları söylenemezdi, fakat yaşadıkları yerde, insanların hayatlarının güneş kadar aydınlık, sarı güller ya da pahalı çiçekler kadar da renkli olduğunu anlamak çok zor değildi. Hayat onlara, her daim işlerini kolaylaştırabilecekleri seçenekler sunuyordu.

Dayım yalan söylüyordu! Onu cezbeden yaşamın cazibesi değil, ölümün dayanılmaz ağırlıydı. Evinin içinde ölüm adeta kol geziyordu: maskeler, büfenin üzerindeki kafa tasları ve dayım almadan önce Hindistan'da kafa kesmek için kullanılan kılıçlar. O ölüm aleminin kralı, hayatta kalan hükümdarıydı. Ölüm saçan bu objelerden kaçamam mümkün değildi, ben de kendimi, en azından maskelere, alıştırmaya çalışıyordum. Maskeler, hayatın acı verici bir olgu olmasa da oldukça hızlı aktığını ve bu konuda yapabileceğiniz tek şeyin ise sonu gelmeye bir bekleyiş olduğunu anlatıyordu.

Ama ben bu tarz şeyler söyleyemezdim. Söylersem, Bay Janniser'ın ışıltısı evimizi terk edebilir, karısını şaşkınlıktan öksürük tutabilir ve oğlu da kahkahalara boğulabilirdi. Bununla yetinmeyip, dostlarına büyük, beyaz evlerinde narin çay bardaklarını tokuşturdukları bir davet verip, dayımı ve beni ziyaret ettiklerini ve benim ne kadar garip bir kız olduğumu anlatabilirlerdi. Hatta birileri, bir gün benim adımı anabilir ve

hakkımda duymuş olduğu bir hikâyeyi etrafındaki herkese anlatabilirdi. Bu da benim sonum olurdu.

Bu yüzden Bayan Janniser'a yapmacık bir gülümsemeyle baktım. "Dayım dildiğim zaman arabayla bir tur atmama izin verir. Biraz daha çay alır mıydınız, hanımefendi?"

Bay Janniser çöreğine doğru uzandı ve eşine göz kırptı. Kısa bir süre sonra da oğlunu övmeye devam etti. Constantine Janniser, öğrendiğimiz kadarıyla, eşsiz bir zekaya sahip olmakla birlikte Westminster'da ve Magandale'de eğitimini tamlamıştı ve Janniser & Smyth Yatırım Ortaklığı şirketinde çalışmaktaydı. İşe başladıktan sonraki birkaç hafta içerisinde birçok hesabın artık kullanılmadığını anlamış, müşterilerle iletişime geçmiş ve kullanılmayan her bir hesabı yenilemişti ve o geldikten sonra şirket yaklaşık olarak iki bin sterlin kâr yapmıştı.

"Vay canına," diye söze girdim. "Gerçekten olağanüstü bir başarı."

"Aslına bakarsan, aynen öyle." Durmadan konuşuyordu. Hızlıca akan nehrin karşısına geçen geyik gibi bir konudan bir diğerine atlıyordu. Constantine'in gözlerindeki ihtişamın beynimi işgal etmesine izin verdim. Evimize geldikleri andan itibaren bir önceki gece görmüş olduğum rüyayı aklıma getirmemek için kendimle büyük bir savaş veriyordum. Hayal gücümün beni başka kişiliklerin hayalleri hâline getirmesine izin verirsem, o kişilerin bazı şeyleri söylemesi mümkün hâle gelebilirdi. Fakat Constantine'in "geleceğe" dair verdiği işaretler beni çıldırtıyordu ve ona teslim oldum. Rüyamda evimizin dışarısındaydım. Gece yarısı sokakta yalnız başıma yürüyordum. Dışarıdaki hava beni sarıp sarmalamıştı. Ve evet, aynen dayımın söylediği gibi ömürleri bir gecelik olan kalın menekşe çiçekleri beliriverdi. Bizim, Kent ailesinin ve Horace ailesinin evleri önünde sarmaşık gibi uzuyorlardı. Betonların ve tuğlaların üzerindeki çatlaklarda filizleniyorlardı. Sıcak bir rüzgâr esiyordu, bir bitki kendini kökünden kopardı ve taç yaprakları

ban doğru esmeye başladı. Kendimi yeniden orada hissetmiştim, kalbim çok hızlı çarpıyordu. Ellerime baktım, tırnaklarımın altındaki duvarın kirlerini kazıdıklarını düşündüm.

"Catherine." Kafamı kaldırdığımda bana doğru bakan dört surat gördüm. "Sen de katılıyor musun?"

"Tabii ki." Gülümsedim. "Bay Constantine Janniser'ın başarıları fazlasıyla etkileyici."

Dayım gözlerini kısarak bana baktı. Constantine Janniser ise bıyık altından gülüyordu.

"Catherine," diye tekrarlardı dayım. "Suç oranındaki artışı tartışıyorduk. Bay Janniser dükkânının yakınlarında tam dört tane hırsızlık olayı olduğundan bahsetti. Çevredeki altın tüccarlarının hepsinin camları kırılmış ve kasaları da patlatılmış," dayım konuşmasına devam ederken, söyleyeceği para miktarına binaen sesini alçalttı. "Tam altı yüz sterlin çalınmış."

"Dikkatimizi çeken bir diğer olay ise," diye devam etti Bay Janniser, ciddi bir ifadeyle, "soyguncular tüm bu soygunları oldukça tuhaf bir hareketle sonlandırmışlar. Duvarları hayvan ve bitki motifleriyle süslemişler."

Constantine Janniser oturuyordu, vücudu hiç hareket etmiyordu. "Evet," dedi heyecanlı bir şekilde, siyah saçının kıvrımı sağ yanağının üzerinde sallanıyordu. "Bu motifleri oldukça dikkat çekici buluyorum. Bunlar oldukça yüksek zekaya sahip bir aklın eserleri olmalı."

Ondan başka bir şeye bakamıyordum.

"Onları görmelisiniz Bayan Sorgeuil. Orayı gitmenizi şiddetle tavsiye ederim." Masanın dayıma yakın olan tarafında bir porselen tıkırdadı. "Tabii, Bay Crenaban müsaade ederlerse."

Dayım bakışlarını sertleştirdi. "Bayan Sorgeuil iyi bir ailede yetişmiş genç bir hanımefendidir. İngiltere Bankaları arasındaki sokaklarda, duvarlara çizilmiş resimleri görmek için başıboş dolaşmak isteyeceğini pek sanmıyorum." Sanırım, at arabalarının dönüş yolunda Brick Lane üzerinden geçmeye-

ceğini umuyordu.

Hava hafif soğumuştu. Bayan Janniser konuşmaya başladı. "Hayır, hayır. Tabii ki öyle değil. Oğlum kendisinin eşlik edeceğini söylemeyi unuttu." Bay Janniser oldukça sakin görünüyordu ve bu beni çok şaşırtmıştı. Belki de düşündüğümden daha çok ortak özelliğimiz vardı. "Ekonomik krizden sonra burada ahlaki bir bozulma yaşandığını söylediler," diye ekledi karısı.

"Çizimlerin başka hırsızlık vakalarıyla bağlantılı olduğunu düşünüyorum," dedi Constantine dayıma ve yüzüne bir cevap bekliyormuşçasına baktı.

Odada derin bir sessizlik oldu. Bu sessizliği artık oldukça eskimiş olan guguklu saat çalarak bozdu. Misafirlerimizin gitme vakitleri gelmişti. Beşimiz de kendimizi oldukça rahatlamış hissediyorduk.

Jane misafirlerimizin kürklerini ve paltolarını getirdi ve erkekler ayakta hantal bir şekilde beklerken Bayan Janniser'a doğru yöneldi. "Kesinlikle, burası şehrin sakıncalı bir bölgesi değil."

"Fakat biliyorsunuz," diye Bayan Janniser söze girdi. "Buradaki sokaklarda sürekli birtakım suçlar vuku buluyor."

"Özellikle de bu sıralar," dedi Constantine Janniser yere bakarak, sesi kısıktı. "O kızdan sonra."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Ne demek istiyorsunuz?"

Bayan Janniser kürkünü giydi ve hızlı bir hareketle elimi tuttu. "Dışarıda tek başınıza dolaşmadığınız için oldukça memnunum Bayan Sorgeuil. Aksi hâlde sizin için oldukça endişelenirdim."

"Bu olay için Kraliçe'yi suçluyorum," dedi Bay Janniser. "Küçük bir kız toplumun dizginlenmesi için yeterli değil."

Dayım kenara çekildi. "Burası oldukça güvenlidir."

"Bayan Sorgeuil, olaydan haberiniz yok muydu?" dedi Constantine Janniser.

"Haberleri almada ufak sorunlar yaşıyoruz," dedim gözlerine bakarak. Konuyla ilgili daha fazla bilgi vermesini umuyordum.

"Uşağınızı daha fazla bekletmemelisiniz," diye seslendi dayım. O an uşağın boyunun çok uzun olduğunu fark ettim. Son kez vedalaştık ve onları ziyaret edeceğimize dair söz verdik, daha sonra siyah kapımızı arkalarından kapattık. Dayım çelik çubukları eline aldı ve bizi güvende tutan zincirlere bağlamaya başladı.

"Salonlarını bir düşünsene," dedi. "Aynı cadde bulunan tüm evlerde altın ve yeşil yastıkların benzer birleşimi ve neredeyse aynı perdeler var. Sosyete dergilerinden fırlamış gibi. Kıytırık kornişlerden bahsetmiyorum bile."

"Buradaki suçtan bahsederken tam olarak ne demek istediler?

"Son dedikodular işte."

"Bayan Janniser oldukça korkmuş görünüyordu."

"Kadınlar her şeyi abartırlar. Şimdi, seni düşüncelerinle baş başa bırakmak zorundayım. İşlerim beni çağırıyor," dayıma baktım ve yüzündeki sıkılmış ifadeyi ve –evet– yüzünden akan siniri gördüm. Her gece benden uzaklaşıp gittiği gibi yine bir an önce merdivenden çıkıp işe koyulmak istiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM
Swan Sokağı

O GECE BAY TRELAWNY gelmişti. Saat on sularında zilin çaldığını, merdivenden inen dayımın ayak seslerini ve odamın önünde geçerkenki fısıldamalarını duydum. Duvarda asılı duran maskelerin gölgelerini izledim ve sokaktan gelen ağlama seslerini dinledim. Bay Trelawny evdeyken bir türlü uyuyamamıştım. Uyanık olduğumu anlamasın diye de mum yakıp kitap okuyamıyordum. Taşın altındaki yedek anahtarı kullanarak arka kapıdan girebilecekken her seferinde zili çalardı. Bazen, bunu onun geldiğini anlamam için yaptığından şüphelenirdim. Yatmaya devam ediyordum. Duyabileceğim her sesi dinledim, evden bir an önce gitmesini istiyordum.

Dayımın evinde kışlar ılık geçerdi. Fakat yazları, duvarlar ısıyı öyle bir emerlerdi ki, içeride nefes almak neredeyse imkânsız olurdu. Dayımın yanına ilk geldiğimde odaları küçük bulmuştum. Salonun yanında küçük bir oturma odası ve bir yemek odası, üst katta ise bir koridor vardı. Koridorda sırayla benim odam, dayımın odası ve içerisine girmem yasak olan,

dayımın çalışma odası bulunuyordu. Jane'in bile o odaya girip temizlik yapmasına izin vermiyordu. Giriş katın altında bir kat daha vardı. Orada mutfağımız ve yanında da her zaman kilitli olan bir kapı bulunuyordu. Dayım arka tarafta bir oda olmamasının yanlış olduğunu söylerdi. Evin arkasında ise küçük bir bahçe ve içerisinde de çiçek veren iki ağaç vardı.

Düşünceler beynimde dolaşıyordu: Bayan Janniser suç ve hatırlamak istemediğim anılardan bahsetmişti. Birden bacağım seğirmeye başladı. Bu durum daha önce başıma geldiğinde beni sırt üstü yatmaya zorlamışlardı, fakat biliyordum ki ayağa kalkıp biraz yürümek bacağıma daha iyi gelecekti. Odam çok büyük değildi ve yatağımdan kapıya ulaşmak için arada azıcık mesafe vardı. Koridora çıkmak için kapıma doğru yöneldim. Kapıya açtığımda dayım ve Bay Trewalny karşımda duruyorlardı.

"Uyuyamadım," dedim onları görünce. Şaşkın bir şekilde bana bakıyorlardı. "Biraz su içmem lazım."

"Bayan Sorgeuil." Beyaz bir el bana doğru uzandı. İri elleri, kıpkırmızı bir yüzü, lekeli bir burnu ve küçük, parıldayan gözleri vardı. Bana biraz daha yaklaştı. "Sizi görmek bir şeref."

"Bay Trelawny de şimdi aşağı inecekti," dedi dayım. "Bu saatte kalktığın hiç olmamıştı."

"Kabus gördüm," diye cevapladım, Bay Trelawny'nin bebeksi suratı ve sarı saçlarına süzerek. Kulaklarını dört açmış beni dinliyordu. Kravatını ve takım elbisesini özenle seçtiği belliydi, çok temiz görünüyordu.

"Ne gördün?"

"Suçu gördüm. Hırsızlık yapılıyordu ve duvarlarda çiçekler vardı."

Dayım omzuma vurdu. "Bir kadın için uygun meseleler değil bunlar. Bay Trelawny gittiğinde sen de aşağı inip suyunu alabilirsin."

Kapının kapandığını duyduğumda, perdemi araladım ve dışarı baktım. Gittiğinden emin olana dek, Bay Telawny'nin

yavaş adımlarla yürüyüp, uzaklaşmasını izledim.

1820'de deli ve yaşlı kral ölünce yerine iğrenç oğlu tahta geçti ve bu dönemde Prenses Viktorya ilk yaş gününü kutladı. Bir yandan da yaklaşık iki bin adam kuzey taraftan şehri istila etme planları yapıyordu. Ancak insanlık tarihinin en uzun kışı Thames Nehri'ni buza çevirdi. Annem de bana oldukça soğuk geçen bir şubat ayında hamile kalmıştı. Eskiden küçük çocukların dünya geldikleri âna dair bir şeyler hatırlayıp hatırlamadıklarını çok merak ederdim. Sonradan emin oldum ki o âna dair kelimelerden başka hiçbir anı hatırlanamıyordu. Doğrusu, daha önce hiçbir küçük çocuğa bu soruyu sorabilecek kadar yakınlaşmamıştım.

Annem beni büyük bir yatakta, yamalarla dolu bir yorgana sarılı bir şekilde ve acılar içinde kıvranarak dünyaya getirmiş. Doğumda yüzüm kırmızı mıydı? Yüksek sesle ağlıyor muydum ya da yaşamak için çok mu sabırsızdım? Hemşire beni kucakladığında ağlamayı kestim mi? Tahmin bile edemiyordum. Bu soruların cevaplarını alabileceğim kişiler ne yazık ki hayatta değillerdi.

Bahçemizin bir köşesi olduğunu hatırlıyorum. Ön tarafta, evimizin yanında, babam tropik ağaçlar yetiştirirdi. Bu ağaçların yaprakları oldukça ağır olurdu ve birisi onları eğdiğinde sarı renge bürünürlerdi. Annem partilere katılacağı zaman leylak rengi ve mavi ipek kumaşlardan dikilmiş uzun elbiselerinden birini giyerdi. Erkek kardeşim Louis ve ben eve bir köpek almak için babama yalvarırdık ama babam bize hiçbir zaman izin vermemişti. Kardeşimle, kemerli cam resimlerin altında askercilik oynardık.

Richmond'daki evimiz çok büyüktü, çok güzeldi ve oldukça yeniydi. Bir ailenin yaşaması için ideal bir evdi. Dayımın yanına geldikten sonra ise her gün o evi unutmaya çalıştım. Odaların büyüklüklerinin ve şekillerinin, sahip olduğumuz eşyaların, yatak odamdaki yeşil halıların, salondaki va-

zoları, mutfaktaki havalı parkelerin aklımdan uçup gitmesini diliyordum. Bundan sonra ölene dek Princes Caddesi'nde yaşayacaktım.

Richmond'da bakıcılarımız ve mürebbiyemiz vardı. Hatta yalnızca annemin kıyafetlerinden sorumlu iki tane hizmetçimiz de bulunuyordu. Princes Caddesi'nde ise yalnızca Bayan Graves, Thomas ve Grace olmamasına dayanamadığım Jane vardı.

Bu yılın, yani 1840'ın başlarıydı. Salona girmiştim ve Grace Starling oradaydı. Gri elbisesinin içinde, saçları hiç olmadığı kadar sarı görünüyordu.

"Sen ve Starling'in Belle-Smyths'de tanıştığınızı sanıyorum," dedi dayım.

Beni geleneksel selamlama yöntemiyle, dizlerinin üzerine eğilerek selamladığında kafasının üstünü görmüştüm, saçları derisini kısmen kapatıyordu. Ağzını kulağıma yaklaştırdığında dizin seğirmeye başlamıştı. Anlat bana.

"Bir bakıcıya ihtiyacın varmış gibi görünüyor, tatlım." Aramızdaki hava sanki kırılabilecek bir porselenmiş gibi hissediyordum, konuşamıyordum.

"Sizin için çalışmak bir onurdur, hanımefendi," dedi. Parmakları saçlarımın içindeydi.

"Teşekkür ederim dayıcım," dedim, şaşkın bir şekilde.

Beni odama kadar takip etti ve odamı toplamak istediğini söyledi. Çok problemli bir insandım. Bir hizmetçinin neden benim için çalışmak istediğini anlayamıyordum. Daha önce Belle-Smyhts'de yaptığı gibi saçlarıma şekil verebileceğini söyledi.

"Seni gelip bulacağımı söylemiştim," dedi ve sonra parmakları hızlı bir şekilde yüzümde gezmeye başladı. Kendimi soyulmuş bir portakal gibi hissediyordum.

"Her yerde seni aradım. Nereye kaybolmuştun? Bayan Edward'a sana başka görevler verildiğini söyledi."

Omzunu silkti. "Başka bir yerdeydim. Boş ver başka şeylerden konuşalım." Bir elini omzuma koydu.

"O büyük evi özledin değil mi?

Kafasını salladı. "Belle-Smyth kızları uysal değildir."

Kafam karışmıştı. "Sana ne yaptılar?"

"Bunu sana başka bir zaman anlatırım."

İkinci olarak benden kendisine gazete okumamı rica etti. "Okuyabilmeyi çok isterdim, hanımefendi." Benden uzaklaştığında, yüzüme dokundum. Parmaklarım sanki onun parmaklarıydı.

Dayım gazeteleri okuduktan sonra yemek odasına koyardı, yani orada oldukça fazla gazete vardı. The Times, The Chronicle hatta The Gentleman's gibi magazin dergileri bile vardı. Gazeteleri karıştırırken iki adet de Englishwoman's Domestic Companion dergisine rastlamıştım. Bir keresinde bana kâğıda dokunmayı çok sevdiğini söylemişti. Gazete satan bir çocuk evin önünde geçtiğinde kendini tutamayıp hemen bir tane alırdı. Gazetelerden birkaç sayfa alıp yukarıya çıktım.

"Çok az haber var," dedim ona. Aylar öncesinden kalma gazeteleri atmak istemiştim. Okumak istediğim tek haber Prenses'in tahta geçmek için gelmesi ve bunu yalnızca on sekiz yaşında yapacak olmasıydı. Lavenderfields'a gelirken yaşlı Kral Williams'ın hâlâ yaşadığını düşünüyordum. Şimdi ise benden yalnızca birkaç ay büyük olan bir kraliçe tüm ülkeye hükmediyordu, olan biten her şeyden haberi oluyordu. Onu görenlerin söylediğine göre boyu oldukça kısaydı ve çok sevimli bir sesi vardı.

Grace bana St. James'e gidip Kraliçe'nin evlenme törenini izleyen kalabalığa katıldığını söyledi. Önündeki adam çok uzun olduğu için çok az şey görebildiğinden, fakat Prens Albert'ın göz kırpması sonrası yanındaki iki kadının bayıldığından bahsetti. Saçlarımı toplayıp başımın diğer tarafını attı ve Kraliçe'nin on iki nedimesini anlattı. "Hepsi birer kuğu gibiydi, bembeyaz giyinmişlerdi," dedi. Kendisinin ve kız kar-

deşi Flo'nun kalabalıkla birlikte gece saat ikiye kadar beklediklerini söyledi. Başıboş bir adamın kendisini rahatsız etmesinden ve Flo'nun adamı kovmasından sonra da kalabalıktan ayrıldıklarını anlattı.

Mart ayı haberleri oldukça sıkıcıydı: Lord Melbourne ve Jamaikalı tütün üreticileri, saray yenilemeleri, ekonomideki huzursuzluk... "İlgi çekici bir şey yok değil mi, hanımefendi?"

Sonrasında, mayıs ayında, sıcaklığın artması ve yemek stoklarının azalmasıyla birlikte tüm haberler değişmişti. Londra, Hindistan sıcaklarıyla kavrulmaya, marketler kapanmaya ve yiyecek sıkıntısı gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Gazete haberlerine baktığımızda, açlıktan ölüyor olduğumuzu zannettik.

"En azından sizin için çalışıyorum, hanımefendi," dedi.

Fakirlik, yüksek sıcaklık ve salgın hastalıklar gazetelerin tek bahsettiği haberlerdi. Haberleri okurken Grace'in elini sıkıca tutuyordum.

"Gazetelerin dediğine göre, kriz yüzünden hiç olmadığı kadar sıkıntı yaşayacakmışız," dedim dayıma, korkmuş bir şekilde.

Çok umursamadı. "Bu tür haberleri okumamalısın."

"Okuduğuma göre bankalar bile hükümetten para talebinde bulunmuş."

"Amerika küresel güç olarak bizim yerimize geçiyor," dedi dayım. "Britanya gücünü kaybediyor."

"Belki Kraliçe'nin masumiyeti bizi korur," diye düşündü Grace.

Tüm paranı kayıp mı ettin, diye sormak istedim. Yılın ilk günlerinde, Piskoposlar Geçidi diye bir yerdeki ofisine her sabah giderdi. Fakat mayıs ayı geldiğinden beri hep evde çalışıyordu. Janniserlar gibi insanlar dayımın zengin olduğunu düşünüyordu, fakat ben onun nasıl zengin olabileceğini bir türlü anlamıyordum. Çok da kolay bir iş olmayan, Afrika madenlerinde elmas aramakla mı para kazanıyordu yoksa çok

fazla maaş alan Güney Amerikalı mayın işçileri mi ona para kazandırıyordu?

"Bizleri onların çocukları kurtaracak," dedi. "Kraliçe bir erkek çocuk dünyaya getirecek ve o çocuk asaletiyle bizleri kurtaracak."

Bunu Grace'e söylediğimde homurdanmaya başladı. "Albert ile evlenmemeliydi. Albert onu kaldırabilecek biri değil." Ülke büyük bir krizdeydi ve bu Kraliçe'nin suçuydu. Grace yüzümü okşamaya başladı ve parmaklarının yanaklarımda dolaşması beni oldukça rahatlatıyordu. Parmakları adeta tenimde dans ediyordu. Korkmuş bir hâlde olduğumu bile unutmuştum.

Etraftaki eşyalar oldu olası Grace'in ilgisini çekerdi. Neredeyse benim için çalışmaya başladığı günden beri süs eşyalarını, tabakları ve kitapları düzenler, kendi görebileceği yerlere koyardı. Sahip olduğumuz her eşya onun bir şekilde ilgisini çekerdi. Odamdaki Afrika maskelerini görmüş ve parmaklarını üzerlerinde gezdirmeye başlamıştı. "Bunlar da nedir hanımefendi? Biliyor musunuz?" Saç fırçamı nereden aldığımdan, bana alınan elbiselerin hikâyesine kadar her şeyi sorardı. Duvardan, avcılara benzeyen oyuncak bebekleri aldı ve bacakları oynattı. Sonra, odamın köşesinde duran boş kuş kafesiyle oynadı. "Dayınızın evindeki eşyalar oldukça tuhaf, değil mi hanımefendi? Evde neden elinde mızrak tutan küçük insanlar var?"

Bu ev, Grace için içi gizemle dolu büyük bir dolap gibiydi. Salona girince dayımın kitaplarına dokundu. Çoğu kitap muhasebe, tarih ve coğrafya ile ilgiliydi –ama o renksiz olan diğer kitaplarla ilgilendi. Bir Fahişenin Anıları. Bir diğeri; Bozulan Saflık ve benzer konulu diğer kitaplar... "Garip kitaplar. Bu kitapları görünce insan yukarıda ne sakladığını merak ediyor." Kitapları uzunca bir süre incelemiştik. Bir anda bu kitapların nesilden nesile aktarılıp dayıma bırakılmış olabileceğini dü-

şündüm ve Grace'den kitapları bırakmasını istedim.

Camdan figürlerin ve ölüm maskelerinin bulunduğu yeni bir dünyadaydık. Grace'in ilgisini gerçekten fazlaca çekiyorlardı. Maskeleri alıp ışığa tuttu. Nereden ve nasıl geldiklerini, hikâyelerini merak ediyordu. "Söyleyin bana, hanımefendi," dedi. "Bana onların hikâyelerini anlatın." Ben de anlattım, en azından denedim. Onun için yaptığım son şey de bu olmuştu.

Mayıs ayının ortalarına doğru bir gün, yatağımda yatarken Grace'in gelmesini bekliyordum. Bir süre sonra elbisemi giyindim ve aşağı indim. Dayım salonda camdan dışarıya bakıyordu.

"Suçlar şehri canlı tutuyor," dedi, arkasını dönmeden. "Bak. İnsanlar diğer insanlardan bir şeyler çalıyor." Dışarıda kavga eden bir grup kadın vardı. Birbirlerinin şallarını ve saçlarını çekiştiriyorlardı.

"Dayı, Grace nerede?"

"Henüz gelmedi. Zaten artık ona ihtiyacımız da yok."

"Hayır!"

"Catherine, benim güzel yeğenim, artık kanın kaynamaya başladı. Artık bir hizmetin olmadan da kendi işlerini halledebilirsin. Senin de söylediğin gibi, artık Bayan Belle-Smyth değilsin."

"Ama, şimdi nereye gidecek?"

"Kendine yeni bir iş bulacaktır. Lütfen yüzünü asma. Kendini bu kadar çabuk bırakmamalısın. Hem biraz da onu düşün. St. James'de bir evde çalışması burada çalışmasından çok daha güvenli."

"Gittiği yer orası mı?"

"Bilmiyorum. Ve sana bunu söyleyemem. Çünkü nereye gittiğini bana da söylemedi. Belki de Londra'yı terk etmiştir." Bana doğru yürüdü. Benim önümde durup konuşmaya devam edeceğini düşünüyordum ama yanımdan yürüyüp geçti. "Ben yukarı çıkıyorum, tatlım. Starling'i bir an önce aklından çıkarmalısın."

"Tekrar geleceğinden eminim."

Ama bir daha gelmedi. Ne o gün, ne de daha sonra. Bir daha hiç gelmeyeceğine kendimi ikna ettim. Beni istemediğini düşündüm. Çalışmak için kendine başka bir kız bulmuş olmalıydı. Benim sana ihtiyaç duyduğum kadar, nasıl olurda sen bana ihtiyaç duymazsın? Ağlamak istiyordum.

"Janniserlarla ilgili kararın nedir?" diye sordu dayım. Ziyaretlerinden iki gün sonra mutfağımızda yemek yiyorduk. Onu Bay Trelawny ile gördüğüm günden sonra benimle ilk defa konuşmuştu. Kaşığımı tabağın yanına koydum ve dayıma şaşırmış bir şekilde baktım. "Misafir misafirdir."

"Peki Constantine Janniser hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onunla çok da fazla ilgilendiğimi söyleyemem."

Biz bu konuşmayı yaparken, küçük bir sincap bahçedeki mavi çiçekli ağaca tırmanıyordu.

"Oldukça saygın genç bir adam."

"Öyle diyorsan öyledir."

Mart ayında Bay Trelawny'nin geldiği güne kadar, dayım yemeklerde benimle konuşur ve bana sorular sorardı: Uykum nasıldı? Başım ağrımaya devam ediyor muydu? İştahım yerinde miydi? Sevdiğim yiyecekler, hava durumu hakkındaki görüşlerim hakkında konuşurduk ve bana rüyalarımı sorardı. Taliplerime benim hakkımda, "O normal bir kız," dediğini umuyordum. En sevdiği yiyecek çilek ve okumayı gerçekten çok seviyor. Rüyalarında çiçekler, balıklar ve uzun saçlı kızlar görüyor (Ona yalan söylemiştim: Rüyamda başka şeyler görüyordum). Dayıma göre tıpkı diğer kızlar gibiydim. Fakat Bay Trelawny geldikten sonra yemeklerimizi sessiz bir ortamda yemeye başladık. Hayatlarımız ve düşüncelerimiz farklı raflarda duran iki saat gibiydi. O odasında çalışıyor, ben ise salonda oturuyordum.

Grace gittiğinden beri yeni şehrimdeki hayatımı yazıyordum. Duyduklarıma göre Lavenderfields'da yeni arkadaşlıklar edinmek hobi sayılıyordu ve ben ise gereksiz samimiyetten

hiç hoşlanmıyordum. Ellerim yazı işleri ya da sulu boya gibi aktivitelere hiç uygun değildi. Bir dönem, teyzem Athelinde'in yanındayken, piyano dersi almıştım. Doktor, piyano çalmanın beni öfkelendirebileceği gerekçesiyle çalmaya devam etmeme izin vermemişti. Gökyüzü ve ağaçlarla ilgili şiirler yazmayı denedim, ama hiçbir zaman güzel bir şiir yazamadım. Lavenderfields'a geldikten sonra doğanın güzelliklerin benim için bir önemi kalmamıştı. Ben değişmiştim, utancımdan başka hiçbir şey düşünemez hâle gelmiştim. Grace gittikten sonra, suç ile ilgili yazmaya başladım. Bu konuyla çok fazla ilgilenirdi. Bir gün dönerse, kitabı okuduğunda çok etkilenmesini umuyordum. Bana hikâyeler anlat, dediğini duydum.

Dayımın eski gazetelerini aldım ve okumaya başladım. Bir kitap okurken, kitabın yavaş ilerleyen bir bölümüne geldiğimde kafamdaki ağrı artmaya başlar. Ama gazete kitaba benzemiyordu. Hikâyeler kısaydı, yalındı ve tehditkâr ama sürükleyici olmamasıyla tam bir eziyet dibiydi. Okumayı bırakıp yaygın bir korkuya kapıldım: Ya evimize hırsızlar girer ve dayıma saldırırlarsa?

O âna kadar yazdıklarım hoşuma gitmişti. Grace'in de seveceğinden emindim. Fakat Janniserların ziyaretlerinin üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti o günden beri eve gazete girmemişti. Dayıma sorduğumda ise, alım satımda bir problem olabileceğini söylemişti.

"Genç Bay Janniser'dan hoşlanmış olduğunu düşünüyordum," dedi dayım.

"Hayır." *Grace. Bana geri dön*. Sincap hâlâ ağacın üzerinde geziniyordu.

"Sen gururlu bir genç kadınsın." Soğuk bir bakış attı. "Son zamanlarda tırnaklarına çok fazla bakmaya başladın. Dikkatinin dağınık olduğunu düşünüyorum."

"Suç oranındaki artışı düşünüyorum. Bu aralar keşke bir gazete okuyabilseydim."

"Gazeteler senin kadar kolay etkilenen kızlar için uygun değil, Catherine. Her neyse, seni temin ederim ki gazetelerde çok da ilgini çeken haberler yoktur. Siyasetçiler arasındaki kavgalar, Melbourne Viskontları'ndaki düşüşler gibi sıkıcı konulardan bahsediyorlardır."

"Bir gazete okuduğumda daha iyi hissedeceğim."

"Bundan sonra aklında, kendin için daha kadınsı düşünceler olmalı. Mesela, bu hafta sonu yeni bir elbise alabilirsin. Regent Sokağı'ndaki işimi bitirip döndükten sonra, sana oradaki kadınların nasıl giyindikleri hakkında bilgi verebilirim." Beni baştan aşağı süzdü. "Bu aralar primulanın çok rağbette olduğunu duydum."

Tabağımı fırlattım ve şiddetli bir şekilde ağlamak istedim ama kendimi tuttum. "Sen," demişti bana bir defasında Hemşire Griffin. "Sen arzularını açık bir şekilde dile getiriyorsun. Her ne istemiş olursan ol, oluşabilecek olumsuz bir duruma da kendini ikna etmeye çalış."

"Olağan görüşmelerini yapacak mısın dayı?" Gülümsedim.

"Haklısın. Kâğıtçıyla, resim galerisiyle ve silahçıyla görüşmeliyim."

"Sana eşlik etmemi ister misin?" Kafasını iki yöne salladı. "İçeride çok fazla kaldım. Açık hava bana iyi gelecektir. Hem kendime uygun birkaç kıyafet de bakarım."

Omuz silkti. "Yakında Janniserları ziyaret edeceğiz. Konuşmak için birkaç tane konu bulursan iyi edersin. Hazırlan, tatlım. İki saat içinde evden çıkmam gerekiyor."

Büfedeki kaseden bir ceviz almak için uzandı ve avucuna biraz aldı. Kasenin yanında duran gümüş ceviz kıracağını alacağını düşündüm ama o bunun yerine cevizleri elleriyle bastırarak kırmayı tercih etti. Kabukların kırıldığını duyuyordum. Ellerini açtı ve bana bir bakış attı.

Yüzümü adeta yanıyordu ve kanın kalbimde bir cambaz gibi dolaştığını hissediyordum. Korkmuyorum, diyebilmeyi çok isterdim, ama bu gerçek değildi. Korkuyordum.

"Güney Amerika'da öğrendiğim bir numarayı göstermemi ister misin?" Elini bana uzattı ve elindeki deniz kabuklarına ve bıçakla ortadan ikiye ayırdığı fındığa bakakaldım. Parçaları tabağına koydu. "Seni şaşırttım değil mi? Yüzündeki o şoka girme ifadesini gördüm. Ayrıca omzun da oynadı."

Kafamı salladım.

"Aslında, yani hatırladığım kadarıyla, bıçaklar ihtiyaç olduğunda her zaman yanımızda olmazlar."

Eteklerimi çıkarıp masanın üzerine koyarken bir yandan da kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyordum. Merdivenin başına geldiğimde hâlâ nefes nefeseydim. Dayım beni göremiyordu. Yukarı doğru baktığımda, odasından çıkıp merdivene doğru yürüyen Jane'i gördüm. Aşağı, Bayan Graves'e yardım etmeye indiğini düşündüm.

"Solgun görünüyorsunuz, hanımefendi." Geniş suratı çiçek hastalığı yüzünden çukur çukurdu. Şapkasının altındaki ince telli kahverengi saçları ise henüz benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen grileşmeye başlamıştı. "Sizi gören biri korktuğunuzu düşünecektir."

Kafamı salladım. "Biraz yorgunum."

"Bunu tahmin etmiştim. Ben de bu saatte buraya kadar yürümüş olsam ben de korkardım."

Birden bir öksürük tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"O kızdan hanımefendi, biliyorsunuz." Pürüzlü suratı bana bakıyordu. Ben ise olduğum yerde adeta bir korkuluğa dönmüştüm.

"Anlamadım."

"Yoksa duymadınız mı? Kızı Spitalfields Market'in yanında bulmuşlar. Öldürülmüş."

"Ölü." Bayan Janniser sesi kafamda yankılanmıştı. O kızdan sonra...

Jane sesini alçalttı, burnu titremeye başlamıştı. "Daha kötüsüyse, hanımefendi. Parçalara ayrılmış bir şekilde bulunma-

sıydı. Dediklerine göre çok kötü bir hâldeymiş. Katil ise gazetelerde Karga Adam diyorlar. Tekrar geleceğini yazıyorlar."

Dışarıda fazla dolaşmadığınız için çok memnunum, Bayan Sorgeuil.

Kafasını salladı. "Kızın adı Abigail imiş. On yedi yaşındaymış ve kuzeyde yaşıyormuş. Şimdi aşağıya inmeliyim, hanımefendi."

Korkuluğa tutundum. Bana hafifçe dokunarak yanımdan geçti. "Söylediğim gibi, korkmalıyım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Spitalfields Marketi

"SAY" DEDİLER VE BEN de öyle yaptım. Tekrar tekrar saydım, iki yüz, bir, iki, üç, dört defa ve sonra yoldaki sesleri duydum, saymayı bir türlü bırakamadım. Tekrarladım. Doğruldum ve tekrar saydım. Sayılar. Birbirini takip eden, güvenilir sayılar. Sayılar asla yalan söylemezlerdi ya da kimseyi öldürmezlerdi. Bir. İki. Saymaya devam edersem, kendimi Louis'in geri geleceğini inandıracaktım. Üç. Dört. Sayıları saymak, koyunları saymaya benziyordu. Sayı saymayı bitirirsem uyanacaktım ve rüyam sona erecekti. Dört yüz. Bin. Dünyamızı anlamlandırmak için kullandığımız şeydi sayılar. Beni anlamlandırmalarına da izin verebilirim.

Sonra gözlerimi açtım.

Princes Caddesi'ndeki yatağımda yatıyordum ve beynim zonkluyordu. Spitalfields Market'in yakınlarında öldürülen tuhafiyeci kız, Karga Adam tarafından takip edilmişti. Ölümü dik ve derin bir uçurum gibiydi. Aklımı kaçırmadan önce bu olayı unutmalıydım. Kafamı dağıtacak başka bir şey düşünmeye çalıştım, hatta Janniser ailesini bile düşündüm. Fakat bu

olaydan başka bir şey düşünemiyordum. Beynimdeki renkli kelebekler ortadan kaybolmuştu, artık karanlığın pençesindeydim. Princes Caddesi'ndeki odamda değil, Richmond'da bulunan evimdeydim. Annem ağlıyordu.

"Hayatta kalmanın tek yolu," dedi Dr. Neville. "Yaşananlarla ilgili bir daha konuşmamak. Tabii eğer hayatta kalmak istiyorsan."

Yatakta arkamı döndüm. Ağlamak istiyordum ama dayımın sesimi duymasını istemiyordum. Mutlu hayallerin, köpeklerin, kedilerin, deniz kabuklarının, gökkuşağının, hiçbirinin bana yardım etme ihtimali yoktu.

Genç tuhafiyeci kız yürüyordu, korku içindeydi ve yalnız başına öldü. Yaşasaydı, belki de ona bir şapka götürecektim ve güzel bir sohbetin ardından şapkamı oradaki başka bir şapkayla değiştirecektim.

"Catherine," diye seslendi dayım yukarı kattan. "Bir saat içinde evden çıkacağız." Kendimi toparladım ve aynaya bakıp yüzümü görmeye çalıştım. Ve sonra kelimeler zihnimi terk etti. Saç fırçam yerinde değildi. Jane'in onu masanın üzerine bıraktığını görmüştüm fakat orada değildi, yere de düşmemişti.

Eşyalarımı kaybettiğimi kabullenmem gerekiyordu. Bir önceki hafta, korseme taktığım dantel süsü ve bir kutu bal mumunu kaybetmiştim. Küçücük bir odada eşyalarımı nasıl kaybettiğimi bir türlü anlayamıyordum. Dahası geçen kışa kadar yalnızca, Hyde Park'ı ziyaret ettiğimiz son seferde bir çift eldiven kaybetmiştim.

Grace gittiğinden beri düşüncelerim daha da kötü bir hâl almıştı. Kaybolan eşyalarım buna en somut kanıttı. Beni işgal ediyorlardı. Geçmişteki hâlime geri dönüyordum.

Uyurgezerliğe yeniden başlamış olabileceğimi düşünüyordum. Eğer öyleyse, bu kendimi tamamen kaybettiğim anlamına geliyordu. Karanlık *ben* geri dönüyordu.

Lütfen geri dön, demek istedim Grace'e. İblisler beni yeni-

den işgal ediyor.

"Bekleyecek vaktim yok," dedi dayım. Ellerimi aynanın üzerine koydum. Yanaklarım şiş bir hâldeydi, gözlerimse kan çanaklarından farksızdı ama görünüşüm umurumda değildi. Dayım yüzümdeki bu sefalete alışmak zorundaydı.

Aşağı inmeye hazırlandım ve merdivenin başında dayım omzuma dokundu. "Genç hanımlar evden çıkmadan önce kendilerinde birazcık değişiklik yaparlar."

Jane bana yakınlarda bir kızın öldürüldüğünü söyledi."

Eldivenlerini aldı. "Thomas bizi bekliyor, Catherine."

"Neden bana söylemedin?"

"Bunu senden duyuyorum, tatlım. Neden ruhsal açıdan sana herhangi bir faydası olmayan böyle bir olayla bu kadar ilgileniyorsun. Bence, bu olay kesinlikle umutsuz bir aşkın sonucudur." Sesi kızgın geliyordu.

"Öyle değil. Katile, Karga Adam diyorlar."

Kafasını eğdi. Aslında, onunla ilgili kelime oyununu yanlış yaptıklarını düşünüyorum. Kızı o kadar savunmasız bir hâlde bırakmış ki, kız aynı bir kuşa benziyormuş. Ama bu kuşun bir karga olduğunu zannetmiyorum."

"Ben..."

"Şimdi gitmemiz gerekiyor, tatlım. Senin gibi genç bir kız böyle olaylarla ilgilenmemeli."

Kapıyı kapadı. Thomas at arabasına binmemize yardımcı oldu ve ben arkaya oturdum. Zihnim kendi ağırlığı altında eziliyordu. Kolları üç tane tablo ile dolu olan komşumuz Bay Kent ile karşılaştığımızda, gittiğimiz yere varmak üzereydik.

"Tünaydın," dedi yorgun bir sesle. Tablolar yetmemiş gibi annesi de omzundan tutunarak ona yük oluyordu. Kadın her zamanki gibi simsiyah giyinmişti.

"Ne kadar da neşeli genç bir adam," dedi dayım kısık bir sesle. "Ailesinin çoğunu kaybetti ama bundan neredeyse hiç etkilenmedi."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Bay Kent.

"Şehirde biraz işlerimiz var."

"Kendinize dikkat edin Bayan Sorgeuil. O katil, dediklerine göre, hâlâ yakalanmamış." Arabanın içine baktı ve göz göze geldik.

Annesi hafif bir tebessümle oğluna baktı. Bay Kent ise oldukça sakin görünüyordu. "O katil yakalanana kadar annemin dışarıda tek başına dolaşmasına müsaade etmeyeceğim. Yetkililerin onu yakalayabileceğine pek de inanmıyorum zaten."

"Bu olayla ilgilenmiyorum, bayım. İyi günler," dayım gitmemiz için Thomas'ı uyardı.

"Resimlerinin çok da başarılı olduğuna inanmıyorum," dedi dayım. "Sanat yerine hukuk okumalıydı." Bay Kent'in yanından ayrılıp yolumuza devam ettik. Onun yanından ayrıldıktan sonra, sokağın köşesinde oynayan çocukların onu çamura batırıp batırmadıklarını merak ettim. Dayım peri resimlerini sevdiğini söylerdi, ama Bay Kent'in resimlerini beğenmezdi. Evimizin diğer tarafında oturan Bay Horace'ın evinden arada sırada gürültüler yükselse de, Bay Kent ve annesinin evinden o âna dek hiç ses duymamıştım. Ürpertici bir evin içinde sessiz, sakin bir şekilde yaşadıklarını hayal ederdim.

At arabası şehir içinde sallana sallana Regent Sokağı'na doğru gitmeye devam etti. Karşımda duran bu yeni dünyaya bakakalmıştım; tahtalarla tutturulmuş dükkânlar, St. James Kilisesi önündeki dilenciler, herhangi bir dükkânları olmayan turta satıcıları, köşede, Pulteney'in yanında duran, hiç dokunulmamış yıkık dökük bir at arabası ve yolun ortasındaki çatlakların arasında filizlenen yabani otlar.

"Eskiye göre oldukça değişti," dedi dayım.

"Sokaklar çok sessiz," dedim ona bakarak. Bakışlarından ve büyük kahverengi suratından korkmuştum. "Ölen tuhafiyeci hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Catherine, artık aklını, senin yaşında bir genç kızın ver-

mesi gereken şeylere vermelisin."

"Ama Kent ailesi bile bu durumdan oldukça tedirgin."

"İnan bana önemli bir konu değil, tatlım."

Yüzümü tekrar cama döndüm. Bir kadın yemek için dileniyordu.

"Her geçen gün daha da fakirleşiyoruz," diye homurdandı dayım.

Geçen yıl, bir adam Güney Amerika madenleri ile ilgili bir planla çıkagelmişti. Sonrasında ise bizi birkaç harita ve yüklü bir borçla bırakıp gitmişti. Dayım, üçüncü yüzyıldan kalma altı Çin vazosunu satmak zorunda kalmıştı. Benden müzayede görevlisi çocuğu dikkatle izlememesi istedi, kendisi ise yukarıda etmiş olduğu zararı hesaplıyordu.

Thomas atları çevirdi. Dayımın sevdiği kırtasiye dükkânı hâlâ açıktı. Aynı şeyi berber ve kafe için söylemekse mümkün değildi, o dükkânlar kapatılmak zorunda kalmışlardı. At arabasından inmeye hazırlanıyorduk. Dayım kapıyı açtı ve bizi tezgâhın arkasında gözlüklü bir adam karşıladı. Ben adamın kafasının üzerinde duran renkli çekmeceleri incelerken, dayım farklı türdeki kâğıtları görmek istemişti. Abigail Spitalfields'a doğru yürürken gözlerinde korku vardı. Ben daha gençti ama ölmüştü.

"İşlenen cinayeti duydunuz mu, bayım?" diye sordu dükkân sahibi. "Yakında, başka bir genç kız daha öldürülecek, bundan eminim."

"Bayım?" Ellerim hareket etti.

"Bu tür konuları konuşmamanı istemiştim senden," diye cevap verdi dayım.

Dükkân sahibi adam başını eğdi. "Çok özür dilerim, efendim." Gözlerime baktı ve kafasını salladı. "Tamamen kendimi kaybettim."

Daha önce hiç görmediğim Swan Sokağı, karanlık ve bomboştu. Abigail buradan yürümüş ve biri onu elbisesinden çekmişti. Ona bir adam yaklaşmış ve gülümsemişti. Sadece sana

yardım etmek istiyorum, demişti adam. Bana izin ver.

"Kendini iyi hissediyor musun, tatlım?" Dayım bana bakıyordu. Kırtasiyeci, dayımın istediği kâğıtları hazırlamakla meşguldü. Aşağı doğru baktım. Ellerim tezgâhı tutmaktan bembeyaz kesilmişti.

Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. "Evet dayıcım. Sadece biraz başım ağrıyor."

Tekrar kâğıtlarla ilgilenmeye başladı.

Abigail'i elbisesi zihnimde adeta dans ediyordu ve o an fark ettim ki, kafamın içinde değildim. Onu düşünerek, kafamdaki karanlık düşünceleri serbest bırakıyordum. Beni terk etti. Kafamın içerisindeki solgun gri bir renk dışarı çıkmıştı ve maviye dönmeye başlamıştı. Bulut kabarcıkları oluşmaya başlamış ve kabarcıklar türkuaz ve altın renklerine bürünmüşlerdi. Karga Adam.

Grace gittiğinden beri ilk kez, düşüncelerimin zincirlerini kırmıştım. Altın rengi kırmızıya dönmüş, gözlerimin içerisinde dans ediyordu. Kırtasiyede dururken, dükkânın kirli camlarından elbiseme doğru sanki ateşler geliyordu, bunu anlıyordum. Karga Adam, ürpertici düşüncelerimi alıp götürüyordu.

Tezgâhı, aklımda alevlenen eflatun, altın ve mavi renkleri gibi düşünüp sıkıca tutuyordum. Durumun hassas, demişti dayım. Saç fırçamı kaybetmem, elbise süsü, uyur gezerlik... Kötülük bana doğru geliyordu. Karga Adam düşüncelerimle ben de onu serbest bırakıyordum. Grace gittiğinden beri kendimi iyi hissetmiyordum. Eflatun, yeşile dönmüştü ve kelimeler süzülmeye başlamıştı. Kendimi Karga Adam'ın zihnine atmıştım, kendimi ona bağlamıştım ve özgürlüğü arıyordum.

Düşündüm: Bu ânın Louis için olduğunu biliyordum. Zamanı giderek tükeniyordu. Hissettiği korkuyu tecrübe edinmiştim. İçimdeki karanlık taraf serbest kalmıştı.

Abigail'i kaçıran adam, pelerinin içindeki bıçağa ulaşmak için kızı yere düşürmüştü. "Sakın korkma," demişti ona. "Sana

zarar vermeyeceğim."

O adamı bulacaktım! Senin kadar hassas bir kız. Diğerlerinde o cesaret yoktu. Ama benim karanlık bir tarafım vardı, acımasız bir tarafım. Diğerlerinin korktuğu, onlara yanlış gelen işleri yapabilirdim. Onu mutlaka görmeliyim. Bay Kent haklıydı. Polisler onu her yerde arıyordu. Bu kadar kötü bir adamı nasıl bulabilirlerdi ki? Ama ben karanlığı tatmıştım. Onu bulabilirdim ve sonra da şehri kurtarıp insanların gözünde iyi bir izlenim bırakabilirdim. Bu şekilde özgürlüğüme kavuşabilirdim.

"Tatlım, solgun görünüyorsun," dayım bana bakıyordu. Sadece kafamı sallayabildim. "Dışarıdaki dünya sana fazla geldi sanırım. Hadi evimize dönelim.

Kalbime sakinleşmesini söylüyordum. "Küçük bir kâğıt alabilir miyim, dayıcım?"

"Ne için?"

"Bir taslak çizmek için."

"Fakat bunlar çizim kâğıtları değil, tatlım."

"Biliyorum. Ama hiç olmamasından iyidir."

"Çoğu kadın çizim kâğıtlarını buradan alır." Adamı gösterdi. "Eksiklerimizi buradan alabiliriz."

Kâğıtların miktarları, kaliteleri ve türleri üzerine uzunca bir süre tartışsak da en sonunda aldıklarımızı, arabaya yüklemesi için Thomas'a verdik. Eflatun ve turkuaz geri gelmişti. Kafamın içinde yeniden kıvılcımlar çıkardılar ve zihnime yüzlerce kâğıt yaydılar, beyaz ışıklar yaktılar, kenarlardan altın sarısını parıldattılar. Elime kalemi aldım, Karga Adam'ı kelimelerle takip etmem gerektiğini biliyordum.

Herkes, "Nereden biliyordun? Ülkenin en zeki insanları onu arıyorlardı fakat Karga Adam'ı sen buldun. Nasıl?" diye soracaklardı.

Onlara, "Oldukça basit," diyecektim."Çözüm kurbanlarda saklıydı." Bu, karanlık düşüncelerimden kurtulmama yardım edecekti. Katili bulan kişi, herkesin imrendiği o kişi ben olacaktım.

Yolculuğumuza bir silah dükkânına giderek devam ettik. Orada, dayım değişik boyutlardaki silahlara dokundu, parmaklarını tetiklerde gezdirdi, mermiler, kulplar ve menziller ile ilgili düşüncelerini söyledi. Dükkândaki genç yardımcı bana baktı ve "Burada hanımefendileri her zaman göremeyiz," dedi. Güneş ışıkları pencereden içeri girip silahların bulunduğu dolapların camından yansıyordu ve benim aklımda ise yalnızca Karga Adam vardı. Kapı silahların ve kılıflarının üzerine kapandı, çiçekli değişik bir desenleri vardı. Kararımı vermiştim.

Salona döndüğümde, bir tomar kâğıtla birlikte masaya oturdum ve kendimi Abigail ile ilgili düşünmeye zorladım.

Masamda, içerisinde herhangi bir genç kadından bahsediyor olabilecek kitaplar vardı: Bayan Burnley, Bayan Edgeworth, Bayan Barbauld gibi yazarların eserleri. Bayan Tonno' nun eserleri ise camın arkasında duruyordu. Elime aldığım ilk kitap, dayımın izniyle, Evelina oldu. Evelina, Bayan Burnley'nin saf kahramanıydı, başına gelen tüm olayların sorumlusu kendisiydi.

Bayan Burnley, kitabı yayınlandığında ne düşünüyordu acaba? Onun birçok kitabını almıştım. Hikâyenin sıcak bir şekilde devam etmesi onu düşündürüyor muydu? İnsanlar Londra genelinde, çaylarını beklerken, mum ışığıyla aydınlatılmış odalarında ya da yolculuk yaparken onun kitaplarını okuyorlardı. Çünkü okumayı bir türlü bırakamıyorlardı, ki bunun nedeni de, kitabı okuyan diğer insanlar, onlara kitabın çok sürükleyici olduğunu anlatmalarıydı. Bazıları kitabı bitiremiyor, bazıları da hemen kitabın sonunu okuyordu. Bazıları kitabın sayfalarını yırtıyor, bazı sayfaların üzerine süt dökülüyordu, ya da bazı sayfaların üzerine market alışverişi listesi yapılıyor ya da gereksiz notlar alınıyordu. Ama belki de, Bayan Burnley için bunların hiçbir önemi yoktu. Bunların yerine o başarısıyla övünüyor, aldığı paranın tadını çıkarıp özgürlü-

ğünü yaşıyor olmalıydı.

Fakat Bayan Burnley öldürme üzerine bir kitap yazamazdı. Tabii ki yazamazdı. Çok az insanın içinde olan karanlık taraf hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten içlerinde karanlık tarafı bulunduran insanlar diğerlerinin iyiliğini istemezler yalnızca onları yok etmek isterlerdi. Ama ben öyle değildim.

Kalemi elime aldım ve kâğıdın tepesine "Kara Adam" yazdım ve kelimelerin altını çizdim. Sonra yazdığım şeye baktım. Pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktım. Adamlar yolun karşısında hâlâ çalışıyorlardı. Bir süre geçti ve Afrika maskeleri ve Sibirya'dan gelen kömür tutamacı ile birlikte oturdum. Parmaklarım hareketsizdi. Daha sonra, yemek saati gelmeden önce, aklımda bir şeyler belirmeye başladı. Abigail, işi bittikten sonra tuhafiyeci dükkânını kapatmış ve çıkmıştı. Jane tabakları gürültülü bir şekilde birbirlerine vurdu ve bunu duyan dayım da üst kattaki koridora çıkıp aşağı indi. Bu sırada kelimeler beynimde akmaya başladı.

Kâğıdın üzerine eğildim ve yazmaya devam ettim. Sanki Abigail ile birlikte yazıyormuşum gibi hissediyordum. Kafamdaki kapılara güm güm vuruyor, sonra da açıp içeriye dalıyordu ve ben de onun hikâyesini yazıyordum. Yemek tabağımı adeta silip süpürdüm, içim içimi yiyordu.

Jane tabaklarımız temizledi ve yemekten sonra hemen salona geri döndüm. Loş ışığın altında kelimelerle dans ediyordum. Elimden ateş çıkana kadar yazdım, kâğıt ve kalem sanki tek bir parça gibiydi. Yüzüğümü çıkardım. O ince gümüş parmaklarımla kâğıt arasındaki bir engel gibiydi. O yıkanmamış saçlarının yüzünün iki yanına dağıldığını, boynundan giren acıyı hissettim. O an ben Catherine Sorgeiul değildim. Düzensiz, sessiz, çatlak biriydim ama bu hikâyenin de sahibi bendim. Kelimeler odada dört dönüyor, kollarımsa bir makine gibi çalışıyordu. Artık sana bağımlı değilim, dedim dayıma içimden. Artık yeni bir ben var.

Senin ölümünü okudum, hayatının gözlerinin önünden ak-

masını... Ve geleceği... Tüm o kasvetli, alışkanlıklar dolu günleri... Romantizmin renkleriyle bürünen, güzel, sınırı olmayan olasılıkları barındıran günleri... Ama Lavenderfields'da geçirdiğim bu kısa zamanı düşündüğümde, hayatım için hiçbir şey görmedim. Ne geçmişte ne gelecekte... Yalnızca başka bir dünya... Geriye sadece beyazlık kalmıştı.

Kalemimi bıraktım. Ama ya sonra ne yaptı? Bir an, iğrenç bir his hissettim. Hikâyeyi çok aceleye getirmişim gibi geldi. Mutluluk, orada harflerin üzerinde duruyordu, adeta gülüyordu. Daha ileri gidemezsin, dedi bana. Onu öldürürken ne yapmıştı? Bunu düşünemiyordum. Üzerimde bulutlar hareket ediyor, yer değiştiriyor, sürükleniyordu. Bense aynı şekilde duruyordum.

Pencereye doğru yürüdüm, perdemin arkasından dışarı baktım. İşçiler sokağı kazıyorlardı ama henüz, herhangi bir sonuç alamamışlardı. Taş yığını zar zor taşınmıştı ve bizim de hâlâ bir drenaj sistemimiz yoktu. Çalışmalar yıl sonuna kadar devam edecek gibi görünüyordu. Genelde, köşede bir grup pejmürde çocuğun oynadığını, yaşıtım olan saçları taralı kızların dolaştıklarını ve gülerek işçileri izlediklerini ve eşyalarını taşıyan çamaşırcı kadınları görürdüm. Fakat sokakta sadece tuğlalarla çalışan işçiler ve köşede konuşan bir grup kadın vardı.

Ona ne yaptı? Grace olsa kesin bilirdi.

Durumun hassas. Buraya ilk geldiğimde, dayım yaptıklarımı başıma kakmayacağına dair söz vermişti. Ama bunu çoğu kez yaptı. Kendime, yaptığım şeyden sonra nazik bir davranış beklemem gerektiğini söyledim. Siyah ve kırmızı renkteydi, sonra ışık saçmaya başladı, aynı bir kaplan gibi.. Ve aklımı başımdan aldı. Kardeşim yanımda duruyordu ve bana saymamı söyleyen adamlar da yanımdaydı, içimden onlara yalvarıyordum ama saymayı bırakmaya cesaretim yoktu. Bay Gillibrand gülümsemişti. Bizi buraya sen getirdin.

O akşam uyandığımda kapı mandalının ve Bay Trelawny' nin ayağını halıda sürümesinin seslerini duydum. Uyanık bir şekilde uzanıyordum. Dayımın merdivenden çıktığını duydum. Fısıldaşarak konuşuyorlardı. Odadaki tüm eşyaları kapıya yaslamayı, pencereyi tıkamayı istedim. Bu şekilde o evde yokmuş gibi davranabilecektim. Odamın önünden geçtiler ve vücudum haykırmak için yalvardı.

Yatağımda uzanıyordum, hava kapalıydı ve çok sıcaklamıştım. Hızlıca atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyordum. İşçi lağım çukurunu temizlemek için gelmişti. Tahminimce saat üçtü. Çukurdaki adam çamura battığını bağırarak diğer işçilere iletti ve kafam karanlık düşüncelerle dönmeye, çarpılmaya ve sarsılmaya başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Albermarle Sokağı

"BU GİBİ DURUMLARDA sana eşlik edecek bir hanımın olmasını çok isterdim," dedi merdivenin başında dururken dayım. Evden iki saat kadar uzaklaşacak olmamdan dolayı duyduğu heyecanı gizleyemiyordu. Bayan Belle-Smyth ve yapmacık davranışlara sahip iki kızı tarafından, Albermarle Sokağı' ndaki evlerine, çay partisine davet edilmiştim. Kâğıt almak için yaptığımız gezintiden sonraki gün davetiyeyi aldığımda, cevap olarak hasta olduğuma dair bir not göndermiştim. Düşüncelerim tarafından öylesine işgal altına alınmış, öylesine hapsedilmiş bir hâldeydim ki, kendimi diğer insanlar için oldukça değersiz hissediyordum. Fakat bir hafta sonra, yazamamaya başladım. Bu sebeple evde durmamın da fazla bir anlamı kalmamıştı. Açıkçası, bir günü daha evin salonunda, duvar asılı maskelerle bakışarak heba etme fikri beni delirtiyordu. Ayrıca tek kelime dahi yazacak bir şey bulamıyordum.

Silahçıdan döner dönmez yazmaya başladığım o gün neler yazdığımı düşününce bir hayaldeymişim gibi hissediyordum. O günü takip eden diğer günlerde ise neredeyse hiçbir şey

yazmamıştım. Sabah saat on ya da on ikide uyuyana kadar, her zaman yaptığım gibi günlük işlerimi yapıyordum. Gün içinde oldukça az hareket etmem nedeniyle de, zihnim kendini beklemeye almış, rezillik üzerime çökmüş, sonra da ilk önce kafamın iki tarafı, akabinde de tüm kafam kıpkırmızı olmuştu: hastane, erkek kardeşim, ebeveynim, kendime koruyacağıma dair söz verdiğim düşünceler... Bunu durdurmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Ve hâlâ eşyalarımı kaybetmeye devam ediyordum. Sarı kurdelemi hâlâ bulamamıştım. İblisler geri dönüyordu.

Dolayısıyla, daha önce burun kıvırdığım partiye gitmekten başka bir seçeneğim kalmamıştı. Adam'ı bulamamıştım ve bundan sonra vaktimi, amaçları hayatlarındaki parlak anılarını bir araya getirmek olan kızlarla geçirmeliydim. Dolaptan sarı elbisemi aldım. Ona dokunduğumda, teyzem Athelinde ile terziye gittiğimiz gün aklıma geldi. Terzi elbiseyi üzerime tutmuş ve uzun kol ve bacaklarımı gördükten sonra elbisenin üzerime uygun olması için çok uğraşmıştı.

Jane elbiseyi giymeme yardımcı olmak ve Abigail Greengrass hakkında konuşabilmek için yanıma gelmişti. Ama ona sadece kafa salladım. Biçimsiz parmaklarıyla ve yeni saç fırçamla saçlarımı lüle lüle yaptı. Bir sabahımı daha ne kadar boş geçirdiğimi düşündüm.

"Bol bol eğlen, tatlım," dedi dayım, omzumu okşayarak. Eldivenlerimi aldım ve at arabasına bindim. Oturduğum yer oldukça sertti. Thomas atları yönlendirdi ve Albemarle Sokağı'na doğru yola koyulduk. Spitalfileds'ın içerisinden geçtik ve Londra Duvarı'na doğru giden geniş yola çıktık. Ait olduğun yer burası, dedim kendi kendime. Partilere gitmeli, kıyafetler hakkında konuşmalı, biraz dans etmeli ve hayatın ne kadar da saçma olduğunu kabul etmeliydim. Daha sonra yeterince şanslı olursam, herhangi bir kızla, abisi ya da kuzeniyle tanışabilecek kadar samimi olabilirdim. Sonrasında tanıştığım o erkek bir nezaket gösterisinde bulunup elimi tutmayı isteyebilirdi.

Beni konuşmaya değer bulursa günlerini benimle sohbet ederek geçirebilirdi. Böylece istediğimi almış olur ve hayatıma başlayabilirdim.

At arabasının camından, Regent Sokağı'ndaki hayatın sona ermekte olduğunu gördüm. Yolun başındaki kilisenin minaresi kendiliğinden çökmüş ve taşları da yola saçılmıştı. Önümüzdeki, mozaik camdan yapılmış pencere tamamen kırılmış, un ufak edilmişti. Eski püskü kıyafetlerin içindeki adamlar bir ateş yakmış etrafında oturuyorlar ve köpekleri de kapıda duran çöpe havlıyordu. Görünürde hiç kadın yoktu. Şehri korku ve fakirlik sarmıştı. İnsanlar ölüyordu. Fakat St. James'teki evlerde hayat bir şekilde devam etmek zorundaydı. Her ne olursa olsun, otuz yıl sonra birisi, "Neden hiç evlenmedin?" diye sorduğunda, "Ülke felakete doğru sürükleniyordu ve doğu da bir adam kadınları öldürüyordu," cevabını vermemeliydik. Hayır. Elbiselerimizi giyinip kuşanmalı ve gülümsemeliydik. Eğer bunu yapmazsak, ileride bir geleceğimiz olmayacaktı.

Evin büyük, mavi kapısına varmam gerekenden çok daha geç ulaşmıştım. Saçlarını şapkasını içine sokuşturmuş olan tipsiz bir hizmetçi, gitmem gereken odayı gösterdi. Odada altı anne ve onların sekiz kızı vardı. Ellerindeki çiçek motifli tabaklarına oldukça büyük olan pastadan alıyorlardı. Odamdaki çatlak aynaya baktığımda, güzel göründüğümü düşünmüştüm. Ama onların karşısında anladım ki, her yanımdan rüküşlük akıyordu. Düzensiz ve modası geçmiş elbisemle ortama pek de yakışmadığım gün gibi ortadaydı. Oradaki kızlar inci ve gümüşleriyle göz kamaştırıyorlardı. Bense bir haç ve babamın bana Lavenderfileds'da verdiği bir kolyeyi takmıştım.

Bayan Belle-Smyth sandalyesinde oturuyordu. "Merhaba, canım." Oradakiler benim zengin olduğumu düşünüyordu. Upuzun siyah saçlara ve ışıldayan kahverengi gözlere sahip olsam da, onlarla karşılaştırıldığımda, bozuk paralarla dolu bir dükkân penceresinden bir farkım yoktu. Gerçi bir bankası

olan ve karısı da oldukça yüklü bir çeyizle gelen Bay Belle-Smyth bile mevcut ekonomik kriz dolayısıyla çok da mutlu değildi. Odanın beyaz tavanında, gözle görülebilen çatlaklar vardı. Öndeki pencere kanadının çerçevesi ise parça parça ayrılmıştı. Ama tabii ki odada zenginliğin simgesi olan eşyalar da vardı; oda, yirmi tane koltuğu barındırabilecek genişlikteydi, içindeki ayna ise Maria Antoinette'e yetecek kadar büyüktü. Buklelerle süslenmiş altın çerçeve bir Boticelli kahramanınki kadar ağır ve zarifti, Serv figürleri tüm endamlarıyla şöminenin üzerinde duruyor, kendisine dans etmeyi teklif eden adamları tersleyen kızlar kadar ilgisiz görünüyorlardı ve odadaki kızıl-kahverengi mobilya o kadar büyüktü ki, onu kapıdan içeriye nasıl soktuklarını oldukça merak ediyordum. Bunların yanında, evde daha ucuz eşyalar da vardı; vazonun içindeki çiçeklerin başları eğikti, ayrıca içi boş olan birkaç tane de mumluk vardı ve sandalyelerden bir tanesinin ayaklarından biri iple tutturulmuştu. Masanın üzerindeki işlemenin zar zor bitirildiği besbelli ortadaydı: Belki de kızlar, altın ve gümüşle işlenmesi gereken zor yerleri yapmayıp, başka birinden yardım almışlardı.

Bayan Belle-Smyth'in gösterdiği soluk mavi sandalyeye oturdum ve konuşmasını dinlerken, minderin içine gömülüyormuşum gibi hissettim. Soğuk nevale kızlarının aksine, kendisi hayat dolu bir kadındı. Surat ifadesine bakan biri, içinde ne kadar fazla enerji olduğunu hemen anlayabiliyordu, elbisesi ise çiçek desenliydi ve rengarenkti. "Bay Dickens'ın son eserinden konuşuyorduk," dedi. "Küçük Nell ile ilgili olan hani. Siz okumuş muydunuz, Bayan Sorgeiul?"

"Ben hikâyenin bazı bölümlerini beğenmedim," dedi hâlinden pek de memnun olmayan Ellen'ın annesi Bayan Heater. "Haddini aşmış."

"Bence de." Yanımda oturan genç kadına gülümsedim.

"Bayan Grey," dedi Bayan Belle-Smyth. "Bayan Grey, Bayan Sorgeiul."

Bayan Grey, kıvırcık saçlı, küçük yüzlü bir kadındı. Yeşil bir şifon giymişti. Ona baktım ve o da gözlerine bana dikti, ilk konuşan ise ben oldum. "Dickens'ın hikâyelerini sever misiniz, Bayan Grey?"

Kafasını eğdi. "Okumak için çok fazla zaman bulamıyorum." O kadar sessiz konuşuyordu ki, dediği son kelimeyi zar zor anlayabilmiştim. Yüzüm parmağında, siğile benzeyen bir pırlanta vardı.

"Yeğenim nişanlandı," diye lafa girdi Bayan Belle-Smyth. "Bay Prior ile mutlu bir birliktelikleri var. Adını mutlaka duymuşsunuzdur."

Soğuk bardağıma dokundum. "Hiç duymamıştım."

"Eminim ki duymuşsundur, tatlım. Bay Prior'un West Eaton Place yakınlarında bir evi var ve Lancashire'da da bir arsası. Yeğenim ileride bir malikane hanımı olacak."

"Evet," dedi Bayan Grey sessizce. Konuşması giderek yavaşlıyordu ve kelimeleri de her geçen saniye daha çok yuvarlıyordu. O adamla kendi isteğiyle mi, yoksa Belle-Smythlerin onu buna zorlaması sebebiyle mi nişanlandığını merak etmiştim. Sonra arkasını döndü ve yanındaki kızla elbiseler hakkında konuşmaya başladılar.

Etrafımda cereyan eden konuşmaların arasında sessizce oturuyordum. O an istediğim tek şey, Princes Caddesi'ne geri dönmekti. Kıyafetimle, düşüncelerimle ve konuşmalarımla oraya ait olmadığımı hissediyordum.

Odadaki sese dayanamıyordum. Ellerimi kafama koyup, odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa koşasım gelmişti. O eve gittiğimde aylardan aralıktı. Bir an Grace'in saçlarıma dokunduğunu hissettim ve sonunda orada bir arkadaş bulduğumu düşündüm. Anılar aklımı kemiriyordu.

"Kanepelerden alır mıydınız, Bayan Sorgeiul?" Yanımda bir hizmetçi duruyordu. Bayan Belle-Smyth uzaktan çenesini titreterek bana bakıyordu.

Kafamı salladım ve hizmetçinin suratı asıldı. "Aşçımızın ol-

dukça usta parmakları vardır." Aramızdaki havanın bir anlığına tüylerimi ürperttiğini hissettim –aramızda neredeyse dört adımlık bir mesafe vardı. Bunun üzerine kanepelere bir göz gezdirdim, ama Bayan Grey'in beyaz tabağında hiç kanepe olmadığını görünce, almaktan tekrar vazgeçtim.

"Belki daha sonra, hanımefendi," dik dik bana bakıyordu. Tekrar Bayan Grey'e baktığımda, kafasını salladığını fark ettim.

Belle-Smyth kardeşlerden büyük olanına, on dokuz yaşındaki Edwarda'ya baktım. Tıpkı benim gibi, o da hayatının dönüm noktasına yaklaşıyordu: Bir kız yirmi iki yaşına kadar evlenmezse, o kızın evde kaldığına inanılırdı. Son birkaç ayda yaşadığı değişim beni fazlasıyla şaşırtıyordu. En başta, parlak sarı saçlarıyla onu tam bir moda düşkünü zannetmiştim. Ama son birkaç ayda o da bize benzemişti: yanaklarında lekeler oluşmuş, göz torbaları şişmişti. Ayrıca elbisesine de fazla özen gösterdiği söylenemezdi. Ama her şeye rağmen, elleri eskisine göre biraz daha kırmızı olmalarına rağmen yine de çok güzel görünüyorlardı ve dudakları da soyulmaya başlamalarına rağmen her zamanki gibi dolgunlardı. Bir an için göz göze geldik. Hemen gözlerimi kaçırıp yere doğru baktım, onun ne kadar değiştiğini düşündüğümü anlamamış olmasını umuyordum. Odadaki herkesi tek tek inceledim.

Bayan Edwarda'dan gözlerimi alamıyordum. Nereye oturursa otursun, etrafında her ne dönüyorsa dönsün konuya hemen vakıf oluyordu. Grace'i düşündüm ve ağlamak istedim.

Yanımda oturan üç kız, işlemelerle ilgili çene çalıyorlardı. Şehir, kızgın bir göz gibi insanları yakan güneşin altına kavruluyor ve bir adam dışarıda ölüm saçıyordu. İnsanlar ölüyordu ve biz yalnızca işlemelerle ilgili konuşabiliyorduk.

"Dayınız nasıllar, Bayan Sorgeiul?" diye sordu Bayan Belle-Smyth.

Ona, dayımın sağlığının iyi olduğunu söyledim. Daha sonra işlerinin nasıl gittiğini sordu. Son zamanlardaki kârının

umut verici olduğunu belirttim.

"Aşçınızı kaybettiğinizi duydum."

Doğruydu. Bir önceki hafta, Bayan Graves, can güvenliğinin tehlikede olduğunu söyleyip işi bırakmıştı. Dayım maaşına dörtte bir oranında zam yapmayı teklif etse de kabul etmemişti.

Dizlerimi salladığımı fark ettim ve durdurmak için ellerimi üzerlerine koydum. "Hizmetçimiz Jane, Bayan Graves'in işlerini de yapıyor, bu arada dayım da yeni bir aşçı arıyor."

İmalı bir şekilde gülümsedi ve o gülümsemenin altındaki mesajı hemen anladım: Öyle bir evde kim çalışmak ister ki?

"Duyduğuma göre, geçen hafta Bay Janisser sizi ziyaret etmiş."

Başımla onayladım.

"Dayınız yanında yaşamaktan da oldukça mutlu gibisiniz."

Benimle ilgili konuşmalar hızlı bir şekilde sonlanıyordu.

"İşleri yüzünden oldukça yoğun olmalı," diye ekledi.

"Eminim ki, Bay Belle-Smyth de işleri sebebiyle dayım kadar yoğundur."

Gözlerini devirdi. "Pasta," dedi. "Daha fazla pastaya ihtiyacımız var." Sandalyesinden ani bir şekilde fırladı. "Hey kızlar! Nerelerdesiniz? Black, herkesi buraya çağırır mısın?"

Hizmetçi, fazladan bir çaba sarf etmeden, herkesi odaya topladı ve sessizce oturduk.

"Pastalarımızı yedikten sonra bizim için piyano çalar mısınız?" dedi Bayan Belle-Smyth, Bayan Grey'e. "Ve sonra da sen Lucinda, tatlım."

"Teşekkür ederim. Bundan zevk duyarım," dedi Bayan Grey.

Beklerken hepimiz bir elimizi diğeriyle tutuyorduk. Yere doğru baktığımda ayaklarımın titrediğini fark ettim ve ayaklarımın, sandalyeyi sallayacak kadar, şiddetli bir şekilde titremelerinin sebebini düşündüm. Daha sonra, evin arka tarafından gelen yüksek bir ses duyulmaya başladı. Kafamı kaldır-

dığımda, Lucilinda'nın da aynı sesi duyduğunu anladım. Kıpkırmızı olmuş yüzüyle sakin olmaya çalışıyordu. Bayan Belle-Smyth'e baktım, çayından birkaç damla kıyafetine dökmüş olduğunu fark ettim.

Odanın dışından gelen telaşlı konuşma sesleri duyuluyordu. İki, belki de üç hizmetçi kendi aralarında konuşuyorlardı. Kapı hafifçe açıldı ve sonra tekrar kapandı. Bayan Belle-Smyth doğruldu ve konuşmaların geldiği yere doğru baktı. Kapı tekrar açıldı ve sesler bu kez net gelmeye başladı. Birisi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonra kapı tekrar kapandı. Ayak sesleri geliyordu. Herkes susmuş ne olduğunu anlamaya çalışırken, Bayan Belle-Smyth konuşmaya başladı.

"Hizmetçiler oldukça yavaş," dişlerini sıkıyordu. "Umarım yanlış bir şey yapmıyorlardır."

"Sanırım son işlenen cinayeti duydular," dedi Bayan Grey.

Bayna Belle-Smyth ona sinirli bir bakış attı, ama Lucilinda çoktan o soruyu sormuştu bile. "Ne cinayeti?"

"Sanırım Abigail Greengrass'dan bahsediyorsunuz," dedim, sesim beklediğimden yüksek çıkmıştı.

Bayan Grey'in gözleri büyüdü. "Hayır, diğerinden bahsediyorum. Sanırım adı Sara Shell'di. St. Agatha'da oturuyormuş. Cesedinin bulunduğu yer evinizden çok da uzak değil tahmin ediyorum."

"Ona ne olmuş?"

"Lucilinda!" dedi Bayan Belle-Smyth. "Lütfen piyanonun başına geçer misin?"

Lucilinda ayağa kalktı ve Bayan Grey bana doğru yürümeye başladı. "Yazılanlara göre," dedi, eteğini tutarak. "Bu kez kalbe ulaşmayı başarmış."

Odanın içindeki hava insanı boğuyordu. Bayan Belle-Smyth tabağıyla birlikte yanımıza geldi ve Bayan Greyle aramıza oturdu. Bayan Lucilinda ise Mozart'ın Dördüncü Senfonisi'ni çalmaya başlamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM
Piskoposlar Geçidi

BEN ÇOCUKKEN, BABAM Britanya Müzesi yakınlarındaki bir mağazanın vitrininde duran bir fosile âşıktı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, yılda üç ya da dört kez ülke dışına seyahat eder ve bir hafta, ya da biraz daha uzun bir süre, sonra döndüğünde bavulu taşlarla dolu olurdu. Hizmetçiler, sonradan da erkek kardeşim ve ben, oyuncak bebeklerin dişleri için kullanılabilecek kadar küçük fırçalarla o taşları temizlerdik. Getirdiği taşları evin çeşitli yerlerinde bulunan ve kardeşim ile benim uzanamayacağımız kadar yukarıda olan raflarda sergilerdi. Bazı taşlarla da altın ve gümüş zincirleri süsleyip, boynuna takması için anneme verirdi.

Büyüdüğüm zaman bana gümüş bir bilezik vereceğine dair söz vermişti. "Belki bir gün gelin olduğunda elmas takmak istersin," demişti ki, bu düşünce, bana o zamanlar imkânsız gibi görünüyordu. Zamanım çocuğunu genç bir kadın gibi görünmeye çalışmakla geçiriyordum. Aynanın önüne geçip, kıyafet dolabından aldığım bir fileyi kafama geçiriyor ve filenin deliklerinden aynaya, nasıl göründüğüme bakıyordum. Nor-

malde ergenlik döneminde anlayacağım bir gizemi o zamandan çözdüğüme inanıyordum. Fakat, tabii ki, gelecekte bu düşüncemin saçma olduğunu anladım. Her zaman çocuk olarak kalacağımı zannediyordum. Değişim ve büyüme yalnızca benim bedenime aitti; geride kalan tüm insanlar hep aynıydı. Bana göre, etrafımdaki kimse hiçbir zaman genç olmamıştı. Evimizdeki eşyalar oldukça eskiydiler, bu sebeple zamanın nasıl aktığını hiç fark edemiyordum.

Louis yedi ve ben de dokuz yaşımızdayken, kumdan kalelere olan tutkumuz adeta nefeslerimizi kesiyordu. Küçük kuleleri ortaya çıkardıktan sonra deniz kabukları ve kırık çay fincanlarıyla kapı ve pencereleri yapardık. Kalemizin boyutunu büyütünce de içine parıltılı, pek de anlamı olmayan, ama pahalı eşyalar koymak isterdik. Bu isteğimizi de ucuna haç bağlı olan gümüş bilekliğimden bir at yaparak yerine getirirdik. Ama bu yeterli olmazdı. Bir keresinde annemin kolyesini çalmıştık.

Babam dışarıdaydı ve annem de salonda mektup yazıyordu. Kardeşimle sürünerek odalarına girmiştik ve sessizce dolabı açıp parmaklarımızın ucunda yükselerek makyaj masasına tutunmuştuk. Kutu açıktı. Kenarlarından sarkan elmaslarla Orta Çağ'dan kalma bir hazineyi andırıyordu. Kutuyu aldık ve içindeki yüzükleri parmaklarımıza geçirmiştik. Sonra, kardeşim zinciri alıp ucundaki altın kaplamalı kocaman fosili çıkarmıştı. Gülmüştük, kendimizi birer hırsız gibi hissediyorduk. Ganimetimizi aşağı indirip kalemizin en üstüne koymuştuk. Akşamüzeri olduğunda, fosilimiz kaleyi istila edip prensesi esir alan bir canavara dönüşmüştü. Onu yalnızca favori kahramanımız yenebilirdi. Akşam çöküp yemek için çağırıldığımızda, zincirlerle kontrol altına alınmış fosili kulenin önünde, kumların arasında bırakıp gitmiştik.

Yemeğimizi yemiştik ve saat ilerlemişti. Bir sonraki sabah uyanana kadar da fosil aklımızdan uçup gitmişti. O sabah yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Uyandıktan sonra pi-

jamalarımla aşağıya, bahçeye inmiştim. Louis'de oradaydı, saçları ıslanmıştı ve elleri çamuru eşelemekten kirlenmişti. Kalemize ait birkaç taş parçası ve çubuktan başka bir şey kalmamıştı. Yağmur sularıyla çiçeklerinden arasından akıp gitmişti.

Tüm gün fosili aramıştık ama bulamamıştık. Tesadüf bu ya, o akşam da annem babama kolyesinin nerede olduğunu görüp görmediğini sormuştu. Louis ile birbirimize baktık, konuşmaya başladık ve sonra da Louis itiraf etti. İçimi oldukça acıtan bir anı. Annem bize bağırmak yerine oldukça sakin kalıp bizi anladığını söylemişti: O da küçükken eşyaları alırmış ve sonra da onları kaybedermiş. Babam sabah tekrar bahçeye baktığını ama fosilin bulunmasının artık mümkün olmadığını söylemişti.

Belki de bize karşı anlayışlı davranmak yerine bizi odamıza kapatsalardı, bu bizim için daha hayırlı bir ceza olurdu. Fosilin geri dönmesi için kilisede birçok kez dua etmiştim, hatta kardeşimle harçlıklarımızı birleştirip anneme çiçek almıştık. "Size hiç kızmadığımın farkındayım," demişti. "Ama sizi oldukça kolay affettiğimi düşünüyorum. Ben kendi ebeveynimi tanıma fırsatı bulamadım ve çocukluğum yalnızlıkla geçti. Yine de yaptığınız şeyin yanlış olduğunun farkında olduğunuzu biliyorum."

Benim hakkımda çok yanılıyordu. Acaba beni bunun için ya da diğer yaramazlıklarım için cezalandırmış olsaydı farklı bir insan olur muydum diye düşünüyordum? Daha iyi, daha normal bir çocuk olabilirdim. Sonrasında ise hepsi gitti ve ailenin hayatta kalan tek ferdi ben oldum. Ailenin en kötü, en karanlık ferdi hayatta kaldı. Yaşıyordum ve yalnızdım. Yaptığım tek şey ise, gazetelerin Karga Adam olarak adlandırdığı katil hakkında yazı yazmaktı.

"Bence artık yazmamalısın," dedi kapının önünde dikilen dayım. Siyah eldivenlerini ve paltosunu giymişti. Sanki ona bir tabak yemek koymamı istermiş gibi, sakince konuşuyordu.

Kâğıtlarıma o kadar yoğunlaşmıştım ki kapının açıldığını duymamıştım bile. Ayrıca ne kadar zamandır orada dikildiğini de bilmiyordum. "Bir şey yazmıyorum, dayıcım. Sadece kendim için bir iki küçük not alıyorum."

Bana doğru bir adım attı. "Son gezintimizde aldığın kâğıtlar bunlar, değil mi? Yazmayı karşı bu ilgilinin amacını oldukça merak ediyorum. Oldukça aceleci yazıyorsun."

Kolumla kâğıtları kapatmaya çalıştım. "Gün içinde yaşadığım şeyleri yazıyorum. Havanın ılıklığı, dışarıda olup biten olaylar..."

Hafifçe yerini değiştirdi. "Gerçekten, tatlım. Belle-Smyhtlerin evinden döndüğünden beri bu odaya kısılıp kaldın. Sürekli yazıyorsun. Bu sabah ilk iş yine buraya geldin. Hava durumundan daha önemli bir konuda yazdığına eminim."

"Oradan dönerken yolda çok güzel bulutlar gördüm."

"Partide hiç Starling'den bahsedildi mi?"

"Hayır." Kafamı salladım.

"Demek ki unutuldu."

Duvardaki Afrika maskelerine yöneldi ve maskelerden birinin dişlerine dokundu. "Buraya ilk geldiğinde, kitabına gününün nasıl geçtiğini, sevdiğin ve sevmediğin şeyleri yazmanı istemiştim. Bunun senin için oldukça yararlı olduğunu düşünüyorum, ama sen yazarken bu isteğimin dışına çıkıyorsun sanırım."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Tam olarak öyle sayılmaz, dayıcım. Bu kitabı yazarken büyük keyif alıyorum. Birkaç karlamadan başka bir şey değil."

"Zamanını daha kıymetli aktivitelere ayırmalısın. Suluboya mesela. Küçükken resim yapmayı çok severdin."

Dayım haklıydı. Seyahatleri sırasında ona resimler çizdiğimi hatırlıyordum: sarı kumlu bir adaya, mavi denizlerle çevrili teknesinde inerken, tıpkı Robinson Crusoe gibi.

"Belki şuradaki vazoyu ve mutfaktaki birkaç yiyeceği çizersin," diyordu. Tıpkı Flemenk ustalar gibi.

"Artık çizebileceğimi zannetmiyorum. Her neyse, şu an başka işlerim var." Genellikle dayımla konuşmayı hızlı bir şekilde sonlandırmayı denerdim ama bu kez oldukça yavaştan almıştım.

"O işlerin sana göre olmadığını düşünüyorum."

Yeşil elbisemin mavi süslerine baktım ve cevap vermedim.

"Tatlım, davranışlarının son birkaç gündür oldukça farklılaştığını fark ettim."

"Sağlık olarak kendimi çok iyi hissediyorum." Kâğıtlarımın üzerini kapamaya çalışıyordum, onları görmesini istemiyordum.

"Bana oldukça farklı görünüyorsun. Çay partisinde neler olduğunu bile anlatmadın."

"Belle-Smythlerle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum. Gerçekten çok sıkıcılar."

"Tatlım, biz artık treni kaçırdık. Yani, senin için konuşuyorum. Kafan her geçen gün biraz daha dağılıyor, dikkatini toplayamıyorsun."

Dışarıda adamlar çalışmaya devam ediyorlardı. Kadınlarsa ayakta dikilmiş dedikodu yaparken bir yandan da bebeklerini tutuyorlardı, genç olanlar ise işlerini bitirdikten sonra ellerine bakım yapıyordu. Bu kadar; kadınlar oldukça telaşlılardı ve bebeklerini tutuyorlardı.

Cesaretlendim ve boş kâğıtları doldurmaya başladım. Bunu yapmaya başladığım an dayım bana daha fazla yaklaştı. Yanıma eğildi ve sağ elimi kuru avucunun içine aldı. "Tırnaklarını yiyerek bitireceksin, tatlım. Bak yüzük parmağının tırnağını ne hâle getirmişsin." Haklıydı. Yazamadığım zamanlarda tırnaklarımı yiyordum ve parmak derilerim hassaslaşmaya başlamıştı.

"Ayrıca saçların da çok uzamış. Çok serkeş bir görüntüsü var ve tarzına hiç uymuyor. Saçlarını kestirmeliyiz."

"Saçımın bu hâlini seviyorum." Saçımı kestirmesine izin vermeyecektim. Lavenderfields'a geldiğimden beri kestirme-

miştim ve yakın bir zamanda da kestirmeyi düşünmüyordum.

Tek parmağıyla odadaki yastığa dokundu. "Benim yanıma daha iyi olmak için geldin ve yapman gereken de bu. Belki de kiliseye gitmelisin." Kül ve odun kokuları gelmişti burnuma. Elimi avucundan kurtarmak istiyordum.

"Böyle yapma." Kilise aileler içindi. Orada, iyi insanlar, öldükten sonra mükemmel olabileceklerine inanıyorlardı ve beni hoş karşılayacaklarını düşünmüyordum. Küçükken ailemle birlikte evimizden uzak bir kiliseye, arkadaşlarının piskopos olarak ilk vaazını vermesini izlemek için gitmiştik. Çok fazla ışık ve iyilik vardı. Bir daha öyle bir duygu hissedebileceğimi düşünmüyordum.

"Evet, ama ben olgun bir adamım sen ise genç bir kadınsın ve toplumun değerlerini küçümsememelisin. Aslında çok da yaşlı olduğumu düşünmüyorum. Annenden yalnızca beş yaş büyüğüm. Ama tabii ki seninle aramızda nesil farkı var."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de öyle düşünüyorum." Elimi avucundan çekip onu itmek istemiştim.

"Sana bir şeyler getireceğim, tatlım."

Odadan çıktı ve bir dakika içinde geri döndü. Elindeki tepside gümüş bir demlik ve bir bardak vardı. "Kakao. Yılın bu zamanında genç kadınların kendilerine gelmeleri için harika bir içecek olduğunu söylediler. Ayakların üşüdüğünde beynin de buz tutar."

"Ayaklarım üşümüyor ki."

"Tadını seveceksin."

Bardaktaki içecekten bir yudum aldım. İçimi rahattı. Hafif acı bir tat içeceği daha güzel bir hâle getirmişti.

"İşte! Bundan her gün içmelisin. Senin için her gün hazırlayabilirim. Bunu yapmaktan zevk duyarım."

Bardağı yere fırlatmak istedim ama bunun yerine onu dayıma verdim. Nazlı bir bakış attı. "Seni daha güçlü bir hâle getirmeliyiz."

"Benim de istediği o zaten, dayıcım." Ona gülümsersem

odadan çıkıp gideceğini umuyordum.

"Bir gün birlikte kiliseye gitmeliyiz." Elindeki bardakla oynadı. "St. Agatha Kilisesi'ne gidebiliriz. Oldukça güzel bir bina."

Onunla birlikte Sara Shell'in cesedinin bulunduğu yere mi gidecektim? Ona baktım ve kafamdaki karmaşıklığı ona belli etmemeye çalıştım.

"Bence, günümüzde bize sunulan nimetlerin değerini bilmiyoruz. Eskiden insanlar, inançlarını uğruna ölüyorlardı." Ölüm maskesinin gözüne başka bir parmağıyla dokundu. Bazen Aziz Catherine'in, Ortaçağ Avrupası'nda işkence için kullanılan çarkın üstündeki vücudunu düşünüyorum. Oldukça fazla acı çekmiş olmalı. Aziz Agatha'nın nasıl öldüğünü biliyor musun, tatlım?"

Kafamı salladım. Aziz Catherine'in çarkın üzerindeki görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

"Aslında birbirlerine oldukça benzerler. Okulda verilen dersleri hatırlıyorum da, Romalılar işkence konusunda kesinlikle daha iyilermiş."

Gülümsedi ve bardağa bakmaya devam etti. "Saat oldukça ilerlemiş. Şimdi gitmem gerekiyor. Bu yazma meselesini sonra tekrar konuşacağız." Kapıdan çıkarken tekrar bana döndü. "Jane mutfakta mı? Onunla konuşmak istiyorum. Evin bazı işleri aksıyor."

Ağzını her açtığında kanım biraz daha çekiliyordu. Ama başka bir seçeneğim var mıydı sanki. Lavenderfields. Hayatı boyunca bu gibi yerlerde yaşayan ve dışarıdaki dünyanın içerisinde olmayı hiç istemeyen Bayan Elm gibi olmayı çok isterdim.

Bacaklarım seğiriyor ve gözlerim acıyordu ama tek bir damla yaş bile akıtmıyordum. Odandan çıktığını ve aşağı inip mutfağa girdiğini duydum.

Lavenderfields'a geri dönmemiş olmayı isterdim. Ama dışarıdaki hayat oldukça zordu. Ayrıca dışarıda bir insanı dü-

şünmekten alıkoyacak hiçbir şey de yoktu. Bayan Grey'in yüzüğü, dayımın ani belirmeleri, yazmayı bırakmamı istemesi, Abigail'İn o sokağı dönmesi... Durdum ve kendime bunları düşünmekten vazgeç, dedim. Elimi masanın üzerine koydum ve yıllar boyunca oluşmuş olan çatlakları izledim. Bazı insanların temiz ve yeni mobilyaları vardı, o eşyalar tarih kokmuyordu. Sadece insanların odalarında duruyor ve o insanların hayatlarının birer parçası oluyorlardı. Bizim mobilyalarımız da bir zamanlar yeniydi, bir dükkânda satılıyorlardı. Belki de yeni evlenen bir çift, dükkânın önünden geçerken onlardan etkilenmiş ve satın almışlardı. Bu yeni eşyalarını da bir tarafları dökülmeye başlayana kadar kullanmışlardı. Onları ilk gördükleri günkü kadar heyecanlanmamaya başladıklarında da onları, eski eşyalara ihtiyacı olan yaşlı bir kadına satmış olabilirlerdi. Dayımsa bir tarafı kırılıp dökülmüş eşyaları onarıp onların demode bir görünüşe sahip olmalarından mutluluk duyardı.

Dayım ve ben, başka insanların hayal kırıklığı ve mutluluğu olmuş mobilyalarla dolu bir evde yaşıyorduk. Raflarda başka insanların ellerinin kirleri vardı. Kilit, yaşlı bir kadının gergin parmakları tarafından bozulmuştu. Duvarda asılı olan eski fotoğraflar, antika halılar, her biri farklı bir evden gelmiş olan birbirine uymayan Fransız sandalyeleri ve İtalya'dan gelen yanık-kırmızı kanepe... Eski Mısır'dan kalan kolyemi astığım çengel bile yeni değildi. Tüm bu insanların arasında yaşıyorduk ve onların eski hayatları, ölümleri etrafımda dolaşıyordu. Onların seslerini duyuyordum. Sanki kulağımı cam bir şişenin içine sokmuşum da onları oradan dinliyormuşum gibi sesleri çok net değildi ve kısa kısa konuşuyorlardı.

Jane'e bulması için yalvardığım gazetelere bakıyordum. Sara Shell, yirmi dört yaşındaydı, St. Agatha Kilisesi'nin yanına bulunmuştu, korkunç bir saldırıya uğramıştı. Salonda duruyordum ve Karga Adam'ı düşünmeye başladım. Benimki gibi bir evde yaşıyor olamazdı ya da insanların sizin hareket-

lerinizi kolayca fark edebileceği, içerisinde çok fazla insan yaşatan Holborn gibi şehrin kalabalık olan bir bölümünde de yaşayamazı. Bu tarz bir şeytanlık rahat bir yerde yaşıyor olamazdı. Büyük ihtimalle, bir salonu ya da bir mutfağı yoktu. Akşam yemeğinde et ya da sebze de yemiyordu. Yatmadan önce evini topladığını da hiç zannetmiyordum. Onun gibi bir ıssız, sessiz bir yerde yaşıyor olmalıydı. Bacası kumla dolu, soğuk ve panjurları her zaman kapalı bir yerde olmalıydı.

Sonra dayımın ayak seslerini duydum. Merdivenden aşağı indi ve salon kapısının önünden geçti. Pencerenin önünde durdum ve bu koca dünyada, beni arkasında bırakmanın mutluluğuyla nasıl gezip dolaştığını izledim. Aniden, hayatımın ne kadar da kötü olduğunu düşünüp sinirlendim. Gidecek başka bir yerimin olmadığını bildiğim hâlde onu takip edip koluna yapışmak ve beni serbest bırakması için ona yalvarmak istiyordum.

ALTINCI BÖLÜM
Hoxton Meydanı'ndaki Kız

"BENİM ADIM BAY Sand," dedi ateşin önünde yayılmış bir şekilde oturan bıyıklı adam. Boyu oldukça uzundu ve çok zeki görünüyordu. Duvarlarından yağmur suları damlayan ve kahverengi halısı deliklerle kaplı odamıza sanki bir masaldan fırlayıp gelmiş olan bu adamı Johnny sokakta bulmuştu.

"Beyefendi seni görmek için gelmiş Sally," dedi Ma. "Güzel gözlerinle onu etkilemeyi başarmışsın."

Mayıs ayıydı. On birinci doğum günümden iki ay önceydi. Johnny gelip Ma'nın benimle görüşmek istediğini söylerken, diğer kızlarla sek sek oynuyorduk. "Acele et ve saçını düzeltmeye çalış," dedi. Aceleyle eve gittik. Kapının önünde bir adam duruyordu. Uzun bacakları ve ince vücuduyla, Boppy'nin kulübesi ve duvar arasında sıkışıp kalmıştı. Takım elbise giymiş bir çekirgeye benziyordu. Benden yalnızca altı yaş büyük olmasına rağmen oldukça yaşlı görünüyordu.

"Beyefendiyle tanışmayacak mısın?" diye sordu Ma.

"Reverans yapabiliyor mu?"

Johnny beni hafifçe dürttü. Hafifçe zemine doğru eğilip, re-

verans yapmayı denedim.

"Fena değil," dedi adam. "Böyle bir kibarlık yapacağın aklıma gelmemişti." Yanıma geldi ve bana doğru eğildi. Üzerindeki nane şekeri ve ıslak odun kokularını alabiliyordum. "Benimle bir tatile çıkmaya ne dersin, güzelim? Prenseslere layık harika bir eve gitmeye, istediğin tüm güzel elbiselere sahip olmaya ne dersin?"

Ma'ya baktım. Muhtemelen buna izin vermeyecekti. Tüm kızların arasında en az sevdiği bendim. Ma, zaman kazanmak için kafasını eğmiş, pis pis sırıtıyordu. "Bu gerçekten çok güzel bir teklif, Sally." Kulağının arkasına astığı gri saçları kuru odunları andırıyordu.

Adam, herkesin hayran olduğu simsiyah, ince telli saçlarıma dokundu. "Benimle gelirsen beni oldukça mutlu edersin, Bayan Sally. Gittiğimiz yeri beğenmezsen, istediğin zaman geri dönebilirsin," diyerek gülümsedi. "Oraya vardığımızda sana büyük bir pasta alacağım. Çilek sever misin? Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Çilekli bir pasta."

Yüzüm pembeleşmişti.

"Kararın nedir? Benimle gelecek misin?"

Kafamı eğdim, çilekleri düşünmeye çalışıyordum.

Bu teklifi kabul etmezsem, bunun bana olumlu yönde getireceği bir şey olmayacaktı. Gülüp adamın teklifini kabul etsem de çığlık atıp kalmak için yalvarsam da aynı şeyler olacaktı. Sonra aceleyle bir at arabasına bindirildim ve varoş sokakların içinden hiçbir prensese layık olmayan bir eve götürüldüm. Kapıda bizi karşılayanlar, ellerinde altın tepsiler tutan genç hizmetçiler değil, yüzünde lekeler olan yaşlı bir kadındı. Yaşlı kadın beni içerisinde bana doktor olduğunu söyleyen bir adamın olduğu bir odaya götürdü. Doktor yatmamı söyledi. Sand bacaklarımı, yaşlı kadınsa ellerimi tuttu ve doktor ben ağlayana kadar beni muayene etti. "Tam da aradığımız gibi," dedi yaşlı kadın.

Çok denedim ama bir türlü yataktan kurtulamadım. Daha

sonra Sand beni kucakladı ve merdivenden aşağı indirerek duvarlarında garip resimlerin asılı olduğu bir odaya götürdü. "Sana tatlı bir şeyler getireyim," dedi. Beni yumuşak, işlemeli ve kırmızı bir örtüsü olan yatağın üzerine bıraktıktan sonra da kalp şekilli pembe şekerlerle odaya geri döndü.

"Pasta nerede?" diye sordum yalvarır gözlerle.

"Gelecek," dedi. "Çok yakında."

Fakat pasta yerine bana çok yaşlı, rutubet kokan bir adam almışlardı. Kapıyı açtığında, ağlamaya başladım ve yüzü lekeli yaşlı kadın beni adamın önüne itti.

"Genç kız," dedi yaşlı kadın, Ma kadar sevecen bir ifadeyle. Eline bir kadeh cin aldı. "Bu beyefendi sana bir öpücük verecek. Oldukça cana yakın bir adam ve senin gibi tatlı kızları da çok seviyor. Annenden çok uzakta olduğunu biliyor ve sana kibar davranmak istiyor."

Yaşlı adam yatağa çıkarken çenesinin salladığını görebiliyordum. Kendimi duvara doğru ittim. "Benden uzaklaşmasını istiyorum," dedim. Konuşurken zorlansam da, dediklerimin net bir şekilde anlaşılmasını istiyordum. Gerçekten de o an, çığlık atmayı, bağırmayı ve ağlamayı istiyordum.

"Bunu yapamaz," dedi yüzü lekeli kadın. "Senden uzaklaşamaz."

Sand'i düşündüm. Havalı, geniş bir yüzü vardı. Sakalları kulaklarına kadar uzanıyordu. "Bay Sand'i istiyorum." Sonra aklıma bir fikir geldi. Bana yardım edecek ve yaşlı adamı durduracaktı, her şeye bir son verecekti. "Onu istiyorum!" Fakat yüzü lekeli yaşlı kadın oralı bile olmuyordu.

"Sevgili kızım," dedi kadın, bir parmağıyla avuç içine dokunarak. "Sadece sana nazik davranmaya çalışıyor."

"Böyle yapma, güzelim," dedi kadın, yaşlı adım çoktan çekip gittiğinde ve doktor tekrar geldiğinde. Ellerimi yüzüme koydum. "Sadece sen neyin beklediğini düşün. Dünya dolusu sevgi." Nevresimi okşadı. "Dediklerime kulak ver, sabah ken-

dini daha iyi hissedeceksin. Ve Bay Sand seni görmeye gelecek."

Bay Sand, koca bir çanta dolusu şekerlemeyle geldi ve bana çok güzel olduğumu söyledi. Buna çok uzun bir süre katlanamama gerek kalmayacağını, bunun yalnızca ben büyüyene kadar devam edeceğini söyledi, sonra da benimle evleneceğini. Büyük beyaz bir evimiz olacaktı ve canım ne zaman pasta çekerse at arabasıyla pastaneye giderken çok çok güzel elbiseler giyecektim. Ve ona âşık oldum. Ona on bir yaşındayken âşık oldum. On dört yaşıma basmak üzereyken, bir nisan akşamı çıkageldi. Beni öpmeye ve kalçama dokunmaya başladı. Daha sonra birlikte olduk ve o ziyareti daha öncekilerden oldukça farklı bir hâl aldı. Beni yalnızca bir beden olarak görmüyordu. Diğer adamlarını göremediğini, içimdeki gizemi görüyordu. İçimdeki gizemi bulmuştu. Onu görüyordu.

Bu olaydan sonra Bayan Marianette'nin en gözde kızı olmuştum. Bana özel müşterilerim vardı, iyi de para kazanıyordum. Kırmızı saten ve ipek elbiseler giyiniyordum. Saçlarımı bir hanımefendi gibi şekillendiriyordum. Beni ziyaret eden erkekler yaşamımı kıskandıklarını söylüyorlardı –bütün gün yatıp güzel görünmekten başka bir şey yapmıyordum. Hayatımız, kuşlar gibi aşırı sıcak yuvamızda süzülmekle geçiyordu. Saçlarımızı ve kıyafetlerimizi düzeltiyor, güzel, ulaşılmaz ama sıkıcı heveslerimizi gidermek için çabalıyorduk. Yapacak başka da bir şeyimiz yoktu zaten.

Uzun bir süre hayatıma bu şekilde devam ettim.

Sand beni sevmekten ne zaman vazgeçmişti? Zamanını tam olarak kestiremiyordum. Âşık olduğun kişi tarafından terk edilmek, en az âşık olmak kadar zordu.

Benden, sarı saçlı, esnek vücutlu, çevik, sevgi dolu Jenny Anders ortaya çıktığında mı vazgeçmişti? Bunun sebebi o muydu? O değilse kimdi?

"Böyle davranmanın sebebini bir türlü anlayamıyorum," demişti bana. "Ne senin kadar güzel, ne de senin kadar zeki. Neden böyle yapıyorsun?"

Bu konuşma olurken yatakta yan yana yatıyorduk. Onun kalçasını okşamıştım. Mermer gibi sertti.

"Geri gelecek," demişti Polly. "Sürüne sürüne gelecek. Dayanılmaz bir kadınsın. Peki o kadın neye sahip? Hiçbir şeye." Evdeki çoğu kızla aynı şeyleri düşünüyordu (Sadece Alice onlardan farklı düşünceler besliyordu. Ona göre her şeye sahip olamazdım).

"Ve seninle birlikte harika bir hayatı olacak," demişti Polly. Bu lafıyla demek istediği; Jenny'nin benim kadar para kazanamıyor oluşuydu. Tabii ki Sand'a onunla birlikte yaşamak için işi bırakacağımı söylediğimden haberleri yoktu. Bana hislerinin değiştiğini söylemişti. Sonra o kadını da alıp başka bir yere taşındı. Benim de bu evden başka hiçbir şeyim kalmamıştı –ve tabii ki beni arzulayan düzinelerce erkekten başka.

"Eminim ki kendin için kusursuz olan erkeği seçeceksin," demişti Polly. "Yalnızca bu sefer hemen âşık olma." Elimi tutmuştu. "Bir erkek olmadan çalışamayacağını biliyorsun."

"Sebebini bilmiyorum! Hiçbir şey yapmıyorlar. Sırtımızın üzerine yatıyoruz ve bizden para alıyorlar."

"Evet, yaptıkları tek şey bu. Sürekli paradan bahsediyorlar. Müşteri ödeme yapmazsa, Bayan Marianette o adamın peşine düşmüyor. Bu iş için Bay Sand'i görevlendiriyor."

"Evet, sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Bence de. En azından denemelisin."

Liverpool Sokağı'nda yürüyorduk. Yol üzerinde, Chapel Hill Kilisesi yanında oyunlarını sahneleyen Sokak Sihirbazları'nı gördük. Evdeki en tecrübeli –ve tabii ki en çok para kazanan– iki kız olarak, haftada iki kez, biri sabah biri akşam olmak üzere, dışarıda gezmemize izin veriliyordu. Polly yeni gösteriyi izlemeyi çok istemişti. Her zaman gündemde olan bir konuyu canlandırıyorlardı, bu seferki oyunun konusu ise

o dönemler gazetelerin oldukça sık yer verdiği Cinayet Krizi idi. Önceden zamanımın çoğunu Sand ile birlikte geçirdiğim için onları daha önce izleme fırsatım olmamıştı –fakat diğer kızların da söyledikleri gibi, kendime yeni eğlenceler bulmalıydım. Pis kokan insanların, gürültünün ve görgüsüzlüğün arasından bana elini uzatan adamla gitmeye karar verdim.

"Hadi ama, hayalperest," dedi Polly. Kalabalığı yarıp öne doğru ilerliyorduk. "Biraz yavaş yürü. Birbirimizi kaybetmeyelim."

Seni kaybetmek istemiyorum, demek istemişti aslında Polly. Sand'le ayrıldıktan sonra ilk defa dışarıya adım atmıştım. Tüm boş zamanlarımı onunla değerlendirirdim. Beni tiyatroya ya da Greek Sokağı'nın sonundaki Fox ve Grapes adlı yere götürürdü. Bazen de, canımız tatlı çektiğinde, harika tartlar yapan o dükkâna giderdik. Tartlarımızı yedikten sonra parmaklarımızı yalardık. Bazen de yalnızca yürürdük, evlere ve dükkânlara bakardık, ileri de nerede yaşayacağımızı konuşurduk. Akın akın ilerleyen kalabalığa doğru baktım. Artık Sand'le birlikte değildim, o kalabalıkla birlikteydim ve artık özgür bir hayatım vardı, önemsemem gereken ya da onun için kaygılanacağım kimse yoktu artık. Gün içinde yaptığım şeylerin sorumlusu yalnızca bendim, hesap vereceğim tek kişi de. Şişman bir adam önümüzde durup yolu tıkayana kadar yürümeye devam etmiştik. Şişman adamdan sonra Polly'nin elini bırakmıştım ve kalabalık beni ileriye sürüklemişti. Tren istasyonunun yanındaki fırınının duvarına yaslandım. Kafamı kaldırdığımda Sand'i gördüm. Gülüyor ve yürüyordu –yanında da o kadın vardı.

"Bunu bir son olarak görmemelisin," dedi Polly. "Bunu bir başlangıç olarak düşün. Gerçekten. Şu andan itibaren özgürsün."

Yüzüm asılmıştı. Yirmi dört yaşındaydım ve yeni bir başlangıç için kendimi çok yaşlı hissediyordum.

"Artık kendini düşünmelisin ve ne istiyorsan onu yapma-

lısın," demişti Jane. Ama aklımı o kadının elini tutmasında başka bir şeye veremiyordum, bunu düşünmekten başka ne yapabilirdim ki?

Ellerimi duvarın üzerine koydum ve kafamı duvara dayadım. Kalabalık tamamen aklımdan çıkmıştı. Tanrı'ya, bana, özgürlüğün, bir lanetten ziyade bir lütuf olduğunu göstermesini istemiştim. Bayan Marianette'nin yanına dönmek zorunda değildim. Bütün gece orada oturabilirdim, kimseyi izlememe ya da kimseyle iletişim kurmama gerek yoktu.

Ve işte o an aklım başıma geldi. Onu en çok ne üzerdi? Kendi değerimi düşürmekten başka bir şey yapmayacaktım; ama bunu yapmalıydım. Benim gibi bir kızın hiçbir zaman yapmayacağı bir şey yapacaktım: Sand beni o hâlde görürse, bir daha asla yüzüme bakmayacaktı. Hayatı boyunca hiç görmediği miktarda para kazanacaktım. Bunun için nereye gideceğimi çok iyi biliyordum –bunu bütün kızlar bilirdi. Kıyafetlerimi toparladım ve hemen Old Sokağı'na doğru gittim ve oradan Rufus Sokağı'na dönüp Hoxton Meydanı'na ulaştım. Orada, çok sayıda hayat kadını sokak köşelerinde duruyorlardı. Başka bir kadının boşaltmış olduğu, parkın yakınlarında olan boş bir yerde durdum. O kadın geri gelmeden önce birilerini bulmalıydım.

"Ooo, fakir mahallerden gelen bir arkadaşımız da buradaymış," dedi bir tanesini yanımdan geçerken. Kadının lakabı "Çamur Kadın" dı.

"Seni yaramaz düşes."

"Onu çaldın, değil mi?"

Ben olduğum yerde dururken yanımdaki kız şarkı söylemeye başlamıştı. "Ben sadece zengin olmak isteyen fakir bir kızım."

Etrafa baktım. Etraftaki diğer bütün kadınlar bana bakıyor, ben ise müşteri arıyordum. Erkekler sokaktan geçerken eteğimi sıyırıyordum. Koyu kahverengi ayakkabılı bir adama gülümsedim, ama o yürümeye devam etti. Bilim adamı görü-

nümlü genç bir tanesi ise sadece bir anlığına gözlerime bakıp geçti. Yanımdaki kız bana gülüyordu. "Denemeye devam et, tatlı kız." Yoldan geçen bir öğrencinin elini tuttu ve öğrenci de kızın beline sarılarak ona karşılık verdi. Birkaç kelime konuştuktan sonra da meydanın arka taraflarına doğru ilerlediler ve gözden kayboldular.

Saçlarıma dokundum. Sorunum neydi? Orada duran tüm kadınlardan daha güzeldim, kıyafetlerim de onlarınkinden çok daha kaliteliydi. Belki de benden korkuyorlardı ya da bir casus olduğumu düşünüyorlardı. Ama orayı terk etmeyecektim, özellikle de o kadınların önünde asla. Ellerimi aşağı indirdim ve gülümsedim. Başaracaktım.

Ve sonra, isteğim yüce bir güç tarafından yerine getirilmiş gibi, o adam belirdi. Uzun pelerinli ve yüksek topuklu botları olan uzun bir adam -farklı sınıfa ait bir giyim tarzı vardı. Ona güvenmek zorundaydım! O sadece, buradaki kadınların her zamanki müşterilerden biri olmalıydı. Kirpiklerimi indirdim ve göğüslerimi ona gösterdim.

"İyi akşamlar, bayım," dedim şirin bir şekilde. Sokakta olsa bile, bir kadının nasıl hanımefendi olabileceğini gösterdim ona.

Cevap vermedi, ama yanıma geldi ve elimi tuttu. Avuç içi kuru ve soğuktu, biraz da dolgundu. Şapkasının altındaki yüzünü görememiştim ama odun ve demir kokusunu iliklerime kadar hissediyordum. "Sizinle birlikte yürümemi ister misiniz, bayım?"

Kafasını salladı.

Düşünmeye başladım. "Bildiğim bir yer var, bayım. St. Agatha Kilisesi'ni biliyor musunuz?"

Yine cevap vermedi ama elimi tutmaya devam ediyordu. Diğer kadınların ıslık sesleri arasında yürümeye başladım. Cesurdum, güçlüydüm ve güzeldim. Artık Sand'e ihtiyacım yoktu. Bir neler yapabileceğimi kendime kanıtlayabilirsem, hayalini kurduğum her şeyi yapabilirdi. Hatta bir aktris bile olabi-

lirdim. Ya da kamera arkasında kıyafet sorumlu kişi olarak çalışabilirdim. Yürümeye devam ederken adama baktım ve gülümsedim. Diğer kızların gözlerinin kalçalarımda olduğunu hissediyordum ve odun gibi duran adamın koluna girdim. Ağaçların arasından yürürken, gökyüzünde akan hayatın yanmakta olduğunu hissedebiliyordum. İşte oradaydı, ılıktı ve beni kucaklamak için bekliyordu. Yeni hayatım orada beni bekliyordu.

Gel, dedi melek.

Sara Shell.

YEDİNCİ BÖLÜM
Bloomsbury

SANKİ RUTUBETLİ BİR toprağın altına gömülmüşüm gibi ellerim buz kesmişti. "Onu yakaladı ve onu tuttu." Yazdıktan sonra hikâyemi bir türlü ilerletemedim. Daha bir gün önce yazı yazmaktan kafamı kaldıramaya ben, o gün kafamın içinde dönüp duran kelimeleri bir türlü kâğıda dökememiştim ve o kelimeleri yazamadığım her an, kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu.

Eldivenlerimi çıkardım ve dirseğimle bileğim arasındaki doğum lekeme dokundum. İşlenmemiş değerli bir taş gibi büyüktü ve kahverengiydi. Annem, büyüdükçe renginin açılacağını söylemişti, ama öyle olmamıştı. Erkek kardeşimin de sağ omzunda bir doğum lekesi vardı. Onunki benimkinden daha küçüktü. Bir yerde, bazı doğum lekelerinin annenin, kendini çok korkutan bir şeyi görmesinin ardından vücudunda o bölgeye dokunmasıyla oluştuklarını okumuştum. Yani, kardeşimin lekesini oluşturan korku, geceleyin bir kapının sebepsiz yere açılması ya da garip bir adamın sokakta annemi takip etmesi sonucunda doğan hafif korkular sebebiyle oluşmuştu.

Benim lekem ise çok daha büyük bir korkuya dayanmaktaydı.

Benim gibi genç kadınlar zamanlarını kollarına bakarak geçirmemeliydi. Benim gibi içinde kötülük yatan bir kız bile zamanını müzik ve dikiş nakış gibi daha narin uğraşlarla değerlendirmeliydi. O âna kadar yazmış olduklarıma baktım ve kâğıdı bir kenara fırlatıp atabilmeyi istedim. Diğer kızlar odalarına gidip takılarını düzenleyebilir ya da diğer eşyalarıyla oynayabilirlerdi. Fakat benim eşyalarım kayboluyordu. Saç fırçam, balmumum, kurdelem... Ve son olarak da Camillia kitabım bir önceki gece bıraktığım yerde değildi. Biliyordum: Eğer yazmayı başaramazsam, hiçbir şey beni eşyalarımın kaybolmasının önüne geçemez ve uyurgezerliğimi engelleyemezdi. Eşyalar kaybolmaya ve uyurgezerliğim de hortlamaya başlarsa bana ne olurdu ki? Eziyet çektiğim günler tekrar yakama yapışırdı.

Kapı açıldı ve Jane içeri girdi. "Bay Crenaban bana bazı talimatlar verdi. Thomas aşağıda sizi yetimhaneye götürmek için hazır bekliyormuş."

Ona baktım.

"Bu sabah bana aynen bunları söyledi."

"Fakat bana da dışarı çıkmayacağım talimatını vermişti."

"Aldığım emirler böyle. Gelin, paltonuzu alın."

Jane kapıyı açtı ve dışarıya çıktım. "İyi eğlenceler, hanımefendi." Her geçen gün benimle biraz daha alaycı konuşmaya başlıyordu. Paltomu giydim. Dışarıda adamlar hâlâ çalışıyorlardı. Onların önünden geçerken, içlerinden siyah kıvırcık saçlı olan bana gülümsedi. Yüzümün kızardığını ve kaldırım taşlarının ayaklarımı ısıttığını hissettim.

"Elinizi uzatın hanımefendi," dedi Thomas, şapkası eğri duruyordu. Titremeye başladım. Thomas gözümün içine bakıyordu. "Haydi çıkın, hanımefendi." Oldukça yaşlı gözüküyordu. En az yetmiş yaşında olmalıydı.

Elinden destek aldım ve at arabasının arka tarafına çıktım. Dışarı bakmayacaktım. Yetimhaneye gidene kadar gözlerimi

kapalı tutacaktım. İstediğim zaman, deri paltom yüzüme kadar uzanıyordu ve etrafa bakmamı engelliyordu. Ben de onu yüzüme kadar çektim, gözlerim kapandı.

Yetimhaneyi ziyaret etmemi dayım tavsiye etmişti. "Genç bir kadın hayır işleriyle de uğraşmalı," demişti. Orada senden daha kötü durumda olan çocukları görmek senin için faydalı olacaktır. Bunun senin için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorum, tatlım. Oradaki çocuklar hayata bir sıfır yenik başlayan oldukça güçsüz varlıklar. Unutma, güç, aile bağlarında saklıdır."

Kafamı eğdim. Benim de bir ailem yoktu.

"Ayrıca orda başka hanımlarla da karşılaşacaksın. Belle-Smyth'in kızları yetimhaneyi oldukça sık ziyaret ederler." Onlar hakkında konuşunca, yüzümü ekşittiğimi görüp soğuk bir bakış attı. "Hayırsever genç hanımlar."

Hayatımda ilk defa yetimhaneye gideceğim için biraz korkuyordum. Bunun benim için faydalı bir etkinlik olduğunu bilmeme rağmen, Thomas kapıyı açıp aşağı inmeme yardım ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tek görebildiğim, Lavenderfields'daki gibi tüm pencereleri kitlenmiş olan yetimhanenin kapısıydı. Oldukça büyüktü. Yalnızca, oradaki demir kapıları ve çocukların asla oradan kaçamayacaklarını düşünüyordum.

Bir grup genç kadına katılmam için beni yönlendirdiler. Kuşlar gibi şakıyarak sohbet ediyorlardı, onlardan ayrı bir yerde durdum. Yaşlı bir adam ve onun yanına da iki adam daha geldi. Yaşlı adam kendini tanıttı ve yetimhanenin müdürü olduğunu söyledi. Daha sonra da, çocukları annelerinin nasıl bıraktığını ve o çocukları yetimhaneye almasalar, çocukların ölüp gideceklerini anlattı. Ayrıca çocuklara eğitim verdiklerini, kızları sosyal hizmetler için, erkekleri de ticaret yapmaları için eğittiklerinden bahsetti.

Ve bizi bir tura çıkardı. Koridorlarda yürürken sallandığımı fark ettim. Sandalyelerinde oturan çocukları gördüğümde de

içimi bir korku kapladı. Büyük bir ormandaki bitkiler gibi görünüyorlardı. Genç kadınlar konuşmaya devam ediyorlardı. Sesleri o kadar yüksekti ki, sanki biri beynime iğne batırıyordu.

Müdür, her birimizin bir çocukla konuşacağını söyledi. Ellerimin titrediğini gördüm. İçerideki hava da baş döndürücüydü. Önümde oturan küçük oğlan çocuğu, müdür gittikten sonra onu umursamadığını göstermek istercesine omuzlarını yukarı kaldırdı.

"Çok paranız var, değil mi hanımefendi?"

Kafamı salladım. On yaşında, en azından o civarda olduğunu tahmin ediyordum. Saçları kısa kesilmişti, ama kesilmeden önce büyük ihtimalle dalgalı saçları vardı.

"Çok paranız olduğunu tahmin ediyorum," dayım, buradaki çocukların güçsüz olduklarını söylemekle yanılmıştı. Karşımdaki çocuk oldukça güçlüydü.

Diğer kadınlar konuşuyor ve tartışıyorlardı. Çocuğa derslerle ilgili sorular sormaya karar verdim.

"Dersler mi? Yalnızca karnımıza giren yemekler için burada duruyoruz. Her gün et mi yiyorsunuz, hanımefendi?"

Başımla onayladım.

"Söylediğim gibi. Sizin paranız var."

Onunla konuşan diğer kadınlardan biri olsaydı, muhtemelen ona ne kadar küstah olduğunu, ya da ileride çok çalışırsa onun da parası olacağını söylerlerdi. Ama ben yapamadım. Haklıydı. Onun parası yokken, benim vardı. Tüm bu günahlarımla, ben kim oluyordum da onunla konuşuyordum. Yalnızca oturdum ve ona baktım. Diğer kadınlar ise sürekli konuşuyorlardı. Bana pişmiş kelle gibi sırıtıyordu, mavi gözleriyle ise bana ne kadar da garip bir kadınsın diyordu.

Gözlerimi açtığımda Thomas bir sokağı dönüyordu. Sokaklar bir çöl kadar ıssızdı. Yalnızca kuryeler bir aşağı bir yukarı koşuşturuyorlardı –çünkü, tahminimce, kimse markete gitmek istemiyordu. Park da bomboştu, Ne kol kola gezen ka-

dınlar, ne de yanlarında çocuklar olan dadılar vardı. Yetimhaneye geldiğimizde Thomas yavaşladı. Büyük kapılar kapalıydı. Ellerinde sopalar olan iki adam kapıların önünde bekliyorlardı.

"Giremezsiniz," dedi uzun olan, yüksek bir sesle.

"Bugün kadınların ziyaret günü," diye cevap verdiğini duydum Thomas'ın.

"Artık değil. Geçen haftadan itibaren uygulanan yeni kurallar böyle. Ziyaretçi almıyoruz."

Kafamı camdan çıkardım. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey hanımefendi. Dışarıda bir katilin geziyor olmasından dolayı, müdür kimsenin yetimhaneye girmesini istemiyor. Korkarım ki, anneler bile çocuklarını bırakmak için gelemeyecekler."

"Fakat bu genç kadının, Karga Adam olduğunu düşünüyor olmazsınız herhâlde," dedi Thomas.

"Tabii ki değil," dedi adam, hoşlanmadığım bir gülümsemeyle. "Fakat emirler böyle, ziyaretçi almıyoruz."

"Ne zamana kadar?"

"Sanırım, katil yakalanana kadar."

"Peki," dedi Thomas, atları diğer yöne çevirdi. "Bu genç kadınları içeri almamanız çok saçma. Onları bir ruhu incitemeyecek kadar narinler."

Kafamı diğer cama doğru döndürdüm. Parkın yanından uzaklaşırken, fazla gösterişli pencereleri olan büyük evin yanından geçtik. Bir mola yerine geldik ve "Oraya girmemizin bir anlamı yok," dedim. Thomas ise bağırarak "Kadın ziyaretçilere bile kapalılarmış," diye söylendi.

Dışarıya baktım ve Belle-Smythleri gördüm, at arabalarından iniyorlardı. İlk önce, soluk mavi elbiseli Bayan Edward indi arabadan. Benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

"Bayan Sorgeiul," dedi, altın rengi saçlarına dokunarak. "Siz de ziyarete gelmişsiniz. Hayırsever bir hanımefendi olduğunuzu biliyorduk. Fakat yetimhane kapalıymış." Parıldı-

yordu. Elbisesiyle kuru bir bölgeye adeta yağmur yağdırıyordu.

"Cinayetler sebebiyle yetkili kişilerden başka kimse içeri giremiyor."

"Kulağa mantıklı geliyor. Katil çok yakınımızda olabilir." Parmakları bir flüt gibi uzun ve incelerdi. Hiçbir şey söyleyemedim ve o da konuşmaya devam etti. "Siz korkmuyor musunuz, yani o bölgede yaşamaktan? Oldukça yakınınızda olabilir."

"Dayım, katilin yalnızca fakir kadınlara saldırdığını söyledi." Kelimeler ağzımdan zar zor çıktı.

Bana biraz daha yaklaştı. "Bunu nasıl bilebilirsiniz ki? Şehirde onu görebilen kimse olmadı. Herkes ondan korkuyor."

"Belki de yakalanmıştır," dedi Bayan Lucilinda. "Diğer erkekler de aynı şeyi yapmaya başlamış olabilirler."

"Öyle olduğunu zannetmiyorum." Bana eziyet ediyorlardı, bunu biliyordum, ama konuşmalarından kaçamıyordum. Kulağıma kötü sesler çıkaran telli çalgılar gibi geliyorlardı.

Sizi dışarıda görmeye pek alışık değiliz, Bayan Sorgeiul." Çay partimizde oldukça sessizdiniz. Tahminimce, hizmetçilerimizden memnun kalmadınız."

"Grace arkadaş canlısı buldunuz mu?" diye lafa girdi Bayan Lucilinda.

"İyi bir hizmetçiydi."

"İnsanlar hizmetçileriyle çok da yakın bir ilişki kurmamalılar. Değil mi kardeşim?"

At arabasının sıcaklığını elbisemin içinde hissediyordum. "Gitmeliyim."

"Ah, hayır Bayan Sorgeiul. Bizimle evimize kadar gelmenizi rica ediyoruz. Babam sizi görmekten mutluluk duyacaktır." Gri eldivenlerinden birini çıkarıp bana dokundu. "Hakkınızda çok fazla şey duymuş."

"Dayım beni bekler."

"Peki, çok ısrar etmeyeceğim Bayan Sorgeiul. Fakat uygun bir zamanınızda mutlaka bekliyoruz sizi. Sokağınızda kendi-

nizi çok dikkat edin. Ve eğer Karga Adam'ı görürseniz bize hemen söyleyin. Bizim muhitimizde oldukça ünlü biri."

"Eve, lütfen," dedim Thomas'a. Arabaya çıktım ve arka tarafa oturdum tekrar. Dışarıya bakmayacaktım, benimle alay ettiklerini görmek istemiyordum.

Şehrin içindeki yolculuğumuz boyunca, kahkahaları kulaklarımda çınladı. Eve dönünce yatağıma uzanıp gözlerimi kapadığımda ise yalnızca yetimhanenin kapıları belirdi aklımda. İçindeki çocukları düşündüm. Ellerini camlara koyup, oradan çıkmak için yalvarır gözlerle bakıyorlardı.

Eğer yetimhanenin dışarısında beklersek, belki de Karga Adam gelirdi. Yetimhaneye yakın yerlerde takılır ve gece çökünce de duvara tırmanıp, pencerelerin birinden içeri girerdi. Girdikten sonra, üst kattaki yatakhanelerden birine girip, oradaki bir kızın ağzını kapayıp, benimle gel, diyebilirdi. Ağzını tuttuğu için de kız bağıramazdı. Horlamakta olan görevli kadının yanından geçip aşağı inerler ve daha önceden bıçağıyla kapıda açtığı yerden çıkarlardı. On ila on bir yaşlarında, ileride hizmetçilik yapması için yetiştirilen küçük kız Karga Adam tarafından kaçırılmış olurdu. Ayaklarını sallayıp ona tekme atmaktan başka da yapabileceği hiçbir şey olmazdı.

Daha sonra yatakhanedeki diğer çocuklar uyanmaya başlar ve o kızın yerinde olmadığını, kapının ise açık olduğunu fark ederlerdi. Uyumaya devam eden kadın görevlinin yanından, teker teker bulutların arkasındaki yıldızların hafifçe aydınlattığı geceye adım atarlardı. Birkaç dakika içinde hepsi bahçeye çıktığında, yaşça büyük olan oğlanlardan birinin önderliğinde kapıdaki deliği fark edip oraya giderlerdi. Diğer tarafa geçtiklerinde, yaşça büyük çocuğun işaretiyle, hepsi farklı bir yöne doğru koşmaya başlardı. Yüzlercesi aceleyle sokaklara dağılır, sokak aralarına saklanırlardı. Diğerleri ise yaşlı müdürden, derslerden ve kadın ziyaretçilerden uzakta, atlarla yaşabilecekleri, canları ne isterse yapabilecekleri yerlere doğru koşarlardı. Belki aralarından iki tanesi, Belle-Smyth kardeşleri hatır-

lar ve onların evlerini düşünürdü. Sonra da St. James Sokağı'na gidip, duvarları aşıp, Belle-Smythlerin evlerine dalarlardı. Oradan birkaç gümüş, tabak ve süs eşyası aşırıp, gecenin karanlığında kaybolurlardı.

Artık hepsi, her biri, özgürlüklerine kavuşmuş olurlardı, Karga Adam'ın kaçırdığı kız hariç. Aya bakıp gülümsedikten sonra bıçağını kızın kalbine sokarken, küçük kız sırt üstü yatıyor ve zar zor nefes alıyor bir hâlde olabilirdi.

"Geldik, hanımefendi," dedi Thomas. Dışarı baktığımda Princes Caddesi'ni gördüm. Adamlar hâlâ çalışıyorlardı.

Thomas inmem için yardım etti. "Atlar çok yorgun hanımefendi. Onları bırakamam. Kapıya kadar yürüyebilir misiniz?" Başımla onayladım ve atları ahıra bağlamak için dizginleri eline almasını izledim. Çocukların öldürüldüğü ve kaçırıldığı düşüncelerini zihnimden çıkarmak için kafamı salladım.

İçeri girmek istedim. Karşı tarafta çalışan adamla bir kez daha göz göze geldik. Sonra, köşeden kasketli ve eldivenli iki adamın daha geldiğini gördüm. Adamları kediler takip ediyordu. Haftalardır kedi besleyen insanlar görmemiştim. Onlara baktım, başka bir dünyaya ait gibiydiler. Kedi besleyen insanlar, etleri alıp pişirdikten sonra, etleri doğrayıp kemiklerini kaynatıyorlardı. Sonra da masalarının yanlarında dolaşan kedileri bunlarla besliyorlardı.

İki adamdan soluk kırmızı saçlı olana gözümü diktim. Bu tarz adamlar peşlerinde kan kokusunu da getirirlerdi. Kan kokusunu derilerinin altına siner ve sonsuza kadar da onlarla birlikte kalırdı. Döndü ve bana doğru bir şeyler fırlattı. Aşağı baktığımda, bir parça kanlı etin ayak ucuma doğru kaydığını gördüm. Adamlar gittikten sonra, köşeden bizi izleyen çocukların gülme sesleriyle irkildim.

Sonra, bir anlığına, satıcıların yanında duran kedilerden bir tanesi bana doğru atıldı, zıpladı ve avucumu ısırdı. Ağlamaya başladım ve elimi hızlıca aşağı yukarı salladım. Bana baktı, bal rengi gözleri vardı, sonra döndü, kuyruğunu salladı ve satıcı-

ların arkasından koşmaya başladı. Caddenin ortasında kalakaldım. Elim kanıyordu, yalnızdım. Kapıya doğru ilerledim. Herkes karanlık tarafımı gördü.

Kapıyı Jane açtı. "Erken geldiniz, hanımefendi."

"Yetimhane kapalıydı." Onu itip yanından geçmek istedim. Dayım salondan kafasını uzatmış bakıyordu. "Neden bu kadar erken geldin, tatlım?"

"Yetimhane işlenen cinayetlerden dolayı kapalıydı. Kimsenin girmesine izin vermiyorlar. Güvenlik, Karga Adam yakalanana kadar da bu yasağın devam edeceğini söyledi."

"İlginç," dedi dayım. "Bazı kadınlar bebeklerini kapıya bırakıp, hızlıca uzaklaşmaya çalışacaklar –yakalanmaları zor olmayacaktır."

"Ben yukarı çıkıyorum." Göz bebekleri parıldıyordu. Karanlıkta bebeklerini bırakan kadınları düşünmesi hoşuma gitmemişti.

Seyirciler

Son zamanlarda işlenen cinayetler oldukça ilgimi çekmişti. Mal-mülk ve statü sahibi bir beyefendi olarak, basit dergilerde çıkan haberleri gözmezden gelirdim. Fakat bu adam, Karg Adam dedikleri –oldukça sıra dışı görünüyordu.

Onlarda, beni çeken şey neydi? Tabii ki, bırakılış şekilleri. Boğazları kesilmiş, kalpleri dışarı çıkarılmış, vücutları yakılmış... Fakat en çok da saçlar ilgimi çekiyordu. Her kız, işyerinden ayrılırken saçlarına kendi tarzlarına göre bir şekil veriyordu. Ve cesetleri bulunduğunda, saçları, küçük kızlarınki gibi uzun ve örgülü oluyordu. Soru şu: Bu saçları katil mi yapıyordu, yoksa kızları saçlarını örmeleri için zorluyor muydu? Bana göre, kızları öldürmeden önce saç şekillerini değiştirerek kendi sevdiği şekle getirmek istiyordu. Kurban olarak seçilen kız da, büyük ihtimalle gülümsemeye çalışıyor ya da kendisine acıması için ona ailesinden bahsediyordu. Ya da

onunla tartışmayı deniyordu. Ama bunlar boş umutlardı. Ellerini kızın boynuna doluyor ve saçlarını tutuyordu.

Buklelerin en tepesinden tutuyor ve her birini teker teker açıyordu. Onları yere atarken kızın yüzüne doğru gelmelerine izin veriyor ve sonra da kirli zemine düşüşlerini izliyordu.

Kız ise kımıldayamıyordu. Omuzları saçlarıyla kaplanmış bir şekilde, yarı eğilmiş bir biçimde duruyordu. Katil, bir adım geriye atıp eserini izliyordu. Kız titremeye başlıyordu, çığlık atıyordu. Fakat onu daha önceden duymayan insanlar, o an nasıl duyacaklardı ki? Ve belki de o çığlık katili sinirlendiriyordu ve bıçağını çıkarıyordu. Kız ayağa kalkıyor ve beklemeye başlıyordu. Artık sular duvardan kafasına damlıyordu. Katil kızın saçına dokunuyordu, ya da belki de yanağına, ondan biraz ileri gitmesini istiyordu, sonra da arkasını dönmesini. Kız yavaşça, titreye titreye, kıyafetleri suyun içerisinde süzülüyormuş gibi hareket ediyordu. Duvara bakıyor ve katilin kıyafetlerini çıkarmasını bekliyordu. Katilin yumuşak elleri yerine (Yumuşak ve iyi bakılan eller, belli ki bir işçi değildi), saçlarını omzunun üstüne aldığını hissediyordu. Avuç içlerini sakince kızın sırt kemikleri üzerinde gezdiriyor, parmaklarını daha önce yapmış olduğu gibi yavaş hareketlerle yönlendiriyordu. Sonra kafatasına ulaşıyor ve yavaşça kızın saçlarını okşuyordu. Saçlarını, uçlarından kavrıyordu. Bir bölümünü sağ, bir bölümünü de sol eline alıyordu, hiçbir saç telinin boşta kalmadığından emin oluyordu. Sonra, saçları örmeye başlıyordu. Bu işlemi oldukça yavaş yapıyordu.

Bu yavaş ve nazik dokunuşlar kıza ne hatırlatıyor olabilirdi? Belki annesinin sabahları saçlarını tarayışını. Hiçbir zaman annesini tanımamış olsa ya da annesi kendini pazarlayan alkoliğin teki olsa bile, yine de anne sevgisinin farklı şekillerinden biriyle beslenmiş olmalıydı. Okula göndermeden önce kızının saçına şekil veren sevgi dolu bir kadın, ellerini kızının ipeksi saçlarında dolaştıran ve en sonunda kafasına kocaman bir öpücük konduran bir kadın...

Katil ise işi bittiğinde onu öpmüyordu. O anki sahibi, saçlarını ören ve kopan saçlarını sırtından aşağıya doğru bırakan bir katil oluyordu ve küçücük bir kız hâlini alıyordu.

Peki sonra ne oluyordu? Kıza dokunuşu narin ve sevecen oluyordu. Büyük ihtimalle katil, saçlara oldukça takmış olan bir adamdı ve tek istediği kızın saçını örüp onu serbest bırakmaktı. Kız kimseye bir şey söylemeyeceğini söylüyordu. Sırrını saklayacağım. Hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Geleceği için bir umut besliyordu.

Katil kıza elini uzatıp, "Gel," diyordu. "Seni koruyabilmem için gel." Kız geliyordu. Örgülü saçları omuzlarına baskı yaparken, kız öne doğru geliyordu, kendi ışığını bırakıp adamın içindeki ışığa doğru gidiyordu.

Ülkede cinayetler hakkında düşünen erkeklerin sayısı oldukça fazlaydı. Kahve dükkânlarındaki ya da evlerindeki erkekler, katilin uyguladığı vahşeti örnek alıyor ve kendilerini katilin yerine koyuyorlardı. Saçlarımı elime aldım ve onların bir kız için ne anlama geldiğini düşündüm. Kadınlar evlerinde saklanıyor, dışarıda olup biten şeyden korkuyorlardı. Erkeklerse sokaklarda özgürce dolaşıyorlardı.

Bir sonraki sabah kapımın tıklatılmasıyla uyandım. Jane'in yüzü kıpkırmızıydı.

"Hanımefendi," dedi, sesini alçaltarak, elinde bir gazete kupürü tutuyordu. "Şuna bakın. Yeni baskı."

Yalnızca ön sayfada bir kızın resmini görebiliyordum. Oturdum ve elimi uzattım.

"Korkmalıyım, değil mi? Tüm cinayetler benim her gün yürüdüğüm güzergâhta işlendi."

"Bize bulaşmayacağına eminim."

İnce parmaklarıyla haberin bulunduğu gazeteyle oynadı ve ağzını oynatmadan bir gülümseme attı. "Hiç korkmuyorsunuz, hanımefendi."

İfademi hiç bozmamaya çalışıyordum. Kalbimse küt küt çarpıyordu. "Evi bundan sonra nadiren terk ederim. Dayımla konuşabilirsin. Korkuyorsan burada kalabilirsin."

Kafasını yavaşça salladı. "Burada kalmak mı? Sanmıyorum, hanımefendi. Benim bir ailem var. Annemin bana ihtiyacı var."

Gazeteyi yatağımın üzerine bıraktı. Aldım ve kadının resmine baktım. Sonra da alelacele başlığı okudum. Bir cinayet daha: Jenny Amber, gemicinin karısı, limanda bulundu. Kadının resmine tekrar baktım. Boynunda bir süs vardı, saçları bağlanmıştı.

"Gün boyunca ileri ve geri yürümekten başka bir şey yapmıyorum. İçeride oturursam kimse bana dokunamaz. Bir sonraki kurban benim gibi bir kız olacak, hanımefendi. Bunu biliyorsunuz." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı.

Jenny Amber'a baktım. Sonrasında da cevap kendini bana gösterdi, bir anda, tıpkı daha önceden ulaşamadığınız bir nota aniden sahip olmanız gibi. Dokunamadığım tuğla bir duvar, cevaplayamadığım bir soru, kendini benden saklayan bir sahne... Bir sonraki adımı ne olacak? Esen rüzgâr, renkler... Nereye baksam gülesim geliyordu. Hiçbir şey hissetmediğimi nasıl hissedebiliyordum? Salonda oturmuş bunu düşünüyordum. Dışarı çıkmalıyım.

İçeride oturursam kimse bana dokunamaz.

Biliyordum. Öldürülen kızların izledikleri güzergâhı takip etmeliydim, geçtikleri her yere gitmeliydim. Günlerimi salonda ve çay partilerinde geçirirsem onların gerçekte kimler olduğunu asla öğrenemezdim. El çantamı ve dayımın bana verdiği tüm parayı aldım ve yağmurun ve kirin içine doğru, Abigail, Sara ve o üçüncü kız, Jenny gibi daldım. Sokağın kirini yüzümde hissedebiliyordum, sokağın kokusunu da. Onu bulacaktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
Virginia Yolu

O GECE, BEYNİM PLAN yapmaktan yanmıştı ve gözüme uyku girmemişti. Güvenliğim için, Abigail'in öldürüldüğü gece izlediği yolu güneş varken takip edecektim ve eve hava kararınca dönecektim. Her zaman benimle ilgilenen bir dadım olmasına rağmen, dayım dışarıda tek başıma gezmeme izin vermiyordu. Dayımın bana eşlik etmeği zamanlarda, gideceğim yere beni Thomas götürüyordu ve parlak gri gözleriyle her hareketimi takip ediyordu. Dayımın kurallarına karşı gelmekten başka seçeneğim yoktu. Öğleden sonra, Thomas dayımı şehre götürdüğünde ve Jane'de mutfaktaki işlerini hallederken evden kaçacaktım.

Ama ertesi gün planımı gerçekleştirebileceğim bir fırsatım olmadı. Bacayı temizlemek için bir adam geldi. Dayım da yemek yemek için eve döndü ve günün geri kalan kısmını odadan odaya gezerek geçirdi. Çarşamba günü, bize söz verilen yol ile ilgili dışarıdaki adamlar sabahtan akşama kadar tartıştılar. Perşembe günü ise zaten çamaşır günüydü ve Bayan Letts kıyafetlerimizi, mutfak kapısının arkasında duran tahta

leğende yıkamak için geldi.

Beş gün geçmişti. Elim iyileşmişti, fakat henüz evden kaçamamıştım. Evden ancak gece, dayım işleriyle meşgulken, kaçabileceğimi fark ettim.

O akşam üzeri dayıma, "Bu akşam Bay Trelawny bizi ziyaret edecek mi?" diye sordum. Salonda, bir tarafı aşağı doğru eğilmiş olan resmi düzgünce asmaya çalışıyorduk. Homurdandı ve başıyla onayladı.

Gece olunca sokaklar, yan kesicilerle, hırsızlarla ve benim gibi bir cüzdana sahip herkesin boğazını kesebilecek kadınlarla doluyordu. Bir parka dahi yalnız gitmemiş benim gibi biri, karanlıkta sokaklarda nasıl gezebilirdi ki?

Ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Eğer sokaklarda katile dair bir iz aramazsam, kitabımı yazamaz, Karga Adam'ın kim olduğunu bulamaz ve kimseyi özgürlüğe kavuşturamazdım; kendimi, diğer kızları, tüm şehri. Bana saldırmayacağını düşünüyordum. Dayım, katilin alt tabakaya ait, fakir kızları tercih ettiğini söylemişti. Ve ayrıca, onun elinden gelebilecek her türlü kötülüğe ve şiddete de göğüs gerebilirdim. Yine de dışarıda diğer erkekler de vardı. Yüzlerce keskin göz... Tıpkı Thomas'ın gözleri gibi... Seni izleyen, takip eden, her hareketini gören gözler... Kafam çok karışıktı.

"Yerde bir çivi var, Catherine," demişti dayım. "Yürürken dikkat et."

Eşyalarımı kaybediyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istemiştim. Balmumu, dantel süsümü, saç fırçamı bulamıyorum.

"Resim güzel görünüyor dayıcım," diye karşılık vermiştim. "Yanındaki resmi de düzeltelim mi?"

Salondaki işimizin bitmesi iki saati bulmuştu. İş bittikten sonra dayım odama çıkmama izin verdi. Yatağımın altında, salondan çaldığım bir harita vardı. Dayım bu tarz eşyaları toplamayı çok severdi ve hepsini salondaki masanın arkasındaki bir kutuya koyardı. Odamdayken, soluk renkli haritaya göz gezdirdim. Abigail'ın geçtiği yolları inceledim; Swan Sokağı,

Covent Garden ve Londra Duvarı. Holborn'a kadar gidemeyeceğimi biliyordum, o kadar fazla zamanım olmayacaktı. Spitalfields'dan başlayacak yolculuğuma, kuzeye doğru giderek, Abigail ve benim dünyalarımızı birbirinden ayıran Bethnal Green Yolu'ndan devam edecektim. Oraya gidip, Abigail'in izlediği yolu takip edeceğimi hayal edemiyordum. Kalbim yine hızla çarpıyordu.

O akşam Bay Trelawny beklediğimden erken gelmişti –saat daha dokuzdu. Bekleyecek vaktim yoktu. En yalın kahverengi elbisemi çoktan giyinmiştim ve küçük el çantamı da almıştım. Eski şalımı ve eldivenlerimi giyip, haritayı da kaptıktan sonra hızlıca merdivenden indim. Yanıma bir şans tılsımı almayı da tercih ederdim ama onun yerine, Antik Mısır'dan kalma kolyeyi almıştım. O da evdeki tüm diğer eşyalar gibi dayımın malıydı. Kapıdaki birkaç zinciri aşıp kapıyı arkamdan kapattım (Bay Trelawny geldiğinde, dayım kapıyı kilitlemezdi). Artık dışarıdaydım.

Sokakta bir sürü insan vardı ve ılık hava yüzüme çarpıyordu. Kapı kulpunu sıkıcı tuttuktan sonra yürümeye başladım. Şalımı üzerime geçirip hızlıca sokağın sonunda doğru yürüdüm, çöp kutusunun yanındaki sepetlerin yanından ve çocukların dikiş ya da madeni para yapabilmesi için gece boyunca içerisinde mumlar yakılan yarı yıkık evlerin önünden geçtim. Kırmızı ve altın rengi, beynimde dönmeye başlamışlardı. Sonra da patladılar. Kendime, başaracaksın, dedim. Gerçek Londra'ya gidiyordum, zenginlerin asla göremeyeceği yere. Bir ruh gibi, dünyalar arasında dolaşıyordum.

Şehirdeki tüm insanlar, aslında kendileriyle ve gri hayatlarıyla ilgilenmeyen bir adamdan korkuyordu. "Perdeleri çek," diyordu belki de bir kadın hizmetçisine. İnsanlar, kendi düşüncelerinin mahkumları hâline gelmişlerdi. Princes Caddesi'nde ise, Bay Trelawny ve dayım mum ışığı altında işleriyle ilgili olan kâğıtları inceliyor, kendi önemli meseleleri hakkında konuşuyor ve benim odamda mışıl mışıl uyuduğumu düşü-

nüyorlardı. Belle-Smythler ise ipek yastıklarında pinekliyor olmalıydılar. Ben ise sokaklarda bir başınaydım – korkmuyordum.

Bay Trelawny ve dayım önümüzdeki üç saat boyunca birlikte vakit geçireceklerdi –yani benim de üç saat vaktim vardı. Kilise çanlarının bana saatin kaç olduğunu bildireceklerini umuyordum. Durmadan, sıcak havayı dele dele yoluma devam ettim. Princes Caddesi'nde beni görebilecek bir bekçi yoktu. Atların kuru otları tekmeledikleri ahırların yanlarından geçtim ve sola, Red Man Sokağı'na döndüm. Sonra çabuk bir şekilde Three Bells Sokağı'nı ve daha birçok sokağı geçip, yeraltı dünyasının başladığı yere doğru gittim. O kadar heyecanlıydım ki, Princes Caddesi'nin sonunda yer aldığı söylenen duvarı çiçek desenleriyle boyanmış eve bakmayı unuttuğumu fark ettim.

Church Sokağı'ndan dosdoğru yürüyüp Piskoposlar Geçidi'nden geçtim, eteğime çamur bulaşmaması için çok uğraşıyordum. Gece çok geç olmasına rağmen, sokak tüccarların sesleriyle inliyordu, her yerde istiridye, yer fıstığı, ayakkabı bağı ve yılan balığı satıyorlardı. Bir kasap bana taze koyun eti önerdi, bir diğer adam ise bir kutu turp almam için ısrar etti. Balık satan adam yanıma yaklaştı ve salamura edilmiş birkaç tane balık satmaya çalıştı. Tüm bu aceleci hayat, evimin yakınlarında yaşanıyordu ama o âna dek bu hayat hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yığınlarca sebze ve diğer insanların ihtiyaç duyduğu sayısız önemli eşya evlerin önüne atılmıştı: eskimiş su ısıtıcıları, kırılmış şemsiyeler ve fazlaca zarar görmüş yataklar. Üst üste yığılmış tabakların yanında teneke tencereler parıldıyordu ve hafif yanan ateşin üzerinde kestaneler kızartılıyordu. Her gün aynı yoldan geçiyormuş hissi vermek için dönüp bakmamaya çalıştım. Şal giymiş kadınların patates seçmeleri ve ayakkabısız iki çocuğun pantolonlarının birbirine yapışık olduğu için kaçamamaları benim için sıradan olaylarmış gibi davranmalıydım.

Büfenin yanından dönüp, Kızıl Kilise'nin yanındaki insan topluluğunu da geçince, hırsızların fink attığı o sokağa girdim.

Haritaya bakarak ilerlediğim ve gazetedeki haberleri okuduğum için doğru sokakta olduğumdan emindim. Ama orada dururken, bu haberi yazan gazetecilerin buraya bir kere bile gelmediklerini anladım. Bu sokağa adım atan bir kişi, bu iğrenç kokuyu içine çektiğinde nasıl olur da bayılmazdı? Dayanılamayacak bir kokuydu. Çürümüş balık, ayakkabı ve çamur kokularının karışımı gibiydi, derime işleyip burnumu tamamen kaplamıştı.

Yürürken ağzıma gelen sokaktaki pisliklerin tadı da aynı şekilde iğrençti. Ve karanlık: Ana caddeye oldukça yakın olmama rağmen, sokak bir eldivenin içinden daha siyahtı. Sokaktaki herkes, tüm yabancılar, koluma çarpıyor, arkama sürtünüyor ve beni itekliyordu. Kalabalıktaki herkesin eli üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Sakın korkma. Suyun içinde akıntı yönünde ilerleyen bir tahta parçası gibi kalabalıkla birlikte ilerledim. Yavaş yavaş gözlerim ortama alışmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıp baktığımda her tarafta insanların olduğunu gördüm; sokak kenarlarında yayılmış eski püskü giysili kadınlar, ağır ağır yürüyen adamlar, battaniye yığını, çocuklar ve pislikten kaşınan köpekler. Gördüğüm bu şeyler sanki birer renge sahip değillerdi, sanki her zaman, ölümün rengi olan, kirli gri ya da kahverengi renge sahiplerdi.

Kafamı eğdim ve onlara bakmamaya karar verdim. İlerlemeye devam ettim, çünkü Abigail'de aynısını yapmış olmalıydı. Tuhafiyeciden çıkıp küçük sokaklardan geçmişti ve yolculuğu bu iğrenç yerde bitmişti. Fakat burası onun eviydi. Belki de benim gördüğüm bu insanlardan bazılarını tanıyordu –geçerken satıcılarda biriyle selamlaşmıştı ya da belki de köpeklerden birinin başını okşamıştı. Belki. Yürümeye devam ettim, kirli bir su birikintisine basmama rağmen kafamı yukarı kaldırmadım. Kokusu o kadar kötüydü ki, burnum her an düşebilirdi. Çok bunalmıştım, gözlerim karanlık yüzünden yorul-

muştu, kulaklarımsa gürültüden ve ağlama seslerinden başka bir şey duymuyordu ve havanın gri, kumlu tadından dolayı ağzımı da açamıyordum. Sokak bedenimin geri kalanına da saldırıyordu. Havanın ağırlığını omuzlarımda hissediyordum, midem ters dönmüştü, kalbimse bir keman teli gibi geriliyordu. Hızlı yürümeye çalıştım, ama rüzgâr eteğimin içinden giriyordu, kirli parmaklarını saçlarımda dolaştırıyordu.

Hava çok kirliydi. Sokaktaki havayı düşünmeye başlarsam, beni itip kakan diğer insanları görmezden gelebilirdim. İnsanlar bana sürtünüyor, dokunuyor ve beni dürtüyorlardı. Ve tüm bunların yanlışlıkla olmadığının da farkındaydım. Belki de benim, şehrin yanlış tarafına gelmiş olan biri olduğu düşünüyorlardı. Lavenderfields'da eve zorla kapatılıyordum ve özgürlüğüm engelleniyordu, ama hiçbir zaman buradaki gibi ellenmemiştim. Burada olmamalısın. Siyah şalım vücudumun tamamını kapatamıyordu, vücuduma daha sıkı sarmayı denedim ve o an bir hata yaptım. Kafamı kaldırdım ve etrafımda yalnızca erkeklerin olduğunu fark ettim. Önümde yürüyor, dirsekleriyle beni itip kakıyorlardı. Bacaklarımda ve belimde eller hissediyordum. Onları hissedebiliyordum, nefesleri ensemi ısıtıyordu. Ağzı çürüklerle dolu, kara dilli, hayatları boyunca kirin içinde yaşamış adamlar... Nefeslerini üzerime doğru veriyor, ıslık çalıp yere tükürüyorlardı.

Çamur ayakkabımın içine kadar girmişti. Bunca insan nereden geliyordu? Onların, etrafımdaki evlere tıkıldıklarını hayal ettim. Evlerin pencerelerine halılar asıldığı için içeri güneş ışığı giremiyordu. İçlerinde dört, belki de beş, aile yaşıyordu. Çocuklar, erkekler, kadınlar hatta evcil hayvanları hep birlikte yaşıyor, birbirlerinin kirli havalarını soluyor, kuru ekmekten başka bir şey yemiyorlardı. Üç sokak ötede George Sokağı vardı. Şehrin batısında, kötülüklerle dolu bir sokaktı. Çocukları kaçırıp bacaklarını yaktıklarını ve onları dilenmeye zorladıklarını okumuştum. Yukarıya, kirli pencereli evlerden birine doğru baktım. Kim bilir, belki de içinde altı-yedi tane

çocuk esir alınmıştı, parmakları sıcak demirle yakılmış, gözleri gece boyunca uyanık kaldıkları için kan çanağına dönmüştü, onları dilenmeye zorlayan insanlar St. James ve Oxford Sokağı'ndan getirdikleri paraları sayarken mutsuzluktan ağlamaklı oluyorlardı. Küçük bir oğlan yanımdan hızla geçti, eteğimi sıkıca tuttum. Utanmıştım. Fakirlerdi ve sefalet içinde o evlerde yaşıyorlardı. Benim ise param vardı. Buradaki adamların ve kadınların ne yeterli yiyecekleri ne de içecekleri vardı. Bu sokaktan ve yıkık dökük evlerden başka hiçbir şey görmemişlerdi. Abigail.

Yürürken kendime tekrar tekrar, evin yolunu biliyorsun, dedim. Ama içimde bir korku yükseliyordu. Princes Caddesi'ne koşup, yatağıma atlayıp, Bay Trelawny'nin zırvalamasını dinlemek istiyordum. Aklım karmakarışıktı ve geri gelmesini istemediğim düşüncelerimi kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Dur!" dedim. Oldukça sesli bir şekilde söylemiştim ama kimse dönüp bakmadı. Geri dönemezsin, şimdi olmaz. Eğer geri dönersem, kötü düşüncelerimin yakamı asla bırakmayacağını biliyordum, o an olduğumdan daha da az özgür olacaktım.

Kendimi Abigail'in yerine koymalıydım. Onu düşün, kendini değil. Ne düşünmüş olabilirdi? Tabii ki, çalışmaktan pestili çıkmış bir hâlde olmalıydı, kemikleri sızlıyordu. Gün boyu ayakta çalışmak zorunda olan kişilerin çok fazla yorulduğunu ve vücutlarının günden güne bittiğini okumuştum. Uyuyamadığım ve ertesi sabaha kadar uyanık kaldığım geceleri düşündüm ve bunun her gün başıma geldiğini –Abigail'in böyle bir hayatı vardı. Uykuya çok fazla ihtiyacı olmalıydı. Bir dahaki sefere, iki gece uyumazsam onu daha iyi anlayabileceğimi düşündüm.

Abigail eve zar zor yürüyor ve kafasında da bir sürü düşünce dolaşıyor olmalıydı. Hünerli ellerini, taranmış solgun saçlarını, iş kıyafetini geçirdiği ince vücudunu gözümün önüne getirdim. Buraya Charing Cross Sokağı'ndan geldiğini

tahmin ediyordum, yevmiyesini sıkıca elinde tutuyordu. Etrafında yüzlerce insan vardı, soğuk evinden oldukça uzakta olduğunu hissediyordu.

Köşeyi döndüm ve karanlığa doğru baktım. O sokağın insanları diğerlerine göre daha incelerdi ve diğer sokaklara göre orada çok daha az ses vardı. Ayaklarımın hafifleştiğini hissettim. Ve sonra onu, Abigil'i takip etmeye devam ettim. Etrafta hiç tanımadığım yüzlerce insan vardı. Sırtında bebeği olan bir kadın önümde kayıp düştü. Spitalfields'ın gri yığınları orada hiç olmamış gibi, yine aklım karışmıştı. Ellerimi göğsüme koydum ve nefesi alış verişimi yavaşlatmaya çalıştım. Cildimi incelmiş ve çok daha canlı hissediyordum. Oradayım.

Hızlı bir şekilde, kimseye bakmadan yürüyordum. Köşe başında, Swan Sokağı'nın üzerinde, Abigail'i son kez görmüş olan bir esnaf duruyordu. Öldürüldüğü yer olarak tahmin edilen o ara sokağı da görebiliyordum. Oraya biraz daha yaklaştım, elinde içki şişesi olan yaşlı bir adam gördüm. Aksırıp öksürüyor, bir eliyle kafasını tutuyor ve bir gözü de seğiriyordu. Beni duyabildiğini biliyordum o yüzden onu kendim için bir nöbetçi olarak düşündüm. Eğer çığlık atarsam beni duyabilirdi ve o kadar sarhoştu ki benimle birlikte o da bağırmaya başlardı.

Nefesimi tuttum ve Abigail'in girdiği ama çıkamadığı sokağa baktım. O sokağın sonuna kadar yürüyebilirdim ama o yapamamıştı. Karanlığa doğru ilerledim. Sonra durdum. Öldürüldüğü noktadaydım. Etrafa bakındım ve hissetmeyi bekledim. O ânı kalbimde hissetmeyi istedim; hayatımın başka birinin elinde olduğu dair bir his... Bunun beni kendime getireceğine inanıyordum. Hayatımı düzene sokacak bir his.

Hiçbir şey hissetmemiştim. Yakınlardaki bir sokakta bulunan içki dükkânının sahibi, kavga eden adamlara bağırıyordu. Oradaki duvara dokundum ama değişen bir şey olmadı. Abigail buradaydı, dedim kendime, ama kelimelerin beynimde yankılanmasından başka bir işe yaramadı.

Neden onu hissedemiyorum? Ellerimi sıktım ve elbisemin üzerinden göğsüme doğru bir yumruk attım. Doktor Neville'ın, artık durmalısın, tavsiyesi aklıma gelmişti, tek bildiğimse buraya kadar geldiğim ve hiçbir şey hissedemediğimdi. Duvara baktım ve bir süre bekledim.

Gözlerimi kapadım, bunun bana yardım edeceğini umuyordum. Benliğimi unutmayı ve sadece onu düşünmeyi deniyordum. Nefes aldım ve etraftaki kirin bir parçası olmak için dua ettim. Şalımı çıkardım, Abigail'in yıllardır giydiği kirli, gri şalını düşündüm. Kahverengi elbisemi ve iç eteğimi giymemem gerekirdi. Bunların yerine eski ucuz bir etek ve ince iç çamaşırlarımdan giymeliydim. Böylece rüzgâr beni titretebilecekti. Bir adım ilerledim ve ılık su birikintisinin ayakkabıma dolduğunu hissettim Yukarıya, gökyüzüne bakmayı ve kendime onda olup benim sahip olmadığım şeyleri anlayamayacağımı söylemek istedim. Bir adım daha attım, duvara hâlâ dokunuyordum. O olmayı denedim, onu düşünüyordum. Eve oldukça yakınım.

Sonra bir boşluktaymışım gibi hissettim. Tüylerim ürperdi. Durdum, sanki zaman da durmuş gibiydi. Bir nefes ve ayak sesi duydum. Bunları anlayabiliyordum. Arkamda biri vardı. Onu duyabiliyordum. Bir adım ileri attım ve ayakkabısıyla bir su birikintisine bastığını duydum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Benden en fazla iki metre uzaktaydı. Sakin ol, dedim kendi kendime. Bir adım daha attım. Ve o da attı. Yürümeye devam et. Bir süre sonra, bir şey düşünemez hâle gelmiştim. Bir ara sokakta yalnız başınaydım ve beni görebilecek kimse yoktu.

Beni yürüdüm, o yürüdü. Sonra durdum ve onun da arkamda durduğunu duydum. Dayım bir keresinde bir kaplanı korkutmanın tek yolunun, aniden arkanı dönüp çığlık atmak ve ona bir şey fırlatmak olduğunu söylemişti. Bunu burada yaparsam, üzerime atlayabilirdi çünkü onu görmüş olurdum.

Parlak bir gümüş duvara çarptı. Ara sokağın sonuna gel-

miştim. İleride bir ev vardı, penceresinden ışık geliyordu. Kafamda görüntüler canlandı: ateşin etrafında oturan bir aile, gülen çocuklar, sıcacık bir oda.

Arkamda bir adım daha attığını duydum. Eteğimi tuttum ve derin bir nefes aldım. Kendimi ileriye doğru attım, gözlerim sulanmıştı. Kalbim ağzımdaydı, hızlı nefes alıyordum ve eteğimi tutamamaya başlamıştım, ama koşmaya devam ettim, koştum, ayak seslerimi duyabiliyordum. Beni her an yakalayabilirdi. Eteğimi biraz daha yukarı kaldırdım ve koştum, Lavenderfields'dan kaçarkenkinden daha hızlı koştum. Koşarken su sıçratıyordum, ayak seslerimi duyuyordum ve ileride bir ışık gördüm.

Penceresinden ışık gelen yerin, içerisinde bir aile yaşayan küçük bir ev olmadığını anladım. Bir içki dükkânıydı. İçeri daldım. İçerideki adamlar bana bakıyordu. Kafamı eğip doğruca barmenin yanına gittim. Beni daha önceden oldukça korkutan bir yer, o an benim için dünyanın en güvenli yeriydi.

Yüzümden, saçlarımdan, elbisemden kir akıyordu, ama yine de o adamla konuşurken saygıda kusur etmemem gerektiğini biliyordum. "Mekân sahibiyle konuşabilir miyim?" dedim barmene, sesimi titretmemeye çalışıyordum. Beni takip eden adam içeri girip bıçağını çekebilir ve beni kalabalığın içinde yakalayabilirdi.

"Yukarı katta," dedi.

"Onu çağırabilir misiniz?" Beni süzdü, elinde bardağı bıraktı ve merdivene doğru yürüdü. Barın arkasındaki lekeli aynaya baktım ve arkamdaki adamların kahkahalarını kaale almadım. Kadın sesleri de geliyordu. Onlar da muhtemelen bana gülüyorlardı.

Yaklaşık on dakika geçtikten sonra, kaba saba, kızıl saçlı bir adam barın arkasında belirdi ve "Ne var?" dedi. Bana baktı. Biraz daha yaklaştı, eline dokundum. Yanıma aldığım gümüş paralardan birini avucuna koydum. "Yolumu kaybettim,"

dedim. "Yaşlı bir kadını ziyaret edecektim ama sanırım yanlış bir sokaktan döndüm." Eline gümüş paralardan bir tane daha koydum. "En güvendiğiniz adamlarınızın, bir fayton bulana kadar bana eşlik etmelerine ihtiyacım var. Güçlü adamlar. Onlara bu paralardan on beş tane verebilirim, beş tane de size. Sesimi alçalttım. "Buraya geri döndüklerinde onlara verdiğim paradan size de vereceklerine eminim."

Gülümsedi. "Bundan şüphem yok hanımefendi." Yan tarafa doğru gitti, parmaklarıyla bir işaret yaptı ve pis bir adamla konuştu. Adam koşarak gitti ve yanında iri yarı iki adamla döndü. Sanırım kardeşlerdi.

"Bu iki adamın yanında hiçbir şeyden korkmanıza gerek yok, hanımefendi. Size kimse yaklaşamaz."

Oradan ayrıldık. Kahkahalar arkamızda kalmıştı, sokağa doğru ilerledik. Kafamı öne eğdim. Kollarıma girmişlerdi ve sokaklardan dönüyor, yıkık dökük evlerin önünden hızlıca geçiyorduk ve en sonunda at arabalarının geçtiği ana caddeye çıkmıştık. Parayı adamlara verdim ve hayatımda gördüğüm en ucuz faytona bindim. Faytonu kullanan adam atları öyle bir yönlendiriyordu ki, sokaklarda adeta uçuyorduk. Kirli koltuğa yaslandım ve kendimi okşamaya başladım. Cildim ateş saçıyor, gözlerim parıldıyordu. Her bir parçam canlıydı ve bunun için şükrediyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM
Grace Starling

HİZMETÇİYKEN ONLARDAN NEFRET ediyordum. Ürpertici parmakları ve temkinli gözleriyle o kızlar beni oldukça rahatsız ediyordu. Misafirler gelmeden önce mutfağa doluşup, görmeyelim diye arkamızı döndüren aşçıdan çiğ hamur, kaselerce buz, şekerle kaplanmış ekmek hamuru gibi birkaç parça almak için yalvardıklarını bildiğim hâlde pastaların olduğu gümüş tepsileri serçe gibi yakalayıp, "Ah, bunu yapamam," diye sızlandıklarını işiterek yerleştirirdim. Ve Belle-Smythler, Bayan Lucinda ve Bayan Edwarda. Yaklaşık on yıl önce, özel öğretmenlerinin masasına kurbağa koyarak, sandalyesine iğneler yerleştirerek ve mektuplarını çalarak hayatlarını zindana çeviriyorlardı. Ergenliğindeki genç kızlar bana bakıyordu.

Bayan Edwarda başlatmıştı.

Kasım ayında pencereler buz tutmuştu. Her gün saat dörtte bir bardak limon ve su istemeye başlamıştı; eğer misafir bekliyorsa saat ikide isterdi. Benim görevim ise bardağı ona götürmekti. İlk birkaç sefer sonrasında titizlenmeye başlamıştı.

"Starling, masanın üzerine koyar mısın? Evet, tam yanıma

koymanı istiyorum. Hayır, biraz daha uzağa koy. Ah, bilemiyorum. Sen nereye koymayı düşünüyorsun?"

"Sanırım masaya efendim."

"Evet, evet. Haklısın. Oraya koy."

Aramızdaki bu konuşma günde dört kez gerçekleşiyordu. Sonra beşincide masaya bardağı koymak için eğildiğimde, o da koltuğunda geriye yaslanıp bana gülümserdi. Bir gün gümüş mavi ayakkabısını uzatırken cama dokundu ve bardağı yere düşürdü. Ona baktım, toplamak için eğildim ve halıyı önlüğümle silmeye başladım. "Teşekkür ederim. Senin ismin ne?"

Genelde kızlar hızlı ve soluksuz konuşurlardı. O ise her bir harfte yavaşta ağzını yuvarlıyordu.

"Starling efendim."

"Bu senin soyadın olmalı. Ben vaftiz edildiğin, eğer edildiysen tabii, ilk adını öğrenmek istiyorum."

"'Grace efendim."

"Grace?" Nazikçe ve yavaşça adımı tekrarladı. "Grace." Elini yünlü elbisemin üzerinden bacağıma koydu. Bir parmağını uzattı. "Ne kadar da hoş bir isim." Tırnağını bastırdığını hissettiğimde yüzüm kızarmıştı. "Senin gibi bir hizmetçi için oldukça güzel. Yıkamadan anlar mısın, Starling?"

Bardağı kavradım, gözlerim şaşkınlıktan yerinden fırlayacak gibiydi.

"Yapar mısın?"

"Evet efendim."

"Her tarafı?"

"Tabii ki efendim. Bir bardak daha su ister misiniz?"

Omzunu silkti. "Eğer istersen. Fakat sadece sen getir. Başkasıyla yollama."

Odanın dışında, ikinci bir bardağı taşırken kendimi bir şey hissetmemek için tutmaya çalıştım. Fakat içeri girdiğimde, sırtı odaya dönüktü ve pencereden dışarıya bakıyordu. "Masanın üzerine koy." O kadar sert bir şekilde söylemişti ki o an odadan ayrılmam gerektiğini anlamıştım.

Ertesi gün tekrar arkadaş canlısıydı. Ailem hakkında soru soruyor, üzerimdeki gri elbisenin gözlerimi ortaya koyduğunu söylüyordu. Bu şekilde birkaç hafta devam etmiştik. Bazı günler gözlerini titreterek bana bakıp gülümsüyor, diğerlerini eleştiriyordu. Tırnaklarındaki kiri görebiliyorum. İçeri git ve bana hizmet etmeden önce bütün tırnaklarını temizle. Ya da sanırım elbisenin altından kalın bileklerin gözüküyor. Bunu senin gibi sıradan kızlar yapar. Asla aşağılamasını tekrarlamazdı. Sana içkimi mavi bir bardakta getir, demiştim. Hatırlamıyor musun? Aptal mısın? Aptal olmalısın. Hiçbir zaman hangi Bayan Edwarda ile karşılaşacağımı ya da içeriye girmeden nasıl bir ifade takınmam gerektiğini kestiremiyordum. Annesi ve babasının önünde bir genç hanımefendinin bir hizmetçiye davranması gerektiği gibi davranıyordu; beni nadiren görüyordu ve beni Jones ve Carter'dan farklı görmüyordu. Fakat sıcak su ve limon saatlerinde, her şey farklıydı.

Gelip beni görmeye başlamıştı. İlk geldiği gün yatak odalarından aşağıya su taşıdığım bir salı sabahıydı. Kahvaltısını erken bitirmiş olmalıydı. Ben merdivenin ortasındaydım, o ise merdivenin sonunda bekliyordu.

"Tanrım, çok yük taşıyorsun. Bu kadar eşyayı nasıl taşıyabiliyorsun?" Kelimelerin etrafında ağzını yuvarlıyordu." Hep çok meşgulsün."

Dengemi sağlayabilmek için bir adımımı merdivenden aşağıya attım. Ne kadar bu işi her gün yapsam da hâlâ düşmekten korkuyordum. Sanırım gözlerimin içindeki korkuyu görmüştü.

"Bir adım. İki adım. Birinin buradan düşme ihtimali var. Düşse elindeki sepet yere yapışır –kimse de bunun senin hatan olmadığını bilmez."

O an birinin içeri girmesi için dua ediyordum. Tepsiyle Jones ya da şömineyi yakmak için buradan geçmesi gereken Carter geçebilirdi. Bayan Belle-Smyth etrafı kontrol etmeye odasından dışarı çıkabilirdi. Bayan Edwarda benden kısaydı

ve ben ondan güçlüydüm. Fakat ondan korkuyordum. Sanki küçük bünyesinde sert ve keskin bir şey vardı, beni yakalayabilir, çekebilir ve boynuzlarını saplayabilirdi. Ondan kurtulamazdım da. İleriye gitmek zorundaydım; merdivenin her gıcırtısı beni ona yaklaştırıyordu. Evdeki diğer sesler beni rahatsız ediyordu. Bana gönülsüz bir şekilde gülümsedi ve o an hiçbir şey söylemeyeceğini anladım. Aşağıya inmemi izleyip bekleyecekti.

Aramızda sadece üç adım kalmıştı, ona o kadar yaklaşmıştım ki lavanta suyunu, saçındaki briyantini ve elbisesinin altından çıkan hafif ter kokusunu alabiliyordum. Basamakta durdum ve bekledim.

"Muhtemelen geçmen için sana yol vermemi bekliyorsun."

"Arzu ederseniz efendim."

"Peki ya ben seni geçmek istersem? O zaman sen kenara çekilmek zorunda kalırsın."

Kafamı salladım.

Konuşmaya devam etti. "Geçmem için kendini kenara sıkıştırıp kapladığın alanını küçültmek zorunda kalacaksın. Merdivende ikimize yetecek kadar alan yok, değil mi?"

Koridora geri dönebilirdi, bu sayede ikimiz de kolayca geçebilirdik, fakat bunun yerine hafifçe ileriye adım attı. Dudaklarını araladı. Ön iki dişini görebiliyordum. Elimdeki sepet o kadar ağırdı ki kollarımı ağrıtıyordu.

"Ne bekliyorsun? Kendini kenara sıkıştır."

"Hayır!" diye bağırmak istedim. Kenara geçmeyeceğim. Soluk yemek odana ya da güneşli salonuna, hizmetçilerden uzak bir yere, geri dön. Yüzümü duvara döndüm ve vücudumu iyice yaklaştırdım.

"Benim geçmem için yeterince yer yok gibi gözüküyor." İpeksi bir sesle konuşuyordu. Bu sefer kendimi duvara daha da yakınlaştırdım. Kollarımdaki sepet sert ve nemliydi. "Denemeye devam et."

Duvardaki kirli tahta kaplama kokusu burun deliklerimi

doldurmuştu ve keskin kıymıkların yanağıma sürttüğünü hissediyordum.

"Hala yeterli değil." Sonra arkama hafif bir şekilde dokundu. Parmak ucunu elbisemin üzerinden hissedebiliyordum. "Gerçekten bana yardım etmek istiyor musun?" Sesi sıcak ve kısık geliyordu. Aynı zamanda elini arkama doğru yerleştirmişti.

"Elbette efendim." O an benden ne istediğini anlamıştım. Kendimi duvara yapıştırdım, kalçasını sırtıma doğru iterek arkamdan geçti.

Arkamdan geçtiğinde, iki adım daha attı. Boğazını temizlediğini duydum. "Evet, sonunda başardık." Parmağını kalçasına doğru kaldırdı ve sonra elini bana doğru salladı. Ağzıma dokunacağını düşündüm, fakat bunun yerine bacaklarımın üzerine ittirdi. "Ne kadar da memnun edici."

Eğer erkekler yatağına girmek için geliyorlarsa (Ve gittiğim her yerde bunu her zaman denemişlerdi), çığlık atıp, bağırıp onları kaçırabiliyordunuz ve aşçı bağrışları duyup yardım ederdi. Genelde kovulmazdınız: Aile evin içinde çocuklu bir hizmetçi olmasın diye bir daha denemeyeceğini düşünürdü. Erkekler hizmetçilerden mi paraları yoksa sokaktan mı bu deneyimi kazanacaklarını pek de umursamazdı. Kızlar eve kapanırdı- istedikleri bizdik. Çalıştığım ilk evde, Bayan Gertrude hep sıkıştırırdı; ikincisinde ev sahibesi beni her gece yanına çağırır ve çok üşüdüğünü, tedavisi için büyük ayaklarını ovalamamı isterdi (Birkaç kez hayır demeniz gerekirdi, çünkü ısrar etmeyi seven bir kadındı) ve şimdi de Belle Smyths. Bayan Edwarda'nın benimle uğraşmaya başlaması uzun zaman almamıştı.

Bu da başlangıcıydı. Bir süre sonra köşede yürürken ayağıma asılır ya da ayağa kalkmak için çok bitkin olduğunu söyleyip ona yardım etmemi isterdi. Diğer insanların yanındayken kirli, dağınık ve çok sakar olduğumu yüksek sesle söylerdi. Genelde Bayan Belle-Smyth o an kim misafirse ona döner ve

Bayan Edwarda'nın detaylara olan dikkatini överdi.

Detaylara olan dikkati– ah, gerçekten çok dikkatliydi. Kimse bakmıyorken kalçama dokunur, göğsümde parmaklarını gezdirir ya da bana bakarak dudaklarını yalardı. Beni merdivende ittikten birkaç hafta sonra bir akşamüstü giysisine yardım etmem için yanına çağırdı.

Kapıda durdum ve korkmuyor gibi görünerek dik durmaya çalıştım. Yatak, yer ve merdiven, gecelikler, şapkalar ve eldivenlerle dağılmış durumdaydı. "Anneme dedim ki," Masasında oturmuş aynada kendisine bakarak konuşuyordu. "Hall'un sıkışan parmaklarından sıkıldım. Ona senin saçımı daha üst düzeyde bir moda anlayışıyla yapacağından emin olduğumu söyledim. Öyle yapamasan da onun yaptığından kötü olamaz." Bana doğru döndü ve parmak işaretiyle beni yanına çağırdı. "Anneme sende bir şey olduğunu düşündüğümü söyledim. *Po-tan-si-yel.*"

Bir şal yığınının yanında duruyordum.

"Pekâlâ." Süratle konuşmasına devam etti. "Yanıma gel."

Elbiseyi kaldırmak için eğildim.

"Onu bırak şimdi! Bana gel."

Dediğini yaptım ve elini yüzüme koydu. "Akşam yemeğinden önce vaktimiz var. Hata yapmaktan çekinmemelisin." Elini yavaşça yanağıma, boynuma ve sonra da göğsümün üzerine getirdi. Elleriyle sanki su yüzeyiyle oynuyormuş gibi yuvarlak çizmeye başladı.

Bunları nereden öğreniyordu? Kim ona kullanacağı kelimeleri öğretiyordu? Belki de başka biri ona bunları yapmıştı. Ya da, büyük olasılıkla, tahminiydi. Benim kadar gergindi ve titriyordu. Belki de yapmam gereken yüzüne gülmek, ne yaptığını sandığını söylemek ve ona acımasız olmaktı. Jones böyle yapardı. Fakat ben yapmadım. Ona inandım ve ben de korkuyordum. Ona inanarak bunu gerçek kılmıştım. Bunu elini belime doğru yavaşça kaydırırken düşünmüştüm. Sonra elini çekti ve yüzüme baktı. O an kendimi kaybettiğimi fark ettim,

elini geri koymasını istiyordum. En sonunda, elini koydu ve sırtımdayken kalçama doğru indirdi. "Pekâlâ." Uzun zamandır hiç bu kadar nazik konuşmamıştı. "Sen de saçlarıma dokunmayacak mısın?" Ve ben de dediğini yaptım. Oda sıcak ve tatlı kokuyordu. Bir anda kendimi bir bacadan daha küçük hissetmiştim. Saç tellerini hissederek elimi başının üstüne koydum. Annemle kız kardeşlerimin saçını her sabah yapmamdan bu güne kadar hiç başka bir kızın saçına dokunmamıştım. Saçları yüksükotuna dokunuyormuşum hissi veriyordu.

Tereyağından hoşlanıyor musun? Düşünmeye başladım. İkinci kız kardeşim, Effie, annem ülke içinde gezdiğimiz üç gün boyunca her gün bu soruyu sorardı. Effie yüzüme sarı yansıma yapıp yapmadığını görmek için tereyağı kabını çenemin altında tutardı.

Bayan Edwarda elini omzuma koydu ve sonra beni diz üstü çöktürdü. Düşündüğümden ne kadar da fazla güçlü olduğunu düşündüm. Belki de ben güçsüzdüm.

Annemin dükkândan getirdiği bir şeyin üzerinde varsa tereyağını seviyordum. Belle-Smythlerde arsız olmuştum. Aşçı mutfakta değil ya da sırtı dönükse, parmağımı tereyağı üzerinde gezdirir sonra da yumuşak, sarı ve tuzlu tadını dudaklarıma getirirdim. Bütün ağzımı kremsi dokusuyla doldurmaktan zevk alıyordum.

Günden güne böyle devam etmeye başladı. Bayan Edwarda'nın saçını bana yaptığı şeyden sonra daha da sakarlaşan parmaklarımla yapıyordum. Sonra korsesini bağlayıp sıkılaştırırken elimdekileri düşürüp, yerden alıp sonra tekrar düşürmeme neden oluyordu.

"Elbiseler hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır efendim. Fakat öğrenebilirim." Yeni gücümdeki inancımdan kaynaklanan küstah bir cevap vermiştim.

"Belki de öğrenebilirsin." Fakat memnuniyeti benim kafa karıştıran yakasını yerleştirme, takılarını takma, saçını tekrar toplama ve briyantin ile pürüzsüz hâle getirme çabalarım yü-

zünden uzun sürmüyordu. Huzursuzlanıp yüksek sesle şikâyet ediyordu. Bunu annesinin duyup her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini sağlamak için yaptığını düşünüyordum.

"Şöyle bir bakayım." Aynada kendisine bakıyordu. Yaptığım işin çok da kötü olduğunu düşünmüyordum. Yusufçuk şeklindeki tokasını eline aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Bu dağınıklığı toparla." Omzunun üzerinden bana baktı ve sıcağın kokusunu ve tereyağın tadını yanında götürerek kapıyı çarptı. Kıyafetlerin üzerinde biraz uzanmak isterdim, fakat aşağıda yapmam gereken çok iş vardı, bu yüzden her bir kaygan ve ipek elbiseyi hızlı bir şekilde katlayıp yerine kaldırmalıydım.

Belki de bana yaptığından nefret etmeliydim, fakat bunun yerine her zaman olmasa da bazen bundan hoşlanıyordum. Bana dokunuşunu bir erkeğin dokunuşundan daha hafif ve nazik buluyordum ve bir kadının o bölgesini öpmek bir erkek istediğini yeteri kadar aldığını düşününceye kadar boğazının dibinde bir şey olmasından daha güzel ve kolaydı. Her zaman olmuyordu. Bu belirsizlik den hoşlanmıyor değildim. Bazen yemekten önce yanına giderdim ve bana sadece saçını yapmam gerektiğini söylerdi. Saç süslemeyi, üç kalın uzunluğa bölmeyi, at kılı ile saçı desteklemeyi, kabarıklık elde edene kadar saçını bükmeyi seviyordum. Yüzünü çerçevelemek için önden birkaç saç teli çıkarırdım. Elbisesini giydirir, sökükleri diker, tırnaklarını düzenler, kulaklarını ve dişlerini temizlerdim. Şu hanımefendinin hizmetçi işinde hiçbir şeyin olmadığına karar vermiştim.

Bu yüzden sevdiğim işim ve işimden önce gelendi. İstemediğim tek şey tahmin etme olasılığının düşük olduğu oyunlardı. Bazen içeri girerdim ve elbiselerimi çıkarmamı söylerdi. Orada titreyerek dururdum ve vücudumda parmaklarını gezdirirdi. "Gülleri çağır, bir sepet dolu çiçeği açtır." Bir, iki, üç, dört parmağını yavaşça kuru cildime sokarken fısıldayarak şarkı söylerdi.

Bu bir veba şarkısı, demek isterdim fakat nasıl çabukça bitireceğimi biliyordum; acımıyormuş ve bu konuda deneyimli gibi davranıp gülümserdim. Bir süre sonra dönüp yanağımdan öperdi ve hoş şeyler başlardı.

Benimsemeye başlamıştım. Onu önceden giydiren Hall günlerini Bayan Belle Smyth ile geçiriyordu. Bir gün çay için tepsiyi doldururken yanıma geldi ve yüzüme tükürdü.

"Kovuldu." Bayan Evans kapı kapandıktan sonra söyledi. O an Bayan Edwarda'nın benden önce kimi kullandığını fark etmiştim. Ertesi gün Hall'un adını saçını düzeltirken söylemiştim ve o an hiç tepki göstermediğini gördüm. Bu o zamanlarda da bildiğim bir şeydi: Olanları unutabiliyordu.

Hall gidince Bayan Edwarda'nın tam zamanlı hizmetçisi olmuştum. Kıyafetlerini düzenliyordum ve akşamları onu giydiriyordum. Benim birçok işe yetişmem benim yerime birini almadıklarından ötürü onların para biriktirmesine olanak sağlıyordu. Diğer kızların benim görevlerimi alacağından değildi. Günün çoğunluğunda evin emrindeydim. Akşam üstü ve sonrasında ise onundum.

Benden iki tane varmış gibi hissediyordum. Biri her gün yaptığım eşyaların tozunu almak, onlar kahvaltı yaparken odaları düzenlemek, yemekleri servis etmek, çay tepsisini doldurmak gibi görevleri yerine getirirken, diğeri çok farklı biriydi; çekilip düşürülen, düşünce dışında hiçbir şey tarafından ele geçirilemeyen ve sonra çok daha utanç verici şeyler yapan, yalvaran, ağlayan ve talep eden biri. Görevlerim gittikçe akşamki Grace'e doğru yol almaya başlamıştı: Ona yaklaşırken geceliklerin yumuşak ipeğini ellerime sarıyor ve ardındaki çıplak tenini öpüyordum. Elimi saçlarının içinde gezdirirken boynunun arkası oldukça narin ve güzel bir duygu hissettiriyordu. Onu yatıştırmam için verdiği balmumu gibi olan kremi benim için bir zevk kaynağıydı. Her bir bacağına sırayla sürüyordum. İlk önce ayağına yavaşça masaj yapıyordum, sonra bileklerine geliyordum. O zevkten inleyene kadar bileğinin ya-

nındaki kemiği nazikçe okşuyordum. Beni göremeyecek kadar arkasına yaslanıp heyecanlı bir şekilde nefes alıp verene kadar baldırına ve dizine kadar parmaklarımı ilerletiyordum. Kalçasındaki tenine parmaklarımı değdiriyordum. Her bir benini ve çok yağ kullandığından oluştuğunu ve doğru bir şekilde masaj yaparsam geçeceğini söylediği küçük sivilcelerin etrafında parmaklarımı gezdiriyordum. İşaret parmağımla teninin altından görünen mavi damarları takip ediyordum ve kalçasının yanındaki kabamsı teni okşuyordum. Sonra, arkasına yaslanıp, inlerken ve elini korsesinde gezdirirken, elimi ve kremi kalçasının iç tarafına taşırdım ve oradan da parmaklarımı sadece benim bildiğim, her yaklaştığımda çirkinliğiyle beni şaşırttığı yerine götürüp teninin derinine gitmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim.

Ve düşünürdüm: Benim olacaksın.

ONUNCU BÖLÜM
Silk Sokağı

HAZİRANIN ORTASIYDI VE ŞEHİR sıcaktan kavruluyordu. Sabahları güneş sokakları yakıyordu. O sabah, penceremden gelen güneşin yüzümü yakmasıyla uyandım. Chiswick yakınlarındaki çiftlik alanı, gazetelerin yazdığına göre, aşırı sıcaklar sebebiyle yanıp kül olmuştu. O bölgedeki domuzların ve ineklerin acilen Oxford'a götürülmeleri gerekiyordu. Thames Nehri'nde çok az su kalmıştı, hatta bazen üzerindeki kayıklar karşı tarafa geçemiyorlardı. Yaşlılar ölüyor, köpekler ise aşırı sıcaktan son nefeslerini veriyorlardı. Borulardan su akmıyordu. Turistler ve diğer ülkelerin büyükelçileri, yaygın hastalıkların ortaya çıkma ihtimali üzerine Londra'ya gelmiyorlardı. Doktorlar insanları, susuzluk sebebiyle ortaya çıkabilecek hastalıklara karşı uyarıyordu.

Elbisemin içerisinde çok bunalmıştım ve kendimi yorgun hissediyordum, yağmurun hayalini kuruyordum. Kilisede insanlar gök kubbenin yarılması ve yağmurun ekinlerimizi canlandırması için dua ediyorlardı. Alev gibi yanan çarşafların içinde uyanmıştım ve döşeme tahtaları ayak tabanlarımı tah-

rip etmişti.

Dayımın bardağını kurumuş dudaklarına doğru götürdüğünü gördüm. Evde, Janniserlar gibi misafirlerimiz varken, dayım içeceğini dikkatle yudumlardı. Evde yalnızca ikimiz olduğumuzda ise içeceğini ağzını şapırdatarak içerdi. Yemeğini ve içeceğini bir an önce bitirip, çalışmasına kaldığı yerden devam etmek isterdi.

Yüzünü bana çevirdi."Söylemiş olduğum gibi, kitabını yazmaya devam etmediğine inanıyorum."

Başımla onayladım. Yazdığım sayfalara neredeyse dokunmuyordum bile.

"Bana neden yazmaktan vazgeçtiğini söylemek ister misin?"

Başımı eğdim. "Bu kitabı yazmaya ihtiyacım olmadığını anladı sanırım, dayı," dün gece beni bir adam takip etti ve senin bundan haberin yok.

Dayım yanına yerleştiğimin günün ertesinde, bana kahverengi bir not defteri vermişti. "Tatlım, günlük yazmaya başlarsan bunun sana iyi geleceğine inanıyorum. Gün içinde yaptıklarını, düşüncelerini, etraftan duyduklarını yazabileceğini düşünüyorum. İleride yapacaklarını, planlarını yazıp sonra defterinden takip de edebilirsin. İyileşmene yardım edecek, inan bana." Elini omzuma koydu. İlgisi başımı döndürmüştü. Beni evine nasıl aldığını hâlâ anlamıyordum.

"Bunu yaparsan beni çok mutlu edersin," diye devam etti. "Genç bir kadını nasıl mutlu edebileceğim hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve ilişkimizi daha iyi bir hâle getirmek için önümüzde oldukça fazla bir zaman var. Eğer defterine düşüncelerini yazarsan, okuduğumda senin için nasıl daha yakın bir arkadaş olabileceğim hakkında daha çok fikir sahibi olabilirim. Sanki doğduğunda beri burada yaşıyormuşsun gibi hayatımızı sürdürmemizi istiyorum –ya da en azından bundan sonra ölene kadar birlikte yaşayacakmışız gibi." Yüzüm sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Bak gördün mü? Seni sinirlendirdim

işte. Genç kadınlar hakkındaki bilgilerim gerçekten oldukça az."

O akşam dayımın dediği şekilde yazmayı denedim. Odam ve Princes Caddesi'ndeki yeni hayatım hakkındaki düşüncelerimi kâğıdıma döktüm. Dayımın bana aldığı gün rengi yatak örtüsünü ve yeşil ve gök mavisi renkli iki elbisemi –ki bu iki elbiseyi bana yakın arkadaşı Bayan Belle-Smyth'in tavsiyesi üzerine aldığını söylemişti– yazdım. Dayım, evimize geldiklerinde Bayan Belle-Smyth'in odadaki ölüm maskelerine ve oyuncak bebeklere bakıp, garip bir ifadeyle başını salladığını ve bunun üzerine Liverpool Sokağı Marketi'nden kadın çoban figürleri aldığını söylemişti (Kadınla tanıştıktan sonra ise, odama girip o figürleri yatağımın altına atmıştım). Güzel olan ise, aynı zamanda bir kutu kitap da satın almış olmamdı. "Babanın bana, burnunun her zaman kitapların içinde olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Lavenderfields'da kitapların oldukça tahrik edici zannedilmesinden dolayı, özgürce kitap okuyamıyorduk.

Kitap satıcısından yalnızca bir kutu kitap aldığını, kitapların adlarına ve konularına bakmadığını düşünüyordum. Çünkü kutudaki kitaplar; Ormandaki Aşk, Ortranto Kalesi ve daha önce adını hiç duymadığım kitaplardan oluşuyordu. Daha sonra kutudaki kitapları incelerken, elime deri kaplı ve başlığı altın rengiyle yazılmış bir kitap geldi, Ölüm Saçan Masumlar. Birçok genç kadının okumasına izin verilmeyecek türden bir kitaptı, muhtemelen dayım da bana izin vermeyecekti. Doktor, Athelinde teyzeme, beni içinde çiçeklerin, tayların ve oyuncak bebeklerin bulunduğu bir dünyada tutmasını söylemişti. Zavallı kadın bunu gerçekten denemişti. Ama ben çiçeklerin yapraklarını koparıyor, tayları beni ısırmaları için tahrik ediyor ve oyuncak bebeklerin kafalarını koparıyordum. Doktorlar saatlerce, unutmamı söylüyor, gözümün önünde zincir sallıyor ve refleks testleri yapıyorlardı. Büyüdüğüm zaman ise o döneme dair anladığım şey, büyüklerin içimdeki karanlık

tarafı gözden kaçırmış olduklarıydı. Ölüm Saçan Masumlar'da, kitabın baş kahramanı olan kız bir kral tarafından kaçırılıyor ve kırsal bölgedeki kasvetli bir kaleye hapsediliyordu. Kalede, yalnız bir şekilde geçirdiği onca vakitten sonra, oranın aslında çocukların toplu kıyıma uğradığı bir yer olduğunu anlıyordu. Kitabın yazarının, uzun, soğuk mizaçlı bir kadın olduğunu, üzerinde de kırmızı ya da mor bir elbise olduğunu hayal ediyordum. Yaşadığı yer bir cadı barınağından farksız olmalıydı. Kitabı tekrar tekrar okudum, dayımın gelip kitabı elimde görmesi ihtimaline karşı, onu yatağımın altında saklıyordum.

Günlüğüme, Ölüm Saçan Masumlar, ile ilgili bir şeyler yazmıyordum tabii ki. Onca doktor tavsiyesinden sonra bunu yazamazdım zaten. Kızların ve kadınların, boş ve mutlu zihinleri olmalıydı. Kalemimi elime aldığımda, kendi hikâyemi kâğıda döküyormuşum gibi hissettim. Başka bir Catherine Sorgeiul olarak yazıyordum; garip ve aklı kaçık düşünceler yüzünden karışan, bu sebeple geceleri ağlayan bir Catherine olarak değil de, dayısı sayesinde hayatın güzelliklerini keşfetmiş bir Catherine olarak. Yazdıklarımı, dayım okusun diye kapımın dışına koyacaktım, o da okuduktan sonra kapının altından tekrar odama gönderecekti.

Yazdıklarım dayımı çok mutlu ediyordu. "Kraliçemiz her gün günlüğüne yazıyor," diyordu. "Henüz on üç yaşında harika hikâyeler yazıyor. Bir kraliçe gibisin, tatlım."

Gülümsüyormuş gibi yapıyordum. Tek umudum, bir gün hayallerimdeki gibi normal bir kız olabilmekti. Gün içinde bana sorular sorabilmek için yazdıklarımı tekrar tekrar okuyordu. Gerçekten çilek sever miydim? Neden kuşkonmazı sevmiyordum? Bu tür soruları her ne kadar sevmesem de, dayımlayken, tüm zamanımı kendime ayırabiliyordum: dayım ve yengem Cross bana işkence ediyorlardı ve Lavenderfields'a geldiğimde de kendimi eve hapsedilmiş hissediyordum. Buradan kaçıp kurtulmak için sevimli bir kızmışım gibi davran-

malıydım.

Yalnızca Lavenderfields'dan aldığım eşyalarımı kaybediyordum: Kanımı alıp kaynattıkları eşya koleksiyonlarından küçük bir fincan kaybolmuştu. Yara izleri hâlâ vücudumdaydı ben de bu yüzden o fincanı çok istemiş ve çalmıştım. Sonra ise kaybolmuştu. Yazıyor olmama rağmen, kelimelerim de ortadan kayboluyordu.

"Özür dilerim, dayıcım," dedim. "Bir kere daha yazmayı deneyeyim." Bir kraliçenin günlüğüne her zaman doğru şeyler yazamayacağını düşünüyordum.

"Bence bir problem yok." Çayından bir yudum daha aldı. "Sen iyi bir kızsın, Catherine. Mutlu olmanı istiyorum."

O kelimeye takılıp kalmıştım, mutlu: tatsız ve basit. Dayımın yanına taşındığımdan beri aylardır aynı şeyleri söylüyordu. Sonradan beni gerçekten önemsediğini anladım.

Dün gece, hiçbir zaman görmeyeceğin sokaklarda yürüyordum.

"İş nasıldı, dayıcım?" diye sordum.

Bardağının üzerinden bana baktı. "Fena değildi. Ama yolculuk oldukça zor geliyor."

Yetimhaneden döndüğümüz günden sonra Thomas bizi terk etmişti. Dayıma, evinde kalıp kızının ve karısının güvende olduklarından emin olmak istediğini söylemişti. At arabasını ve atlar bizde kalmış olmalarına rağmen, onları kullanabilecek kimse olmadığı için dayım ulaşımını faytonlarla sağlıyordu.

Jane kapıda belirmeden önce boş boş oturup iç geçiriyorduk. "Bir kadın sizi görmek istiyor, hanımefendi." Yüzümde oldukça belirgin bir şaşırma ifadesi oluşmuş olmalıydı. "İçeri alayım mı?"

"Bayanın adı neymiş?" diye sordu dayım.

"Bayan Grey, efendim."

"Gerçekten mi?" Ayağa kalktım.

"Senin arkadaşın mı, Catherine?"

Kafamı salladım. Yere dökülen saç tellerimi toplamaya çalışıyordum. Üzerimde en yalın mavi elbisem vardı. O an, elbisemin üzerindeki lekelerin uçup gitmesi için her şeyimi verirdim. Dayım saçlarını düzeltti.

"İçeri al," dedi Jane'e. "Ve biraz daha çay getir."

Kapı açıldı ve Bayan Grey içeri girdi. Alçak antreden geçerken hafifçe eğildi, saçları, onu partide gördüğümden daha kıvırcıktı. Elbisesinin çiçek motifli eteğiyle oldukça dikkat çekiyordu. Elbiselerde çiçek motifinin, on altıncı yüzyılda ortaya çıktığını, kadınların bitkisel tıp ve ebelik hakkındaki bilgilerini göstermek için bu işlemeleri kullandıklarını okumuştum. Bayan Grey'in eteğindeki çiçek işlemeleri çok güzel görünüyordu. Göz kamaştıran pembe orkideler, dolanan sarmaşıklar ve el büyüklüğündeki yapraklar...

"Bayan Grey," dedi ayakta duran dayım. "Yeğenimin bir arkadaşıyla tanışmaktan ne kadar memnun oldum tahmin edemezsiniz. Sanıyorum, Janisserların kuzenisiniz, öyle değil mi?"

Kadın eteğini bacaklarının altına aldı ve dayımın çürük sandalyesine oturdu. Sandalyenin bacaklarından biri kısaydı ve bir tarafa doğru eğiliyordu ama kendini dengede tutmayı başardı.

Ona gülümsedim. "Ziyaretinizi beni çok mutlu etti." Pahalı elbisesi odadaki tüm ışığı emiyordu ve içerideki hava sanki yalnızca onun etrafında dönüyordu. Neden buraya geldin? İnce dudaklarına ve siyah gözlerine baktım, ama bana istediğim cevabı vermediler. İnce ayakkabılar, ciltlenen kitaplar, cilalanan kolyeler ve tenekelerde kaynatılıp bizi cezbetmek için kullanılan şekerlemeler, şehirdeki tüm fabrikalar bizi mutlu etmek için çalışıyordu. Dün gece içlerinde yürüdüğüm sokaklar, metal kolyelerimizi yapabilmek için asitle parmaklarını yakan çocuklar, botlarımızı dikmek için gözlerini kaybeden kadınlar, evler dolusu insan, biz daha güzel görüneceğiz diye zarar görüyorlardı.

Jane geldi ve ben de çay servisini yaptım. Dayım, Janniserlarla ilgili nazik sorular sormaya başlamıştı. Bayan Grey, duvardaki resimlerden, süslerden, eski püskü mobilyalardan dolayı oldukça şaşırmış görünüyordu, göz bebekleri kocaman olmuştu. Arkama yaslandım. Belki de ona büyük bir örümcek gibi görünüyordum. Bana döndü. "Belle-Smythllerin evindeki sohbetimizden oldukça keyif aldım," dedi.

Konuşma tarzı, onun kıyı kesiminden geldiğini düşündürüyordu bana. "Çay partisi oldukça tatminkardı." Toplumumuz bu kelime olmasaydı ne yapardı acaba? Bay Tilney'nin Northanger Manastırı'ndaki uzun konuşması geldi aklıma: Oldukça güzel bir gün... Siz ikiniz oldukça hoş genç hanımlarsınız.

"Geçenlerde Janniserlar ziyaretimize gelmişlerdi," dedi dayım. "Kuzenlerinizle birlikte yaşadığınız için çok mutlu olmalısınız."

"Kesinlikle öyle."

"Ve aynı zamanda da Belle-Smythlerin de kuzenisiniz. Bu kadar geniş bir aileye sahip olduğunuz için çok şanslısınız." Gözleri yüzüğüne kaydı. "Yeğenim ve ben sadece birbirimize sahibiz."

Kafasını salladı. Janisserların Bayan Grey'i sevip sevmediğini merak etmiştim, belki de ona zorla katlanıyorlardı. Kırsal bölgedeki ailesi tarafından şehre, koca bulmaya gönderildiğini düşünüyordum.

"Teyzem, eniştem ve kuzenim ziyaretlerinden oldukça memnun kalmışlar." Cilveli gözlerle bana baktı. "Sanırım kuzenim senden hoşlanmış."

"Öyle olduğunu pek sanmıyorum, Bayan Grey," dayım sinirli bir şekilde bana baktı. Zaten ben de, sözlerim ağzımdan çıktığı an pişman olmuştum. Bu dünyada yaşamayı öğrenmelisin, demişti bana Doktor Neville. En azından öğrenmişsin gibi davran. Ellerine baktı. Belki de, onunla ilgili yanılıyordum, o da benim gibi bir yetim olabilirdi.

"Çay alır mıydınız, Bayan Grey?" Jane'in getirdiği kurabiyeler pütürlüydü. Yaparken içine yanlış bir malzeme katmış olduğunu düşündüm. "Kuzeniniz tam bir beyefendi," diyebildim kendimi zorlayarak.

Dayım da aynı şeyi söylemeye başladı, Janniser ve Smythleri uzunca bir süre övdü. Ellerime baktım. Sokakların kirleri hâlâ tırnaklarımın altında duruyorlardı. Ellerimi burnuma götürdüm – ve korkuyla dolduğum o ânı hatırladım.

Dayımın ayağa kalktığını gördüm. "Kapı çalıyor, tatlım. Bay Trelawny gelmiş olmalı." Bayan Grey'e döndü ve "Bay Trelawny benim iyi bir dostumdur, aynı şekilde eniştenizin de. Sizinle tanışmaktan şeref duyacağına eminim."

Bay Trelawny ve Bay Janisser mı? Dayıma baktım, ama bunun üzerinde düşünecek fazla vaktim olmamıştı. Kapı kapanır kapanmaz sandalyesini bana doğru yaklaştırdı.

"Size sormak istediğim bir şey var," diye fısıldadı. "Grace Starling. Edwarda'nın hizmetçisi. O burada değil mi?"

"Dayım onu başka bir yere gönderdi. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

"Eminim ki siz de ona saçınızı yaptırmışsınızdır. Saç konusunda tam bir uzman." İğneleyici bir gülümseme fırlattı. "Beni bile güzelleştirdi."

"Hiçbir zaman saçımı şekillendirmedi," dedim.

"Gerçektin mi? Bilmiyordum," dedi telaşla. "Sizinle konuşmak istiyorum. Onun iyi bir hizmetçi olduğunu düşünmüyorum. Hiçbirinin iyi olduğunu düşünmüyorum."

"Bence gayet iyi." Grace'in ellerini saçlarımda hissediyordum. Kafam karıncalanmıştı.

Gözleri büyüdü. "İnsanlarla çok fazla şey paylaşıyorsunuz, Bayan Sorgeiul."'

Dışarıdan Bay Trelawny'nin sesi geliyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Biraz daha yaklaştı. "Çay partisindeki yüz ifadenizi gördüm. Katillerle oldukça yakından ilgileniyorsunuz. Bunu belli

ediyorsunuz."

Konuşamamıştım. Pencereye baktım. Bay Kent içeri girdi ve şapkasını çıkardı. Akşam üzeri yürüyüşlerine devam ederse muhtemelen açık tenli derisini yakacaktı.

"Bağışlayın beni, Bayan Sorgeiul. O küçük ellerinin saçımda dolaştığını ve bana sorular sorduğunu hatırlıyorum. "Aileniz Londra'dan mı geliyor, hanımefendi? En gizli sırlarımızı söyleyebildiğim nadir hizmetçilerimden biriydi o." Gözünü ayırmadan bana baktı. "Mutlaka size de sormuştur."

"Hiç fark etmedim."

"Bayan Edwarda her zaman onunla samimi olmuştur. Bunu hiç düşünmediniz mi?"

Dışarıdaki ayak sesleri ve bağırışmalar duyuluyordu. İkimiz de ayaktaydık. Sesini tekrardan yükseltti. "Her neyse, bir sihirbaz ve asistanı her hafta gösterilerini yapıyorlar. Gösteri Egyptian Gösteri Salonu'nda, Piccadilly'de. Mutlaka gelmelisiniz. Yarın akşam üzeri." Bana baktı ve kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ettim. "Kuzenim de orada olacak."

Kafamı salladım.

"Gelmenizi gerçekten çok isterim, Bayan Sorgeiul. Bayan Edwarda ve Bayan Lucilinda dışında hiç arkadaşım yok.

Gülümsemesi çok içtendi, ama yine de teklifini reddecektim. Grace gözlerimin arkasında dans ediyordu. "Üzgünüm verilmiş bir sözüm var."

"Eğer fikrinizi değiştirirseniz mutlaka haberim olsun."

Kapı açıldı ve dayımla birlikte Bay Trelawny'de içeri geldi. Bayan Grey'e doğru yürüyüp elini tuttu. "Bayan Grey, değil mi?" dedi sinsice. "Ne kadar büyük bir onur."

Elini geri alabilmek istediği, her hâlinden belli oluyordu. Keşke onu kapıdan içeri almama şansım olsaydı.

"Uzaktan mı geldiniz, Bayan Grey?" dedi. "Ne kadar da hoş bir elbise." Elini elbisenin üzerinde dolaştırdı. "Çiçek desenli elbiselere bayılıyorum."

"Gitmeliyim," dedi. "Teyzem beni bekler."

"Bu erken mi?" dedi peltek peltek konuşarak.

"Çay için gerçekten çok teşekkür ederim, Bayan Sorgeiul, Bay Crenaban," dayıma bakarak, "Yarın saat beşte, kuzenim Janniser ve ben Egyptian Hall'da gösteriyi izliyor olacağız," dedi gözlerini ona dikerek. Dayımın göz hareketlerini takip ettim, sanki gözleriyle Bayan Grey'i çiziyor gibiydi. "Bayan Sorgeiul'un fikrini değiştirip bize katılacağını umuyorum."

Sessizlik oldu. "Oldukça nazik bir teklif," dedi dayım. "Bayan Sorgeiul'u kendi at arabanızla alabilir misiniz?"

"Kuzenimle birlikte bu konuyu halledebiliriz."

Başını salladı ve evden çıktı. Bay Trelawny pencerenin önüne gitti ve kadının gidişini izledi. "Ne kadar da güzel genç bir kadın. Ve nişanlı."

"Yani öyle olduğunu zannediyorum."

"Teyzesi ve eniştesi onu kaybettikleri için çok üzgün olmalılar, değil mi Bayan Sorgeiul?"

"Bu konuda hiçbir fikrim yok."

Pencere camına dokundu, neredeyse kafasını pencereye yaslayacaktı. Gitmeye yeltendim ama dayım kapıda dikiliyordu. "Demek böle bir teklifi reddettin. Neden böyle yaptın?"

"Sadece canım istemedi."

"Her zaman canımızın istediği şekilde yaşayamayız, Catherine. Bu konuyu yarın tekrar konuşacağız." Hâlâ pencereden dışarıya bakan arkadaşına baktı. "Gelin, bayım."

Sonunda, saat beş sularında, bir gece önce yaşadıklarımı günlüğüme yazacak fırsat bulmuştum. Defterimi alıp masaya koydum ve sandalyeye oturdum. Kalemi elime aldım ama kelimeleri bir türlü kâğıda dökemiyordum.

Bir önceki gece, eve dönüp kendimi yatağa attığımda, kendimi oldukça saf hissetmiştim. Aklımda, o ara sokakta duran ikimizden başka hiçbir şey yoktu. Bir anlığına yalnızca korku hissetmiştim, tıpkı Abigail'in Sara'nın, Jenny'nin hissettiği ve yakalayacağı diğer tüm kızların hissedeceği gibi.

Kafamı ellerimin arasına soktum. Bay Trelawny ve dayımın yukarı kata çıkıp uzunca bir süre konuşmalarını ve kapıları kapatıp açmalarını dinlemek istemiyordum. Yukarı çıkıp yatağıma yatarsam belki kafam dağılırdı. Yukarıya oldukça sessiz bir şekilde çıktım, beni duyamadılar. Kapım yavaşça açılmıştı, ki bu çok nadiren olurdu. Jane yatağımı hazırlamıştı, ama bazı düşüncelerim hâlâ kafamın içinde fink atıyorlardı. Uzandım. Mırıldama sesleri duyuyordum. Gözlerimi kapadım ama sesler hâlâ geliyordu. Seslerin yatağımın altından geldiğini fark ettim. Aşağı eğildim ve yatağımın altında büyük, parlak tüylü bir kedi gördüm. Yatağın altındaki çanağın içine kıvrılıp yatmıştı. Bal rengi gözleriyle bana bakıyordu. Simsiyahtı, yalnızca kafasının üstünde küçük bir beyazlık vardı. Bayan Grey geldiğinde o da içeri girmiş olmalıydı. Ona uzanıp dokununca irkildi. Belki de birileri ona kötü davranmıştı ve o da saklanmak için gelmişti.

"Benim yanımda güvendesiniz, Bay Kedi," dedim. "Sana bir isim vermeliyim. Crispin." Aslında ona Karga adını verecektim ama bunun kulağa oldukça vahşi geleceğini düşündüm.

Tekrar yatığıma uzandım ve gözlerimi kapadım. Gel, dedim Karga Adam'a, Crispin mırıldıyordu. Bana gel. Ara sokaklarda takip ettiğim yolu düşündüm, Calvert Sokağı ve Paisley Sokağı'ndan aşağı doğru, ölü ruhları seven yüzlerce insanın arasından yürümüştüm. Ama diğer düşünceler de arkasından geliyordu. Grace geldi aklıma, omzuma dokundu, gülümsedi. Ve şu sözleri söyledi: Dayınız, Bay Belle-Smyth ile oldukça yakın değil mi? Ne hakkında konuştuklarını çok merak ediyorum. Ailenizi özlüyor olmalısınız. Ne kadar da küçük bir yaşta yetim kalmışsınız.

Ona bana nasıl geldiğini sordum.

"Dayınızla, Belle-Smythlerin evinde tanıştık. Benimle konuşmak için oldukça istekliydi. Buraya gelmem gerektiğini söyledi. Sizinle ilgili söyledikleri oldukça ilgi çekiciydi."

Eli elimdeydi. Bu küçük anlar, küçük hareketler, her şeyi çok özlemiştim. Neredesin? Karga Adam'la aynı sokaklarda yürüyorduk. Zihnim zifiri karanlık bir hâl almıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM
Lavenderfields

ÇOCUKKEN, SOBANIN YANINA oturup, aşçının önünde asılı duran uzun saplı derin tavayı izlemeyi çok severdim. İçinde su ısıtıldığında, bir süre hiçbir şey olmazdı. Sonra ise kabarcıklar tepeye doğru yükselmeye başlarlardı, ilk başta boyutları o kadar küçük olurdu ki onları zar zor görebilirdiniz. Bir süre sonra kabarcıkların boyu büyürdü ve su fokurdamaya başlardı. Suyun fokurdaması durdurulamaz ve su asla eski hâline dönemezdi.

"Daha fazla dayanamıyorum," dedi yengem, eliyle koltuğa yaslanmıştı. "Sinirlerim bozuldu. Küçük Tommy'e ne yaptığını görüyor musun?" dedi dayıma. "Anthony, kendi çocuğunun sağlığını düşünmek zorundasın."

Kuzenim Tommy'den nefret ediyordum. Kırmızı, tombul suratlının tekiydi. Oxford'daki teyzem Atheline hasta olunca, Dayımın yanına gelmek zorunda kalmıştım. Daha oraya gittiğim gün, Tommy sırtıma bir kurbağa atmıştı. Bu olaydan sonra da beni rahatsız etmeye devam etti. Ben gelmeden önce bana yapacaklarını evdeki hizmetçiler üzerinde denediğinden

emindim. Sandalyeme iğne koyar, masamın altına reçel döker, kitaplarımı boyardı. İlk birkaç sefer onu umursamamaya çalışırdım, benimle uğraşmayı bırakacağını sandım. Yengeme olanları söylediğimde ise, yengem bana yalancı olduğumu söyledi. Gün geçtikçe eylemlerinin dozu artıyordu. Eşyalarımı çalmaya başlamıştı. Elbiselerimin üstlerindeki kurdeleleri alıyor, yatağımın üzerine kutu kutu çiçek atıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi, elbise dolabıma fare koyuyordu, hatta bir keresinde ayakkabımın içerisinde örümcek bulmuştum. Evde kaybolan ya da kırılan her şeyin suçlusunun ben olduğumu söylüyordu.

Yengem benden hiç hoşlanmazdı. Sinsi ve soğuk olduğumu söyler, bana asla güvenmezdi. İşte bu benim geçmişimdi. Yengeme göre masumluktan çok uzaktım ve Tommy'e zarar veriyordum. Dayım Cross da bir süre sonra yengeme inanmaya başlamıştı. Bir sabah yanıma geldi ve "Görmen gereken bir doktor var," dedi. "Baş ağrılarını tedavi edebilir."

Buna daha fazla katlanamıyorum, demişti yengem ve o günden sonra doktor doktor gezmeye başlamıştım. Dr. Smithson'ın duvarları; Dr. Kelly'nin yeşil perdeleri; Dr. Hazell'ın masanın üzerinde duran orta çağ kadınları resmi; ve Dr. Eyre'in odasındaki raflarda duran oyuncak bebekler... O günlere ait en net hatırladığım şeyler ise odaların tavanları: saatlerce sırt üstü yatıp, çocukluğum hakkında sorular sorulurken tek yapabildiğim tavanı izlemekti. Birçok doktora gitmiştim, her biri de bana başka bir tanı koymuştu. Yengemin ve dayımın, doktor raporları üzerine tartıştıklarına birçok kez şahit olmuştum. Dr. Smithson'a göre ben bir deliydim. Dr. Kelly ise kafamın karışık olduğuna ve her sabah soğuk bir duş almam gerektiğine inanıyordu. Dr. Hazell, her gün bir ceketle bağlanmam gerektiğini belirtmişti ve Dr. Eyre ise fazla eğitim almış olduğumu ve acilen evlendirilmem gerektiğini söylemişti. Sonuç olarak ise, yengem işine en çok geleni seçmişti.

Bir çarşamba sabahı, beni salona çağırdılar. İki koca kadın

salonda oturuyordu. Bir tanesinin yüzü kırmızıydı. Diğeri ise daha genç görünüyordu ve hatları diğer kadına göre daha belirgindi.

"Catherine," dedi dayım Cross. "Bayan Smith ve Bayan Welsh ile tanış."

"Günaydın." Yaşlı kadın –Smith– kafasını salladı. Ve sonra, sanki bir zil çalmış gibi, ikisi de üzerime doğru yürümeye başladılar. Smith kolumu tuttu, güçlükle nefes alıyordum. Welsh de aynısını yaptı ve el bileğimi ters çevirdi. Kafamı bir o yana bir bu yana sallayıp çığlık atıyordum, beni kapıya doğru sürüklüyorlardı. Ve sonra yengemin yüz ifadesini gördüm. Yaşananlardan etkilenmişe benzemiyordu, oldukça sakindi. Elleri elbisesinin üstünde duruyordu, yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Akıllı kız," dedi Welsh.

O olaydan sonra yaşananları hatırlıyordum. Dr. Neville'ın hatırlamamam gerektiğini söylediğini biliyordum, ama kendime engel olamıyordum. Smith ve Welsh beni dışarıda duran bir arabaya bindirmişlerdi ve kapılarını da üzerime kapamışlardı. Bağırıyordum, ağlıyordum, at arabasının camlarına vuruyordum, onlara durmaları için en az yarım saat boyunca yalvardım.

Dr. Johnson, ölümü araştırmanın beyni yoğunlaştırdığını söylemişti. Ama bu, en azından benim için, doğru değildi. Aklıma ne iyi düşünceler, ne güzel sezgiler ne de dünyanın ne kadar da harika bir yer olduğu geliyordu. Sadece bir duygusuzluk vardı. Orada oturuyor, duvarlara bakıyor ve ne kadar daha beklemem gerektiğini düşünüyordum. Birlikte yaşanılması zor olan küçük kızlar için tasarlanmış bir okulda olduğumu düşünüyordum. Yengem Cross'u daha iyi tanımam gerekirdi.

Smith arabanın kapısını açtı ve "Şimdi, biraz sakinleşip sessizce bizimle gelmek mi istersin, yoksa bunu bizim zorla yapmamızı mı tercih edersin?" diye sordu. Arkasını döndüğünde

orada iki adamın beklediğini gördüm. "Sorun çıkaracağını zannetmiyorum. Yürüyebilir," dedi adamlara.

Evle ilgili ilk düşüncelerim: büyük çimlik bir alanın arkasına dikilmiş kahverengi bir bina olduğuydu. Ön tarafında, beyaz elbiseler giyinmiş kadınlar vardı. Saçları kirli görünüyordu ve kamburlardı.

"Hadi bayan, bundan daha hızlı hareket etmelisiniz." Sonra bir kapı açıldı ve ardından da soğuk bir koridora çıktık, hemşireler kollarımdan sıkıca tutuyor, beni itiyorlardı. Beni kırmızı bir sandalyeye oturttukları odama gelene kadar bu böyle devam etti. Bir doktor geldi. Bu canınızı acıtıyor mu, hanımefendi? Bir parmağını ağzıma sokmuştu ve boğazıma doğru ilerletmişti. Sonra, Welsh ve Smith beni duşa soktular, saçlarımı temizlediler.

Günler günleri takip etti ve zaman akıp gitti. Sabahları ve akşamları aklımı alıp götüren haplar içiyordum; üç kahverengi, iki beyaz.

Dr. Neville haklıydı. Geçmişi düşünmemeliydim. Bayan Brent'in çığlıkları ve Bayan Angel'ın inlemeleri beynimin içinde dönüyorlardı –düşündükçe oraya geri dönecekmişim gibi hissediyordum. Bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Janisser ile evlenmenin de buna bir çare olacağını düşünmüyordum.

Sonra Grace Starling kafamda dans etmeye başladı, eteğini sallıyordu. "Seni sevdiğimi düşünüyor musun?" diye sordu. "Sadece seni korkutmak istiyorum." Gözlerimin içinde, ulaşılması çok zor bir kilise belirdi.

Güneşli bir güne daha uyanmıştım. Kafam taşıyamayacağım kadar ağırdı ve ayaklarımı yere zar zor koyabilmiştim. Jane'i çağırdım, ama bir yanıt gelmedi. Koridorun başına doğru yürüdüm, geceliğim hâlâ üzerimdeydi. Yerdeki kıymıklara basmamak için oldukça dikkatli yürüyordum. Beşinci tahta döşemeye bastığım an, kafam omzumun üzerine düştü ve

gözlerim karardı. Duvara yaslandım.

Dayımın çalışma odasına doğru yürüdüm, bu şekilde kapıdan tutunup biraz kendime gelebilirdim. Kapıya ulaştım ve kulpunu tuttum. Kapı kilitli değildi.

"Dayı," diye seslendim. "Orada mısın?" Evde sadece sessizlik vardı. Merdiven korkuluklarına doğru ilerledim. "Dayı?" İlk merdivenin kenarına kadar gidip Jane'e yeniden seslendim. Bacaklarımda bir sıcaklık hissettim ve aşağı doğru baktığımda Crispin'i gördüm.

Jane'e bir kez daha seslendim. "Dayımın evde olup olmadığını biliyor musun?" Cevap yoktu. Hızlıca mutfağa indim, kapıyı açtım ve Jane'in montunun ve ayakkabılarının yerlerinde olmadıklarını gördüm. Evde değildi. Hasta olduğu bir gün, gelemeyeceğine dair küçük kardeşiyle bir not göndermişti. Yani o an elime herhangi bir not geçmediğine göre, büyük ihtimalle geç kalmış ve gelmek üzere olduğunu düşündüm. Fazla zamanım yoktu. Kapıyı kapadım ve hemen yukarı çıktım. Beni evde yalnız bırakmışlardı –bütün ev benimdi.

Merdivenin tepesinde Crispin beni bekliyordu. Korkuluklardan tutundum ve açık olan kapıya baktım. Sekiz ay boyunca, dayımın çalışma odasına hiç girmemiştim, dayım o odayı hep kilitlerdi. Kapıyı itip içeri girdim, duvarlara dokundum. Perdeler kapalıydı ve içeriyi aydınlatan bir mum da yoktu.

Odanın derinliklerine doğru yürüyüp, etrafta bir şeyler görmeyi denedim. Her zaman, o odanın içinde dayımın bir Ortodoks çalışması yaptığını ve raflar dolusu kitaplar olduğunu hayal etmiştim. Ama bunun yerine, odadayken kendimi eski eşyalar satan bir dükkândaymışım gibi hissettim. Raflar deri kaplı kitaplarla doluydu, ayrıca taşlar, kayalar ve oyuncak bebekler de vardı. Karmaşıklıktan gözlerim ağrımıştı. Kafam karmakarışıktı. Dayımın evin en üst katında bir çalışma odası vardı ve içine kendisinden başka yalnızca Bay Trelawny girebiliyordu. Arkamı döndüm. Duvarlar anlam vermediğim re-

simlerle kaplıydı. Odanın her iki tarafında da büyük küreler vardı ve içi cam şişelerle dolu bir kutu. Ateşim üzerinde ağır bir kazan asılıydı. Kırmızı bir şezlong duvara değiyordu.

Odanın ortasında, üzerinde harita ve kitaplar olan bir masa vardı. Crispin masaya atladı. Ben de oraya doğru yürüdüm, elimi masanın üzerine koydum ve üzerindeki kâğıdın kuruluğunu hissettim. Haritalar üzerinde işaretlendim yolları inceledim, evimize yakın bir yerin haritası olduğunu anlamıştım. İşaretleri takip ettim; Swan Sokağı ve Virginia Yolu.

Haritaların üzerinde parmaklarımı gezdirmeye devam ettim. Her biri Londra'ya aitti. Daha önce gitmiş olduğum yerler işaretlenmişti. Swan Sokağı, Spitalfields, St. Sepuchure. Sonra Swan Sokağı'nın üzerinde bir çarpı işareti gördüm, elimi ağzıma götürüp tırnaklarımı kemirdim. Karga Adam'ı takip ediyorlar.

Elimi indirdim, haritaların altında büyük bir kitap duruyordu, deri kaplıydı ve eskiydi. Kitaba dokundum. O kitabı gerçekten önemsiyorlardı, bunu hissedebiliyordum. Kapıya doğru yürüdüm ve kulak kabarttım, hâlâ hiçbir ses yoktu. Masanın başına geri döndüm ve bütün haritaları baştan aşağı dikkatlice eski yerlerine koydum. Oda o kadar sessizdi ki, Crispin'in mırlaması bir aslan kükremesi gibi geliyordu. Kitabı açtım ve içerisindeki toz havaya dağıldı. İlk sayfasını çevirdim ve semboller ve işaretlerin olduğu satırlara baktım, siyah mürekkeple işaretlenmişlerdi, bazıları ise mavi ve bazıları da sarı mürekkeple. Bir süre daha inceleyip bir sonraki sayfaya geçtim. Orada da harfler vardı. Kafamdan vurulmuşa dönmüştüm. Bir şeyler olacak. Dördüncü sayfada, semboller çubuk olarak çizilmiş insanlarla eşleştirilmişlerdi. Bir kadın sayfanın en üstünde tek başına duruyordu. Kitabın sayfaları çok ağırdı, bir sayfayı değiştirmek için iki elimi de kullanıyordum.

Çubuktan çizilmiş kadını incelerken kapıdan gelen sesleri duydum. Kitabı kapadım, haritaları son kez düzelttim ve kapıya doğru koştum.

Merdivenden sesler geliyordu. Aceleyle odama girdim, kapımı kapadım. Crispin'in yanımda olmadığını fark ettiğimde ise kendimi yatağıma çoktan atmıştım. Onu odada bırakmıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM
Piccadilly Sirki

"NE KADAR DA ETKİLEYİCİ bir numara, değil mi Bayan Sorgeiul?" Constantine Janisser'in dudakları kulağıma oldukça yaklaşmıştı. Her zamankinden çok daha garip davranıyordu ve saçına bir parça sabun yapışmış bir şekilde yanımda oturuyordu.

"Kesinlikle," diyerek geçiştirdim. Egyptian Hall'da gösteriyi izleyerek oturuyorduk ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Orada oturmamın nedeni, aklımdan geçen düşüncelerden ürkmüş olduğum için, Bayan Grey'e onlara eşlik edeceğimi bildiren bir haber yollamış olmamdı. Jane hâlâ ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden Bay Kent'i bahçesindeki güllerin üzerine eğilerek annesinin bir hizmetçi gönderip göndermeyeceğini sormak için arka odaya çağırdım. Emily tatlı ve eli çabuk bir kızdı. Gösteride en iyi ikinci mavi elbisem, Mısır yapımı bir kolye ve oldukça dar olan korsem ile oturdum.

Çocukluğumdan beri tiyatroya ya da bir gösteriye gitmemiştim. Önceden Egyptian Hall hakkında birkaç yazı okumuştum ve babam savaştan sonra Napolyon'un at arabasını görmeye

geldiğinde burayı gördüğü için bana buranın nasıl bir yer olduğunu anlatmıştı. Fotoğraflarda binanın büyük ve ihtişamlı olduğunu, ağır sütunların koruyucu tanrılar ile birlikte Piccadilly'nin önünde durduğunu ve duvarların şatafatlı süslerle kaplanmış olduğunu görmüştüm. Piramit tabloları, deveye binen adamları, parçalara ayrılmış koltukları ve sahne üzerindeki eski püskü perdeleri ile burası çok sıcak ve darmadağındı. Sahnenin binadan aşağı kalır yanı yoktu; sütunların üzerindeki kırmızımsı boya soyuluyor, sahte mumyalar boyanın temizliğini alıyordu. Sahnenin merkezinin üstünden bir Anubis heykeli, cazibesini kaybediyormuşçasına aşağıya sarkıyordu. Altında ise Altın Prens gösterisini yapıyordu.

Buraya geldiğim at arabası içerisinde, Bayan Grey, gösterinin oldukça ürpertici olduğunu söylediklerini belirtmişti. Buna katıldığımı söyleyemezdim.

Ön tarafta kırmızı ve altın renkteki uzun ceketli, koyu saçlı ve uzun bir adam durdu, topuklu ayakkabılarından destek aldı ve asasını salladı. Beyaz havai fişekleri aniden patlatıp bir zamanlar bir bayanı ortadan ikiye bölmek gibi sıradan gösteriler yaptığını, fakat şehirdeki mevcut krizin ona daha büyük bir baskı yarattığını söylediğinde gösterinin başladığını fark ettim.

"Herkes kötü ölümleri anlamaya çalışıyor," diye bağırdı. "Yargıçlar, avukatlar, kendini avcı sananlar. Fakat neler olduğunu ve gerçeği anlamanın yolu vukuatları sihir ile keşfetmektir." Bir adım geriye gitti ve kolunu salladı, "Bu gece ben Karga Adam'ım."

Constantine bana bakıyordu, bu yüzden gösteriden sıkılıyormuşum gibi gözükmemeye çalışarak ileriye bakmaya devam ettim. Rengarenk olan kötü düşünceler aklımdan çıkmıyordu. Bayan Grey'in eliyle kolumu sıvazlaması beni oldukça şaşırtmıştı.

Kahverengi saçlı ve sabun reklamında oynayabilecek kadar güzel yüzlü bir kız, uzun ve modası geçmiş bir elbise içinde

yan taraftan sahneye fırladı. Sihirbaz, kızı Kleopatra'sı olarak tanıttı ve Mısır'daki piramitlerin etrafında dans ederken bulunduğunu ekledi. Tiz bir Londra aksanıyla "Ben Abigail Greengrass," diye bağırdı. "Ben bir şapkacının yardımcısıyım ve sadece eve gidiyordum."

"Lütfen herkes şu kıza bir baksın. Güzel, genç ve önünde uzun bir hayatı var. Adam hiç sebep yokken sadece onu seçti. Herhangi birini seçebilirdi." Sihirbaz pelerinini savurdu. "Bayanlar! Seçilen siz de olabilirdiniz."

Etrafıma baktığımda bütün gözlerin sabırsız ve büyülenmiş bir şekilde sihirbazın üzerinde olduğunu fark ettim. Bayan Grey'e, "Bunu çok sık yapıyor mu? Oldukça büyük bir kalabalığı kendine çekti," diye sordum.

"Görünüşe göre gösteri çok başarılı, değil mi sevgili kuzenim?" Her konuştuğunda, ağzından dökülen kelimeler sadece ona yöneliyordu.

Korsem biraz acıtıyordu ve öksürmek istiyordum. "Nedenini anlayamıyorum." Sihirbaz sokaktaki tuğlalar, gökyüzündeki sis ve karanlık yıldızlar hakkında hızlı bir şekilde konuşuyordu. Bir süre en yakınımdaki duvarda olan Piramit tablosunu inceledim. Sihirbaz, Sara Shell'in hikâyesi hakkında konuşacağını belirtti ve yardımcısı korku içinde iken konuşmaya başladı. Bu süre içerisinde, Kleopatra'sının değişik renklerdeki perukları takması ve elbisesini değiştirmesi için, tamamen hayal ürünü olduğundan emin olduğum başka kızların isimlerini de ekledi. Gösteri arasında Constantine bize serinletici içecek alıp getirmek için için kambur bir şekilde yanımızdan uzaklaşırken, ben ve Bayan Grey bir tapınak tablosu altındaki koltuğa oturduk.

"Son zamanlarda Grace Starling hakkında söylediklerini düşünüyorum." O an elini tutmak istedim.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Bunu burada konuşmasak daha iyi olur."

"Fakat kimse duymayacak."

"Bunun tartışmasının akıllıca bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım haklısın." Büyük ihtimal Janisserler ile yaşamanın ne olduğunu hep dinlediğini düşündü. "Bu konuyla gerçekten ilgili misin?" Kahverengi ipek kolunun kabarıklığının yanında eflatun renkteki taşlardan ya da ametist taşından yapılmış bir bilezik vardı. Bilekliğin Bay Prior tarafından hediye edilip edilmediğini merak ettim.

Omuzlarını silkti. "Tam olarak değil. Sihirbazın karizması var." Soluk saçları düğümlenmemiş ve kabartılmamış bir şekilde kıvırcıktı ve bu onu daha da güzelleştiriyordu.

"Çocukken hiç sihirbaz gösterisine gittin mi?"

"Hayır." Ailesi hakkında konuşmak istemediği sonucuna vardım. Belki de önceden düşündüğüm gibi ülke dışında bir deniz kenarındaki tepelerde top oynuyorlardı ya da bir pazar öğleden sonrası Thames'deki bir teknenin batmasıyla hayatları sona ermişti. Şık giyimli bir adam yanımızdan geçerken şapkasını çıkardı. "İyi akşamlar bayanlar." Cevap vermedik. Belki de sahnedeki cinayet herkesin gözü pek olmasına neden olmuştu.

Ellerine ve yüzüğüne bakmak için başımı yavaşça eğdim. "Buraya Bay Prior ile gelmeyi düşündünüz mü acaba?"

"Hayır." Başını kaldırmadı. Duyduğu üzüntü sessizliğinden seziliyordu. O an kendimi suçlu hissettim. Sorulara cevap vermekten hoşlanmıyordum fakat ona acı çektirecek bir soru sormuştum ve ondan cevap vermesini istemiştim. Gösterişli eflatun taşlarına baktım ve arkadaşlığımız zarar görmeden bu durumdan çıkmak için ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım.

"Ziyaretinizden ziyadesiyle memnun kaldım," dedim. "Bugünlerde çok az kişi geliyor. Korkarım bir suça tanık olmaktan korkuyorlar." Bana katıldığını belirterek başını salladı. Konuşmaya devam ettim. "Belki de ziyaretçileri olması gerektiği gibi karşılamıyorumdur."

"Tarağım çok güzel gözüküyor." Kıvırcık saçındaki turkuaz süsü yerine iyice oturttu. Uzun bir tüy yandan çıkıyordu. "Gerçekten çok hoşuma gidiyor."

"Evet." Muhtemelen, sohbetimizin konusunu değiştirmeye çalışıyordu. Pembe çizgili bir elbisenin içinde sıkışmış tombul bir kadın, elinde üç tane erimek üzere olan buz ile ayaklarını sürüyerek yanımızdan geçti. Constantine'in ne kadar uzun bir sırada olduğunu şimdi anlayabiliyordum.

Bayan Grey konuşmaya başladı ve öksürdü. Suratı kıpkırmızı olmuştu ve burnunun etrafında sıcaktan meydana geldiğini düşündüğüm küçük şişlikler belirmeye başlamıştı. Annemin hizmetçisi de aynı rahatsızlıktan muzdaripti. Bileziğine bir kez daha dokundu ve o an ona Bay Prior'u sorarak incittiğimi düşündüm. Onun hep Janisserler ile yaşadığını, kötü ilişkilere sahip olduğunu ve Bayan Janisser'in şömine önünde durması için önünden çekildiğini hayal ettim. Sonra ise merhametsiz ve adaletsiz olduğumu düşündüm.

"Düşünüyorum da–" Konuşmaya başladığımda sözümü kesti.

"Dayınızın yanındaki beyefendi kim? İşten bir arkadaşı olabilir mi?"

"Bay Trelawny. Hayır– şey, belki de önceden iş arkadaşı olabilirler. Şu an arkadaşlar."

Şimdi de ileriye bakıyordu ve yüz ifadesini göremiyordum. Kulağı ile inci küpesinin etrafına dolanan küçük bir lüle vardı. "Peki beyefendinin işi nedir?"

"Bilmiyorum. Hiç sormadım." Ben olsam kulağımda bir delik olmasından hoşlanmazdım.

"Bir ailesi var mı?"

"Açıkçası bir fikrim yok. Onun hakkında çok az şey biliyorum." Onu sadece dayımın bir arkadaşı olarak görüyordum. Aslında dayımın tek arkadaşıydı.

"Çok ilginç biri," duraksadı, bana baktı ve hızla konuşmasına devam etti. "Bayan Sorgeiul, lütfen beni bağışlayın, fakat

bunu söylemem gerektiğini düşünüyorum. Dayınızın isteklerinizi karşıladığını söyleyemeyiz. Eminim ki bu durumdan pek de mutlu değilsiniz."

Hayretler içerisinde ona baktım. Janisserlerin seni çok mu umursadığını düşünüyorsun, diye sormak istedim. O an üzerimize bir gölge düştü, bu ellerinde suya dönüşmek üzere olan iki buzu taşıyan Constantine'di. "Oldukça vaktimi aldı." Constantine sinirli gözüküyordu. "Sırada bekleyen daha çok kişi var."

Bayan Grey başını eğdi. "Ben de Bayan Sorgeiul ile dayısının arkadaşı, Bay Trelawny, hakkında konuşuyordum. Onun gibi bir beyefendiyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Öyle mi? Beyefendiyle henüz karşılaşmadık. Bu durumda kafa karıştıran kişinin kim olduğunu söyleyebiliriz. Sizin komşunuz, adı neydi?"

"Bay Kent."

"Ailem ve ben ziyaret ettiğimizde, kapısının önünde elinde tüylerle bekliyordu. Yüzünde hiç de zeki bir ifade olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Kraliyet Akademisi'nde öğrenimini sürdürüyor. Dayım peri tablosu yaptığını, bu yüzden tüylere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sanırım tüyleri onun için kullanıyor." Constantine'in saçı alnına ve uzun kirpiklerinin üzerine düştü. Ona baktım ve buzumu yerine koydum. "Yemek için çok ıslak. Yerlerimize geri dönmeliyiz. Oldukça büyük bir gösteri bizi bekliyor, kadının tekrardan düşüp ve üzerine kırmızı sıvıyı kan görünümü vermek için dökmesini izleyeceğiz."

Yerlerimize döndük, Bayan Grey buzunu sıkıca tutuyordu. Önümüzde iri ve gri saçlı bir kadın ve kısa şapkalı bir adam oturuyordu.

"Bir perde arası sonrasında tekrar karşınızdayız." Sihirbaz bir kutuyu havada sallıyordu. Daha sonra kutuyu masanın üstüne koyması için yardımcısına verdi. Yardımcısı olan kız ellerini ileri geri salladı.

"Bu değişim kutusudur." Sihirbaz kırmızı ipek bir parçayı salladı ve altın para çıkardı. "Şimdi herkes dikkatle baksın."

Yardımcısı kutuyu havaya kaldırdı ve kutunun yanlarını ve üstünü bize gösterdi, kutunun boş olduğunu kanıtlamak için kapağını bile açtı. Kutuyu sihirbaza teslim etti ve sihirbaz altın parayı kutunun içine yerleştirdi. Kutuyu göğsüne doğru yaklaştırırken, "Dikkat!" diye bağırdı ve paranın üzerine kırmızı ipek parçasını yerleştirdi. Kutuyu bir süre salladı, kulağa ilginç gelen birkaç kelimeyi yüksek sesle söyledi ve sahnenin arkasından bir adam sahne ortasında yanan bir mum üzerine bir parça düşürdü. Sihirbaz hızlı bir şekilde tiz bir sesiyle bağırmaya devam ediyordu. Adam mumu tekrar yaktı ve sihirbazımız ellerini savurarak kırmızı ipek parçasını kaldırdı ve kutuyu bir kez daha salladı. Kutu açıldığında içerisinden iki büyük beyaz güvercin çıkıp havada süzüldüler.

Kuşlar uçup yardımcının açık olan kollarına konduğunda Bay Janisser'ın öksürdüğünü duydum. Sihirbaz parmaklarını şaklatmasıyla kuşlar ona doğru uçtular. Kollarını yukarı ve aşağı doğru hareket ettirse de kuşlar ona yapıştırılmış gibi kollarında asılı kaldı. Constantine'i izlemeye başladım, ne yaptığını fark etmemle beraber, Bayan Grey'in yanıma doğru hareket ettiğini hissettim. Constantine kollarını açtı ve hafifçe öne eğilerek koyu saçlarını savurdu ve bize baktı. Bakışının doğrudan bana olduğunu biliyordum. Elimi ona doğru uzatmak istedim. Sonra sihirbaz iki parmağını şaklattı, yukarıya baktı ve kuşlar kollarından hızla uçtu, kafasının etrafında dolandıktan sonra yardımcı tarafından tutulan kutunun içine girdiler. Kız kapağı kapattı ve kutuyu sihirbaza verdi. Sihirbaz döndü, kumaşı kaldırdı –ve kutu kaybolmuştu.

Kalabalığın nefesi kesilmişti. Sihirbaz başını eğerek selam verdi.

"Çok etkileyiciydi." Constantine hayret içinde kalmıştı. "Nasıl yaptığını göremedim."

Bayan Grey, "Sanırım şu an sihirbazdan korkuyorum,"

diye ekledi. Onu erkek ve kız kardeşleriyle kumda oynayan ve onlarla sonsuza kadar yaşamayı isteyen küçük bir kız olarak hayal etmiştim.

Constantine kalabalığın alkışı arasında yorum yaptı."Bir önceki düzene döneceğimizden ne kadar şüphe etsem de umarım bir sonraki numarası da buna benzerdir."

Constantine haklıydı. Beyaz elbiseli yardımcısı kırmızı bir şeylerle sarılı bir hâlde belirdi. Yere düştükten sonra bağırmaya başladı. Sihirbaz onu kalabalığa tanıttı. "Abigail Greengrass" Kız kısa bir sessizlikten sonra, dansçı saten bir elbisesi ve belinde parlak kırmızı bir gül ile Sara Shell gibi davranmaya başlamıştı. Yere düştü. Vücudu yine kırmızı sıvıyla kaplıydı. Sihirbaz öne atıldı ve ellerini sağlayarak bağırdı. "Sizlere gelecek kızları göstermeme izin verin! Eğer kasabanın yanlış bir yerinde kendinizi bulursanız size kaderinizi açıklayayım." Sihirbaz sıcak ve loş sokakları, rutubetli duvarları, çamurda yürüyen, eteklerinde pislik olan ve eve gitmekte zorlanan kızları anlatarak zemini hazırlamaya başladı. Sonra yardımcısı soluk bir elbise içinde sahnede dolanmaya başladı. Sihirbazın elinde bir bıçakla emekleyerek kızı takip etmesini izliyorduk. Birden bağırdı. "Ben Karga Adam'ım!"

"Sanırım daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Salonun sıcağı üzerimizde bir baskı oluşturuyordu ve dik durmaktan sırtım ağrımaya başlamıştı. "Bayan Grey, eminim yakınlarda bir çay odası vardır."

"Çok etkileyici bir sonu olduğunu duymuştum." Constantine bana bakmayarak cevap verdi. "Adam ilk önce kadınları korumadığı için bütün şehri sorumlu tutuyor, fakat bu arada gerçekten ölmüş olduğunu inandıracak bir şekilde kendisini asıyor."

"Kendini mi asıyor?" Bayan Grey'in alerjiden kızarmış yüzü asılmıştı. "Eminim böyle bir şeyin olması mümkün değil. Buna izin verilmemeli."

"Bağı ve başlığı vardı. Umarım zeki bir şekilde bağı çok sıkı

bağlamaz. Görünüşe göre, numarası oldukça çarpıcı. Bayanlar bayılıyor."

Bayan Grey'in yanakları pembeleşmeye başlamıştı ve onu anlıyordum. "İkimiz de bayılabiliriz," diyerek ona katıldığımı belirttim. Bana doğru yaklaşıp tedirgin bir şekilde durmaya devam ettiğini hissettim.

"Öyle mi?" Constantine cevap verdi. Bana baktığında sarsılmış gibi hissettim. "İnanıyorum ki bu numarasının sonu onun gösterisini ünlü kılan şekilde olacak. Cellat idam edilecek gibi. Sürprizi sizin için bozuyorum bayanlar."

Böyle bir bilgiyi bizimle paylaşmaktan oldukça haz almış gözüküyordu. Kalın kaşları altındaki gözleri ahenkle parıldıyordu.

Bayan Grey hâlâ kızarmış ve kafası karışmış bir şekilde oturuyordu. Yanaklarında ve gözlerinin altında da küçük şişlikler çıkmaya başlamıştı. En sonunda kendine hakim olamayıp sordu. "Peki bu kadar insana ne olacak? Onlar sadece çocuk!" Kahverengi ipek içerisindeki kolu seğiriyordu.

"Sevgili kuzenim, sen ne olmasını umuyordun? Şu hantal fillere korkabileceklerini söylüyorum. Hayatlarında bir şeyin onları korkuttuğunu düşünmüyorum. Biraz mantıklı düşün lütfen." Bana döndü. "Eminim ki siz kolayca korkmuyorsunuz Bayan Sorgeiul."

Cevap vermek için ağzımı tam açtığımda Bayan Grey araya girdi. "Ah, sen!" Sesi alçak fakat sinirliydi. "Neden korksun ki? Ölüm dışında bir şeyden korkmadığından eminim." Ayağa kalktı, eteğini toparladı ve insanları iterek kendini dışarıya attı. Bana ve kuzenine onaylayan bir şekilde bakarak uzaklaştı.

Constantine'e ne düşündüğümü söylemem gerekiyordu. "Onu incittim."

Sesini alçaltarak cevap verdi. "Zavallı kuzenim. Bay Prior ile olan nişanı dün akşam babam tarafından sonlandırıldı."

Ne kadar da acımasızdım. "Çok üzgünüm. Ailenize bir onur kaynağı olacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşündüm. Fakat babam kararını çoktan verdi."

Constantine'in Bayan Grey'in ailesi tarafından kötü muamele gördüğünü düşünüp düşünmediğini merak etmiştim. "Barışma ihtimalleri var mı?"

"Sanmıyorum."

Sahnede kız tekrar bağırmaya başladı. Evlenme hayalleri olan Bayan Grey' in şimdi ne yapacağını düşündüm. Onunla evlenmek isteyen erkek olup olmadığını sormak istedim, fakat Constantine, dayım hakkında nazikçe soru sormaya başlamıştı. Ona güven duygusunu vermek istediğimi hissettim. Ne de olsa o bana güven vermişti. Fakat güvenli olacak hiçbir kelime bulamadım. Ben bir günahkârım, diyemedim. Kuzenlerinizden iğreniyorum. Dayımın işinin batmasından şüpheleniyorum ve korkarım bütün parasını kaybedecek.

Belki de Princes Caddesi ve arka bahçeyi sorduğunda yüzümde bir şaşkınlık belirmişti. Ona eski meşeyi anlattım. Parklar ve parkta yürüyüş yapıp yapmadığım hakkında sorular sormaya başladığında –bu arada yardımcısı sahneden düşüp bağırıyordu– Bayan Grey burnunu silerek, yüzünde kızgın bir ifadeyle yanımıza döndü. Elbisesini sıkıca tuttum. Sinirlenip gittiğinde onun arkasından geleceğimizi düşünmüş olmalıydı. Düşüncesizlik etmiştim.

Constantine konuşmaya başlamadan hızlı bir şekilde aramızdaki bu soğukluğun gitmesi için laf attım. "Daha fazla sayıda kız öldü."

Zayıf bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki küçük kırmızı şişlikler belirsizleşmeye başlamıştı.

Constantine ekledi."Büyük son yaklaşıyor."

Bayan Grey oldukça rahatsız görünüyordu. "Sanırım daha fazla kalmamalıyım. Bir adamın asılmasını görmek istemem."

Constantine asılma konusunda meraklıydı. "Bayan Sorgeiul, siz hiç halka açık infaza tanıklık ettiniz mi? Bizim tanıklık etmemiz yasaklanmıştı. Babam bu uygulamanın utanç verici

olduğunu düşünürdü."

Yalan söyledim."Ben de hiç tanıklık etmedim."

"Babam haklıydı. İnsanların gözü önünde öldürülmeyi bir düşünsenize."

Ben altı ya da yedi yaşındayken dayım Crenaban beni bir infaza götürmüştü. O günlerde ailemi görmek için sık sık arardı, Louis ve ben dayımızın uzun boylu olmasına çok seviyorduk –başı neredeyse tavana değiyordu. Erkek kardeşimi ve beni lunaparka ya da İngiliz Müzesi'ne götürürdü ve Hyde Parkı'nda yürüyüşe çıkarırdı. Louis okula gitmeye başladığında dayım beni dışarı çıkarmaya devam etmişti. Bir gün St. Paul's ve City'e yürüdük. Ailelerin piknik yapmak için oturduğu yüksek duvarların dışındaki çimli yola çıktık. Dayıma büfedeki adamdan zencefilli çörek alması için yalvardım. Beni kollarıyla kaldırdı, omzuna oturtturdu. Dayımın omzundan sadece tahta bir çerçeve ve üç kafa görüyordum.

"Ayaklarını birbirine bağlamıyorlar," dedi. "Daha uzun bir mahkumun tuzak kapısının her iki tarafına ayağını yerleştirme ihtimali göz önüne alınırsa bence bağlamalılar." Bunu söyledikten sonra beni aşağıya indirdi ve aceleyle uzaklaştırdı. Kalabalık büyük bir çığlık attı. Büyüdüğümde anladım ki durduğumuz o yer Newgate Hapishanesi'ydi ve insanlar adamların yere düşmesini ve hayatları için tekme atmaya başlamayı bekliyordu.

İki ay geçmeden dayım yurt dışına çıktı ve herhangi biri dayımın nerede olduğunu sorduğunda annemin, "Japonya ve Çin ve kim bilir daha nereler," diye cevapladığı yerlere gitti. Sanırım o zamanlar dayım oldukça gençti; yirmi dokuz ya da otuz yaşındaydı. Döndüğünde neredeyse on yaşındaydım. Kollarında kurutulmuş balık ve garip çiçeklerden oluşan bir demet vardı. Dayımız geri dönmüştü. Pazar çayları yine başlamıştı. Yüzünde eskisinden daha çok kırışıklık vardı. Gemiler ve ilginç hayvanlarla ilgili birçok hikâye ile yanımıza dönmüştü. Cumartesileri ve diğer bazı günler yalnız beni dışarıya çay

odasına ve güzel dükkânlara götürürdü. Ayrıca parkın etrafında beraber yürürken at üzerindeki kadınları izlerdik. Kendimi büyümüş gibi hissederdim. Eve giderken bana eşlik ederdi ve ben yattıktan sonra annem ve babamla bir şeyler atıştırmak için bizde kalırdı.

Bundan dört ya da beş ay sonrasında, ekim ya da ekim ayı civarında, babam bağırdığında üst kattaki yatağımda uzanıyordum. Kelimeleri seçemiyordum fakat babamın yüksek sesle bağırması ve annemin ağlama sesi duvarlardan geçebiliyordu. Sonrasında daha fazla bağırma, yere düşen bir şeyin sesi ve annemin çığlıkları ve ön kapının çarparak kapatılma sesini duymuştum. Cama koşmak için yatağımdan fırladım ve annem ile babamın yukarı kata çıktığını duyduğumda kendimi yorganın altına attım ve uyuma numarası yaptım. Babam sertçe kapıyı açtı. Yüzü küçük ve yalnız bırakılmış küçük bir çocuk gibi öfke doluydu. Annem kolunu tutuyordu. Konuşurken gözünden yaşlar akıyordu. "Lütfen mantıklı ol, John." Babam annemi bir kenara attı ve yatağıma ilerlemeye başladı.

Uyuma taklidi yapmayı bırakıp korkudan donmuş bir şekilde ona baktım. Herkes babamın çok uysal olduğunu, annemin evi çekip çevirdiğini söylerdi. Fakat yüzü o kadar öfke doluydu ki bana vurmak istediğinden emin olduğum için korkudan sinmiştim. Yatağımın kenarına yaklaştı ve saçımı tutacağını düşündüğüm an annem kolunu tuttu ve durması için yalvardı.

"Bir daha asla Crenaban dayını görmeyeceksin. Anlaşıldı mı? Eğer sana yazarsa, mektubu atacaksın ve bana bildireceksin. Eğer sokakta görürsen, onu görmezden gelerek, gördüğünü bana haber vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Konuşmaya çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Elimi yorganımın altından kavrayıp bağırdı. "Benim sözümü dinleyeceksin!"

Annem mırıldandı. "Elbette dinleyecek John. Catherine akıllı bir kız."

Babam ise bağırıyordu. "Öyle mi? Sözümü dinleyecek mi?" O an duvarların babamın sinirinden sallandığını düşünmüştüm.

Kafamı sallamayı başardım. "Evet, babacığım." Aşağı bakarak bir süre durdu ve yüzündeki o sert ifadenin gittiğini sanarak bir hata yaptım. "Yani Crenaban dayımı hiç göremeyecek miyim?"

Yüzündeki sinir ile kolumu sıkıca tuttu. "Onu özleyeceksin, öyle mi? Konuşmalarınızı özleyecek misin?"

Tam bu sırada annem ayaklandı. "John, yalvarırım dur. O sadece bir çocuk. Hadi biz aşağıya inelim. O neler olduğunu anlamıyor." Annem bir yandan konuşuyor bir yandan da babamı yatağımdan uzaklaştırıyordu. Sonunda babam da onunla beraber uzaklaşmaya başladı. Kapıyı kapatırken babam arkasına bile bakmadı.

Ertesi sabah, babam kahvaltıda yoktu. Annem ise gözleri buğulu bir şekilde sessizce oturuyordu. İkimiz de konuşmuyorduk. Dayımsız yaşamaya başlamıştık ve kimse onun hakkında konuşmuyordu, ta ki Doktor Neville bunu korkunç bir kader olarak görmemi önermişti fakat bu kader kimsenin suçu olmadığından ve acı kanatlarının bütün bedenimi sarmasına izin verdiğimden bunu yapamamıştım.

Zaman zaman Princes Caddesi'nde kalıyordum, bu süre içerisinde İngiliz Müzesi'ne ziyaretlerimizi ve parkın etrafındaki yürüyüşlerimizi anlatmayı düşünmüştüm. Fakat dayım çok farklı bir kişiliğe sahip gibiydi ve başka zaman gibi diğer günler de diğer insanlar da farklıydı. Uzak bir mesafeden ilişkimizi sürdürüyorduk, yaptığım şeyi göze alırsak bunu hak ettiğimi düşünmüştüm.

"Bayan Sorgeiul." Constantine omzuma dokundu. "Acıklı sahneyi izlemek üzereyiz."

Sahneye baktım. Altın ve kırmızı pelerinini savuran, siyah ayakkabıları cila ile parlatılmış sihirbaz öylece duruyordu. Ve sonunda bağırdı. "Bu genç bayanlar, Eski Yunan'ın kutsal kur-

banları ve bizim arzularımız için öldürülen tarihteki bütün kadınlar gibiler. Bayanlar ve baylar, duyduklarınız doğrudur. Evet, efendim, siz, ön sıradaki silindir şapkalı. Ve siz, hanımefendi, şık mavi elbiseli saygıdeğer bayan. Sizler Abigail, Sara, Jenny ve gelecek diğerlerinin hayatını mahvettiniz. Bayanları korumadığımız için, onları biz öldürdük. Hayır! Kızlarımızın sokakta başı boş gezmesine göz yumuyoruz. Bayan Vine da burada. Onu Mısır'da keşfettim, fakat onun Londra sokaklarında kimsesiz bir şekilde gezinmesine asla izin vermem. Tabii, siz kızlarınızı kendinize yakın tutuyor ve yabancı bir adam kızınızı avlamaya sokağa çıktığında onu koruyor olabilirsiniz. Peki çalışmak için dışarı çıkmak zorunda kalan onca kıza ne demeli? Dışarıda olmaktan başka seçenekleri yok." Önümüzdeki adam ve kadın bu doğrudan suçlamadan hiç hoşlanmamıştı, yavaşça yerlerinde hareket etmeye başladılar. Sonra sihirbaz herkesi susturdu. Elini yukarıya uzattı, çatıdan bir yer açıldı ve gri tüyler Bayan Vine'ın üzerine döküldü.

Bayan Vine sahneden çıkarken hızlı davul sesi ona eşlik etti. Sonra siyah giyimli iki adam üzerinde ince ve uzun bir kutu bulunan bankı koyarken, sihirbaz sahne arkasına giderek gözden kayboldu. Adamlar bankı döndürmeye ve kapağının üzerine titremeye başlamışlardı.

Altın Prens ileriye doğru yürüyerek bağırdı. "İşte, ölümün yeri. Ve şimdi ölecek kızımız!" Gecelikli bir kız sahnenin kenarından Altın Prens'e doğru yaklaştı. Orkestra kasvetli bir müzik çalıyordu ve kız parmak uçlarında kollarını bir o yana bir bu yana savurarak dans etmeye başladı.

Elbisesinin kollarında ahenkle hareket etmesini izlerken Constantine'e sordum. "Kız sizce kaç yaşındadır?"

Cevap verdiğinde sesi daha da kalınlaşmıştır. "On altı, belki de on yedi."

"Sizce sihirbazın kız kardeşi mi?"

"Bundan şüpheliyim."

Arkamı döndüğümde müziğin sesi azaldı ve siyaha bürün-

müş adamlardan biri birkaç adımla sahne önünde belirdi. Sihirbaz kutuya yaklaştı. "Şimdi doğruyu öğrenmenizin zamanı!" Kız merdivende durdu ve gülümsedi. Adam bağırdı. "Hayır! Bu olamaz." Müzik durdu. "Bir gönüllü almalıyız. Bayanlar!"

Saniyeler içinde sahneden atladı ve ilk iki sıra arasında durdu. "Saygıdeğer hanımlar, neden gönüllü olmayasınız?"

Bayan Grey beni dürttü. Kulağıma doğru fısıldadı. "Ne düşünüyorsunuz? Biz gönüllü olabiliriz." Gözlerinin içi parlıyordu.

"Bu tarz numaralardan nefret ettiğinizi düşünüyordum."

"Biliyorum- fakat..." Bayan Grey beni belimden kavradı ve çekiştirmeye başladı. Fakat Constantine etrafımızda döndükten sonra kollarımızı dizlerimize indirerek fısıldadı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kendinizi alay konusu hâline mi getirmeye çalışıyorsunuz?"

Bayan Grey söze atıldı. "Ama bu sadece bir gösteri."

Constantine parmaklarımı sıkıca tutuyordu. "Eğer babam burada olduğumuzu öğrenirse bir daha asla dışarı çıkmamıza izin vermez."

"Öğrenmeyeceğinden eminim."

"Tabii ki öğrenecek. Düşündüğün şeye bak."

Bayan Grey sırtını dikleştirerek yüzü asık bir şekilde sahneye döndü. Bana doğru uzanarak fısıldadı. "Bir sonraki gelişimizde onu yanımıza almayız." Onun kitaplara hiçbir vakit ayıramadığını söyleyen Bayan Grey'den oldukça farklı olduğunu düşünerek gülümsedim.

Kalabalıkta gönüllü olarak seçilmek için el sallayanlar vardı. Sihirbaz çok dar ve leylak renkli elbiseli tombul bir kızı seçti. Kleopatra'sının onu uzun kırmızı bir pelerin sarması için sihirbaz kızı sahneye çıkardı.

"İsminiz nedir ve nerede yaşıyorsuz, hanımefendi? Yüksek sesle konuşun."

Leylak renkteki elbiseli kız isminin Millicent Wood oldu-

ğunu ve Chiswick'te yaşadığını söyledi. İki kız kardeşinin olduğunu ve Surrey'deki okulundan yeni döndüğünü de ekledi. Başı eğik bir şekilde kısık sesle konuşuyordu. "Umarım Londra'yı gezme ve konserlere gitme imkânım olur."

"Zavallıcık." Bayan Grey sessizce iç çekti.

Leylak Millicent kendisini daha ayrıntılı tanıtması istendiğinde devam etti. "Büyük bir Mozart hayranıyım." Her konuştuğunda sesi kulağıma tatlı bir şeye bakıyormuş gibi yumuşak ve narin geliyordu.

Prens kıza doğru yaklaştı. "Peki Millicent, kiminle evlenmek isterdin? Ya da şöyle sorayım, bizim yanımızda güvenilir bir yere sahip olmak ister misin?"

Millicent kafası karışmış görünüyordu. Her kız evlenmek ister, fakat bu dileğimizi dile getirdiğimizde insanlar bizi rahatsız edici ve erkeksi olarak görürdü. Hayır, hayatımızın erkeğinin gelip önceden anlamadığımız şeyi yani bütün zaman boyunca sadece bir gelin olmayı istediğimizi açığa kavuşturmasını ve bize evlenme teklifi etmesini beklemek zorundayız. Kızın yüzünde bu kararsızlığı görmüştüm.

Sonunda kelimeler ağzından döküldü. "Ben sadece Tanrı'nın benim için düşündüğü geleceği kabullenmeliyim. Fakat, kendi evime sahip olmayı çok isterim."

"Güzel cevap," dedi Constantine. O an bacağını kolumla dürtmek istedim.

Sihirbaz eğilerek selam verdi ve kıza baktı. "Bayan Wood eminim dileğiniz gerçekleşecektir."

Sonra bize döndü. "Şimdi, Bayan Wood son numaramızda bize yardımcı olacak." Yanında duran kız titriyordu. "Karşılarınızdaki bayan size gerçeği gösterecek! Bayan Wood bu kutunun içine uzanacak ve biz de onu parçalara keseceğiz. Ve sonra da onu tek parça hâlinde çıkaracağız!"

Bayan Wood uzandı ve orkestra aynı kasvetli müziği daha yüksek sesle çalmaya devam etti. Sihirbaz zıpladı. Müzik bütün kulağımı doldurmuş gibiydi. Yardımcısı kılıçları uzattı

ve sihirbaz onları kutunun etrafında savurdu. Müziğin sesi ve ritmi giderek artıyordu. Kılıçlardan bir tanesini sona yakın bir yere sapladı. Ön sıradaki bir kadın korkudan başını kocasının omzuna yasladı. Bayan Grey elimi sıkıca tutuyordu.

Constantine, "Şimdi kendinizi gönüllü olarak sunmadığınıza memnun musunuz?" diye sordu. Bu sefer sesi biraz daha yumuşaktı. "Endişelenmeyin. Bu sadece bir gösteri. Bir saniye içinde tek parça hâlinde çıkacaktır."

Sihirbaz içine yeni bir ruh girmişçesine kutunun etrafında dönmeye başlamıştı. İki kılıç daha alarak birini kutunun ortasına, diğerini ise kızın göğsüne gelecek şekilde başına geçirdi. Bayan Grey elimi o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarımı kıracak gibiydi. Parmaklarının ucundaki sert derinin ve avucunun içindeki nasırları hissedebiliyordum. Müzik birdenbire durdu. Altın Prens sahnenin önüne geldi ve kollarını açtı.

"Gönüllü olması için bir kişi daha arıyoruz. Kılıçlar konusunda deneyimli bir beyefendi olması tercihimdir."

Ön sıradan bir adam ayağa kalktı. "Benim gelmeme izin veriniz, efendim." Kalın siyah saçı o kadar uzundu ki sırtına değiyordu.

"Tahmin ettiğimden çabuk bulduk. Şu âna kadar karşılaştığım en göz kamaştırıcı kalabalıksınız."

Kleopatra kız önde duruyordu, adamın eline uzandı ve onu merdivene doğru yönlendirdi. Adam sahneye geldiğinde, yardımcısı ona iki tane kılıç verdi ve kutuya doğru yürüttü.

Prens sordu. "Adınız nedir beyefendi?"

Adam başını eğerek selam verdi. "William Whitehead. City'de bir memurum."

Sihirbaz bize doğru baktı. Keskin ve parlak bakışları o kadar etkiledi ki yerimde doğruldum. Teni kutsal bir ışık gibi aydınlıktı. Ve sonra gözlerini kılıca kenetledi.

Eliyle koyması gerektiği yeri gösterdi. "Kılıcı buraya koyun Bay Whitehead. Yavaşça, şimdi."

William Whitehead orada duruyordu. Kararsız olması ve

ondan istenileni yapmak istemediği belliydi. Fakat, kararını değiştiremeyecek kadar utangaçtı. Sahneden inmek istedi, yapamadı. Onun yerine kılıcı Prens'in gösterdiği yere elleri titreyerek getirdi ve ucuyla bastırdı. Müziğin hızı giderek artıyordu, Kleopatra kollarını açtı ve Prens adama bir tane daha kılıç verdi. Bu kılıç Millicent'in başının olduğu yere saplanacaktı. Gönüllü adam ikinci kılıçta daha cesur davrandı ve kılıcı sert bir şekilde sapladı. Müzik kulağı sağır edecek seviyedeydi. Kalabalıkta bir alkış koptu ve William Whitehead soluk suratı ve yanaklarındaki pembe beneklerle sahneden indi.

Sonrasında adam unutulmuştu bile. Sahnede, siyaha bürünmüş adamlar kutuyu çevirdi ve kız yukarı uzanıp tek ayak üzerinde biraz dönerken Prens de elini tutuyordu. Belki de kız ellerini tahta kutuya doğru savururken Egyptian Hall'da bir sihirbazın yardımcısı değil de balerin olmayı hayal ediyordu.

Bayan Grey'in parmakları avucumun kenarını kavramış hâldeydi.

"Ve şimdi de finalimiz!" Sihirbaz alkışımızı bekler bir şekilde öne doğru geldi. "Bayan Wood, tamamen güvende, en küçük bir kaza bile geçirmemiştir!" Kız merdivene doğru yöneldi, Millicent'a yardım edeceğini düşünmüştüm. Siyaha bürünmüş adamlar kutunun her iki tarafında yerlerini aldılar. Orkestra müziği o kadar yüksek seste çalıyordu ki ellerimle kulaklarımı sıkıştırmak istedim. Altın Prens'in müzikten sağır olup olmadığını merak ediyordum. Sonunda bağırdı. "Bir, iki, üç! İşte sihir!"

Müzik durdu.

Adamlar kutunun üstünü kaldırdılar. Kleopatra bize doğru gülümsedi, eğildi ve Millicent'e dışarı çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. Yüzünün kaskatı kesildiğini ve bembeyaz olduğunu fark ettik. Siyaha bürünmüş adamlar kızın baktığı yere baktıklarında kapağı tutan adam kapağı elinden düşürdü. Kapağın kenarı kutuya çarptı, kutu neredeyse düşüyordu. Kız Lavenderfields'de duyduğum en tiz, korkunç ve

kötü bir sesle çığlık atmaya başladı Daha genç olan siyah giysili adam dehşete düştüğünden kafasını tutuyordu. Yardımcı basamaklardan sendeleyerek indi, daha önce kullandıkları kırmızı sıvıya benzemeyen, gerçek kan olduğundan emin olduğum bir sıvıyla kaplı eliyle belini kavrayarak diğer elini havaya kaldırdı. Altın Prens ona bakıyordu.

Avazı çıktığı kadar haykırdı. "Durdurun!" Bu sihirli bir kelime gibiydi.

O kelimeyi söyleyene kadar sıralarımızda sessiz olursak bu dehşetin bir rüya gibi gelip geçeceğini uman çocuklar gibi oturuyorduk. Perde kapandığında, ön sıradaki biri çığlık atmaya başladı ve bir hastalık varmışçasına bağırışlar bütün salona yayıldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Gazeteler

CİNAYETLERİN BAŞLAMASINDAN ÖNCE, iki gazete ortaya çıkmıştı. London Daily ve Whitechapel News gazeteleri Doğu Yakası'na bağlıydı. Bu gazeteler Criminal News of London gazetesiyle rekabet hâlindeydi. Times ve Morning Chronicle hizmetçilerin ayaklarını şömine başına uzatmışken neler yiyebileceğini ve at arabalarının tiyatro dışında nasıl etrafta dolandığını bildiriyordu. Buna katılmıyordum. Egyptian Hall'da, pahalı pembe ve mavi saten elbiselerin içinde sıkışmış, toplumun bir parçası olan kadınları inceledim ve onların da gazeteleri okuduklarını fark ettim. Çizim odalarında, bölmelerde ve şehirde yapılan araştırmalarda, hepimiz Criminal News of London okuyorduk, diğerlerinin katlandığı acıdan zevk alıyorduk.

Günümüze kadar Criminal News sinirli uşakları, intikam peşinde olan hizmetçileri, hırsızlıkları ve şüpheli ölümleri konu alıyordu. Sonra, yaz geldiğinde, gazete Liverpool yakınında ve güvertedeki çeteler arası kavgalar hakkında haberler yapmaya başlamıştı. Bundan iki hafta öncesinde, gazetenin müdürü şehirde oldukça fazla suç işlendiğini ve bu suçların

hepsini gazetenin ön sayfasına sığdıramayarak yetiştiremediğini belirtti: Birkaç günde bir 'istek üzerine karar alınanlar' yayınlanıyordu. Şimdi Jane, dayımın arkasından gazeteleri getirdi ve her sayfa Karga Adam tarafından işgal edilmiş gibiydi. Her bir baskıda bir kurbanın fotoğrafı ve Londra'daki kayıp kız isimlerinin bulunduğu liste yer alıyordu. Şimdiye kadar, listedeki kimse onun tarafından öldürülmemişti, fakat ben ve sanırım diğer herkes umduklarımızın doğru olmasını bekliyorduk.

Perde kapandı, çığlıklar atılmaya başladı ve herkes tahmin edebileceğinizden daha yavaş bir şekilde ayaklarını sürümeye başladı. Lavenderfields'e vardığımdan yaklaşık bir ay sonra yangın alarmı çalmıştı. Hemşireler zilleriyle C yatakhanesindeki yatakları açarak koştu. Başhemşire bağırana kadar birbirimize bakarak öylece oturduk ve sonunda ise kapıya ulaşmak için aceleyle koşmaya başladık. Egyptian Hall'da hepimiz aynı durumdaydık, bekliyorduk, zaman durmuştu ve sonra hareketlenmeye başladık. Constantine'in elimi tuttuğunu hissettim. Criminal News of London sayfaları gözümün önünde uçuşuyor gibiydi. Gazetenin yarınki baskısında en önde ağlayan suratlarla kanlı cesedi arkada bırakarak kaçan biz olacaktık: "Egyptian Hall'da Korkunç Ölüm!"

Bayan Wood, leylak renkteki elbisesiyle bir hayli soluk bir şekilde kutunun içerisinde duruyordu. Yardımcısı Bayan Wood'un yastığın üzerindeki saçını düzelterek bir yandan da elini tutuyordu. Vücudunun yanının da doldurulmuş olduğunu düşündüm, böylece Bayan Wood'un kafası ne bölme bölümüne, ne de kire değecekti. Kameriyesindeki masal prensesi gibi karanlıkta ve yumuşak bir bölmede, gözlerimizin önünde uzanmıştı. Alkışlamamızı duydu ve neşelendi, müzik çalmaya başladığında da sihirbaz bağırıyordu. Ellerini kutunun üzerine koyarken kadife kollar onu sarıp sarmaladı. Ve sonra, müzik yükselirken, kılıçlar. Tabii sivri uçlar onu sarsmıştı, kalbini kesip ruhunun Egyptian Hall'un kirli havasına karışmasına izin verene kadar orada hareketsiz bir şekilde uzandı.

"Acele etmeliyiz, Bayan Sorgeiul." Constantine eliyle elimi kavradı. Elimi çekmeyi ve kılıcı saplayan kalın saçlı adamı bulmayı istiyordum. İnsanlar bizi ileriye doğru itiyordu, onları yönlendirmeye çalışan iki tombul kadın arasında sıkışmıştım. Arkamı döndüğümde gördüğüm tek şey elbiselerdi. Kapıdan sokağa kalabalık bir hâlde dökülmeden kendimi kurtarmak için şansımı kullanmalıydım ve böylelikle Constantine, Bayan Grey'i ve beni at arabasına bindirebilirdi. Arkada kaldığımı düşünüp saatlerce dışarıda bekleyeceklerini bildiğimden bir adamın önüme geçmesine ve bizi ayırmasına izin verdim. Sonra ise karanlık odadan çıkıp özgür olana kadar kendimi ileriye attım.

"Bayan Sorgeiul." Omzuma bir el dokundu. "Size yardım etmeme izin verin," döndüğümde bu sesin Bay Kent'e ait olduğunu fark ettim. Şapkasını kaybetmişti ve solgun saçı darmadağındı. Ben de onun gibi dağınık gözüktüğümden emindim. Elini cebinden çıkardı. "Bayan Sorgeiul. Arkadaşlarınızdan ayrı mı kaldınız?" Tam o sırada arkadan aceleyle koşan bir adam beni ona doğru itti ve kendimi komşumun incecik göğsünde buldum. Yüzüm kızarmış bir şekilde kendimi geriye çekmeye çalışarak özür diledim. "Canınız acıdı mı? Egyptian Hall en tehlikelisidir." Eşlik etmek için koluma doğru yöneldi. "Bu şansı bana lütfeder misiniz?"

"Aslında yardıma hiç ihtiyacım yok. Arkadaşlarımı bulmalıyım." Onu uzaklaştırmak istedim. *Neden sürekli etrafta dolanıyorsun?*

"Size eşlik etmeme izin verin, Bayan Sorgeiul." Saçı alnına düşmüştü. İri gözleri kalın ve soluk kaşlarının hemen altında olmasa güzel görünebilirdi.

"Teşekkür ederim beyefendi, çok naziksiniz. Fakat arkadaşlarımı bulmam gerek."

"Size yardım edeceğim."

Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım. "Teşekkür ederim, ama ihtiyacım yok." Bir adamın dirseği sırtıma battı. Constan-

tine ve Bayan Grey her an karşıma çıkabilirdi. Onlar beni yakalamadan ve apar topar Constantine'in vızıldanmasını dinleyerek ve Bayan Grey'in yüzündeki kızarıklıkların belirmesini izleyerek yolculuğumu geçireceğim at arabasına bindirilmeden ayrılmalıydım.

"En azından Princes Caddesi'ne kadar size eşlik etmeme izin verin," daha yakınıma eğilmişti. "Tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz. Bayanlar sokakta yalnız bırakılmamalı."

"Ah, Bay Kent, ben korkmuyorum." Sokak ışıl ışıl parlıyordu ve her taraf insan kaynıyordu. "Teşekkür ederim, beyefendi, fakat şimdi gitmeliyim."

Kolumu bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Tehlike kol geziyor. Onu göremesek de var olduğu bir gerçek." Aşağıya eğildi ve hızlı bir hareketle sol elimi kavradı ve parmağıyla avucumun içine yuvarlaklar çizerek ve çizgilere dokunarak bir şekil çizmeye başladı. Çizdiği şekil kendime gelip elimi çekmeden önce beni oldukça sarsmıştı. Mavi gözleri saf bir şekilde bana bakıyordu.

"Lütfen bir gün annemi ziyaret edin, sizi görmekten memnun olacaktır."

"Tabii, efendim. Teşekkür ederim. Şimdi, izin verirseniz, arkadaşlarımı bulmalıyım."

"Dikkatli olun, Bayan Sorgeiul."

Beni izliyor olduğu ihtimalini düşünerek arkama bakmadan hızlıca ilerlemeye başladım. Yolun kenarında, bir fantom gördüm ve erkeklerin durdurma hareketini taklit ederek fantomu durdurdum. Adama Wapping yakınlarındaki rıhtıma gitmek istediğimi söyledim.

"En yakın yer St. Katharine'nin Yolu bayan. Çok da yakında değil."

Charing Cross'tan ilerleyerek Holborn'a doğru çıktık. Elbisem dayanılmayacak kadar sıkıydı ve yol boyunca başım dönmüş bir şekilde sokakları izledim. Başka bir yerde, bir at arabasında Constantine ve Bayan Grey, Cheapside'a doğru yol

almış olmalıydı. Büyük olasılıkla Bayan Grey kahve ipek kumaşının üstüne göz yaşları bir sel gibi akıtıyordu ve Constantine ise kafası karışmış bir şekilde ona eşlik edercesine başını sallıyordu. Ve Bayan Wood, siyah pamuklara sarılmak ve doktorlar tarafından incelenmek üzere götürüleceği yere cesetleri yıkamada deneyimli yaşlı kadınlar tarafından yıkanmak ve taze toprağa yatırılmak için uzandığı kutusundan alınıyor olmalıydı. Kız kardeşleri ise bütün bunlardan habersiz yumuşak yastıklarına başlarını koymuş bir şekilde hayal görüyorlardı. Salon boştu: sihirbaz ve tabii ki yardımcısı tutuklanmak üzere gözaltında tutuluyordu. Kule, Thames'den geçerken uzaktan görülüyordu. Anne Boleyn tam orada cadı olmadığını ilan etmişti, fakat buna rağmen idam edilmişti ve Kral bunu zerre kadar umursamamıştı. St. Katharine İskelesi'ne varmıştık. Adama parasını verdim ve ana caddeye çıktım. Yolu biliyormuşsun gibi davran, diye kendime tembihledim ve yürümeye başladım.

Bütün kapı önleri yerinde duramayan çocuklar ya da ayaklarını uzatmış sıcak ve kirli havada etrafa dağılmış kızlarla doluydu. Rıhtımın kokusunu alabiliyordum: erkeklerin teri, tuz ve nehrin acı kiri. Ayakkabısız iki küçük çocuk gemi dükkânlarının kutuları altında sallanıyorlardı. Biraz daha ileriye yürüdüm ve bir geminin yaklaşıyor olduğunu duydum: tahtanın taşa çarpmasıyla ortaya çıkan gümbürtü, halat ile takayı çekmek için sıralanan adamların bağırışları ve itişmeleri. Muhtemelen Bayan Güzeller gibi olan genç kızlar için ipek, mücevherat ve altın taşıyorlardı. "Malı aşağıya indiriyoruz!"

Ayaklarımın altında taşlar hissettim ve gökyüzüne bakmaya başladım. Jenny Amber burada ölmüştü. The Times on dokuz yaşında olduğunu ve Portsmouth'tan kocası ile geldiğini belirtmişti. Fakat yetkililer başka bir ailesinin olup olmadığını bulamamışlardı ve denizci olan kocasının bir sonraki yıla kadar dönmeyecekti. Criminal News ise eşi uzaktayken, Jenny "yapabileceği şekilde" kendi parasını kazanmıştı. Gun

Wharf Hanı'nı geçtim, çığlıklar ve kadeh tokuşturma seslerinin arasından yürümeye devam ettim. Jenny ve kocası buraya yakın bir yere taşınmışlardı, kocası gemi ile uzaklaşmıştı– peki sonra? Ortada hiç para yoktu. İskeleye dönene kadar bir kuruşu bile yoktu, bundan önce Jenny ne yapıyordu? Gun Wharf'ta çalışıp çalışmadığını merak ediyordum. Birçok adamın onu süzmesini, akla gelebilecek her türlü şeyi teklif etmesini ve eşinden ses çıkmadığını (Nasıl çıkabilirdi? Okuma yazması yoktu) düşündüm. Kalacak yer için parası yoktu, bu yüzden adamların gülümsemelerine cevap vermeye başlamıştı. Mesela bir İrlandalı adam, inşaat işiyle ilgili ve uzun süre kalmayacak, diyelim. Jenny'den biraz yaşlı, bakışları da nazik. Tabii ki Jenny onunla beraber olmanın kötü bir şey olmadığını düşünecekti. Az bir miktarda para talep etmişti ve adam da yeterince hazır bir şekilde kabul etmişti. Böylelikle Jenny, Whatf'ın sarhoş barında geçireceği saatler boyunca kazanacağından fazlasını bu adamla vakit geçirerek dakikalar içinde kazanabilecekti. O gece, adam onu dışarıda beklemişti. Cin sarayının arkasında Jenny, ıslak duvara dayanmış ve eteğini kaldırmış hâlde kendini hazırlamıştı.

Sonra onunla daha fazla vakit geçirmeye başladı, bara gelen diğer adamlar da Jenny'yi sormaya başladığında neden çalışıyor olduğunu sorgulamaya başladı. Hancı çoğu gece kaçtığı, barı ya da bulaşıkları temizlemeye yardım etmediği için onu yakın bir zamanda kovacaktı. Bir akşamüstü, dışarı girip çıkan adamları karanlıkta bekledi. Herkes onu tanıyordu ve yaklaşık bir ay boyunca her gece iki ya da üç kişiyi seçiyordu, adamların hepsi köylüydü, ona fazladan sadece birkaç metelik verebiliyorlardı.

Bir gün bir adam gittikten sonra Jenny normalde durduğu yere dönüyordu ve başka bir adam karşısına çıkmıştı. Sonradan onun hakkında hatırlayabildiği tek şey diğer adamlardan daha uzun olduğu ve az konuşmasıyla hiç içki kokmaması dışında onu farklı kılan bir şey olmadığıydı. Diğer adamlar gibi

o da Jenny'den kendisini karanlık bölgeye götürmesini talep etmişti. Beraber yürürken, önceden sadece tanıdığı bir adamla yaptığı şeyi şimdi tanımadığı adamlarla yaptığını ve bu konuda daha dikkatsiz olduğunu düşündü. Adam istediğini elde ettikten sonra ona vurdu. Jenny ona doğru baktı. Bir sonraki yumruğu daha sertti ve kafasının ağır şekilde yaralandığını düşündü. Bacakları onu daha fazla taşıyamadı ve çamurlu duvara kapaklandı. Ağlayarak durması için yalvardı. Ama adam sert botlarıyla yerdeki kıza tekme atmaya başladı, Jenny iki büklüm bir hâlde elleriyle başını koruyordu. Başını ıslak zemine sokmak istiyordu, eski atıkların yumuşaklığı yüzüne ve saçına değiyordu. Artık yalvarmayı bırakmıştı.

Bir duraksama oldu. Jenny bir sonraki darbeyi beklediğinden kafasını kaldırmadı. Bu sefer çok da sert olmayan bir tekme karnına isabet etti.

"Bir daha buraya gelme. Asla. Yoksa senin için daha kötü olur." Bir tekme de dizine gelmişti. Jenny yerde kıvranıyordu, adamın ayak sesinin uzaklaştığını duydu. Özgürlük. Bütün vücudu çürümüş gibi hissederek orada öylece kaldı. Denemeye çalıştığında ne kadar acıyacağını bildiğinden kalkmak istemedi.

Böylece ağzının arkasında yer alan birçok dişini kaybetmişti ve kolu aksamaya başlamıştı. En kötüsü de yırtılmış gözkapağıydı, bu da gözünün yarı kapalı olduğu anlamına geliyordu. Sonuç olarak artık güzel değildi ve para kazanamazdı. Daha azı için sokaklarda çalışmaya başladı.

The Criminal News'in belirtmiş olduğu ve Jenny'nin sıklıkla gittiği Fox ve Grapes'e ulaştım. Kalın bir buhar tabakasıyla kaplı pencerelerden, Karga Adam yokmuş gibi içen, gülen kadın ve erkek gölgelerini izleyerek orada durdum. Bayan Vine'ın beyaz elbisesiyle Bayan Wood'un ölü suratına çığlık attığını hayal ettim. Kapı önünde duran yaşlı bir kadın, ağzında diş olmadan bana gülümsedi ve dumanı havaya karışan fırınlanmış patates tepsisini bana doğru uzattı.

Karga Adam onu ilk ne zaman görmüştü? Onu daha önceden takip etmiş miydi? Sanırım ne yapacağını kesinleştirmek için avını birkaç kere takip etmişti. Bazı kızlardan vazgeçmişti. Diğerlerinin izini bir daha bulamamıştı. Jenny Amber'i görmüştü, takip etmişti, onu kullanmış mıydı? Evet. Onu kirli sokak arasına götürmüştü ve istediğini elde edene kadar onu duvara dayamıştı. (Bunları yazarken yüzüm kızarıyordu) ve sonra, eteğini düzeltirken, o da bıçağını çıkarmıştı.

Cesedini buldukları yerin arka tarafında yakın olan sokak arasındaki köşeye döndüm. Gerçekten de böyle mi olmuştu? Gemici karısı olması ve başka bir işinin olmaması para için diğer adamlarla beraber olacağı anlamına gelmezdi. Belki de Karga Adam onu sadece takip etmişti ve saldırmıştı. Fakat, yine de o sokaklara baktığımda, Abigail gibi ev ile iş arasında mekik dokuyan başka tür bir kız olduğunu düşünmemiştim. Nehre çok yakın bir yerde, sokak arasında onunla birlikteydi. Islak duvarlara, yerdeki su birikintilerinin eski tuğlalar üzerinde oluşturduğu küçük deliklere baktım. Diğerlerini de buraya getirmiş olduğunu, adamlar daha fazlası için yalvarırken onlara dokunduğunu düşündüm. Yorgun, üşümüş ve cin ister bir hâlde onları okşayarak ve kulaklarına zevk ve isteğiyle ilgili şeyler fısıldayarak işini aceleye getiriyordu. Belki de onlar da Jenny kadar yorgundu, onu duvara dayarken, daha ne kadar süreceğini düşünürken, yeterince sert kavramadığı için onu suçlarken, böyle bir pislikle bir daha asla yapmamak için yemin ederken yorgun ve üşümüş olabilirlerdi. İçlerinde bir kaçış duygusu yoktu. Fakat Jenny gibi ucuz, bir gözü yarı kapalı bir kızla beraber olamamanın verdiği utançtan nefret ediyorlardı, öksürene kadar saçını çekme arzusunu ve yüzünden gülümsemesini almanın hazzını yaşıyorlardı.

Fakat Karga Adam onlar gibi değildi. Tabii ki değildi. Her hamlesi Jenny'yi onun amacına yaklaştırdığından onu küçümseme ya da onu hayal etme ihtiyacını hissetmiyordu. Bu gecikme, onu kavradığında Jenny'nin gözlerindeki inançsızlık,

onun şaka yaptığına inanması ve tutmasını gevşetmesini umması, ona hızlıca tokat atması ve sonra onunla olan işini bitirmesi onun için tatlı bir hazdı. Sonra ona yaklaştığında ve onu duvara dayadığında, Jenny korkudan çığlık atamıyordu. Bu zevkten de öte bir şeydi, aradan önceki Plato'dan da yüceydi. Aşk dedikleri şeyde, iki kişi birbirine birleşmemiş olurdu; kesinlikle çerçeveler üzerine tırmanan çocuklar gibi birbirini kullanan, rahat bırakılmak için uğraşan, karşıdaki kişi hakkında her şeyi unutup onun herhangi biri olmasına izin veren bir hâlde, birlikte olduğu kadından hiç bu kadar ayrı hissetmemişti. Bu hareketi sıradandı, küçümsenecek bir şeydi. Fakat eğilip kadının boğazını kavradığında, ona bütün olarak sahip olduğunu biliyordu. Kadın hiçbir şeyi saklamayacağından bu olağan tutku anlarından çok farklıydı.

Dayımda bulduğum bir romanda, aşk cazibesinin bilinmeyen bir dünyaya girmenin altında yattığını okumuştum. Başka birinin dünyası seni davet eder ve o kişinin ışığında bütün şüphe ve mutsuzlukların yok olacağını umarsın. Bu yüzden Constantine Janisser'i sevemeyeceğimi biliyordum. Onun dünyasında beni cezbeden hiçbir şey yoktu. Marmelatlar, menüler, yardım gezileri ve en iyi üçüncü elbisemle gittiğim pazar gezmeleri. Bütün bunların her bir parçası belli ve benzerdi. Onunla geçireceğim hayat dayımın hayatından daha kısıtlanmış olacaktı. Karga Adam farklıydı. Bu kadınların bir parçası olmak istemiyordu fakat hepsine sahip olmak istiyordu. Kiminin onların hak etmediği bir geçerlilik olduğunu bildiği hâlde onlara hakaret ediyordu. Onun için onlar yüzeyseldi ve biliyordu ki daha mükemmel varlıkların parazitiydiler. Fakat yine de onların yaşayabilmeleri onu çok kızdırıyordu.

Kirli sokaklarda yürümeye devam ettim, onun aklıma takıldığına inanamıyordum. Onu uzun süredir aramıştım ve şimdi buradaydı, aklımdaydı. Onu henüz göremiyordum, fakat motivasyonunu hissedebiliyordum. Genç olduğundan emindim, oldukça yakışıklıydı –ve başka ne olabilirdi? Kilise basa-

maklarında yüksek sesle gülen kadınların arasından geçtim. Koyu yeşil elbiseli olan kadın açık saçlarını arkaya attı ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. Ve o anda anladım: Bir kadın tarafından aldatılmıştı. Yakışıklılar her zaman arzuladıklarını elde edemezler (Ya da bu benim gibi güzel olmayanların uydurduğu bir şeydi).

Katilim önceki yıllarında, genç ve ciddi bir öğrenciydi. Kendine bir isim seçmişti: Frederick. Uzun boyluydu ve kalın koyu saçları vardı. Güneydeki aile varlığını arkada bırakıp Londra'ya taşınmıştı ve yalnız yaşıyordu. Şehirde yürümeye başladı ve konserde gördüğü iri gözlü, kulaklarını kapatan kıvırcık saçlı ve bir kraliçeye yakışacak şıklıktaki leylak elbiseli güzel kadına âşık oldu. Ona bir not yolladı ve kadın da ona zarif el yazısıyla yazdığı bir sonraki gün onun St. James'teki evini ziyaret etmesini önerdiği bir mektupla cevabını yolladı. Oraya vardığında, kadın eline dokundu ve kendini Françoise olarak tanıttı.

"Bana Fifine diyebilirsiniz. Annem hep öyle seslenirdi. "Çalışmaları hakkında sorular sordu, çay ikram etti ve sonra da gezileri hakkında konuşurken utangaç bir tavırla dizine dokundu. Adam odadan ayrıldığında kendisi, hava ve kuşlar arasında hiçbir sınır yokmuş gibi hissediyordu.

"Şu Fifine bir *poule de luxe* gibi." Marsden dersteki ortağına anlatıyordu. "Hoş bir kız bul. Ya da bir hayat kadını istiyorsan, ucuzunu bul." Sonra Betty isimli bir kızdan ve onun arkadaşlarından bahsetmeye başladı. Frederick konuşmasını dinlemeye devam etti. Marsden gibi bir adam nasıl olur da anlayamıyordu?

Fifine zeki bir kızdı. Onunla edebiyat konularında konuşurdu ve Quartedly Review'de yer alan yazarlar hakkındaki adamın düşünceleri de dahil en son modayla yakından ilgiliydi. Bayan Ferrier'in çok abartıldığını söylüyordu. Kadına güller ve küçük mücevherler alıyordu. Fifine'nin Wordsworth' den daha iyi olduğunu savunduğu kısa şiirler yazıyordu. Oda-

sına girdiğinde, kadının gözlerinin yumuşadığını görebiliyordu. Dışarıda sokaklar pislikle doluydu, fakat dokunabildiği saten gibi olan teni tertemizdi.

Onun için kötü hissedemedim aslında. Bir metrese âşık olmuştu çünkü o güzeldi ve pahalıydı; krem ve yağlarla vücuduna saatlerce bakım yapıyordu, en iyi kuaförlere ve terzilere gidip geliyordu. Adam bunların hepsine para yetiştiremeyeceğini bilmesine rağmen, bundan zevk almaya baktı ve sonra parasından vazgeçemediği için ona sinirlenmeye başladı. Onu görgüsüz olarak adlandırdı. Kendime böyle düşünmemem gerektiğini hatırlattım. Onun gibi düşünmeliydim, Fifine'in başka kimsesi yokken vakit öldürdüğü ve oyaladığı yıkılmış bir sevgili.

Yakın bir zaman içinde aşk dünyasını neyin desteklediğini fark etti. Bir gün, zil çaldığında ona yazdığı şiirini gösteriyordu. Elbisesini değiştireceğini ve onun aşağıda beklemesi gerektiğini söylemişti. Onun bir adama yalvardığını, yanına oturmasını ve işini anlatmasını söylediğini duydu. Yukarıdaki kapı sert çarpıldığında ise sadece iç gıcıklatan bir kahkaha attı.

"Bu sadece bir sohbetti. Onlar iyi arkadaşlarım. Sadece bana küçük hediyeler getiriyorlar, hepsi bu." Baş döndürücü bir şekilde gülümsedi ve adam dizlerinin üzerine çömeldi ve kadının ellerini öptü. Fakat onunla değilken, kadının yalan söyleyip söylemediğini nasıl ortaya çıkaracağını düşünüyordu. Bir gün, kontrolü eline geçirmeye karar verdi. Pansiyonundan, St. James'teki pahalı dükkânların bulunduğu yere giderken kalbini bu denli ateşe sürüklemesini aşırı derecede içerledi. Birçok kez o flört ederken, adam da diğer odada beklemişti. Bana böyle davranmamalı, diye düşündü. Ona bütün akşamını adaması gerektiğini ve ondan sonra da kendisi ne kadar isterse o kadar beraber olacaklarını söyleyecekti.

Mermerden yapılı verandasına vardı ve hizmetçinin kapıyı açması için zile bastı. Kapı açıldığında ve Gardner'in sıska suratı kapının arkasında belirdiğinde, adam nefretle dolmuştu.

Buruşmuş kafalı ve sarkık vücutlu bu kadından nefret ediyordu. Hizmetçi küçümseyerek adama baktı ve kapıyı açtı. "İçeri girebilirsiniz. Birkaç dakika beklemeniz gerekecek. Hanımefendi saçını düzeltiyor." Adam leylak sandalyeye oturacakken, hizmetçi burnunu çekti. "Sigara içmek yok efendim. Ve ateş de yok." O, kapıyı kapatırken adam da ayaklarını uzattı ve rahat hissetti. Her şey değişecekti. Odadaki her şey onun istediği gibi döşenmiş gibiydi. Çiçekler, vazo, büro, her biri önemsenmiş, üzerine düşünülmüş ve tekrardan adlandırılacakmış gibiydi. Birkaç dakika içerisinde Fifine gelecekti, parmak işaretiyle çağıracaktı ve adam da ellerini onun yumuşak eteğinin altına yerleştirecekti. Ayağa kalktı ve koltuğa doğru yürüdü, yeşil ipeğe dokundu. Burada onu öpecek ve elleri teninde gezerek göğsünde yatarken, adam da ona aralarındaki önemli olan her ne ise değişeceğini söyleyecekti.

Perdenin arkasında bir kargaşa oldu ve Gardner belirdi.

"Hanımefendi önümüzdeki yarım saate kadar müsait olmayacak. Belki de sonra uğramalısınız."

"Buraya girmemi siz istediniz. Beni böyle yollayamazsınız."

"Gözlerini kıstı ve itici bir şekilde cevap verdi. "Pekâlâ. O zaman beklemelisiniz. Ama bekleme odasında bekleyemezsiniz. Başka bir odada durmalısınız." Yandan bir perde çekti. Adam onun yanından geçti ve arkasından kapanan kapıyı geride bıraktı. Bir anahtarın çevrildiğini duydu. Rafın yanında durdu ve zor beğenen burnu kokulu pamuğun tatlı kokusuyla mest oldu.

Gözleri loş ışığa alıştığında, rafların kadınlara ait kişisel eşyalarla dolu olduğunu gördü: kutularca tel toka, pudra ve krem, hepsi bir şekilde önünden yırtılmış ya da topuğu kırılmış düzinelerce ayakkabı. Bunların hepsini niye tutuyordu? Annesi de onun gibiydi: Düğmeleri boylarına göre düzenlemektense öylece dikiş kutusu içerisine atardı. Adam Fifine'e sahip olduğunda, onun böyle davranmasına izin vermeyecekti.

Dışarıdan sesler geliyordu. Etrafındaki tozlar tarafından o kadar dehşete düşmüştü ki odaya insanların girdiğini fark etmedi. Fısıldıyorlardı, fakat Gardner'in acı ses tonunu duyabildi ve ona cevap veren bir adamdı. Kapıya doğru yöneldi ve kulak kesildi. Para hakkında konuşuyorlardı. Gardner yakınıyordu. Adam cevapladı.

Frederick sırtında bir ürperti hissetmişti. Dışarıdaki adam iyi kalite ipek ve mücevher sattığından ötürü parayı konuşmuyordu. Fifine'nin ücreti hakkında konuşuyorlardı. Sesler kısıldı ve adam öksürdü. Gardner bir şey söyledi. Ve sonra Frederick ne olacağını kestirebiliyordu. Gardner dışarı çıkacaktı ve tüylü ve dantelli bir elbiseyle Fifine içeri girecekti. Adamın yanı başına oturacaktı, kıkırdayacaktı ve dizine dokunacaktı. Frederick düşündü ki, bir süre sonra, adamı başka bir odaya alacaktı.

Fifine'nin içeri girdiğini duydu, otururken ipek elbisesi hışırdadı. Fakat kıkırdama ve şarap ikramı yerine, adamın alçak sesle mırıldanmasını dinledi, başka bir hışırtı ve sanki kolunu kavramış ve arkasına doğru bükmüş gibi kadının soluğu kesildi. Soluksuz bir ağlama sesi geliyordu. "Ah, efendim! Lütfen." Kalbi kırılmıştı. Adam o kadar saygısızca davranıyordu ki herhangi biri içeri girebilecekken onu koltuğa alabilirdi. Adam eteğini kaldırıyordu ya da onu yere elleri ve dizleri üzerinde durdurarak istediğini elde ediyordu. Frederick ikna olmuştu ve bu yüzden kendinden tiksiniyordu, fakat duramadı. Sonra, gergin bir şekilde hareket ederken nefes alıp verişini dinledi.

Bir süre sonra sert bir tokat sesi ve Fifine'nin bağırmasını duydu. Ve tekrardan tokat attı. Adam onu dövüyordu. Frederick ellerini yumruk hâline getirdi ve kapıya vurmaya başladı. İçeri dalıp Fifine'yi kurtarabilirdi. Kutudan bir tel toka aldı, büktü ve kapı kilidini açmaya çalıştı. Fakat sonra kadının bağırışını duydu. "Ah, efendim, harikaydı." Adam ona tekrar vurdu, bu sefer Fransızca bir kelimeyi haykırdı. Adama anadilinde konuştuğunu söyledi. Frederick teli kilide yerleştirmiş

açmaya çalışıyordu. Küçük deliklere denk getirmeye uğraşırken mekanizma birden açıldı. Kapıdan içeriye kendini attı ve yarattıkları çirkin canavar kafasını kaldırdı, telaşlı bir hâlde, yüzü çarpılmıştı ve kadının iniltisi kesilmişti. Kadının üzerine birkaç metalik atmak ve değerinin bu olduğunu söylemek istedi, fakat ağzından bir kelime bile çıkamadı. Ayağa kalktı ve baktı, karşısındaki adam da kalmaya yeltenince odadan çıktı ve maun ağacı merdivenden gözleri dolmuş bir şekilde indi.

Sokakta, at arabaları etrafındaydı ve kalbi hızla atıyordu. İnsanlar bağırıyordu fakat Frederick için dediklerinin hiçbir önemi yoktu. O sadece arkasından yankılanan Fifine'nin kahkahasını duyuyordu.

O gece, cin ve tanımadığı bir adamla oynadığı kart oyunundan sonra, sarhoş bir kadın kendini onun üzerine attı ve bir karara vardı. Artık sadece zevk için yaşayacak ve deneyim için insanları kullanacaktı. Fifine gibi acımasız, dokunulmaz, acı veren fakat bu baskıya bağışıklık kazanmış olacaktı.

Odasında lodanum ve cin tükettiği dört gün sonrasında, kendine gelmeye başlamıştı. Şapkasını ve eldivenlerini giydi ve Dover Caddesi'ne doğru yola çıktı. Sonra yolunun tanıdık geleceği ümidiyle St. James ve Piccadilly'de biraz dolandı. Brewer Caddesi'ne vardı ve orada aradığı şeyi gördü. Dumanlı pencereli bir hanın kenarında duran kızların gülüşmeleri caddeyi adeta doldurmuştu. Açık renkteki dudaklarından ve gösterişli elbiselerinden gözlerini alamıyordu, onları arzulamasından hoşnuttu, kasadaki meyveler gibi kolayca unutulabilirlerdi. Fifine de kimdi? Bütün boyası ve süsüyle şu yarı ölü sokak kadınlarından daha iyi değildi. Kemerli kız ona hiç benzemiyordu ve bir deri bir kemik olan kumral kızın şalının altından gözüken hoş göğüslere sahipti. Sarışına doğru kafası salladı. İnce olanları daha kolay ele gelirdi ve gözünden kırılgan biri olduğu anlaşılıyordu. Kız, Frederick'in bakışını gördü ve arkadaşlarının yanından ayrıldı. Bir eliyle eteğini biraz kaldırarak ve diğer elini de havaya kaldırarak ona doğru yürü-

meye başladı. Onu belinden kavradı ve boynundaki kurdelenin çenesi köşesinin hemen altından iki kere dolandığını fark etti. Birbirlerine dolaşmamıştı, dikkatle düzeltilmişti.

Kız önden yürüyordu, sonra onu dar sokağa doğru yönlendirdi. O istediğini elde ederken kız da oracıkta uslu bir şekilde duruyordu. Doğru bir seçim yapmıştı; kız zevkle onun emirlerine uyuyordu. Zaman zaman, kızın nefesinin kesildiğini duydu. Fifine ile her hareketine dikkat ettiği için, her nefes alıp verişini dinlerdi. Bu kız ise bu kadar özen göstermeye layık değildi. Et kokan boynunu kokladığında içine girmenin bir hayvanı kullanmak gibi olduğunu düşünüyordu. Fifine her zaman titizlikle banyosunu yapardı ve mis kokardı, fakat bu kızın belinden kavradığında parmak uçlarında bir kir tabakası oluştuğunu hissetmişti. Fifine gibi fahişelere temiz olsunlar diye para öderdiniz. Odalarında dururlar ve ara sıra hava almaya çıkarlardı. Sokakların kiri asla üzerlerinde olmazdı. Tenlerinde hissedebileceğiniz tek şey hizmetçinin halıyı çırpmak için açtığı camdan gelmiş olan belirsiz bir tozdu. Fakat bu kız sokaklarda yaşıyordu, köpek pisliklerinin üzerine basarak geçiyordu ve üzerine lağım suyu sıçramış duvarlara ellerini sürüyordu. Geri kalan her yeri de pislik içindeydi, diğer adamlar tarafından kullanılmış bir hâlde onların da artıklarını barındırıyordu.

"Harika olduğunu söyle. 'Ah, evet, efendim, bir daha,' de." Frederick gücünü kızın üzerinde kullanıyordu.

Kız dediğini yaptı, sesi donuktu ve Frederick istediği gibi nefes alsın diye kulağını sıkıştırdı. Önceki erkeklerin bıraktığı şeylere temas ettiğini bilerek ve atalarının devrettiklerini kızın cinsiyetinin sınırlarına ilettiğini ve böylelikle etrafında sert ve kirli bir duvar oluşturduğunu hissederek ona sahip olmuştu. Sadece kendisi var olmak istediği için önceki adamların bütün artıklarını kızın etinin içine gömmüştü. Gerçekten, onun gibi kızların köpeklerin işeyeceği köşeden farkı olmadığını düşünüyordu.

"Görmek istiyorum. Göster bana." Paltosunu düzeltti.

Duvara yaslanmış duruyordu, göğsündeki kolyeyle oynuyordu. "Neyi?"

"Eteğini kaldır ve göster bana." Kızın taşların üzerinde oturmasını, bacaklarını aralamasını ve nasıl da kızarmış, hassas ve belirgin bir şeyi arkasında bıraktığını görmek istemişti.

Kız kafasını salladı.

"Israr ediyorum."

Kız duvara doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Kıza baktı ve baktığında kendini onun yerine koydu. Sonra tavrını daha da korkunç bir hâle getirdi. "Paranı ben verdim, değil mi?" Kızın gözlerindeki yaşlara hayran kaldı. "Evet, senden istediğim gibi." Seçeneği olmadığını anladığındaki suratını izlemekten zevk almıştı. Kız ellerini eteğinin üzerine koydu ve yavaşça kaldırdı. Frederick'in gözlerinin içine baktı, gözleri yaştan bulanıklaşmıştı. Önceden bu kadar güzel görünüp görünmediğini düşündü ve onu çekici gören tek kişi olmaktan haz aldı.

"Sabırsızlanıyorum."

Duvarın yanından ayrıldı. Tuğlalara yağmur damlası düşerken kızı izlemeye başladı. Kız sendeleyerek yere düştü, bacakları hantallaşmıştı, eteği kalkmıştı. O an birden fazla kuşun uçtuğunu ve aydınlık, hızlı bir tatlılığın kalbini sarıp sarmaladığını hissetti. İşte bu beklediği andı. Ne kadar süredir bekliyordu? Yıllardır.

Frederick ertesi gece bir sarışını yanına aldı, bir sonraki gece bir başkasını. Her seferinde, kızların gözlerinin kenarında korku beliriyordu ve sonradan, ah, nasıl da istekli bir hâlde itaat ediyorlardı. Fakat her biri ona daha az haz vermeye başlamıştı, bu da onu ilk deneyiminden uzaklaştırıyordu. Onuncu kadın eteğini kaldırırken titrediğinde gözlerine baktı ve neredeyse hiçbir şey hissetmedi. Gözlerindeki nem, başka bir yerde de aynıydı. İlk kirli sarışınla olan deneyimdeki hissi acı verici bir şekilde ele geçemez olmuştu. Ve onu bir kral gibi hissettirecek üstünlüğünün verdiği o serin hissini hiçbir yerde

bulamıyordu. Bu kadınlara sahip olmak, misafir odasındaki pudra ponponundan daha zordu. Paraları verildiği sürece vücutlarına ne yapıldığını umursamıyorlardı. Dahası, hiçbir şey hissetmediklerinden onların canını acıtamazdınız. Onlarla ne kadar beraber olursanız olun asla onları yakalayamazdınız. Bu düşünce onu hoşnut ediyordu ve bu düşüncelerini şu özel gazetelere yollamak üzere yazıya dökmeyi düşündü. Bu fikir içinde boğulmuş gibiydi. Gazeteye böyle şeyler yazmak müstehcen olurdu.

Bir düzine kız toplamış olmalıydı. Sonra tarih kafasına kazınmıştı: 8 Haziran, Çarşamba –her şey değişti ve en sonunda zevk aldığı ânı yakaladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Ordinary Sokağı

BU ALT SINIFTAKİ KIZLARI kullanarak bir özelliğin kaldığını fark etmeye başlamıştı. Gübre yığınındaki bir çiçek gibi, Tanrı herhangi bir fakirliğin getirdiği hasarlardan koruması için bir özelliğe sahip olmasına izin vermişti. Geçen sefer seçtiği kız göz alıcı güzellikteki bir oyuncak bebek gibi düzgün dudaklara sahipti. Ayrıca oldukça dik göğüsleri vardı. Bu kızı, yani Jenny Jane'i, diğerlerinden ayıran özelliği elleriydi. Kızla fiyat konusunda pazarlık yaparken, güzel parmaklı ve narin, düz kesimli ve altı yarım ay şeklindeki tırnaklı elleri dikkatini çekmişti. Avuç içine dokundu. "Müzisyen ellerine sahipsiniz bayan." Gözlerinin içindeki ışıltıyı görmüştü. Kadınlar kolay yaratıklardı. Bir iltifatla oyuncağınız olabilirdi.

Kuşakların Prensi –önceden gittiği bir bardı– arkasındaki dar sokağın orada yürürken kıza kendisi hakkında sorular sormaya başladı. Kız ise sıradan cümleleri döndürerek bir başka konuşuyordu. Ülkenin alt tarafından çalışmak için gelmişti. Hizmetçilikten kovulmuştu ve çalışacak başka iş bulamamıştı. Frederick onun hikâyesinden sıkılmayacak, onu bu hayattan

kurtarmak için yardım etmeyi teklif etmeyecek, cesaret verici, aksanının arasına imalar yerleştiren bir genç müşteri rolünü devam ettiriyordu.

Dar sokağa vardılar ve her zaman yaptığı gibi kızı duvara yasladı. Kız elini beline koydu.

"Ne istediğinizi biliyorum bayım." Sesi olduğundan da yüksekti. "Diğer kızlar konuşur. Ve şunu söylemeliyim ki ödemek zorunda kalacaksınız. Zevkiniz için parasız bir şekilde kenara atılamam."

Frederick kızın gözlerinde sinir gördüğüne çok şaşırmıştı. Bu tarz sert bir üslupla konuşmayı nerede öğreniyordu bu kızlar? Bir sonraki sefere eğitim masraflarını tartışıyordu ve biri öğrenmenin mutsuzluğu ve kıskançlığı öğrettiğini öne sürmüştü, o da eğitim görmemişlerin daha kötü olduğunu savundu. Onlar acımasız ve yabani benlikleri dışında hiçbir şeyle temas etmeyen hayvanlardı. Kız kafasını kıpırdattı. "Bir altın."

İnanılmazdı. Fifine'in bile bu kadar para istemeyeceğine emindi.

"Bu imkânsız."

Kız tekrar kendini duvara yasladı ve eteğini bacağının üzerine çekti. "Pekâlâ o zaman. Hiçbir şey görmeyeceksin, öyle mi?"

"İki gümüş." Kelimeler ağzından çıktığı anda, buna pişman oldu. Bunu diğer kızlara da yetiştirecekti ve onlar da Frederick'ten bu kadar para isteyeceklerdi.

"Laf ağzımdan bir kere çıkar." Sesinde bir korku sezmiş miydi? Korkuyor olmasının umuduyla gergin bir şekilde duraksadı. Eğer öyleyse, bu onun istediği olacaktı ve bunu boğazında bir yumak ipek kalmış gibi ondan çıkaracaktı.

"İki gümüş." Sıcak nefesini teninde hissetmesini istediği için kıza daha da yaklaşmıştı.

Kız eteğini yukarı doğru kaldırmaya başladı. "Benimki çok tatlıdır ama. Eminim şu an senin için sabırsızlanıyor bayım. Ah, evet. İstediğiniz müddetçe istediğiniz gibi bakabilirsiniz.

Bir altın karşılığında." Kafasını arka duvara doğru eğdi ve omzunu silkti. "Aksi takdirde gidebilirim bayım. Ve size de diğer kızlarla şans dilerim. Fakat size şunu söylemem gerekiyor, diğer kızlarınkileri de gördüm. Fakat benimkisi, anneminki gibi çok güzeldir." Sesini utangaç bir şekilde alçalttı. "Siz- bayım, bu konuda bir uzmansınız."

Bunca zamandır, belini sallıyordu ve daha da kötüsü parmaklarını dudaklarında gezdirip, çenesine ve göğsüne dokunuyordu. Bu Frederick'e katlanılamaz bir acı veriyordu.

Vücudunun artan sıcaklığını yatıştırmaya çalıştı. "Sadece üç gümüşüm var. Fazlası çıkmaz."

"Pekâlâ o zaman bayım. Belki de diğerlerine gitme vaktiniz gelmiştir." Ellerini eteğinden çekti ve doğruldu. "Sizi daha fazla meşgul etmeyeceğim."

Kız yanından geçerken, Frederick'in burnu kokusuyla dolmuştu: saçının yağlılığı, cinden çürümüş dişi. Ve yapışkan tatlılıktaki başka yerlerinin kokusunu da almıştı. Saçının etrafında oradan oraya esiyor gibi koku burnuna asılı kalmıştı. Koku onu esir etmişti sanki ve köpeklerin de böyle koku tarafından cezbedilip onları sürüklediği yeri takip ettiğini düşündü. Kolunu tutmak için uzandı ve ne kadar zayıf ve- yakalanıp ezilebilecek bir kuş gibi olduğunu fark edince çok şaşırdı

"Yapmayın." Kekeliyordu. "Lütfen." Sesi titredi.

Frederick kızın gözlerinin içine baktı ve omzuna dokundu. Onun ne yapacağını kız nasıl bilmişti? Cevabı hazırdı. Vücudu arzuyla titriyordu. Sonradan böyle bir duyguyu hiç hissetmediğini düşünmüştü. Aşağıya uzandı ve hızlı bir hareketle eteğinin önünü açtı. Kız elini kenara itmek için öne atıldı fakat Frederick kızı belinden kavradı. Kız gözleri sulu bir hâlde gözlerinin içine baktı ve o an vücudunun tamamı yenilenmiş gibi hissetti. Yakın caddelerin sıcaklığı eriyip gitmişti ve son olarak her şeyin kolay, temiz ve uyumlu olduğu ailesinin evindeki serin ve aydınlık odasında duruyordu.

Kızın omzunu kavradı. Bedeni gerildiğinde çığlık atacağını

fark etti. Eliyle ağzını kapattı ve onu sert bir şekilde duvara yasladı. Kız elini ısırmaya çalıştı, fakat Frederick onu geriye iterek elini eteğinin altına soktu. Tutundu, tekme attı ve kaçmaya çalıştı. Bu yüzden böyle vahşi bir kediyi arzuladığı için neredeyse kendinden tiksindi. Onu tuğlalara doğru fırlattı ve tekrar eteğine ulaşmaya çalıştı. Fakat sonra kızı itti ve kaçmasın diye iki kol etrafına sarılana kadar çırpınmaya devam etti. Hareketsiz durması için onu daha ne kadar sıkı bir şekilde tutması gerektiğini düşündü. Onunla konuşmak ve sessiz kalması gerektiğini söylemek istedi. Fakat öyle yaparsa korkusunun geçeceğini düşündü. İstediği, kızın korkudan kaskatı kesilmesi ve hayatının onun ellerinde olduğunu düşünmesiydi. Kız tekrar sıçradı. Frederick kirli tuğlalara bakıyordu. Yavaşça, sağ elini omzundan çekti ve avucunu boğazına bastırdı. Avı, Frederick gardırobuna girmiş ve yumuşak montları ayırıyormuşçasına, yenilgiyi kabul etmişti.

Elini daha sert bir şekilde çevirdi ve bundan zevk almaya başladı. Hissettiği hoştu fakat daha az bir şaşkınlık geçirdi. İkisinin de benzer rolleri oynayan oyuncu olduğunu düşünüyordu. Kız ondan ne yapmasını beklediğini anladığı için aynısını düşünüp düşünmediğini merak etti. Hareketsiz duruyordu. Kaskatı kesilmiş kol ve bacakları onu kullanması için yumuşamıştı. Parmakların arasında kaybolan güneşe çıkarılmış donuk bir pasta gibi olabilirdi. Bu düşünceyle, daha sıcak hissetmeye başladı. Sıcaklık bütün bedenini sarmıştı. Şimdilik öyle hissediyordu. Pastaneden bir pasta almıştı ve dışarı çıkmıştı. Parmağını üzerinde gezdirdiğinde bütün malzemelerin karıştığını fark etti. İğrenmek yerine onu ateşe atıp yeni yapılmış bir tane isteyecekti. (Tanrım, camın önünde mi bıraktınız? Başka ne olabilir?) Yumuşak merhametsizliği ona haz veriyordu. Küçük parçalar almayarak pasta parçalarını ağzına atıyordu. Şurubunun yarattığı dağınıklığı dişleri ve diliyle temizlerken bir yandan da elini pastanın içinde gezdiriyordu.

Bu sefer boğazını daha sert sıktı ve bir yandan Jenny Jane'in

etini eliyle okşamaya başladı. Bu sırada kızın acı içinde yüksek ve kesik bir şekilde inliyordu. Bacakları kendini bırakmaya başlamıştı ve sırtını duvara doğru vuruyordu. Dükkânın penceresinde uzun bir süredir duruyordu, güneşte katı ve bayat bir hâl almıştı ve Frederick'in parmakları arasında ufalanmaya başlamıştı. İçindeki sıcaklık artmayı sürdürüyordu ve onun rolü ise ellerinde batıp yok olana kadar tutup kavrayarak bunu sonlandırmaktı. Kız gittikçe daha az ses çıkarmaya başlamıştı. Boynundan daha sert bir şekilde itti. Sırtüstü uzanan bir bebek gibi tekme atarken onu daha da sıkı tutuyordu ve parmaklarını üzerinde gezdiriyordu. Soluk borusundan yutkunmasını, nabzının atışını hissedebiliyordu. Daha da sıkmaya başladı. Ellerinin altındaki küçük hayvanların ve küçük şeylerin varlığı onu oldukça mutlu ediyordu. O an, annesinin hizmetçi bronz saçını arkasını sıkılaştırsın diye ipek geceliğinin kenarından başını geriye atması gözünün önüne geldi. İnsanlar nasıl da güvenlerini gösteren hareketlerde bulunuyordu, ellerini kaldırıyorlardı, boyunlarını açarak sahip oldukları her şeyi kimse onlara zarar vermek istemiyormuş gibi ortaya koyuyorlardı. Bunu yaparken de her zaman onları koruyacak naziklik meşalesini taşıyacak birine sığınıyorlardı.

Kızdan ses çıkmıyordu ve gözlerinin baygın hâli işinin bitmiş olduğunu gösteriyordu. Garantiye almak için biraz daha bekledi. Sonra ellerini çekti ve kız oyuncak bebek gibi öne doğru yığılıverdi. Hemen elini kalbine tuttu. Çarpmıyordu. Duvarın yanı başındaki bedeni oldukça küçük gözüküyordu. Büyük ihtimal sırılsıklam olacaktı. Frederick doğruldu ve nefesini tuttu. Uzun süredir nefes alıyordu. Hava sıcak şeker gibi kokuyordu.

Tekrar yere doğru baktı. Kız kir içindeydi ve onu orada bu hâlde bırakmayacağını biliyordu. İnsanlar onu bilirlerdi, bedenin ona ait olduğunu da fark edebilirlerdi ve belki de zengin alakargalar onun saygın bir adamla gittiğini ve simasını hatırlayıp (Para için tabii, her zaman para için olmuştur) onu son-

suza kadar lanetleyebilirlerdi.

Havanın her bir tanesini burun deliklerinde hissediyordu. Birden tekerleğin çarpma sesini duydu –ve korku bedenini sardı. Ve sonra ne yapacağı aklında belirdi. Cesede bir şey yapmalıydı. Şeklini değiştirmeli ve tenini olduğundan farklı bir hâle dönüştürmeliydi. Bu zamana kadar, her bir hareketinde kendisiydi, önceden kendisinin bile bilmediği kişiliğini keşfediyordu. Şimdi, bu hareketini kapatmak için, başka biri olmalıydı; eğlence için değişim geçiren bir adam. Düşünmesi gerekiyordu –böyle bir durumda ne yapmazdı? Kanının kirli suya karışmasını izledi. O artık yere düşmüş bir oyuncaktı ve ondan hiçbir ilham alamayacaktı. Onu bir yiyecek olarak düşünmeyi yeğlerdi. Belki de bu şekilde devam etmeliydi. Pastayı şekere aç bir hâlde kaşıklayacaktı. Fakat, eğer başka biri olsaydı ne yapardı? Kız kardeşinin, yemekte tabağındakilerle oynayan bir arkadaşını hatırladı. Arkadaşı tabak kenarından pasta dilimini içeri sokmaya çalışırdı ve çatalını patates ile kazırdı. Frederick, kızın sebzeleri dürtenken omuzlarına düşen uzun saçlarını düşünmeye başladı ve aklına bir fikir geldi.

Cesetle oynamalıydı. Onu doğrayan o değilmiş ve Jenny Jane'in arkadaşlarının hatırlayabileceği ya da hayal edebileceği başka bir yabancı gibi göstermeliydi. Öyle bir şey yapmalıydı ki insanlar yapanın asla anlaşılamayacağını görmelilerdi. Bu rol yapmaya benziyordu. Bundan önce okuldaki oyunlarda hep iyi rol yapmıştı.

Kaçış bir soru işareti olarak kalabilirdi. Eski Frederick'i dışarı çıkarıp diğeriyle yer değiştirmesine izin verecekti. Derin nefes alarak dar sokakta yerden gelen sıcaklıktan gelen tiksindirici kokudan uzak durmaya çalışarak duruyordu. Açık mavi renkteki bir zehir bulutu gibi ruhunun buharlaşmasını hayal etmeye çalıştı ve onu değiştirmek için yeni bir renk gördü: koyu kırmızı. Bu histen heyecan duyduğunu itiraf etmişti kendine. Bu yeni renk onu ürpertiyordu, kollarına kadar uzanıp ve sonra ağzının içine varıyordu. Sonra ise dilinden kayıp boğa-

zından aşağıya akıyordu. Sert ve inatçı bir tadı vardı.

Kıza doğru baktı. Bedeni tamamen göğüsten oluşuyormuş gibi bükülmüş, sıkışmış bir şekilde tanımlanamaz bir hâldeydi. Koyu kızıl renk aklını ve kalbini meşgul ediyordu. Ayağa kalktı ve göğsünü gererek omzundaki ve kollarındaki rengin akış hızını hissetti. Bedeninin içini yakmakta olan eritilmiş çelik gibi olduğunu düşündü. Enerjisi alınmış ya da çok geç olmadan kullanılmış olmalıydı.

Kollarını kaldırdı ve yeni Frederick'i dışa çıkartmaya çalıştı. Eğer insanların bunun deli bir adam tarafından yapıldığına inanmasını istiyorsa, bu dönüşümü yaşamalıydı. Aklını çelen bütün düşünce ve duyguları içeriye hapsetti. Sinir, şiddet, kan, korku, şeytan. Evet. Dar sokaklarda ve kanalizasyonda yaşayan diğer hayvanları düşündü. Sıçanlar kuyrukları birbirlerine düğüm olacak kadar yakın, parlak taşlar üzerinde koşuşturarak ve balçıklı ayaklarıyla etrafa hastalık bulaştırarak çamura saplanmış bir şekilde yaşıyordu. Bu kız da ağır, boğucu, iğrenç ve yere belini sürten bir sıçan olabilir miydi? Hayır, bunun için fazla kemikliydi. Çamurda sinsice dolaşan ve pireli kuyruğunu sallayan bir sokak kedisi? Hayır. Ona tekrar baktı ve yere yığılmış ve kolları ve bacakları çıkmış hâldeydi. Bir kuş. O iğrenç ölü bir kuş yığınıydı, gagası açıktı, cılız bacakları yayılmıştı ve kanatları arkaya bükülmüştü. Bir güvercin, bile olabilirdi. Frederick güvercinlerden nefret ediyordu. Sürüde hep iğrenç tırnaklarından bazılarını kaybetmiş bir tanesi olurdu. Hiçbir sıçan bir güvercin kadar bu kız gibi doğudaki kirli yuvasından çıkıp batıya hastalık bulaştırarak oradan oraya koşuşturamazdı. Büyük ihtimal Covent Garden'da kendini bir Mayfair tipi olarak gösterip malını satmaya çalışmıştı. Onunla işlerini bitirdikten ve onu ele veren aksanını duyduktan sonra onun ne olduğunu anlamışlardı. Üzerinden yüzlerce defa geçilmiş ve eskimiş bir pislikti. Londra onsuz daha temiz bir yer olacaktı. Ayağa kalktı ve cesedin görüntüsünün etrafında çürümesini izledi. Kirli kuşun kollarına ve ba-

caklarına doğru uçtuğunu hissetti. Bunun düzensiz bir dünyaya mükemmellik ve düzen getirebileceği harika bir şey olduğunu fark etti.

"Danny!" Dar sokağın başından bir kadının sesi yankılandı. İki adım yaklaştı ve duraksadı. "Neredesin tatlım?" Kelimeleri sıcak bir badem gibi cezbediciydi. "Danny? Orada mısın?" Kızın sıcaklığı etine işliyor gibiydi. Kirli yığını bir kenara itmek için ayağını duvara doğru uzattı. Yerdeki yığın hareket etmiyordu. Yine de kadının Danny'si için dar sokakta ona doğru ilerleyeceğini ve kadına dokunduğunda ayağının ucunda neyin yattığını görmeye vakti olmayacağını düşündü. Dar sokağın başına doğru yürümeye başladı ve onu davet etmek için vücudunu doğrulttu. Köşeye yaklaştı ve biraz geriye doğru gitti. Neredeyse kadının nefesindeki sığlığı duyuyordu. Ona her an dokunabilirdi ve tam o sırada gerçek ve sömürülmemiş olması, yere düşmemiş bir yağmur damlası gibi aklında belirdi. Nefes aldı, kendini toparladı ve hızla çarpan kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kadının yüzünü göremiyordu fakat onu dize getirdiğinde onu inceleyecek çok vakti olacağı için bunun bir önemi yoktu.

Tek görebildiği şey hızdı. Yün kolundaki eli, kadının nefesinin kesilmesi, ayaklarının sendelenmesi, Frederick'in onu duvara doğru dayaması ve sonra kadının çığlıkları. Sahnedeki derinden ve duygulu ağlayan oyuncular gibi değildi. Kadının ağlaması hiç de zarif değildi. Fakat büyük başına bir şey gelecek olan bir kadından çok köpek çiftleştirme sesi gibi olduğunu düşündüren boğuk ve gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyordu. Onu rolünü daha iyi yapmasını istediği için belinden kavradı. Ama sonra kadının adeta derinden gelen bir güç tarafından ele geçirildiğini hissetti. Bu güç vücudunu sarsmıştı ve sonra bir anda Frederick'in kollarından kurtuldu. Boğazına saldırdı fakat eline sadece şalı gelmişti. Kadın şalından hızla kurtuldu ve ondan koşarak uzaklaşmaya başladı. Onu yakalamayı düşündü. Yakalaması kolay olabilirdi. Fakat tam so-

nuna kadar kendi şeyini onunla taşımadan önce kendisinin ilk ayrılacağını biliyordu. Onun gibi başka kızlar bulabilirdi. Ne de olsa ucuzlardı.

Yere düşmüş şala doğru eğildi ve parlak bir şey gözünü aldı. Bir kolye miydi bu? Belki de. Onu hatırlaması için bir hatıraydı. Yünü tuttu, parlaklığına dokundu ve bunun kolye değil bir bıçak olduğunu fark etti. Bu bir et bıçağıydı. Belki de bir kasabın kızıydı. Fakat sonra kasaplar etle o kadar haşır neşirdi ki ne zaman terlediklerinde ölümün kokusu dışarı çıkardı. Bu yüzden kan kokusunu bıçaktan alabileceğini düşündü. Bıçağı burnuna yaklaştırdı ve metalin acı kokusunu ve kızın korkusunu yavaşça içine çekti. Bıçak neredeydi? Göğsüne yakın bir yerde ya da ateşli bir yerlerinde mi yoksa cebinde mi? Bunun kokusunu alamıyordu. Başka bir sefere.

Bıçağı bulutlarla kaplanmış aydan yansıyan ışıktan parlasın diye havaya kaldırdı. Arkasındaki ceset onu kendine çekiyordu. Arkasını döndü ve kirli yığına doğru yürüdü. Elini tırnaklarıyla tuğlaları kazıyacak şekilde duvara dayadı. Yerde uzanan cesedin insana benzer bir yanı yoktu. Yanına çömeldi ve yüzüne dokundu. Hâlâ sıcaktı. Saçından balçıklı bir umutsuzluk sızıyordu. Kendi göğsündeki nefret gücünü hissetti ve o an ne yapacağına karar verdi. Bıçağı çıkardı, kızın göğsüne dayadı ve korsesini kesmeye başladı. Bir anda kendini kızın bedenini keserken buldu.

Duvara dayanarak oracıkta durdum. O an kıyafetlerinden ona ulaştığı görüntüyü içimde hissettim. Bütün o yürüyüş ve düşünceler beni heykelin arkasındaki, Piskoposlar Geçidi ve Bethnal Green üzerindeki Swan Caddesi'ne uzanan nehrin oraya götürmüştü. Dayımla ve Cross Teyzemle yaşarken dayımın kütüphanesine gizlice girer ve viskisini bulup şişenin ağzından içerdim. Bir keresinde kabus görmüş ve gecenin yarısında uyanmıştım. Aşağıya doğru ilerledim. Salonda gezinirken kütüphaneden bir ses duydum. Kendimi duvara doğru

yaslayarak gizledim, dayımın ağır adımlarını duyduktan sonra geçtiğini gördüm. Merdivenden güçlükle çıkmıştı ve onun arkasından ayağımın altındaki cilalanmış tahta yapıştırıcısını hissederek kütüphaneye girdim. Kitaplarla dolu odanın kapısını araladım, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, sigarasının ve sönmek üzere olan şömine ateşinin kokusunu içime çektim. Masanın üzerinde parlayan içki şişesinin içinde altın renkte bir sıvı vardı. Yanında da tıpası duruyordu. Sürünerek masanın yanına geldim, elmasların soluk derinliğini parmaklarımla hissederek elimi şişenin üzerinde gezdirdim. Bu şey boğazımdan geçtiğinde nasıl hissedeceğimi merak ediyordum. Şişeyi elime aldım ve ağzıma doğru götürdüm. Tatlılığı beni yakıyor gibiydi. Sıvının dilimin arka tarafına ulaşmasına izin verdikten sonra yuttum. Bir daha içtim ve başım biraz dönmeye başladı. Çok hafif ve sersem hissediyordum.

Karga Adam da gizli bir iş yapan, günahkâr ve gözden kaçmış mı hissetmişti? O kızı kesmeye başladığını hayal etme kabusuna kendimi teslim ederek dar sokaktaki duvara yaslandım.

Orada durdum, kokuyu içime çektim ve o önceden buradaydı diye düşündüm. Onu üzerimde hissediyordum. Fakat bu sefer ondan korkmuyordum. Bir dev gibi güçlü ve heybetliydim. Onlara hiç gelmeyecek bir adamdan korkar gibi yapan sihirbaz gösterisindeki insanları düşündüm. Onların küstahlığı bende yoktu. Benim arkamdan gelmiyordu ne de olsa. O gece oraya ona biraz daha yakın olmak ve onu keşfetmek için gelmiştim. Başkalarının yapamayacağı bir şekilde onun gizli yanını keşfedebileceğimi biliyordum. Erkek kardeşim benim yüzümden ölmüştü ve ayrıca ölüm sebebi boğulma ya da düşme gibi bir kaza da değildi. Eğer onu on bir yaşında yaptıysam, şimdi kim bilir neler yapabilirdim?

Tuğlaları tuttum ve ayağım küfe batmış bir şekilde durdum. Nefesim dışında başka hiçbir şey duyamıyordum. Gözlerimin karanlığa alışacağı ümidiyle caddelerden gelen sesleri duymamaya çalıştım. Onun bana gelmesini istedim? Kimsin sen?

Hava etrafımı sarmalamıştı. Kokuyu dikkate almamaya çalışıyordum. Korkutulamazdım.

O an bir ses duydum. Bir topuğun duvara vuruş sesine benzer parlak ve sert bir sesti. Dar sokağın duvarlarına baktım. Arkamda biri vardı. Oydu, o olduğunu biliyordum. Bir adım ileriye geldi ve topuğunun yere vurduğunu duydum. Derin bir nefes aldı ve neredeyse nefesinin havayla karışmasını duymuştum. Orada olduğunu bilmemi istiyordu. Oydu, biliyordum. Nefesim bir cadının bulutu gibi yüzümün önünde toplanmıştı. Tekrar topuk sesini duydum. Sonra bir nefes sesi daha. Yanıma baktım ve duvarın etrafına tutunmuş eldivenli üç parmak gördüm.

O an kendimi kaybettim. Ellerimle eteğimi tuttum ve ayaklarım dar sokağın dışına ve boş caddeye doğru ileri atılmaya başladı. Birkaç hızlı adım atıp elleriyle beni yakalamasından önce koşarak kaçmamı izlediğinden emindim. Elbisemin kollarının dar olması ve eteğimin genişliğine lanet ederek sola döndüm. Işıkları ve insanları aramam, kendime devam etmemi telkin etmem o kadar da uzun sürmemişti. Cadde aydınlık ve ferahtı ve etrafımdaki insanlar katillerden korkacak gibi bakıyorlardı. Kendimi erkeklerle dolu olan bir caddeye attım. Şık ceketli ve şapkalı bir adamla karşılaştım. Ona kaybolduğumu söyledim ve beni bir hizmetçi ya da benzer bir işe sokmasını umarak benim için bir araba bulması için yalvardım. Bir an bana baktı ve yanına başka bir adam çağırarak ona bir şoför bulmasını söyledi. Adamın koluna girmek istedim. Fakat bunu yapsaydım garip ve deli biri olduğumu düşünüp benden uzaklaşacaktı. Kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Adam beni arabaya bindirdi. O an onu ellerinden tutup içeriye almak istedim. Yavaşça hareket ettik. Karga Adam'ın beni takip ettiğini biliyordum. Kalbim kaburgalarım içinde ezilmiş gibiydi. Olabilecekleri hayal etmeye başlamıştım: Arabayı durdurup ve beni dışarı çıkartırdı. Herkes onun kahramanım olduğunu düşündüğü için kimse durup yardım etmezdi. Ya da

Princes Caddesi'ne geldiğimde kolumdan tutup beni sürükleyebilirdi. Nereye mi? Hayal edemediğim herhangi bir yere. Beni korkutan en büyük şey de zorlanmış olmayacağımdı. Zorlanmak yerine onunla gitmeyi özgür irademle tercih edecektim. Diğer kızlara yaptığı gibi beni de arkasından sürükleyecekti. Onu görüp, hiçbir şey yapamadan ona katılacaktım. Beni güvenli bir yere yani dayımla yaşadığım yere bırakan arabanın önünde ona doğru yürüyüp elimi tutmasına izin verecektim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
Aile

BEŞ YAŞIMDAYKEN, OLDUKÇA kötü rüyalar görürdüm. Canavarlar beynimi işgal eder, ejderhalar ruhumu parçalardı. Yüzüm göz yaşlarımla sırılsıklam olmuş bir hâlde uyandığımda ölü müyüm yoksa yaşıyor muyum, anlayamazdım. Bazı geceler çığlık atardım ve bazı sabahlar da annem ve babam beni evin bir köşesinde ya da odamın ortasında yatıyor olarak bulurlardı. Nasıl yürüneceğini hatırlayamazdım. Beni birçok doktora götürdüler. Ahşap panelli odalarda oturur ve yaşlı adamların ellerini kafamda ve gözlerimde gezdirdiklerini hissederdim. Resimlere ve kartlara bakıp sorulan sorulara cevap verirdim. Doktorlardan birçok farklı tavsiyeler işitiyordum; yatmadan önce yemek yeme, erken uyan, gün içinde uyumaya çalış, perdeleri aç, pencereyi aç, pencereyi kapa. Pembe, mavi, sarı renkli haplarım ve solgun sarı ve kahverengi renkli, göğüs kafesime sürdüğüm sıvı ilaçlarım vardı.

İçimde sanki iki insan yaşıyormuş gibi büyümüştüm. Sabahları, normal bir kız gibi dadımla birlikte yürür, derslerimi takip eder, erkek kardeşimle birlikte yemek yer ve çay parti-

lerine katılırdım. Akşamları ise, içimi bir gizem kaplardı. Aklıma kandan, ölü bedenlerden ve şahlanan hayvanlardan başka bir şey gelmezdi. Verdikleri onlarca ilaç ve tavsiyenin yanı sıra, nerdeyse gittiğim her doktor benimle ilgili olarak: "Üzüntüden uzak bir şekilde büyümeli," demişti.

Yıllar geçtikçe rüyalarım da daha korkunç bir hâl almıştı. Canavarlar ve ejderhalar, intikam düşüncelerime katılmışlardı. Rüyalarımda herkese saldırıyordum: dadıma, parkta yanımdan geçerken bana çarpan adama, partide benim pastamı alan o küçük kıza. Hepsi ellerimde ölüyorlardı.

Bu tür rüyalarıma ebeveynimin girmesi ise, tabağımdaki sebzeleri yememi söylemesiyle ve babamın da eve çamurlu ayakkabılarımla girdiğimden yakınmasıyla başlamıştı. O akşam, aileme karşı nefret doluydum. Bir canavar almış ve onu annemlerin odasına atıp, bir sandalye yardımıyla da kapının açılmasını engellemiştim. Ağlıyor ve kaçmaya çalışıyorlardı. İçeriden ses gelmemeye başlayınca kapıyı açmıştım. Ebeveynimin cansız vücutlarına bakarken canavarın başını okşuyordum.

Onları ortadan kaldırdığımı düşünmeye başlamıştım. Mutfaktan bir bıçak alıp babamın kalbine saplamıştım. Annem bağırıyordu ve babamın kalbinden çıkardığım bıçağı ona da saplamıştım. Tabii bu gibi rüyalarımı doktorlara anlatamıyordum. Artık o tarz rüyalar görmediğimi anlatıyor ve şiddet eğilimim tamamen geçmiş gibi davranarak onlara yalan söylüyordum.

Sıcak bir haziran akşamı başka bir rüya beni ele geçirmişti. Acılar içinde kıvranıyordum. Düşüyor ve ağlıyordum, korkmuştum. Arkamda kardeşimin de ağladığını duyuyordum, ona doğru gitmiş ve sertçe itmiştim. Uçurum gibi bir yerden aşağı doğru yuvarlanmıştı. Gidip baktığımda bana bir el uzattığını görmüştüm ama elini tutmamıştım, sonra da kayıp gitmişti.

Uyandığımda yatağımda değildim. Kardeşimin odasındaydım ve elimi yüzüne doğru bastırmak üzereydim. Uyanıktı ve

bana dik dik bakıyordu. Arkamızdaki kapı açıldı ve annem beni yeleğimden tutup odadan çıkardı. İki gün sonra, karanlık duygulara sahip çocuklar için yapılmış bir yerde yaşamaya başlamıştım. Duvarlarda çiçek resimleri vardı. Sabahları renkli ilaçlarımızı aldıktan sonra derslerimizi görür sonra da doktor kontrolünden geçerdik. Orayı, annemlere dayım Crenaban tavsiye etmişti. Birkaç ay sonra, başhekim bana tamamen iyileştiğimi söylemişti ve ailem beni oradan almaya gelmişlerdi. Ve bir hafta sonra da Cambridge'e, babamın arkadaşlarının yanına gönderildim. Orada bana evin en üst katındaki odayı vermişlerdi ve beni her sabah güzel saçlı bir dadı ziyaret ediyordu. Ayrıca akşam yemeklerini de onlarla beraber yiyordum.

Dokuz yaşıma geldiğimde, evime dönmeme izin verildi. Doktorlar iyi olduğumu söylüyorlardı ve ilaçlarımı almaya devam edersem iyi olmaya da devam edecektim.

"Yaşadığın olayları tekrar tekrar kendine hatırlatırsan, durumun kötüye gider," diyordu doktorlar. Ama kendimi durduramıyordum.

Bana yeni bir elbise ve saçım için de yeni bir kurdele verdiler ve beni bir at arabasıyla eve gönderdiler. Londra dışındaki bir konaklama yerinde beni bir hizmetçi karşıladı. Beni alıp başka bir at arabasına bindirdi. Evimiz hatırladığımdan daha küçüktü, ayrıca birileri evin önünü çiçeklerle donatmıştı. Evin tuğlalarını zorlukla görebiliyordum. Ön tarafta mavi bir sarmaşık vardı, pencerenin yanındaki bir kutudan pembe çiçekler fışkırıyordu ve üst kattaki pencerelerde ise sarı çiçekler vardı. Küçükken, evimizin resmini çizerken onu bir zencefilli çörek olarak hayal ederdim. Pencereleri pastadan yapılmış olurdu. Çizerken yalnızca kırmızıyı ve yeşili kullanırdım. Ama gerçekteki evimizin benim hayalimdekiyle hiçbir ilgili yoktu, tam bir çiçek cennetiydi: her yerde yapraklar ve utanç odalarımı saklayan sarmaşıklar.

Çiçekler ön bahçede de oldukça yoğundu: kırmızı ve pembe güller, mor renkli büyük bitkiler ve her köşede bulunan sarı

yaz çiçekleri. Orada beni başka bir hizmetçi karşıladı ve beni salona götürdü. Ebeveynim orada beni bekliyorlardı. Annemin etrafı da çiçeklerle doluydu: Arkasında bir vazoda laleler vardı, siyah uçları annemin saçlarına değiyordu.

"Günaydın, Catherine," dedi babam. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Annem ayağa kalktı ve bana sarılmayı denedi. "Uzun zamandır evden uzaktaydın."

"Doktorlar tamamen iyileştiğini söylediler."

"Evet, babacığım. Kendimi çok iyi hissediyorum. Kötü rüyalarımdan kurtuldum."

"Bu oldukça iyi. Louis şu an okulda. Birkaç hafta içinde o da eve döner. Bundan sonra, her zaman birlikte olacaksınız. Bu arada, yeni bir bakıcın var, Nancy. Şimdi odana gitmek istersen gidebilirsin. Yolculuk seni yormuş olmalı."

Nancy beni üst kata çıkardı. Yatağımın üzerinde siyah saçları, kocaman kahverengi gözleri olan büyük bir oyuncak bebek vardı. "Sizin için küçük bir hediye, hanımefendi. Ona bir isim vermelisiniz."

"O benim bebeğim ve ona Catherine diyeceğim." Kendimi akciğer rahatsızlığı gibi ağır bir hastalığa yakalanmış iyi bir çocuk gibi hissediyordum. İçim sıcaklık ve ışıkla dolmuştu. Tıpkı bir oyuncak bebek gibi ben de yenilenebilirdim.

Ama sonra rüyalar geri döndü. Hiç olmadıkları kadar korkunç, tahmin edemeyeceğim kadar vahşilerdi. Her gece rüyamda birilerini öldürüyordum. Daha önce hiç görmediğim, isimsiz, gri insanları... Bazen hizmetçilerimizi, bizi ziyaret eden insanları, arkadaşlarımı öldürüyordum. Ama genellikle, ebeveynimin ellerimde can vermelerini görüyordum. Onları baltayla doğradığımı, bıçakla kalplerini oyduğumu, sıcak bir demir çubuğu onlara sapladığımı görüyordum. Kimseye anlatamıyordum. Renkli ilaçlarımı içmeye devam ediyordum. Ama rüyalar gitmiyordu.

Annemin başı çok sık ağrırdı. Ağrılar, durup dururken birden saplanırdı. Kafasının içinde renklerin yayıldığını, ağrıların pembe olarak başlayıp sonra ise kan kırmızısına döndüklerini söylerdi. Ağrılar saplandığında, yüzü biraz solgunlaşır ve yürürken zorlanmaya başlardı. Kafasının içinde zil çalmaya başlar ve bu ses beynini adeta beyninin zonklatırdı. Sonra da gözleri titremeye başlardı. Ondan sonra annemi bir iki saatliğini kaybedeceğimizi bilirdik. Bazen günler sürerdi. Bir gün, benle birlikteyken, St. James'deki bir dükkânda baygınlık geçirdi. O günden sonra benimle birlikte dışarı çıkmaktan çekinir oldu. Yanında babam ya da Louis varken kendini daha çok güvende hissediyordu.

Bir gün kardeşim, annem ve ben Spitalfields'a gittik. Annem orada bir tüccarın dükkânına gitmek istiyordu. Bir arkadaşının dediğine göre, adamın sattığı kıyafetler oldukça kaliteliydi ve hiçbir terzi o kadar kaliteli elbiseler dikemezdi. Şehrin doğusuna ilk kez gitmiştik. Faytonla kirli evlerin önünden ve telaşlı bir kalabalığın arasından geçiyorduk. Faytoncu annemin verdiği adresin önüne geldiğimizde durdu ve Louis anneme yukarı kata çıkmasında eşlik ederken, ben de küçük ve karanlık bekleme odasında oturuyordum. Bir süre sonra, onlarca eşya ile geri döndüler.

Yaşlı adam bizim için kapıyı açtığında, faytonun orada olmadığını gördük. Kirli, pasaklı bir insan sürüsüyle ve en az onlar kadar pis hayvanlarla baş başa kalmıştık.

"Belki de sokağın sonunda bekliyordur," dedi yaşlı adam. "Bazen müşterileri bıraktıktan sonra oraya gidiyorlar. Lütfen kusura bakmayın hanımefendi." Sokağın sonuna kadar bize eşlik edebileceğini söyledi ama annem bunu istemedi. Oldukça gururluyduk.

İnsanların ve her an üzerimize devrilebilecekmiş gibi görünen evlerin arasından sokağın sonuna doğru yürüdük, annem kollarımızı sıkıca tutuyordu. Bütün insanlar aynı görünüyorlardı. Yaşlı bir kadın bize doğru bir battaniye fırlattı.

Çocuklar ise sesli bir şekilde bize gülüyorlardı. Birden annemin kolumu sıkamadığını fark ettim. Louis ile aynı anda annemize döndük, yüzü solgunlaşıyordu.

"Yapma, anne," dedi Louis. "Sakın hasta olma."

Ama boynu bükülmeye ve gözleri titremeye başlamıştı bile.

"Lütfen," dedi Louis. "Anne bunu yapamazsın." Onu sarstı. "Lütfen."

Annemin gözleri korkuyla kaplanmıştı "Bunu engelleyemiyorum."

"Burada kimse bize yardım etmez. Hiç kimse. Denemek zorundasın."

"Yapamıyorum. Geliyor."

"Peki ne yapmamız gerekiyor?"

"Lütfen, anne," dedim. "Bize yardım et."

Gözleri neredeyse tamamen kapanmıştı. "Dayınıza gelmesini söyleyin," dedi.

"Dayımızın nerede yaşadığını bilmiyoruz ki." Göz kapakları kapandı ve Louis'nin kollarına doğru düştü. Annemin ağırlığı altında sendeliyordu. Ona yardım ettim ve annemi oradaki bir evin duvarına yasladık. Başını dik tutabilmek için yanına çömeldim.

"Ne yapmamız gerekiyor?" dedim.

"Annem iyileşene kadar burada beklemek zorundayız."

Oldukça yakınımıza bir taş düştü. Arkamı döndüğümde iki çocuğun bize güldüklerini gördüm. "Korkuyorum. Hadi mağazaya geri dönelim."

"Onu burada bırakamayız. Belki nazik bir insan bize yardım eder." Sesi titriyordu. Yanıma oturdu ve elini omzuma attı."Annem kendine gelecek, bundan eminim."

Orada uzunca bir süre oturduk. Geçen insanların bakışlarından kaçmak için yerleri izliyorduk. İnsanlar bize bakıyor, çocuklar ediyor, köpekler de ayaklarımızı kokluyorlardı. Sanki saatlerdir orada oturuyormuşuz gibi hissediyordum.

"İyi akşamlar," dedi bir adam. Sesi kulağımı tırmalamıştı.

Kafamı kaldırdım ve bize bakan iki adam gördüm. Bizimle konuşan uzun bir palto giymişti. Siyah saçları vardı ve gözleri çok parlaktı. Yanındaki adam ise sessizdi, elinde bir sigara vardı. "Oturmak için oldukça ilginç bir yer seçmişsiniz. Başka bir yerde oturmak sizin için daha iyi olacaktır."

Adama baktım ve her ne kadar kıyafetleri iyi olsa da beklediğimiz kurtarıcının o olmadığını anladım.

"Kardeş olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi. "Ne kadar güzel."

Louis ayağa kalktı. "Sadece burada bekliyoruz. Sonra evimize gideceğiz."

Kısa boylu ve tombul olan adam öksürdü. "Tabii ki öyle."

"Nerede yaşıyorsunuz, genç beyefendi," dedi uzun olan. "Buraya yakın bir yerde değil."

Louis kafasını salladı. Arkamızda bir kadının bağırarak menekşe sattığını duyuyordum. Yanımıza gelip o iki adamı kovsaydı, sesine ancak öyle katlanabilirdim.

"Biz oldukça iyiyiz, bayım," dedi Louis. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Görüyor musun?" dedi kısa ve tombul olana dönüp. "Genç adam gitmemizi istiyor. Değil mi beyefendi?"

"Mümkünse, evet."

"Fakat bu pek de mümkün görünmüyor. Bay Gillibrand'la birlikte genç insanlara ihtiyacımız var. Tıpkı sizler gibi."

Tombul adam sigarasından bir fırt çekip dumanını yüzümüze doğru üfledi. "İhtiyacımız oldukça acil."

"Ne için?" diye sordu kardeşim.

Küçük çocukları evine götürüp, onları kendi çocuklarıyla oynamaya zorlayan bir adam olduğunu düşündüm.

Tombul ve kısa olan sigarasından bir fırt daha çekince küçük bir ışık ortaya çıktı ve o ışık da adamın yaralı yüzünü ve koyu kırmızı bantlı şapkasını görmem için yeterli oldu. Dişleri ve gözleri tıpkı bir ejderhanınki gibiydiler.

"Tam da aradığımız kişilersiniz," dedi. "Hoş ve genç insanlar."

"Buraya sadece ziyaret amacıyla geldik," dedi Louis. "Sizinle gelebileceğimizi sanmıyorum." Sesi titriyordu. "Paramız da yok. Belki annemde küçük bir miktar vardır."

Yanımda duran uzun adam kahkaha attı. "İstediğimiz şey para değil," dedi. "Hayır. Bizim insana ihtiyacımız var. Genç bir insana. Değil mi, Bay Gillibrand?"

"Kesinlikle."

Bay Gillibrand bize doğru bir adım attı. Sigarasını içmeye devam ediyordu. Sigarasından bir fırt daha aldı ve külünü yere attı.

"Size yardımcı olabileceğimizi sanmıyorum, beyefendi," dedi Louis.

"İhtiyacımızın sebebi biraz karışık. Yalnızca ikinizden birini götürmemiz gerekiyor."

"Düşünmemiz gerekiyor," dedi kısa ve tombul olan.

"Oldukça zor bir karar."

"Siz ne dersiniz genç hanım? Sizce kimi almalıyız?"

Ve o andan itibaren olay korkunç bir hâl almıştı. Yorgundum ve üşüyordum. Tek isteğim eve geri dönmekti. "Sizden gitmenizi rica ediyorum," dedim.

Derin bir nefes alma sesi geldi. Sözlerim onları kızdırmıştı.

"Evet," dedi. "Biraz hızlanmamız gerekiyor. Genç hanım sıkıldılar. Ne düşünüyorsunuz Bay Gillibrand? Sizce hangisini götürmeliyiz?"

Sigaranın ateşi bir kez daha yüzünü aydınlattı. Şapkasını, yarasını ve ejderha dişlerini yeniden görebilmiştim. "Bir bakalım," dedi.

"İkimizi de götüremezsiniz." Cesurduk ve onlara karşı geliyorduk. Bizi bırakacaklarını ve tekrar Richmond'a döneceğimizi düşünüyorduk. Arka bahçenin ortasında duran büyük ağaçtaki salıncağı, hizmetçimiz Emma'nın yapacağı kurabiyeleri düşündüm. Ayrıca kardeşimle Nuh'un Gemisi oyunumuzu oynuyorduk ve yarıda kalmıştı. Louis'e, Nuh olması için ihtiyacım vardı.

"Tatlım." Omzuma hafifçe dokunan bir el hissettim. "Bir çocuk götürmemiz gerekiyor. Hanginizi alsak acaba?"

Diğer adam, "Biriniz gelmek zorundasınız," dedi. Omzuma tekrar dokundu. "Kararı küçük hanım versin."

Ve sonra, Bay Gillibrand'ın tekrar yakınlaştığını hissettim, nefesi yüzümü ısıtıyordu. Hızlı bir hareketle, boynumdaki madalyonu çekip kopardı. "Bizi buraya siz davet ettiniz," dedi. "Gelmemizi istediniz. Değil mi, hanımefendi?"

"Belki de bizi rüyanızda görmüşsünüzdür," dedi diğer adam."

"Şimdi, karar verme zamanı."

"Beni," demeliydim. "Beni alın."

Ama bunun yerine adama baktım ve "Kardeşimi alın," dedim.

ON ALTINCI BÖLÜM
Duvarlar

ŞEYTANLAR TARAFINDAN TAKİP ediliyormuşum gibi Princes Caddesi'nin kapısını kapattım. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki dayımın ancak sert bir yağmurun bu kadar ses çıkarabileceğini düşüneceğinden emindim. Mumlar sanırım Bay Trelawny için koridoru aydınlatıyordu. Zincirin üzerinden atlayarak hızla yukarıya çıktım ve yatağıma atladım.

Yorganın üzerine uzandım. Nefesim daralmış bir hâlde dört duvarla desteklenmiş tavanın üzerindeki gölgelere baktım. Hapsedilmiş gibi gözüküyorlardı. O an duvarların kâğıt kadar ince olduğunu ve adamın içinden geçip beni bulmasından korkmaya başladım. Kolunu bana uzatırken Seni önceden görmüştüm, diyebilirdi. Artık benimsin! Güvende olduğumu kendime hatırlatmaya çalıştım. Kapı kapalıydı, bütün pencereler kilitliydi ve kapalıydı. İçeri giremezdi. Eğer ölürsem dünyanın benim acımasız ruhumdan arınacağını düşünürdüm. Ve buna rağmen yatağımın üzerinde kalbim hızla çarparken, sırılsıklam gecelik bacaklarımın arasında dolanmıştı, o an sadece hayata tutunmak istediğimi düşündüm.

Kapımın dışından bir gıcırtı sesi geldi ve onu duyduğum an çığlık atmak istedim. Ellerimle yüzümü kapadım, yorganımın altına girdim ve eteğimin altındaki ıslaklığı hissettim. Elbisem mahvolmuştu, ipek sırılsıklamdı. Bir bayanın yağmurlu bir havada yürüyüşünden sonra ıslanabileceği fikri rahatlatıcıydı ve bundan hoşlanmıştım. Kendimi biraz daha bıraksaydım, korsem de ıslanıp mahvolacaktı. Kendimi yukarı çektim, bacaklarımı açtım ve Crispin'in orada durduğunu gördüm. Kehribar rengi gözleri parıldıyordu. Masanın altında duruyordu, bana dönmüştü. Ona doğru uzandım ve benden uzaklaştı. Kuyruğunu takip ederek bana arkasını döndü.

Orada uzandım ve kendime ne göreceğimi beklememi tembih ettim: odam, sarı ve mavi yorgan, kase ve maun ağacından yapılmış masanın üstündeki sürahi, elbise yığınım. Lavenderfields'deki ilk gecemde, duvarların boyutu ve güvenilirliği, ağır mobilyalar ve pencereler hoşuma gitmişti. Bunların hepsi benim, diye düşündüm. Burada yakalanmam imkânsız.

Elbisemi çıkartmaya çalıştım. Jane bana yardım etmeden, inci düğmeler benim sakar parmaklarım arasından kayıp gitti. Çıkarmamda yardım edeceğini düşünerek bir tanesinin üzerine parmağımla bastırdım ve yastığın üzerine düştüm. Rüzgâr penceremi yumruklarken üst taraftaki gevşek camlar sallanıyordu. Ertesi gün Jane ve dayıma birinin Egyptian Hall'dan çıkmaya çalışırken üzerime su döktüğünü söyleyecektim. Eteğimdeki ıslak kısmı kenara ittim ve botlarıma uzandım. Kapımı biri tıklattığında botlarımdan birini çıkarmaya çalışıyordum.

"Catherine? Uyanık olduğunu biliyorum." Kapıdaki dayımdı.

Rüzgârın yumruklarının nefes sesimi bastıracağını umarak sessizce oturdum. Kapıyı tekrar tıklattığında sesini yükseltti. "Catherine, tatlım. Kimse bu gürültüde uyuyamaz. Sana göstermek istediğim bir durum var."

Eğer kapıyı açsaydım üzerimdeki caddenin kokusunu ala-

caktı. "Uyuyordum dayıcığım. Dün gece gösteriden sonra çok yorgun olduğumdan elbiselerimle uyuyakalmışım."

"Pekâlâ o zaman..." Kapı aralandı. "Uyanmış gibisin aslında, öyle değil mi tatlım?"

Duvardaki Afrikalı maskelerinden biri bana yüzünü buruşturuyormuş gibi duruyordu. "Ne görmemi istemiştin dayıcığım?"

"Caddede olan bir olay hakkında konuşacaktım."

"Dayıcığım, saat geç oldu. Dışarıya çıkamayız."

Kapımı iyice araladı ve kafasını içeriye odaya soktu. Elindeki mum ışığı gözlerini aydınlatıyordu. "Gösteriyi beğendin mi?"

Doğruldum. Korsem kaburgama batıyordu. "Hayır. Bir kız öldü." Gözümün önüne Bayan Wood gelmişti. Gözünden bir damla kan akmıştı.

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle olduğunu duydum ben de. Sevgili yeğenim, bu gibi kazalar seni takip ediyor gibi."

"Büyük bir kargaşa vardı. Hemen bir arabaya binip eve geldim." Beni karanlıkta görmediğini umuyordum. Ellerim kir ile doluydu, saçım dağınıktı ve yüzümde çamur parçaları olduğundan emindim.

"Ne büyük bir cesaret! Sanırım oradaki bütün bayanlar dehşete kapılmıştır." Gözleri ışıkta parıldıyordu.

"Bay Kent de oradaydı. Bana yardım etmek istedi. Sokağın kadınlar için çok tehlikeli olduğunu söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Böyle gecelere insanlar niye gider hiç anlamıyorum." Karanlıkta, Crispin yatağımın altına girmiş, dayım ise gittikçe odanın içine girmeye başlamıştı. Aklımda gösteri küçük parçalar olarak kalmıştı, hepsi kanlıydı. "Neden gittiklerini anlamıyorum."

"Sence de öyle değil mi tatlım?" Tamamen odanın içindeydi ve sert, paslı bir koku odayı kapladı. "Son zamanlarda keyifsiz olduğunu düşünüyorum. Buradaki günlük düzeninin karşı-

layamayacağı bir özlem duyuyorsun belki de. Kim seni suçlayabilir ki? Senin gibi heyecanlı genç bir bayan için çok sıkıcı bir hayat olmalı."

"Dayıcığım, ben hayatımdan oldukça memnunum."

Bana doğru yaklaştı ve gölgesi bedenimin üzerini kapladı. "Ah. Fakat bir insan hayatındaki en basit yerde hayatını sürdürmemeli. Arada sırada değişiklik yapmak gerekiyor. Bunu fark etmen uzun sürmeyecek. Öyle bir giyinmişsin ki uyuyacağına inanamıyorum. Kendini yatağa atıp arkanı döneceksin." İriliği yanında odam küçücük ve tavan alçak kalıyordu.

Daha da yaklaşmasını engellemek için bacaklarımı onun olduğu yere uzattım. "Geliyorum dayıcığım."

Neyse ki o an kendini geriye çekti. "Seni dışarıda bekliyorum o zaman."

Arkasından kapıyı kapattı ve güçlükle botlarımı giymeye başladım. Odadan çıktığımda dar merdivenden inerken benden yardım almak için koluma girdi. Elleri pençeyi andırıyordu. Çalışma odası kapısının altından ışık süzülüyordu. Odadakinin Bay Trelawny olduğunu düşündüm.

"Jane bugün ortalıklarda yoktu. Bir not bile bırakmaması çok ilginç." Ön kapıyı kapattı.

Caddenin yakın havasına doğru onu takip ettim. "Belki de diğer hizmetçiler gibi o da bizi terk etti."

Yoldaki çöp yığınını geçerek bana yol göstermek için önüme geçti. "Sevgili yeğenim, görüyorum ki kendin gibi giyinmemişsin?"

"Hayır. Kentler hizmetçilerini yolladı. Yarın yaparım. Öğrenebilirim."

"Destekliyorsun, değil mi?" Beni sağa doğru yönlendirerek kulağıma fısıldadı. O an önümdeki su birikintisine düştüm ve koluma hafifçe dokundu. "Bayanlar için çok tehlikeli."

Eldivenli üç parmak duvarın kenarına tutundu ve sihirbazın yardımcısı çığlık attı.

Caddede görünürde kimse yoktu. Normalde yol kenarın-

daki taş yığını etrafında gezinen kediler bile ortalıkta değildi. Üzerimizde sarı bir ışıltı vardı. Sisin içinden yayılan bu parlaklıktan anladığım kadarıyla yakın bir yerde yangın vardı. Onun dışında Princes Caddesi volkan patlamasından sonra küle dönüşmüş ve biz de sağ kalan kişiler gibiydik.

Caddenin kenarından döndük ve dayım duraksadı. "Görüyor musun, sevgili Catherine? İşte geldik. Yukarıya bak."

Mumun kapağını açtı ve ışığı gözümü aldı. Evin kenarına baktım ve çiçeklerin boyanmış tuğlaların üzerine kıvrıldığını ve çatıya kadar uzandığını gördüm. Bay Trelawny'nin de önceden belirttiği gibi menekşelerdi. Fakat umduğumdan daha parlak ve daha gösterişlilerdi. Onları duvarın pis yanına kaynayabilecek belirgin aydınlıktaki kan olarak hayal ettim. Bunlar bir çocuk tarafından çizilmiş gibiydi. Yuvarlak taç yapraklar göz alıcı, sarı kalbinin etrafını sarıyordu. Dayımın onlardan haftalar öncesinde bahsetmesine rağmen yeni boyanmış gibi nemli ve parlaklardı. Dikenleri Rapunzel'in kurtarıcısı tırmanacakmışçasına yukarı doğru bükülmüştü.

"Tohumlara bak. Harika bir şekilde birbirine dolanmışlar. Çok güzeller, değil mi?" dedikten sonra öksürdü.

Taç yapraklarının parıltısından gözlerimi şatafatlı yeşilliğe çevirdim. Caddenin sonundaki sıcak duvarın üzerinden yapışkan renkli çiçekler yayılırken kendimi odamda otururken hayal ettim. Korku bütün bedenimi sarmıştı ve sadece eve dönmek istiyordum.

"Biraz daha yaklaşalım sevgili yeğenim. Buraya nasıl geldiklerini düşünüyorsun?"

"Bunu hayal bile edemiyorum."

"Çiçekler ilgi çeken canlılardır. İlginç bir şekilde çoğalırlar. Polenden tohuma çoğalırlar. Aynı tohumdan ürerler ve birbirleriyle karışmaları en güzel melezleri yaratır."

Hiçbir şey söylemedim. Kılıç Bayan Wood'un bedenine saplandı.

"Şehirdeki diğer evlerin üzerinde de buna benzer boyama-

lar var." Sırtı dik bir hâlde tohumları inceliyordu.

"Evet dayıcığım." Constantine Janisser'in sesini ve parıldayan gözlerini düşündüm. "Yeteri kadar gördüm dayıcığım. Hava da biraz soğuyor."

"Emin misin tatlım? Sanırım geçtiğimiz mayıs ayında evden daha sık ayrılmak istediğini söylemiştin, yanılıyor muyum?"

"Oldukça memnunum ben efendim." Korku beni sıkıca kavramıştı. Şalımı iyice sardım. "Eminim Bay Trelawny sana eşlik edecektir."

Kafasını salladı. "Ah, evet. Bay Trelawny. İstersen dönelim artık."

Tahtada bir çatırtı sesi geldi ve birinin boğazını temizlemesine benzeyen başka bir ses daha. Yanıma döndüm, fakat caddede kimse yoktu.

"Sanırım bir öksürük sesi duydum."

"Ben hiçbir şey duymadım. Gel lütfen." Arkamı döndüm ve elini sırtımda hissettim. Beni nazikçe ileriye yönlendiriyordu. Cadde boyunca elini sırtımdan çekmedi. Hizmetçinin olduğunu düşündüğüm üst odadaki ışık dışında Kentlerin evi karanlıktı. Dayımın boğumlu avuç içini yün şalımda hissedebiliyordum. Sadece orada, yani salonda elini çekti.

"Tatlım, sanırım kalbin çok hızlı çarpıyor. Burada bir yarım saat oturup dinlenmelisin. Bu kadar heyecanlanmışken yürümeye devam etmemen gerekiyor. Garip rüyalar görebilirsin."

Kaşını kaldırmasını önemsemedim ve sakin görünmeye çalışarak kafamı salladım. Korkunun gözlerimin ardında olduğunu ve saçlarımı çekiştirdiğini hissediyordum. Odama dönüp katilden uzak bir yerde kapımı kapatarak yatağımda olmak istedim. Çiçekler duvarları ve bu ölü şehri boyamıştı.

Dayım benim için kapıyı açtı ve içeride birinin önceden ateş yaktığını fark ettim.

"Az önce Bay Trelawny'ye meyvelerden oluşan özel bir içecek yaptım. Sanırım siz de bir tane istersiniz."

İçmek istemiyorum! Ağlamak istiyordum. Beni yine dışarı çıkarmak isteyeceğinden çekinerek cevap vermedim. İçimdeki dehşeti yakmasını umarak ellerimi ateşin önüne doğru yaklaştırdım. *Düşüncelerimi durdur.*

Odadan uzaklaştı ve şöminedeki kömürlerden birine uzandım. Avucumun içinde sıcaklığını ve parmaklarımın içine işleyişini hissediyordum. Nemli eteğimi ateşe yaklaştırarak kan ve çiçekleri kafamdan uzaklaştırmak için başımı salladım. Dayım bir kapla kapıyı gıcırdatarak döndüğünde çok da ısınmamıştı. Ona teşekkür etmedim.

Parlak kırmızı içkiden bir yudum aldım, kuşüzümü, portakal ve acı anafordan oluşan bir tadı vardı.

"Bitirdiğinde istediğin zaman dönebilirsin." Elini kapı koluna koydu. "Son zamanlarda senden uzak durduğumu biliyorum. Yarın bu konu hakkında oturup konuşmalıyız. Baş ağrılarının olmaması beni şaşırtıyor."

Hastanedeyken baş ağrıları beni bir hayli yormuştu. Dayımla yaşamak için buraya geldiğimde birçok hastalıktan, kaşlarımın altındaki kuruluktan ve ayağımın kenarındaki ağrıdan kurtulmuştum. Baş ağrıları devam etti. Hatta annem gibi acı çekeceğimi düşündürecek kadar kötüleşti. Bir yudum daha aldım ve en son başımın ne zaman ağrıdığını hatırlamaya çalıştım.

Hatırladığımda, bir anda aklım boşaldı. Durup bir daha böyle düşünmemem gerekiyordu. Dr. Neville'nin bana öğrettiği gibi düşüncelerimden arınarak sessizce oturdum. Gözlerimi açtım. Tam o anda, Constantine Janisser ve Bayan Grey'in odalarında masum rüyalar gördüklerini düşündüm. Salonda otururken, "Bayan Sorgeiul," diye seslendiler.

"Neden garip davranıyor?" Böyle çılgın bir olayın bir daha tekrar etmeyeceğine dair kendilerini rahatlatmaya çalıştılar. Bayan Grey kahverengi elbisesini hizmetçisine verdi ve yastığına başını koydu. Ben ise yalnızdım. Dayım dışında kimsem yoktu. Sihirbaz kutuyu açtı ve Bayan Wood orada yatıyordu.

Biraz daha içtim ve sıcaklığın boğazımdan akışını hissettim. Elbisemin önündeki şömineden sıcaklık geliyordu. Masada oturmak için öne atıldım. Kendi kendime sinirlerimi yatıştırmak için yaklaşık yarım saat dinlenmem gerektiğini hatırlattım ve sonra yatağa girebilirdim. Büronun arkasındaki el yazımı geri almayı düşündüm fakat dayım beni bürosunu karıştırırken yakalayabilirdi.

Pencereye baktım, fakat kapalılardı. Açık olsaydı, kendimi soluk bir hayalet gibi camda görürdüm. Onları açmazdım: Dışarıdakiler ya beni izliyorlarsa, diye düşündüm. Bu gibi düşüncelerin korku ürünü olduğunu biliyordum ama içime işlemelerini engelleyemedim. Bürodan elime gelen ilk kitabı aldım. Bu Bayan Burney'in Evelina adlı kitabıydı.

Baş karakterdeki kadın, Vauxhall Gardens'a girerken kapı tekrar açıldı. Döndüğümde Bay Trelawny'nin şişik suratıyla bana baktığını gördüm.

"Sizi rahatsız ediyor muyum Bayan Sorgeiul?"

O da boyalar hakkında mı konuşmak istiyordu? "Sadece oturuyordum." Bu hiçbir zaman uğraştıkları şeyler kayda değer olmadığı için her zaman ziyaretçilerin uğramasına hazır ve bundan rahatsızlık duymayan genç bir bayanın verebileceği standart bir cevaptı.

Bayan Grey Akbemarle Caddesi'ndeki yatağında döndü ve elini yastığının altına yerleştirdi.

"İyi akşamlar demek için uğramıştım."

"Buradan ayrılıyor musunuz?"

"Hayır. Henüz değil." Odanın içine doğru yürümeye başladığında şömineden bir kıvılcım çıktı. Hava soğudu. İleriye giderken gölgesinin masa üstünden geçişini izledim.

Boğazını temizledi. "Dayınız meşgul görünüyor. Ben de aşağı kata inebileceğimi düşündüm." Bir kolunu boynuna doladı ve kıyafetinin kolunu yukarı kaldırdı. Sonra aramızda sessizlik oldu. Şömineden gelen sesi dinlemeye başladım. Sabahın ikisi olmalıydı. Londra'daki herkes uyuyordu, çocuklar yatak-

larına girmişti, kadınlar ve erkekler ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Kraliçe kestiriyordu, sıçanlar ve fareler kraliçenin vekilleri içkiden sızmışken askılarındaki iyi kalitedeki ipeklerin altında dolanıyordu. Sadece korkunun hükmettiği bedenler ayaktaydı: Muhafızlar hırsızları gözetliyorlardı, kadınlar kocalarını bekliyordu, çocuklar kabustan terlemiş bir şekilde uyanmıştı. Onlar ve biz Princes Caddesi on yedi numaranın sakinleriydik.

Ateşin içinde bir odun daha attı. Öksürdü. "Bu günlerde nasıl hissediyorsunuz Bayan Sorgeiul?"

"İyiyim efendim."

Yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Dayım uyuyor muydu? Bay Trelawny kapanmış kapıya yaslandı. "Buna duyduğuma sevindim." Saçını düzeltti. "Ne içersiniz?"

"Dayım uyumama yardımcı olacak bir meyveli içecek verdi. Fakat onu içmeyi istemiyorum."

"Ah." Yüzü garip, lekeli ve pürüzlü gözüküyordu.

Yukarıdan bir gıcırtı sesi geldi. Bay Trelawny'ye baktığımda yüzü kızardı. Bir anda yanımdaki masanın yanına geliverdi. O kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Kendimi geri çekmekten alıkoymaya çalışırken, "Bayan Sorgeiul," diye fısıldadı. "Bayan Sorgeiul." Garip pençesiyle elimi tutmak isterse diye elimi masadan çektim. "Sizinle acil olarak paylaşmak istediğim şey."

Soluk gözlerinin içine baktım. "Evet?"

Yukarıdan bir gıcırtı sesi daha geldi. Bay Trelawny bana döndü ve kelimeleri ağzında yuvarladı. "Şimdi iyisiniz, evet. Fakat iyi hissetmezseniz Bayan Sorgeiul–" Kafamı salladım. Nereye varmaya çalışıyordu? "Evet, eğer iyi hissetmezseniz, bana güvenebileceğinizi bilmenizi isterim. Birbirimizi çok tanımıyoruz, biliyorum, fakat tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz ve siz de genç bir kızsınız. Ve...Ve... Eğer sağlığınıza zarar verecek herhangi bir şeyle karşılaşırsanız, lütfen bunu benimle paylaşmaktan çekinmeyin." Masanın üzerindeki kâğıttan bir

parça kopardı. "Bu benim adresim. Bineceğiniz herhangi bir araba sizi bu adresle yanıma getirecektir."

Elimi kâğıdın üstüne koydum. Ateşin ışığı yüzünde parlıyordu ve söylediklerinin ötesinde bir şey söylemeye hazır gibi görünüyordu. Yukarıdan bir gıcırtı sesi daha geldi. "Şimdi gitmeliyim." Sonra ani bir hareketle üzerime doğru geldi ve elimi sıkıca tuttu. "Size kim ne derse desin, üzerinde dikkatlice düşünün. İtaat etmeden önce iyice düşünün." İleriye eğildi. O kadar yakındı ki gözlerindeki ve gözyaşı kanallarındaki kanlı damarlarını görebiliyordum. "Genç kızlar..." Sinsi bir ses tonuyla devam etti. "Genelde evet demeye çok alışkınlar."

Sonra bükülmüş sırtıyla kapıdan yalpalayarak çıktı ve dayımla paylaştığı çalışma odasına basamakları gıcırdatarak ilerledi. Çökmüş sandalyeye baktım ve Bayan Grey'i eteğinde çiçekler, aydınlıkta dans ederek üstünde otururken hayal ettim. Fakat kafam cadde, dayım ve Bay Trelawny ile meşguldü. Ağlamak istedim. Lütfen, uyumama izin ver. Kafam Bayan Wood, cadde, dayım ve şimdi de Bay Trelawny ile yeterince hırpalanmıştı. "Kim ne derse desin," derken neyi kastediyordu? Kimse benimle konuşmuyordu. Kimseyle görüş- müyordum, dayımın arkadaşları dışında kimseyle tanışmamıştım ve o geceden sonra bir daha dışarı çıkmayacaktım.

Birkaç dakika bekledim, içkimi bitirdim ve Bay Trelawny' nin arkasından yukarıya çıktım. Botlarımı çıkarmaya çalıştım fakat bağcıkları çok sıkıydı. Sonunda kendimi tamamen giyinik bir hâlde yatağa attım. Crispin'in mırıldanmasını duyuyordum fakat kollarım kurşun kadar ağırlaşmıştı, hareket ettiremiyordum. Sadece zihnim canlıydı, öyle gözüküyordu. Kanla canlanmış bir zihin. *Düşünceleri durdur.* Bayan Wood yukarı baktı ve eldivenli üç parmak duvarın etrafına tutundu.

Karanlıkta baş ağrısıyla uyandım. Bu sefer şakaklarımdaydı, rengi soluk pembeyle başlayıp kırmızıya dönüyordu. Uzandım ve ağrının çoğalmasını hissetmeye başladım. Sonra ağrı başımın ön tarafını doldururken, daha da kararmaya ve

ısınmaya başladı. Başıma yayılmaya başlamıştı ve ağrı dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM
Grey Eagle Caddesi

PROFESYONEL YANGIN GÖZCÜLERİ bir yangın ihtimaline karşı nöbettedirler. Yangının çıktığı yerlere koşturarak hayatlarını nasıl devam ettirdikleri hakkında okumuştum. Odunun alevin içine düşmesini, sıcak yapışkanın kokusunu ve yakılmış odunları severler. Olay yerine yetiştikten sonra ailenin panik hâlinde unuttuğu eşyaları toplarlar ya da yüksek bir fiyata kazazedeler için yer ayarlamayı teklif ederler. Önceden bunun korkunç bir durum olduğunu düşünürdüm. Kendimi Thames yakınlarında telaş içinde durduğumu ve altı yıl önce teyzem ve dayımın izlediği gibi Parlamento Binası'nın yanmasını izlediğimi hayal bile edemiyordum.

O gece, çiçeklerin olduğu alana yürürken, bizden biraz uzaktaki evden alev çıktığını gördük. Çanaklar, çömlekler, kızın battaniyesi, babanın terliği, hepsi yanıyordu. Camlar tuzla buz olmuştu ve alevin içinde görülen bir oyuncak bebek yanıyordu. Yolda insanlar durmuş izliyor, dehşete kapılmış bir hâlde yanan onların evi olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorlardı. Bu geldiğimiz nokta, diye kendi kendime düşündüm. Alevi

izleyen insanlar gibi cinayetleri izliyorsunuz, başkalarının acı çekmesinden haz alıyorsunuz. Ve şimdi böyle bir yangın gösterisi ayaklarınıza kadar geldi.

Sahip olduklarınız olmadan, kim olduğunuzu kanıtlayamazsınız. Bu yüzden, yanıma bu dünya üzerindeki on dokuz yılımı açığa vuracak tek bir eşya bile almadan dayımlara taşındığımdan beri evi yanan bir aile benden hoşlanabilirdi. Bir yıl içinde hikâyelere sahip oldum. Şimdi ise sahip olduklarım korkular, çiçekler, karanlık ve dar sokaktaki duvar üzerindeki bir elden oluşuyordu.

"Saymaya başla." Louis'i onlara doğru çektiklerinde benimle konuşuyordu. "Dört yüze kadar üç kez say ve ondan sonra bine kadar saymaya başla. Bunu dört kez tekrarla ve sonra altı kere beş yüze kadar say. Bunu yapmazsan ölürsün. Senin üzerine lanet bırakırız. Eğer saymazsan o bize söyler ve biz de gelip seni öldürürüz. Söylediğim gibi Bay Gillibrand'ın eli oldukça hızlıdır. Üç kere dört yüz, dört kere bin, altı kere beş yüz. Acele etmene gerek yok."

Louis'in elini tutmaya çalıştım.

"Yapma Catherine." Sesi tekrar sıkılaşmıştı. "Sana söz veriyorum çok uzun süre senden ayrı kalmayacağım. Döndüğümde her şey eskisi gibi olacak. Anneme yakında döneceğimi haber ver."

"Erkek kardeşinizi dinleyerek doğru olanı yapmış olursunuz bayan." Adamın sesi oldukça tok geliyordu. "Şimdi olduğunuz yerde kalın ve saymaya başlayın. Kaç tane sayacaktınız?"

"Üç kere dört yüze kadar, dört kere bine kadar." Kafam karışmıştı.

"Altı kere beş yüze kadar." Louis'in sesi umutsuz geliyordu. "Lütfen Catherine, doğru yapmalısın. Unutma."

"Ah, evet. Lanet saydıklarınızı teker teker duyacak. Ve bundan benim de haberim olacak." Louis'in çenesini kavradı. "Aslında, tam da unutuyordum. Bu lanet oldukça güçlüdür.

Siz saydıkça sizi izleyecek. Ve hayatınız boyunca peşinizi bırakmayacak. Belki de bu zamana kadar hep sizinleydi. Belki de lanet sizsiniz. Nihayetinde bizi buraya siz getirdiniz."

"Saymaya başla Catherine," dedi Louis.

"Sizi izliyor olacağım. Hayatınız benim elimde," dedi adam.

Orada annemin yanına oturdum ve saymaya başladım, dört yüz, beş yüz, bin. Sürekli saymaktan kafam o kadar karışmıştı ki her sayıları unuttuğumda lanetten af dileyerek baştan başladım. En az on kere saymış olmalıydım. Durduğumda ne yapmam gerektiğini bilemedim. Çığlık atamadım.

"Neden sayıyorsun?" Annem merak etmişti. Gözlerimi açtım ve kafasını tutarak bana baktığını fark ettim. "Neredeyiz?"

"Louis gitti." Avazım çıktığı kadar bağırıyordum. "İki adam geldi ve onu götürdü."

Elini kaldırdı ve bana tokat attı.

Kapıyı biri çaldığında saat on biri gösteriyordu. Dayım gitmişti ve dün geceki olay hiç yaşanmamış gibi ev oldukça sakindi. Aşağıya indim ve Kentlerin hizmetçisi olan Emily ile karşılaştım. Yukarı katta mahvolmuş mavi geceliğe iç geçirdi ve yosun yeşili elbiseyi giymeme yardım etti. Elbise yazın giymek için çok kalındı fakat başka seçeneğim yoktu.

"Bunu genç bir hanımefendiye yapmaktan onur duyarım hanımefendi." Saçımı düzeltmeye başlamıştı. "Kentlerin evinde moda ile ilgilenmeyen Bayan Kent dışında herkes erkek. Eğer Jane geri gelmezse, onun yerini memnuniyetle doldurabilirim efendim."

"Bayan Kent'in senin gibi bir hizmetçiyi kaybetmek isteyeceğinden emin değilim."

Omzunu silkti. "Paylaşmak isteyebilirler, diye düşünüyorum. Bay Kent sizin gibi bir hanımefendinin hizmetçisiz kalmasının onu rahatsız edeceğini belirtmişti."

"Ne kadar nazik bir beyfendi."

"Jane'in döneceğini sanmıyorum efendim. Onu gördüm. Korktuğunu söyledi."

"Hepimiz korkuyoruz."

"Dün geceki Mısır Salonu'nda çıkan olayı duydunuz mu efendim?"

"Evet," dehşete kapılmış bir salon. Hapishanede gardiyanlar gülerek sihirbaza yemek atıyorlardı.

"Daha önce hiç oraya gitmedim. Gazeteler kutunun yanında sahte bir kapak olması gerektiğini fakat sihirbazın bunu göz ardı ettiğini ileri sürdüler."

"Bu ölümün korkunç bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Belki de birisi olması gereken sahte kapağı kaldırdı. Bu söylenti de etrafta geziyor." Sertçe çekti. "Daha sonra Salon'a gittiniz mi efendim?"

Şehrin etrafında insanlar heyecan içinde bu skandalı konuşuyor olmalıydı. Daha fazla dayanamadım. "Asla. Gitmeye hiç niyetim yok."

"Eminim sihirbazı yakın bir zamanda asacaklardır."

Emily gittikten sonra oturma odasına gittim. Masama oturdum ve dar sokaktaki adamı yazmaya çalıştım. Mürekkebe baktım. Sihirbaz çığlık atıyordu ve Bayan Wood kanla kaplı bir hâlde ona bakıyordu. Yeter. Kırık camdan süzen ışık gözümü alıyordu. Jane bir keresinde, "Korkmalıyım," demişti. Başımın üstündeki Hogarth baskısı St. Giles'e aitti. İnsanlar içeri girip, hiçbir temizliğin yapılmadığı yıllarda pis ve kilolu bir hâlde kutlama yapıyordu. Jane'in başka bir evde sıcak bir şöminenin yanı başında koltukta yün topuyla oynayan bir bebekle yaşadığını düşünüyordum. Artık yanımıza gelmezdi. "Bir daha oraya gitmeyeceğim," dedi annesine. "Orada kendimi güvende hissetmiyorum," düşüncelerim kafamı meşgul ederken korkutuyor ve ellerimi kasıyordu. İşte bunu kontrol edemiyordum.

Kapı açıldı ve dayım kafasını içeriye doğru uzattı. "Fırından koyun etli pasta aldım. Oturma odasında yemeğimizi yi-

yelim." Geçen gece çok garip davranmıştı ve şimdi de piknikteymişiz gibi pastayı dilimlere ayırıyordu. Sonra kafasını kaldırdı ve elindeki bıçağın gümüşünden çıkan ışık yanağına yansıdı.

"Anlayamıyorum," dedim. "Jane her zaman dakik olmuştur."

"Haber almak için birini yollayacağım. Eğer geri dönmezse, onun yerine başka birini almamız gerekecek. İyi durumda olduğunu düşünmüyorum. Duydum ki sudan kaynaklanan hastalık bir kez daha yayılmaya başlamış. Hatırlıyor musun, tatlım, geçen sefer, Parlamento Binası üyelerini korumak için bütün perdeleri limonlarla kaplamıştı. Ne kadar zekice."

"Kaybolmuş olmasından korkuyorum." Bir dilim pasta aldım. Hamur metal tadı veriyordu, fakat bugünlerde neredeyse her şey metal tadındaydı. Büyük ihtimalle bu sudan kaynaklanıyordu.

"Sanmıyorum. Artık onun hakkında konuşmamıza gerek yok. Arkadaşları Bay Janisser ve Bayan Grey pastadan hoşlanır mı sence?"

"Bilemiyorum." St. Giles'te gezinmekte olan Jane kafamın içinden çıkmıyordu.

"Bayan Grey seni ziyaret etti. Arkadaşlığınızdan ziyadesiyle memnun görünüyor."

"Bilmiyorum. Sevgili dayıcığım Jane'ı merak etmiyor musun?"

Çatalını masaya bıraktı. "Bayan Grey'den bahsediyordum. Eğer bu konu hoşuna gitmiyorsa başka bir konu hakkında konuşalım."

Sonra rüyalarım hakkında soru sormaya başladı. Her zaman söylediğim yalanı söyledim: Princes Caddesi'ne taşındığımdan beri kâbus görmüyorum.

Ve sonra birdenbire, bürosundaki pencerenin yanına çatalını düşürdü ve ayağa kalktı. "Tatlım, gitmem gerekiyor. Korkarım gece yarısı olmadan dönemeyeceğim. Fakat sen kork-

mamalısın. Döndüğümde uyuyor olacaksın, bundan eminim." Elimi hafifçe okşadı. "Gitmeden önce sana bir içecek daha hazırlamalıyım." Kapıyı kapattı ve Mısır Salonu tekrar aklıma geldi.

Gazeteciler Criminal News of London'daki cinayetleri yazıyorlardı ve bunun dışında başka gösteriler de oluyordu-fakat Bayan Wood, sihirbaz ve Bay Whitehead, yani hepimiz, yakalanması gerekenlerdik. Onun kutuyu açmasına ve yüzünün şaşkınlıkla ve dehşetle kaplandığına şahit olmuştum. Bayan Vine, Millicent Wood'un elbisesindeki kanı görünce çığlık atmıştı. Katil hâlâ oradaydı. Bize ve parmaklarımızı serbest bırakıp kelimelerimizi dışa vurmamıza gülüyordu.

Asılmak nasıl bir şeydi? Kaldıracı çalıştırdıklarında ve ayakların yerden kesildiğinde ne hissederdin? Ayaklarını tahtanın üzerine koymaktan korkan adamların hikâyelerini okumuştum. Ayaklarını kendilerine doğru çekmeleri onların ölme süresini uzatıyordu. Sihirbaz hücresinde oturuyordu, parmaklıkların sıcaklığı tenini yakıyordu.

Yeter artık. Bana öğrettikleri gibi sakinleşerek kafamı düşüncelerden arındırmaya çalıştım. Sıcak kakaonun donarak üste çıkan koyu kahve renkteki yüzeyine dokundum. Birçok gece Jane'in eşyaları yerleştirmesini, merdiveni süpürmesini duyup yazacağım şeyden alıkoymasından rahatsızlık duyardım. Fakat şimdi onun ayak sesini, koca bir varil suyu mutfağa taşırken iç geçirmesini özlüyordum. Onun hakkında hiç bu kadar uzun süre düşünmemiştim. Akşam işten çıktığında kapıyı çarpmasını duymayı severdim, fakat evine nasıl gittiğini bile düşünmezdim. Yaşını bile bilmiyordum.

"Korkmalıyım," dediği aklımdan geçiyordu. Muhtemelen evde kardeşleriyle oynayıp ailesini geçindirmek için dikiş diken annesine yardım ediyordu. "Sen içeriden otur böylece kimse sana dokunamaz."

Londra'da St. James'de Belle-Smyth ailesi Bayan Grey, Çin çay takımına gümüş kaşığı hafifçe vururken kızarmış ellerini

daha da tahriş etmemeye özen gösteren Bayan Edwarda ile çay içip, Mısır Salonu'nda olanları konuşuyorlardı. Bayan Sorgeiul, onlar gülümsüyordu, orada olsaydı çok garip olacaktı. Bayan Lucinda, Bayan Grey'i dürtüyordu. Sen ondan ucuz kurtulmuştun. Tırnaklarını yiyerek ve biri ona bir şey söylettirmeye çalıştığında saçını çekiştirerek orada oturuyordu.

Bayan Wood'un kız kardeşleri de kitaplarına ve müziklerine dokunarak ve giymeyeceği elbiselere bakarak onun evindeydi. Bitmemiş tablo ve neredeyse bitmiş olan çay bardağı bürosundaydı: Artık hepsi değerliydi. Tablosunu çizdiği döneme geri dönüp ona sarılmak istiyorlardı.

Kızlar çay içerek oturur, roman sayfalarını çevirir, el işi yapar, baba ve erkek kardeşlerinin eve dönmesini bekler, yufka yürekleriyle erkeklerin onlara eşlik etmesini beklerlerdi. Onlar için zaman ölçülü ve önemli olmalıydı. Zaman onlara göre kıyafet için değerlendirdikleri, el işi, müzik dinleme, yemek yeme ve uyuma gibi değişimin müjdesidir. Onlar şanslı olmalılar. Abigail'in kardeşleri kuzeydeki köy evinde akıllarında onun hayali ile bekler. Kız kardeşleri ateşte ellerini yakar ve onun tatlı yüreği arkadaşlarının başkasının yapması gerektiğini söylediği cin işinde çalışmaya çalışır. Annesi yatak örtüleri ve para için aldığı içlikler tarafından sarılmış bir şekilde gri pamuğa gözyaşlarını akıtarak durur. Küveti suyla doldurur, içine ellerini daldırır. Kendinden çıkan bir bebekle aklı meşgul olduğundan keselenemez. Örgü örmeyi öğrenen küçük bir kız, sonradan da zengin kadınlara terzilik yapan genç bir bayan. Herkes onunla gurur duymuyor muydu? Sara Shell'in arkadaşları cini paylaşırlar ve elbisesine dokunmaya cesaret bile edemezler. Jenny Amber'in kocası ona okunan mektubu duyar ve ekşi hapishanesinde kapalı bir hâlde sinirle bağırır.

"Acı elbet bir gün seni terk edecek." Marketteki kadın Abigail'in kız kardeşine söyler. "Bir sabah kalktığınızda kaderi kabullenmeyi öğrenmiş olacaksınız." Fakat acı gittiğinde, ne

olacaktı? En azından acıyla olan bu bağ gerçekti. Bir daha acı çekmediğinde, itiraf etmelisiniz ki o sonsuzlukta kaybolmuş olur.

Ben de aynısını yaptım. Erkek kardeşimin yarasına dokundum, onu son gördüğüm zamanı aklımdan çıkarmamaya çalıştım. Eğer bunlar hafızamdan kaybolursa, o da kaybolmuş olurdu. Fakat onlara daha sıkı tutunmaya çalıştıkça onlar beni bırakıyordu. Kendi isteğimle onu son görüşümü aklımda tekrarlasam da, ondan haftalar öncesi bir sisin içinde kayboluyordu. Louis'e ait eşyaları saklarsam daha kolay olacağını düşündüm. Lavenderfields'de sahip olduğum şey benden alınmıştı: Hindistan haritalarının bulunduğu okul coğrafya kitabı, benim için tahtalardan yaptığı bir oyuncak bebek ve bana hediye ettiği kızıl gerdan çizimi. Dayım hiç onun hakkında konuşmazdı. Bir keresinde, "Sen geleceğe bakmalısın," demişti.

Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak kafamı salladım ve pencereye doğru yürüdüm. Öğleden sonra akşam olmak üzereydi; aydınlık olmasına rağmen akşam olduğu anlaşılıyordu-adamlar gece tezgâhlarını kurmak için sebze taşıyor ve gündüz çalışan işçiler işlerinden çıkmış, evlerine doğru gidiyorlardı. İki çocuk topa dönüştürdükleri birkaç bez parçasıyla oynuyordu.

Eğer ölürsem, ya da öldürülürsem, bedenim götürülecekti ve arkamda bıraktığım şeyler haricinde hiçbir şey kalmayacaktı. Bayan Burney'nin romanları ve Tehlikeli Masum, sarı geceliğim, misafirler için giydiğim leylak rengi elbise ve her gün giydiğim mavi, yeşil-mavi çizgili ve kahverengindeki elbiselerim, neredeyse mahvolmuş olan Mısır kolyem, tarağım, kalemlerim. İnsanlar baktığında, "Evet, bu Bayan Sorgeiul," diyebilirlerdi.

"Hayır!" derdim ben de. "Sahip olduğum hiçbir şey beni tamamen yansıtamaz. Çünkü her zaman kalbim elbiselerimden, süslerimden ve kitaplarımdan da öte bir şey olmuştur." Fakat dayımın Afrikalı maskeli, gümüş renkteki çubuklu ve

kadifemsi kıyafetli fotoğraflarına baktığımda düşünürüm: Evet, bu o. Bayan Grey kahverengi elbisesiyle kulağındaki inci küpelerdi, Constantine Janisser ise parıldayan ayakkabıları ve işinin getirdiği birkaç deneyimdi. Kıyafetleri, kitapları, vazoları onları sayfada düz ve pürüzsüz bir hâle dönüştüren kalın bir çizgi çiziyordu. Sahip olduklarıyla kendi hatlarını çizmeyi diliyorlardı; ruhlarını gösterecek başka bir şey olmadığından, aldıkları her şeyi özenle seçiyorlardı. Önceden kendimi bir el yazısında, sayfaları düşüncelerimle ve caddedeki vahşet ile ilgili araştırmalar ve içgörülerle dans ederek bulurdum. Fakat, hayır, bunu yapmak çok sıradan ve sessiz bir şeydi. Kelimeler şarkı söylemezdi fakat sayfada mutsuzluk gibi hareketsiz bir şekilde yığın olarak dururdu.

Fakat, o zaman, eğer ölürsem, kim bakmayı umursayacaktı? Bayan Wood'un kız kardeşleri ağlar, Abigail'in ailesi yas tutardı, fakat benim sadece dayım var ve onun da arkamdan yas tutacağına emin değilim. Büyük bir hataya kendimi bağlamıştım ve bu yüzden kimseden dünyanın bensiz daha çekilemez olacağını düşünmesini bekleyemezdim. Muhtemelen dayım bütün eşyalarımı bir kutuya yerleştirip satılması için bir dükkâna yollar, Mısır kolyemi duvara asmak için eve getirirdi.

Bir gün kirli caddede annem bana vurdu ve ondan sonra her şey bulanıklaştı.

"O öldü!" diye bağırdı. "Sen öldürdün. Bunu yapacağını hep biliyordum."

Ağlamasıyla, bir anda daha orada olmayan profesyonel görünen adamlar ve insanlar yardım etmek için yanımıza geldi, Gözcü çağırıldı ve adamlar onu aramak için etrafa dağıldılar. Bir memur ile at arabasına bindik. Sonra annem Richmond'da beni odama kilitledi. Daha fazla adam gelip sorular sormaya başladı.

Annemin ağlamasını duymuştum. "Düşman. Her zaman onun ölmesini istemişti."

Babam eve vardı. Benimle bir kelime bile konuşmadı. Hizmetçiler yemek getirdi ve yıkamak için elbiselerimi aldılar. Ben ise odada kaldım. Babamın sesini duydum fakat onu görmedim. Sonra annemin aklımdan çıkarmaya çalıştığım korkunç ve derin bir sesle ağladığını duydum.

Cenaze hakkında konuşuyorlardı. Ölmüş olduğunu kabullenmiş olmalılardı. Bir kadının sakin sesi. Babamın ağlaması. Odamda kalmaktan günün ne olduğunu bilmiyordum. Belki de annem haklıydı; adamları kafamdan uydurmuştum ve Louis'i ölümüne doğru sokağa yollamıştım.

Kilitlenmiş bir hâlde, odunların yanında oturarak kendimi yasladım. Tenimdeki kıymıkları hissedebiliyordum. Bir haftadır odamda kilitliydim. Bir gün kapım kapandıktan sonra kilitlenmediğini fark ettim. Emma çıkarken kilitlemeyi unutmuştu. Yavaşta kapıyı açtım ve koridor karşımdaydı. Odamda o kadar gün kilitli kaldıktan sonra, evden çıkabileceğime inanamıyordum. Duymasınlar diye yavaşça yürüyordum. Louis'in odasına girmeye dayanamazdım, fakat annemin odasına gidip oradan evin önündeki yola bakmak istedim. İnsanları, ya da belki de bir atı, mücevher kutusu ve kürklerinin yanında görmeyi ve oradan dünyaya bakabilmeyi diledim. Yumuşak hareketlerle odasına girdim ve kapıyı araladım.

Ön kapıdan yüksek bir gürültü geldi. Kafamı kaldırdım ve işçilerin ve yanlarındaki büyük deliğin yanında duran parlak bir at arabası gördüm. Kapıya doğru yürüdüm.

"Bunlar Bayan Belle-Smythler," dedi Bayan Edwarda yüksek bir sesle. Zincirlerimi çözmeye çalışırken, bir kahkaha ve bir iç geçirme duydum. Ve artık içeride duruyorlardı. Dans etmeye gideceklermiş gibi soluk ipekler, saçlarındaki tüyler ile süslenmişlerdi. Bay Kent'in çizdiğine benzeyen pis ve kirli Princes Caddesi'nin iki güzel perisiydi. Arkalarında çocuklar bir köpek için kavga ediyordu fakat kız kardeşler dimdik bir şekilde duruyorlardı, yüzlerinde korkudan eser yoktu.

"Buraya yalnız mı geldiniz?" Kendi kendime yamalarını ve

kötü etek uçlarının olduğunu söyledim. Fakat görebildiğim tek şey ihtişamdı. Sanki çay partisindeki onarılan ve yama yapılan bu kızlar değişmiş ve zenginleşmişti.

"Babanız at arabasını kullanmamızı teklif etti," dedi Bayan Edwarda. Soluk ayağı nasıl oluyor da basamağımızın kirine değiyordu? "İade-i ziyaret için gelmiş bulunuyoruz."

"Lütfen içeriye buyurun." O an neden bana baktıklarını anlamıştım. "Hizmetçimiz şu an uzakta."

Bayan Edwarda kafasını salladı ve kapıyı araladım. Koridorun sonuna kadar beni takip ettiler. Etli pasta kokusunun duvara sinip sinmediğini merak ediyordum. Bir tırnak sesini duydum ve etraflarına bakınmaya başladılar. Gözleri karanlık duvardaki resimlere ve maskelere takılmıştı. Oturma odasına giden kapıyı açtım. İran'dan gelen halının ve Çin işi heykelin üzerine pencereden gelen son ışık vurmuştu. "Lütfen oturun." Oyuncakları için çay yapan küçük bir kız çocuğu gibi çayı kendim almam gerekiyordu. Aşağıya inerken onları heykellere bakar bir durumdayken bıraktım. Ellerimi eteğime sürterek, kaynayan suyu aldım ve çayları çıkardım. Su onların kelimeleri gibi fokurduyordu. Etraflarına bakarken ve maskeleri, şöminenin yanındaki karışıklığı, aynalı duvarları gösteriyorlardı. Ne de olsa onlar sadece beyaz ve aynalar ve pastalar gibi yüksek tavanları bilirlerdi.

Jane'in yapacağı gibi çay tepsisini elime aldım ve odaya girerken onların sustuğunu fark ettim.

"Beni ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederim." Ağzımdan çıkan her bir kelime sert ve katıydı. "Buraya gelmek için bir hayli uzun sürdü." Benden ne istiyorsunuz? Arkamda, at arabaları sıcak caddemizde parıldıyordu.

Bayan Edwarda omzunu silkti ve çikolatalı yeşil limonla doluymuş gibi hafifçe gülümsedi. "Evinizi görmeyi çok istemiştik. Ayrıca Bayan Sorgeiul, sizinle konuşalı uzun zaman oluyor. Çay partisinde konuşma şansını elde edememiştik." Gözleri iki kirli meyve gibi kaşlarının altına tünemişti.

"Dayım şu an evde değil." Çayları dağıttım. Ağzımdan bir kelime dahi çıkmıyordu. Saat ve bir adamın diğerine biraz daha toprak getirmesini bağırarak söylemesi sesleri duyuluyordu.

"Nasıl hissediyorsunuz Bayan Sorgeiul?" diye sordu Bayan Lucinda. "İyi görünüyorsunuz."

"Son zamanlarda iyi hissetmiyorum diyemem."

"Kuzenlerimizi bizden daha sık görüyorsunuz. Bayan Grey ve Bay Janisser."

Haklıydım. Constantine Janisser ve Bayan Grey Bayan Sorgeiul hikâyelerini değiştirmişlerdi, nasıl da korkuyordu ve ne kadar garip bir kızdı.

"Bir gösteriye gittiniz sanırım."

Kafamı salladım.

"Ve gösteride sahnede korkunç bir olay olmuş. İnsanlar duyunca hayrete düştüler." Bayan Edwarda elini kendini ferahlatmak için salladı. "Uzun zaman sonra ilk defa bir gösteriye gidip böyle dehşet verici bir olayla karşılaşmanız ne kadar üzücü."

Beni yalnız bırakın ve bana acı çektirmeyin, diye ağlamak istedim. Beni rahat bırakın. Beni çekiştirip duruyorlardı ve ne istediklerini bilmiyordum. Fakat damarlarımdan kalbime doğru korkunun ilerlediğini hissettim. Beni istediklerini düşündüm.

"Çok tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz, değil mi Bayan Sorgeiul?"

Hayır! Bağırmak istedim. Yaşamıyorsunuz. Ben yaşıyorum ve benim hakkımdaki her şey korku, terör ve tehlike ve her zaman öyle olacak.

"Dayınızla yaşamaya başladıktan sonra bunların başlaması sizin için büyük bir utanç olmalı." Çayından bir yudum aldı. "Burada korkuyor olmalısınız."

"Nadiren evden dışarıya çıkıyorum."

"Eminim bu cinayetleri işleyen adam buranın yakınlarında

yaşıyordur. Yoksa neden bütün kurbanlarını buraya bıraksın?"

"Bunu bilemeyiz." Hepimizin içindeki kemikler Dr. Neville'nin odasındaki iskelet gibi beyaz, yıkılan bir şekilde aynı. Benimkilerin etimden ayrılmak için yükseldiğini ve gitmeleri için yalvardığını hissediyorum.

"Çok ziyaretçiniz olmalı."

"Fakat hizmetçimiz Starling size eşlik etti," dedi Bayan Edwarda.

"Fazla kalmadı."

"Kesinlikle. Dayınızın onu kovduğunu duyduk. Tabii doğru ya biz de onun ayrılmasını istedik."

Kanımın hızla aktığını hissediyordum. Bayan Grey'in soruları. "Onun iyi bir hizmetçi olduğunu düşünüyordum."

"Ah, tabii Bayan Sorgeiul. İş yapmaya gelince evdeki bütün hizmetçilerden daha kötü değildi. Onu kovmak zorunda kaldık çünkü evimizdeki sırları öğrenmeye çalışıyordu." Bayan Grey de aynı şeyi söylüyordu. Londra'da uzun bir süredir mi yaşıyorsunuz? diye sordu. Önceden arkadaş canlısı olduğunu düşündüğüm Bayan Grey de onlarla birlik olmuş benimle dalga geçiyordu. *Bayan Sorgeiul ne kadar garip.*

"Annem diğer hizmetçileri de tehdit edeceğinden korkuyordu. Gerçekten, bütün o gülüşünün altında cani bir kalbi vardı."

"Sade, basit yavaş ama dürüst bir hizmetçi daha iyidir. Artık bunu biliyoruz," diye ekledi Bayan Lucinda.

"Size hiç böyle sorular sordu mu?"

İçimdeki her bir kemik yırtılıyor ve ufalanıyordu ve ayağımdaki kemikler ise yürümem için yalvararak patlamak üzereydi.

"Hatırlayamıyorum."

"Hiçbir şey mi? O hep zeki bir kız olmuştur."

"Eminim size aileniz hakkında soru sormuştur," dedi Bayan Lucinda.

Dayım neredeydi? Jane neredeydi? Neden duvardaki maskeler cam gözlerini parıldatıp, ağızlarını açarak gitmelerini söylemiyorlardı?

"Söyleyecek bir şey yok."

Göğsündeki tüy hafifçe sallandı. "Ailelerin her zaman hikâyesi olmuştur. Dayınızın dediği gibi sizinki denizde kaybolmuştu."

"Evet." Saçında Princes Caddesi'nin kiri vardı. Bundan emindim. Havadan gelen kir ve toz parıldıyordu. Belki de döndüğünde, ne kadar çabalarsa çabalasın, onu temizlemeyi beceremeyecekti. Sihirbaz aklımda tekrar belirdi ve Bayan Wood çığlık attı.

"Bu kulağa garip geliyor. Bütün aile seyahate çıktı ve sizi yalnız bıraktı. Sonra da öldüler. Bu kaderden kaçacak kadar şanslı olmalısınız."

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Nereye gidiyorlardı?"

"Afrika'ya."

"Nereye?"

"Bilmiyorum."

"Bu çok ilginç çünkü dayınızın bize Hindistan'a gittiklerini söylediğinden eminim."

Kılıçtaki kan, sahnedeki kız. "Afrika'ya gittiler."

"Karıştırmam çok garip." Bana doğru eğildi ve elbisesinin kurdelesi aşağıya sarktı. "Fakat, Bayan Sorgeiul, biz sizinle arkadaş olmak istiyoruz. Sizin hakkınızda daha çok şey bilmek istiyoruz. Dayınız bize özellikle erkek kardeşinize düşkün olduğunuzu söylemişti. Ne kadar istesek de bizim hiç erkek kardeşimiz olmadı." Elini çıkardı. "Bir erkek kardeşe sahip olmak nasıl bir duygu Bayan Sorgeiul?"

"Louis'i çok severdim."

"Bay Crenaban da bize öyle söyledi.

Artık daha fazla katlanamıyordum. Ayağa kalktım ve sandalyemi geriye ittim. "Çok üzgünüm. Fakat demin hatırladım.

Gitmem gereken bir buluşma var." Bayan Edwarda'nın gözleri üzerimdeydi, dudaklarının altından dişlerini görebiliyordum. "İzin verirseniz."

Ayağa kalkmadılar. "Fakat konuşmaya daha yeni başlamıştık."

"Başka bir zaman devam edeceğimizden eminim."

"Erkek kardeşiniz hakkında konuşmak istiyorduk."

"Onun hakkında söyleyecek bir şey yok. Şimdi müsaade ederseniz gitmem gerekiyor," durup onlara baktım ve etrafımdaki maskelerin, heykellerin ve kılıçlı savaşçıların da benimle beraber kalabalık ve kimsenin geçmesine izin vermeyen Wellington ordusu gibi onlara bakıyor olduğunu umdum.

Bayan Edwarda ayağa kalktı ve saçını savurdu. Tüyü titredi. "Pekâlâ o zaman. Eğer evinizde istenmiyorsak, biz de gitmeliyiz. Arkadaşlık önerimizin sonucunu babamla paylaşmalıyım."

Kafamı salladım. "Babanıza saygılarımı iletiyorum," dedim.

"Biri görse hizmetçimiz Starling'i bize tercih ettiğinizi zanneder."

"Ona ne oldu Bayan Belle-Smyth?"

"Kim bilebilir? O konuyla ilgilenmiyoruz."

Kapıya doğru ilerledim. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim. Albemarle Caddesi'ne olan yolculuğunuzun iyi geçmesini temenni ediyorum." *Bir daha da gelmeyin.*

Ön kapıyı açtım ve terliklerini, tüylerini ve elbiselerini caddeye çıkmaları için açık tuttum. Onları izleyen adamları ve sırtlarında çocuklarını taşıyan kadınları geçtiler. Kapıyı kapattım ve arabalarına binmelerini izlemedim. Umurumda değildi. Adamların yeni bir çamur yığınını atmasını ve çamurun elbiselerine sıçrayıp ipek elbiselerini boydan boya boyamasını ve sonra Bayan Lucinda'nın ayakkabılarının kaymasını ve onun düşmesini, döküntü ve çamurla ayakkabılarının etrafa dağılmasını istedim.

Nihayet gitmişlerdi! Spitalfields'e giden yolda sıcak at arabalarında terleyeceklerdi ve tekerlekler yoldaki çukurlara girecekti. Tehlikeli zamanlar. Sonra, bir çukur o kadar derin olacaktı ki bütün o nazik ve parıldayan şey takla atıp yolun kenarına devrilecekti. Tabii iyi kalitedeki at arabaları ve içindeki yumuşak deri onları koruyacak ve hiçbiri ölmeyecekti. Şoför ise onlar kadar şanslı olmayacaktı, kafası kesilip yola düşecek ve kanı sıcak taşların üzerine akacaktı. Bayan Lucinda ve Bayan Edwarda yerde dehşet içinde kolları yıpranmış, elbiseleri yırtılmış ve tüyleri yerle bir olmuş bir şekilde bir süre kalacaktı. Bayan Lucinda korku ile koklamaya başlayacak, fakat Bayan Edwarda daha cesur davranacaktı. "Dışarı çıkmalıyız," diyecekti. "Ve evet, küçük, kirli, sıcakta yarı giyinik insanlar yolun arkasındaki geçici olarak kurdukları çadır ve çarşaflardan oluşan harabe evlerinden çıkıp merakla onları izlemeden önce çıkmaları gerekecekti. İlk önce altın süslemelerden ve sonra at arabasından kendilerini kurtaracaklar, sonra ise odun parçaları alarak, tekerlekleri çıkarıp, siyah köşelerini parçalara ayıracaklardı ve ah, evet, sonra da içerideki yumuşak deriye ulaşmaya çalışacaklardı.

Bıçaklarını ve sert ellerini kullanacaklardı.

Belle Smyth kızları tırmanmayı başaracak, fakat Bayan Edwarda kapıyı itekleyip kendini dışarı çıkaracak ve kardeşine uzanacaktı. "Bakma." Ona yardım ederken söyleyecekti. "Arkana dönme." Arkalarında at ölüyor olacaktı –kazadan önce şoför halatını kesmemiş olacaktı. Atın boynuna ip sıkıca dolandığından ötürü hayatını kaybedecekti. Etraflarında, insanlar onlara bakıyor olacaktı. Bebekli kadınlar, kenardaki kızlar, ellerinde koyu içki şişesi bulunan kirli adamlar. *Yürümeye devam et.*

Bayan Edwarda kız kardeşinin elini tutacak ve ilerlemeye başlayacaklardı. Nerede olduklarını bilmeyecek ve etraflarındakine sormayacaklardı. "Titreme," diye fısıldayacaktı. "Kaybolacağız." At arkalarında ölüme yakın olduğundan şişmiş ve

bağıramaz hâldeyken, çöpün içine gireceklerdi. Bayan Edwarda bir ayakkabı kaybedecek fakat bulmak için eğilmeye cesaret edemeyecekti. Çok da uzun olmayan yolun sonuna geldiklerinde, küçük bir caddeyle karşılacaklardı. Fakat karanlıkta hiçbir şey görünmediğinden bu daha kötü bir yol olacaktı. *Yürü.*

Orada korkarak sırtlarında sıcak elbiseleriyle durup korku dışında hiçbir şey hissetmeyeceklerdi. Karanlığa girmek ya da geri dönmek daha kötü olacaktı. Cehennemdeyiz.

Ve sonra, köşeden buralarda daha önce hiç görülmemiş bir adam geçecekti. Uzun, siyah bir palto ve şapka takıyor, kavgadan çok uzlaşma yanlısı ve kendini bir centilmen gibi taşıyabilen biri olacaktı. Şapkasının altından yüzünü biraz da olsa görebileceklerdi.

"Beni bağışlayın bayanlar, fakat yolunuzu mu kaybettiniz?" Sesi trafik gürültüsünden uzakta, sakin ve nehrin yanındaki bir ağaç dalı gibiydi. Uzanıp tutunmalılardı. "Belki de yardıma ihtiyacınız var."

Ne kadar da şanslıydı! Ne talih ama! Genelde bu gibi kızlar için şehre gidiyor olmalıydı. Fakat burada ise Tanrı ona bu kızları getirmişti.

Kollarını biraz daha uzatırdı. "Bayan size yolu göstermeme müsaade edin."

Ellerime baktım, sinirden ellerim kasılmıştı. Kendime durmam gerektiğini söyledim. Sen ne oldun böyle? Diğer insanların ölmesini mi istiyorsun? Haklılardı –herkes haklıydı: Ailen doğruyu söylerdi. Sen şeytansın. Grace'in elini hissettim. O an dizlerimiz üzerine çökmek istedim.

Dayımı pasta dükkânının önündeki sırada beklerken hayal ettim. Çalışanların, garson kızların ve işçilerin arkasında önde duran iri kadınların kalın dilimler kesmesini bekliyordu. Sırası gelen, pastasını alıp gidiyordu. Adamlar ağızlarına tuzlu etten bir parça atarak iskeleye gidiyordu. Kızlar ise altında bulunan yumuşak kabuktan biraz kopararak batıda bulunan Ox-

ford Caddesi'ndeki evlerine doğru koşuyorlardı. Gidecek bir yeri olmayan yaşlı insanlar domuz yağının unla tam karışmadığı yerleri dilleriyle arayarak yavaşça elindekileri yiyordu. Herkes şehirde dolanıyordu, güneşe hayran kalıyordu. Akılları kanla meşgul değildi. Nazik ve güzel, benim gibi değil.

Kafamı pencereden çıkardım. Emily eteği taşları süpürerek kapıya yöneldi. Beni gördü ve el salladı.

Sonraki zinciri çıkarıp kapıyı açarken, "Öğleden sonra için yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm efendim," dedi. "Jane hâlâ ortalıklarda yok." Gözleri parıldıyordu.

"Dönmediğini nereden biliyorsun?"

"Burada bir hizmetçinin olmadığını herkes görürdü efendim. Neyse, genelde sabah işe giderken onunla karşılaşırdım."

"Öyle mi? Nereden gelirdi?"

"Genelde Swan Caddesi'nin yakınlarında karşılaşırdık ve birbirimizle hiç konuşmazdık." Başı dik duruyordu. Saf ve genç Jane için üzülmüştüm.

"Gelip yardım edebileceğini söylemen büyük bir nezaket Emily. Fakat seni görevlerinden alıkoymamalıyım."

"Benim için sorun değil efendim. Genç bir bayana yardım etmek benim için büyük bir zevk. Sizi daha önceden görmüştüm, bahçeye gittiğiniz garip zamanlarda. Çok güzel ve yalnız gözüküyordunuz." Pürüzsüz yanaklarına baktım ve tek yeni şeyin saatin üzerindeki toz olduğu Kentlerin evinde bir hizmetçi olsam, sanırım ben de yandaki kızı izlerdim, diye düşündüm.

Elimi tutmak için öne atıldı. Parmaklarını sıktı, bu hareketinden ürkmüştüm. "Lütfen," dedi. "Lütfen sizde çalışmama izin verin efendim." Gözleri tam da gözlerimin içine bakıyordu. "Orası canlı bir mezar. Ev sahibemiz bütün gün odasında ve Bay Kent ise kiminle olduğu bilinmeyen biriyle çalışıyor. Ben genç bir kızım efendim. Böyle bir hayatı hak etmiyorum." Yanakları kızarmış ve yüzünde korkuyla geriye çekildi.

"Ne zamandır Kentlerin evinde çalışıyorsun Emily?"

"İki senedir efendim. Bay Kent döndüğünden beri her şey kötüleşti. Sürekli hanımefendiye para vermesi için yalvarıyor. Bayan Kent ise ağlıyor. Sonra sabah akşam resim yapıyor ve onu ziyaret eden kızlar hiç de hanım hanımcık değil."

Ellerine dokunmak istedim. "Dayım döndüğünde başka bir hizmetçiye ihtiyacımız olup olmadığını sorarım. Jane evi temizlemek, kıyafetleri yıkamak ve yemeğimizi yapmaktan sorumlu." Emily'nin elleri temiz ve beyazdı. Tırnaklarının kenarları kıvrımlıydı; Jane'inkiler gibi sivri ve kırık değildi. Kafasını hafifçe çevirdi. Gözleri gözyaşıyla buğulanmıştı. "Eğer yarın sabah gelirsen memnun kalırım."

"Geri dönsem iyi olacak efendim." Bir adım geriye gitti. Hava ellerimi kavrayıp yalvaran umutsuz kızı yakalamaya çalışıyormuş gibiydi. Yüz ifadesi düzeldi. "Bu öğleden sonra da dışarı çıkacak mısınız?"

"Evden nadiren ayrılıyorum."

"Çok fazla çıkıyormuşsunuz gibi geliyor bana efendim. Sizi sık sık çıkarken gördüm." Kapının önünde durdu, etekleri yere değiyordu.

"Yanılıyor olmalısın."

***

Annemin odası karanlıktı. Perdeler kapanmış ve mum ya da herhangi bir ışık yoktu. Hiçbir şey göremiyordum. Perdelere doğru yürüyebileceğimi düşündüm. Gözlerim ışığa alışmıştı ve burası garip şekiller ve gölgelerle dolu gözüküyordu. Duvara dokundum ve büyük, yumuşak yatağına ne kadar yaklaşmış olduğumu merak ettim. Biraz daha yürüdüm ve birkaç adım attıktan sonra kendimi yatağa atabileceğimden emin oldum. Öyle de yaptım. Saçının ve teninin kokusunu koklayarak başımı yatak örtüsüne gömdüm. Döndüm ve belli belirsiz görebildiğim kornişlere baktım. Ve sonra yakınımdaki pencerede bir gıcırdama sesi duydum. Bir şey kirişi çekiştiriyordu.

Daha iyi görmek için yataktan doğruldum ve onu gördüm. Annemdi. Kürklü şalı boynundaydı ve narin bedeni tavandan sallanıyordu. Başını geriye atmıştı. Geceliği bacaklarının arasındaydı ve ayakları soğukta sallanıyordu. Dışarı çıkıp hizmetçileri çağırdım. Hemen geldiler ve boynundaki şalı kesip onu aşağıya indirdiler. Nefes almıyordu. Biri benim orada olduğumu hatırlayıp beni odama götürene kadar arkadan onları izledim. Kapımı kilitlediler.

İki gün sonra, babam yanıma geldi. Saçı dağınıktı, gözleri kanlanmış ve göz altları morarmıştı. Ona sarılmak için ileriye atıldığımda elini havaya kaldırdı. Geri çekilmem gerektiğini anlamıştım.

"Bir deniz yolculuğuna çıkacağım," dedi. "Seyahat edeceğim. Bu ev de boşaltılıp satılacak. Sen de Oxford'daki Athelinde teyzenle yaşayacaksın. Böyle olacak. En az üç yıl boyunca uzaklarda olmayı düşünüyorum. Döndüğümde seni göreceğim. Fakat evlenene kadar Athelinde'lerde kalacaksın."

Kapıyı açtı ve çıktı. Kendimi arkasından fırlattım ve onun için ağladım, ama geri gelmedi. Yalnızca Emma, ağlamayı kesmemi söyledi, bunun bir anlamı yoktu.

Biliyorlardı. Ebeveynim biliyorlardı. Rüyamda kardeşimi öldürdüğümü, onu kestiğimi ve kanlar içinde kaldığını biliyorlardı. Ve sonra elime bir şans geçmişti ve bunu değerlendirmiştim. Ona gitmesini söyledim, o da sokaklarda kayboldu. Annem ve babam içimdeki şeytanla tanışmışlardı. Üzerimdeki laneti görmüşlerdi. Benim yüzümden ölmüştü. *Hayatın benim.*

Athelinde'nin evindeyken, babama bir mektup gelmişti. Mektup, Cape Horn gibi bir yerden gelmişti. "Belki de ölmeyi dilemiştir," dedi Athelinde. Ondan sonra, sağlığı gün geçtikçe kötüye gitti ve en sonunda bana Lavenderfields yolları gözüktü, yengem Cross'un yanına gidecektim. Ve oradan da dayımın yanına gidecektim. Daha önce Spitalfields'a hiç gitmemiştim.

Geriye kalan hayatım için Tanrı'dan af dilesem de bunun

bir faydası olmayacaktı. İçimde kötülük vardı, üzerimdeydi, altımdaydım ve beni bekliyordu.

O gece, parmaklarım kızarıp tahriş olana kadar elbisemin düğmeleriyle oynadım. Emily'e dönmesi için yalvarmaktan vazgeçmiştim. Elbisemi tamamen çıkarıp yatağa girdiğimde, dayımın merdivenden çıkmasını beklerken sokağın sesini dinledim. Ama gelmedi.

Yan binada Bayan Kent'in odasında mışıl mışıl uyuduğunu düşündüm. Eskiden oldukça güzel bir kadın olmalıydı. Yaşlanınca ise yüzüne bir acı ifadesi yapışmıştı. Acaba konuştuklarımızı kendi duvarlarından duyabiliyor muydu?

Bay Kent, onu her pazar kiliseye götürürdü. Bu sebeple de, onun oldukça dindar olduğunu düşünürdüm. Geceleri odasında dua eder, onu acılarından kurtaracak olanın her şeye gücü yeten Tanrı olduğuna inanırdı. Rönesans dönemine ait melek heykelleri salonunda dans ederdi, ayrıca odasının duvarında da bir haç asılıydı. Yan odasındaysa, oğlu resim yapardı. Odası kitaplarla ve destelerce kâğıtla doluydu.

Emily'nin sanat okulundayken nefret ettiği kızları model olarak seçtiğini düşünüyordum. Bay Kent'in, kızların etrafında dört döndüğünü, kıvrımlarına bakarken utandığını, doğru açıyı bulana kadar yerlerini değiştirdiğini hayal dahi edemiyordum. Cilveli gülüşlerinin altında onunla alay ettiklerini hissediyordum.

Bir keresinde Kraliyet Akademisi'nin önünden geçmiştim, yıllar önceydi, babamla at arabamızın içinde gidiyorduk. Uzun adamlar yavaş hareketlerle kitapları taşıyorlar, bir yandan da konulup gülüyorlardı. Büyük ihtimalle, Bay Kent'e benzer yuvarlak suratlı bir adamla dalga geçiyorlardı.

Akademi'de geçirdiği üç yıl, Bay Kent'i değiştirmiş olmalıydı. Mavi ve sarılar içindeki bir erkekten, ülkesi için güzellikler yaratan bir adama dönüşmüştü. Yani cevap bu olmalıydı! Sanat, onu Princes Caddesi'nin kirliliğinden ve annesin-

den uzaklaştıran tek şeydi. Kalemi eline her aldığında, bir gün, Greet Queen Sokağı gibi bir yerede kendi sanat galerisini açmaya hayal ediyor olmalıydı. Hayatını sanata ilgi duyan insanlarala birlikte, havalı bir şekilde yaşamak istiyordu.

Lütfen yapma.

Tüm o zamanlar boyunca, benim bulunduğum yerde olduğumu, Karga Adam'ın da kendi odasında beklediğini hayal etmiştim. Düşünüyordu. Kendi zevkleri için topladığı elbise parçalarına dokunuyordu. Yırtık parçaları bir elinden diğerine alıyordu: Abigail'in mavi iş kıyafeti, Sara Shell'in şarap kırmızısı elbisesi, Jenny Amber'in yeşil elbisesi...

Oturup düşündüğü şey, bütün bir ülkenin kendisinden korktuğuydu. Kendisi oldukça sakinken, etrafındaki insanlar dehşet içerisindelerdi, korkuyorlardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
Grace II

DİĞER KIZIN YAPAMADIĞINI yapamayacağımı düşünmek beni gururlandırmadığından, Bayan Edward'ın bana ihtiyaç duymasını sağlamalıydım. Zaten ben bile bazen ellerimin hünerli olduğuna inanmıyordum. Başka bir şey düşünmeliydim. İlk önce etrafı toplamak aklıma geldi. Odası düzenli olsa bile kıyafet dolabı yazlık yakaların kışlık şallar ve eldivenlerle birbirine girdiği, çorapların ayakkabılara dolandığı bir şekilde bir kaseye doldurulmuş meyveli pasta malzemeleri gibi dağınık olurdu. Yemek yapmayı ve aşağıdaki görevlerimi bıraktım. Çünkü Wheeler adında bir kızı işe aldılar. Kız odasında üç gün geçirdi. Katlanacak ve mevsimlere, renklere, tarzlara, gündüz ve akşama göre ayıklanacak kıyafetleri çıkardım. Yaptığım işe hayran kalmıştı, bir kenara attığı gecelikleri hatırlamasını sağladığını söylemişti. Fakat aradan çok zaman geçmeden eski dağınıklığına dönmüştü. Bana ihtiyacı olmasını sağlayacak başka bir şey düşünmeliydim.

Evet, saç olabilirdi. Ama bunun yeterli olmadığını biliyordum. Kendisi hakkında konuşmaktan neden hoşlanmazdı?

Her şeyden önce kendi görüntüsü hakkında şikâyet ettiğini neredeyse hiç duymamıştım. O kadar kendini beğenirdi ki güzel olmayan bir yanı olmadığını düşünürdüm. Fakat güzel olsa bile –arada sırada mutfakta bu özelliğiyle dalga geçerdik– pörtlek gözleri, kocaman bir burnu ve saç stili uygun bir şekilde yapılmazsa yanlardan fırlayacak kulakları vardı. Yavaşça ve dikkatlice bunlardan ona bahsetmeye başladım. "Eğer saçınızı böyle yaparsak, yüzünüz daha açık ve yumuşak çıkacak. Ve gözleriniz çok ortaya çıkmayacak." Ya da göğsüne dokunup elbisesini beğendiğimi ve bu elbiseyle dikkati burnundan uzaklaştırdığını söylerdim. Bunları söylerken ona dokunacağını bile bile gülümserdim. "Bu kırmızı şal sizin cildinize çok uyuyor ve alnınızdaki solgun lekelerinizi kapatıyor." Her bir seferinde dönüp ağlamaya başlayacağını ya da belki de masaya yumruk atacağını düşünürdüm, ama hiçbirini yapmadı. Hep kafasını sallardı. "Sanırım haklısın."

Bu kusurlarının tedavi edilebileceğini önererek daha fazla ileri gitmeye başlamıştım. "Ah, hayır, bu elbise olamaz, hanımefendi, hayır. Süslemesinin bütün gözleri burnunuza çektiğini görmüyor musunuz?" Kafası karışmış görünürdü. "Evet, evet. Belinizi ince gösterecek tarzı biliyorum. Fakat yüzünüz mü şekliniz mi? Hangisinin daha önemli olduğuna vermelisiniz."

"Keşke ikisine de sahip olabilseydim!"

O an iç geçirirdim ve bu gibi ikilemler insanlık için en kötüsüymüş gibi gülümserdim.

Bir süre bekledikten sonra doğru zamanın geldiğine karar verdim. Kırmızı kartımı, valeyi ve uğurlu kartımı alıp (Babam her şeyini kaybedip bizi bırakana kadar bir kart oyuncusuydu) makyajı tamamladım.

Annem, kız kardeşlerim ve ben babam gittikten sonra birçok eve taşındık. En çok zaman geçirdiğimiz ev yağmur yağdığında kirli ve akıtma sorunu olan Covent Garden'daki Seven Dials'ın yakınındaydı. Evin her yanında fahişeler kalıyordu. Anneminkilerden güzel elbiseleri ve odamdan girip çıkar-

kenki kahkahaları beni heyecanlandırıyordu. (Sarhoşlardı, evet, fakat en azından annem gibi ağlayarak ya da bağırarak değil gülerek sarhoş oluyorlardı.) Yanımızdaki odadakiler – Millie ve Tessie– giyinirken odalarına girmeme izin vermeye başlamıştı. Bir köşede oturup giyinmelerini izlerdim. Saç ve makyaj dedikleri şeyi onlardan öğrendim. Yüzlerine beyazımsı bir sıvı yayarlardı ve üzerine de beyaz pudra sürerlerdi. Ruj sürerken genişçe gülümseyip dudak kenarlarında birikmesini önlerlerdi. Göz kapaklarına mavi ve yeşil renkte far sürüp karıştırırlardı ve sonrasında kirpiklerini siyah boya ile belirginleştirirlerdi. Kendilerini nasıl göz kamaştırıcı bir hâle dönüştürdüklerini izleyip her seferinde buna hayret ederdim ve eğer doğru yöne giderlerse ya da ışık onların lehine yansırsa, neredeyse güzel gözükürlerdi. "Daha az makyaj yapmalısınız," diye bir gün öneride bulundum. "Bu sayede insanlar sizin gerçekten güzel olduğunuzu görecekler." Kafalarını geriye atarken gülüp boş şişeler gibi kıkırdarlardı. "Hayır, tatlım, hayır! Erkekler bizi böyle görmek istiyor. Hoşlarına giden bu!"

Makyajın fahişeler için olduğunu biliyordum. Eğer biraz az koyarsam, daha ince bir tabaka beyaz boyayı yüzüme, mavi ya da yeşil yerine pembe ya da şeftali rengini gözüme sürseydim ve dudaklarımı soluk bıraksaydım doğal güzelmişim gibi gözükecektim ve bunu kimse bilmeyecekti.

Bu yüzden, boyun çizgiler ve tarzlar konusunda yeterince sinirlendikten sonra sonunda onunla konuşmaya karar verdim. "Bazı özel kremler biliyorum hanımefendi. Eğer bana biraz para ödünç verirseniz, sanırım sizin için bir şeyler ayarlayabilirim." Bana iki gümüş verdi ve Seven Dials yakınlarındaki tüylü eşarp, parmakları kesilmiş eldivenler ve göğüs bölümü kesilmiş elbiseler satan bir dükkâna girdim. Bütün parayı kaselerce krem ve kutularca pudra alarak harcadım.

Kötü bir başlangıç yapmıştık. Aşırı boyalı göründüğü ilk an onu görseydiniz bir balığa benzetirdiniz. Beyazlık yüzünde topaklanmıştı ve göz pudrası belli olmuyordu. Çok sinirlen

mişti. Fakat kollarım üzerine surat çizerek bile makyaj üzerinde çalışmaya başladım. Kısa bir süre içinde makyaj işinde hünerimi ispatlamıştım. Bir gün aynaya baktı, sonra arkasını döndü ve bana sarıldı. "Beni çok güzel yaptın!"

Birçok gece güzel haberlerini paylaşırdı."Beni gören herkes iltifat ediyor. En sonunda bana yakışanı bulduğumu söylüyorlar." Çok sevinçli ve heyecanlıydı. "Anneme gülsuyu olduğunu söyledim!"

Ve bu da aklına bir fikir getirmişti sanırım: benden kâr kazanmak.

Bir iki ay sonra fikrini söyledi. "Seni tanıdığım diğer kızlarla tanıştırmak istiyorum. Sanırım onlar üzerinde de harikalar yaratabilirsin."

Bir çarşamba akşamı, en zengin üç arkadaşını çaya davet edeceğini söyledi. Annesiyle aşağı katta konuşup yukarı kata da Bayan Edwarda'nın elbisesine bakmak için iniyorlardı. Ben de saçlarını ve makyajlarını yapıyordum. Hoşlarına giderse bana değil, ona para veriyorlardı.

O akşamüstü, onlara çay ikram ettim ve misafirleri üzerinde çalıştım. Yüzünde kuru bölgeler olan tatsız bir sarışın kız, soluk kahverengi saçlı ve sıradan gözlerinin altında morlukları olan bir kız ve bana Southwark'ta yaşarken iskelenin orada takıldığımız Malezyalı kızları hatırlatan bakırımsı kahve teni olan uzun, kalın ve siyah saçlı bir kız vardı. Üçüncü kızın yeşil elbisesi o kadar eski ve çirkindi ki onun zengin olduğuna zar zor inanmıştım. Ellerine bakıyordu, tırnaklarını yiyordu ve gözlerini görmeyeyim diye omzunu birden çekiyordu. Çay servis ederken seslendim. "Bayan!" Bütün sinirleri parlıyormuşçasına gergin bir suratla yukarıya doğru baktı. Omzuna dokunduğumda neredeyse bir kemiğin sıçrayacağını hissetmiştim.

Sonra, saçını yaparken Bayan Lucinda diğer iki kızla konuşuyordu. "Londra'nın neresinde doğdunuz bayan?" diye sordum. Omuzlarının gerildiğini hissettim. Aynadan yüzünün

paniklediğini görebiliyordum. Onu kurtarmak için konuşmaya devam ettim. "Ah, ben Thames yakınlarında doğdum. Annem doğduğum gün Thames'deki bütün gemi seslerini duyabildiğini söylerdi."

Omuzları yumuşayıp yüzü sakin görünene kadar saçmalamaya devam ettim. Tamamen sakinleştiğinde ise makyajını neredeyse bitirmiştim. Yüzüne biraz daha pudra sürdüm ve sonra omuzlarındaki pudra kalıntısını nazikçe omzunun üzerinden elimle süpürdüm. "Bak! Çok tatlı gözüküyorsun." Bana teşekkür etti ve sonra ayakta dururken bir anda garip bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Elini cebine doğru götürdü, bunu fark edince katamı salladım. "Ah, hayır, Bayan Edwarda'ya vermelisiniz. Bana değil." Fısıldayarak teşekkür etti ve odanın Bayan Edwarda'nın bulunduğu tarafa gitti. Yine de bana vermeye çalıştığı parayı görmüştüm: iki gümüş.

O akşamüstü, Bayan Edwarda dans eden bir çiçek gibiydi. Kendini yatağa attı ve şalını masanın üzerine fırlattı. "Zengin olmalıyız Grace. Sen ve ben." Sonra zıplayarak şarkı söylemeye devam etti. Masasına gitmeden önce beni öpmeyi de ihmal etmedi. "Sana bayıldılar! Ne kadar da zekiyiz!"

Öyleydik. Bu rutine iki ay devam ettik; makyaj yapma ve sonra parayı alma. Birazını bana verirdi, geri kalanıyla ise makyaj malzemesi alırdı. Düzinelerce kızın makyajını yapmıştım. Fakat genelde aynı tip kızlar geliyordu: küçük keskin gözlü kızıl saçlı kızlar, ilk gelen üç sarışın kız, çene kemiğinden oldukça emin kibirli kız. Bir keresinde siyah saçlı bir kıza makyajdan sonra kim olduğunu sordum. "Ah, o mu?" Bayan Edward'a ellerini sallıyordu. "O çok garip bir kızdır."

Artık benim için bittiğinden çok emindim. Bana dokunduğunda sıkılmış hissedersem önceden yaptığım gibi rol yapmaktansa bunu belli ediyordum: Beni memnun etme borcu olduğunu düşünüyordum. Eğer onu ve arkadaşlarını güzelleştirip, onu giydirip ve her şeyini düzenleyip aynı zamanda bütün görevlerimi yerine getiriyorsam o da benden onun için

saçımı arkadan toplamamı ve elbiselerimi düzenlememi beklememeliydi. Sanırım beni sevdiğini düşünmeye başlamıştım. Ve bu arada kızlar daha az sıklıkta uğramaya başlamıştı.

Ocak ayında bir akşam, her zamanki gibi yukarıya çıktım. "Ah, merak etme." Ben kapıda dururken gülümsedi. "Sanırım artık yoruldun. Neden aşağıya inip dinlenmiyorsun?" Kafamı salladım. Dinlenmek? Eğer bana ihtiyacı yoksa, mutfağa gidip kalan işimi bitirmeliydim. Yatağa doğru ilerledim. "Ah!" Yanında olmama rağmen bana dokunmadan mırıldanıyordu. "Yorgun olduğunu görebiliyorum. Biraz uzandıktan sonra, makyajımı yapmak için yanıma uğrayabilirsin."

"Fakat efendim siz kendiniz giyinemezsiniz."

"Pekâlâ, Wheeler'a yukarı gelmesini söyle öyleyse." Odadan ayrılırken arkasını dönmemişti bile. Aşağıya indim ve Wheeler'a yukarı gitmesi gerektiğini söyledim. Küçük kahverengi yüzü bir çocuk gibi şaşkınlıktan neşelenmişti. Wheeler'ın akşam yapması gereken eşyaları gidip getirme, taşıma ve kaldırma görevini devraldım. Yukarıda konuşmalarını ve ayak seslerini duymak beni geriyordu. Bayan Edwarda'nın makyajını yapmak için yukarıya çıktığımda, yüzünün rahat olduğunu gördüğümde saf göründüğünü düşündüm. Belki de gerçekten dinlenmemi istiyordu.

Bir sonraki iki gece de aynıydı. Üçüncü gece aşağı kattaki mutfağa gittiğimde Wheeler'ın zaten orada olduğunu gördüm. Bana baktı, gülümsedi ve parmağını başının üzerine kaldırıp beline kadar inen bir kalp çizdi.

O an anlamıştım. Çayı doldurup Jones ile konuşurken, aklım yüksek bir ısı ve sinirle alabora olmuştu. Ben Hall gibi olamazdım! Herkese bana ne yaptığını söyleyebilirdim. Bunu da anne ve babasına ifşa edebilirdim. Wheeler'ı bir hırsızmış gibi gösterip ağlayarak işten ayrılmasını sağlayabilir ve Bayan Edwarda'yı tekrar kazanabilirdim. Fakat bunların işe yaramayacağını biliyordum, kimse beni dinlemezdi. Annesi Wheeler'ı kovsa da, ev sahibem istekli başka bir hizmetçi bulabilirdi. Çay

poşetlerini hışırdatarak yerleştirdim, herkesten nefret ediyordum.

Jones şarkı söylüyordu. "Birileri bugün üzgün gibi. Neden acaba? Belki de o daha az seviliyor."

Mutfaktaki eski kuzunun kokusu ile ellerim kirli sudayken aklımda bir fikir belirmişti. Hepsine gösterecektim.

Başka birini bulacaktım. Benim bir hanımefendi hizmetçisi ve fazlasına dönüşmemi sağlayacak ona benzeyen başka birini bulacaktım. Ondan her şeyi elde ettikten sonra, onun arkadaşlarından devam edecektim.

En güzel mi yoksa en enerji dolu mu olacağına karar verememiştim. Gözünden söz tutan biri olduğu anlaşılan utangaç ve sessiz bir kız seçecektim. Bayan Edwarda neden okulu bıraktığını sormayacaktı ve ben de üzerine düşmeyecektim. Evin sahibi beyefendi gittiğinde gelen Bayan Belle-Smyth'in özel doktoru gibi ev içinde şüphe duyduğum hiçbir şey hakkında soru sormazdım. Kendi kendime aynı hatayı bir daha yapmayacağımı söylüyordum. Bu sefer, sırlarını öğrenip hem onu bana muhtaç etmek hem de para kazanmak için kullanacaktım.

Sarı saç örgülü kıkırdayıp duran, ben çalışırken yüksek sesle bir şeyler okuyan ve kabarık saçlı kız –Bayan Grey ve geveze Macdonald kız kardeşler dışında tanıştığım kızları aklımda tutmaya çalışıyordum. Sonra aklıma garip, zengin, koyu tenli ve herkesten korkan bir kız geldi.

Tabii ya! Yanaklarına pudra sürdüğümü, siyah saçlarını şekillendirdiğimi ve ona, "Bana kendinizden bahseder misiniz?" dediğimi hayal edebiliyordum. Onu daha iyi tanıdıkça ona dokunabileceğimi biliyordum.

Nerede yaşıyorsa oraya gidebilir ve onu bensiz yaşayamayacak duruma getirebilirdim. İşler kötü gittiğinde de bana hayal edemeyeceği kadar para verebilirdi. Elbiseler, kutular dolusu kitap, müzik, pastaneden pastalar, hizmetçilerine bir şeyler gidip getirmeleri için fazladan bahşiş verme olmayacaktı.

Hayalimde, onun koyu saçına dokunuyor olurdum. "İşte o sensin. Bütün sırlarını öğrenmeliyim. Bunun için bana para vermelisin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
Zincirler

AKLIM BENİMLE OYUN oynuyordu. Bunun korku olduğunu düşünüyordum. Ailemin tüm fertleri, hepsi ölmüştü, düşünceleri ise aklımda dolaşıyordu. Geçmişimi bölüm bölüm hatırlayabiliyordum. O an aklıma, deniz kıyısında bir yere gittiğimiz tatilimiz gelmişti.

Sanırım yedi yaşındaydım. Annem, babam, Louis ve ben bir at arabasıyla Ramsgate'e doğru gidiyorduk. Geceyi geçireceğimiz yer, prensesin annesi ile yaşadığı yere oldukça yakındı. Her gün plaja gidiyorduk. Annem baş ağrıları için yanına su alıyor, biz ise bakıcımız Sophy ile kumdan kale yapıyorduk. Konakladığımız yerdeki banyo küvetleri, evimizdekine nazaran oldukça küçüktü ve sabahları ayakkabılarımı giymeden önce rüzgâr yünden içlerinin kumla dolu olduğunu görürdüm. Tatilimizin son akşamı, babam, Louis ve benim geç yatmamıza izin verdi ve akşam yemeğimizi deniz kenarındaki otellerden birinde ailecek yemiştik. Yediğim ana yemeği hatırlayamıyordum fakat otelin beyaz renkli girişini ve siyahlar içerisindeki adamların askerler kadar dikkatli oldukları hiç aklımdan çık-

mıyordu. Otel içindeki yürüyüşümüzle ilgili de birkaç şey hatırlıyordum: Yürüyüşümüz sırasında hava tamamen kararmamıştı. Louis ve ben el ele tutuşmuş, önden yürüyorduk. Annemler ise arkamızdan geliyordu. Arkamı dönüp baktığımda, annemin yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve kafasını babamın omzuna koyduğunu görmüştüm. Gülümsüyordu. Hâlimizden oldukça memnunduk, hep birlikteydik.

O tatilden sonraki anılarımı ise hayal meyal hatırlıyordum; doğum günleri, diğer tatiller, iki kez ev değiştirme, sınıf arkadaşlarım ve Louis ile birlikte onun okuluna yakın bir pastanede yediğimiz pastalar... Aklımda tüm bu anılara ait fotoğraflar vardı ama oldukları yerde duruyorlardı, hareket etmiyorlardı. Ancak, bazen değişiyorlardı, bu yüzden onların yalnızca kafamdan uydurduğum anılar olup olmadıklarını bir türlü anlayamıyordum.

İyi bir çocukluk geçirdiğime yönelik pembe ve beyaz düşlü anılarım olmalı, diye düşünüyordum. Ama aklım karanlık bir oda ve kardeşimin göz yaşlarıyla yıkanmış gibiydi.

Bayan Kent'in duvarından gürültülü bir ses geldi. Uyandım, hiç ses yoktu. Çan, saatin çeyrek geçtiğini söylüyordu. Ayağa kalktım, tekrar uyumak istemiyordum. Rüyamda, masanın üzerinde bırakmış olduğum defterimi görmüştüm. Her bir kelime onun adından oluşturulmuş gibiydi: Jane Oak.

Şalımı aldım ve koridora doğru yürüdüm. Merdiven korkuluğundan tutundum. Dayım evde değildi, bundan emindim. Merdiven basamaklarının üzerindeki tozlar aynen duruyordu. Yalnızdım ve dayım, dışarıdaki bütün tehlikelere rağmen bütün gece eve gelmemişti.

Hızlıca elbisemi giyindim. Emily beni çağırdığında hazır olmuş olacaktım. Aceleyle salona indim ve masama oturdum. Günü, her zamanki aktivitelerimle devam ettirirsem, belki de dayım geri dönerdi.

Fakat beynim zonkluyordu, başımı ellerimin arasına aldım.

Sonra kapının çalındığını duydum. Emily olmalıydı. Defterimi masanın arkasına koydum ve koridora çıktım, kafamı taşıyamıyordum.

"Kim o?" dedim. Cevap gelmedi. Kapının üzerindeki küçük delikten baktım ama kimse yoktu.

Salona geri döndüm. Masaya baktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Defterim masanın üzerindeydi, yazmayı bıraktığım sayfa açıktı. Üzeren daha önce görmediğim bir menşe ile boydan boya yazı yazılmıştı.

Hizmetçin hakkında yaz.

Grace.

Y'nin kuyruğu o kadar uzundu ki, H'nin altına kadar uzanıyordu. Ona dikkatlice baktım. Böyle bir yazıyı kim yazmış olabilirdi? Kim kalemini alıp, benim evimde defterime yazı yazıp bir de Y'nin kuyruğunu bu kadar uzatmış olabilirdi?

Ön kapının çarptığını duydum. Hemen pencereye koştum, ama kimseyi göremedim. Sokaktaki adamlar her zamanki gibi çalışıyorlardı. Odada etrafıma şöyle bir baktım ve etraftaki eşyaları tek tek kontrol ettim: maskeler, üzerinde yazı yazdığım masa. Değişen bir şey yoktu. Yalnızca birisi içeri girmiş, eline kalemi almış ve ellerini defterimin üzerinde gezdirmişti. Bunu yapan bir erkek olmalıydı. Defterimle işi bittikten sonra odadan çıkmış, kapının koluna dokunmuş, gülümsemişti. Merdivene doğru ilerledim, sonra da mutfağa gittim. Tencereler temizlenmiş ve düzgünce yerleştirilmişlerdi, bıçaklar yerlerindeydi.

Bir keresinde, Grace, durduk yere paltosunu ve botlarını giymiş, kapıyı açmış ve karanlığa doğru aceleyle yürümüştü.

Hizmetçin hakkında yaz.

Aklımda yeni fotoğraflar belirmeye başlamıştı. Onun hakkında yazmamı istiyorlardı çünkü o ölmüştü.

Eve döndüğün kir ve çamur içerisindeydi –o an ise yalnızca bir ölüydü. Lütfen, dayı, ağlamak istiyordum. Lütfen geri dön.

Duvar sallanıyordu, masa da öyle. Dengemi sağlamak için

duvara tutundum –o da duvara tutunmuştu. Tabaklar yere düşmeye ve çiçekler de çinilerin içlerinden çıkmaya başlamışlardı, sanki köklerini duvarda salmak istiyor gibilerdi.

"Kes şunu!" diye bağırdım ve dışarıya çıkabilmek için kapıyı tuttum. Güzel saçları alnına dökülür, elbisesindeki kırışıklar dik durmaya çalışarak kapatırdı. Ağzına açarak gülmeye çekinirdi çünkü siyahlaşmaya başlayan dişlerinden ve çürüklerinden çok utanırdı. Beynim yanıyordu.

Tezgâhın üzerindeki şekerliğe dokundum. Belki de yanılıyordum, yalnızca kendimi korkutuyordum. Ama hayır, haklıydım; bir yerlerde ölü bir şekilde uzanıyordu.

Çok yalnızsın, dedi şekerlik. Kimsen yok.

Birileri seni izliyor, dedi raf.

Sırtımı duvara yasladım. *Hizmetçin hakkında yaz.* Grace, çamurlu bir zeminin üzerinde, saçları kir içinde yatarken, Karga Adam yanında oldukça neşeli olmalıydı. Korkmalıyım.

Şekerlik, masa ve sandalyeler üzerime üzerime geliyorlardı. Sesleriyle beni boğuyor ve bana gülüyorlardı. Belki de sıradaki sensindir. Grace soğuk ellerini saçlarımdan çekmişti ve ışığıyla odayı aydınlatıyordu. Starling'i aklından çıkar. Dayım gülümsüyordu. Aklımı bir anlığına kaybettim sandım.

Bir zamanlar, Grace saçlarımla oynar, yanağıma dokunurdu. Ama o ince bedeni, insanlar ona dik dik bakarken yalnızca uzanıyordu. Göğsü parçalanmış, vücudu yakılmıştı, herkesin görmesi için. Karga Adam, onun kalbini sökmüştü.

Ağlayamıyordum. Bacağım seğiriyordu.

Ve sonra, bir gürültü duydum, beni serbest bırakan bir gürültü. Merdivene doğru koştum, heyecanım tüm vücudumu kaplamıştı. "Dayı!" Ağlamaya başladım, koridorda ona baka kaldım. "O, Grace." Bana baktı, yüzü kanla kaplıydı. Yüzü, sanki bir duvardan yüz üstü düşmüş gibi kıpkırmızıydı, elleriyle yüzünü kapatıyordu. "Sana ne oldu?"

Elini hareket ettirdi ve bir gözünü kanlar yüzünden açamadığını fark ettim. Yanağında tırnak izine benzeyen yaralar vardı.

"Dayı. Salona gel." Kolundan tutup yürümesine yardım etmeye çalıştım.

"Grace'in ölmüş olabileceğini düşünüyorum," dedim ve kolunu yüzüne doladım. Cesur olmalısın, dedim kendime. Başka bir insanın kanını neredeyse ilk defa görüyordum –onları sadece rüyalarımda görürdüm. Cesaret.

"Dayı, oturmalısın. Bunu sana kim yaptı?"

Yumruğunu gözüne götürdü. "Hiç kimse."

"Birkaç hırsız mı saldırdı yoksa?"

Yüzünü duvara döndü ve kafasını ellerinin arasına aldı. İnlemeye başladı.

"Ben ne yaptım?"

Kafamı sırtına dayadım. "Kusturucu bir ilaç alırsan kendini daha iyi hissedebilirsin. Dolapta bir altınkökü olacaktı."

Ellerini kanlı yüzünden çekti. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülmesini engelleyememiştim. Güçlü durmaya çalışıyordum. "Yüzünü yıkadığımızda hiçbir şeyin kalmayacak." Kelimelerin ağzımdan çıktığını duydum, sakin kalmak için çok çaba harcıyordum.

Yere baktı. "Bana saldırmaya başladı."

"Kim?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Gözlerine baktım, kan çanağına dönmüşlerdi. "Bunu temizleyemem," dedi

"Burada bekle, bir tas getireyim."

"Hayır!" Sesi o kadar yüksekti ki zıplamıştım. "Catherine. Anlamıyorsun. Senin yaşındayken, utancımı birkaç kadın kaldırarak ya da kendimi alkole vererek unutabileceğimi düşünürdüm. Ama bu tip eylemler insanı asla rahatlatmaz. Sadece daha çok utanç getirir!" Elimi çok sıkı tutuyordu ve konuşurken neredeyse bağırıyor gibiydi. "Sonra ise, o utanç hayatının bir köşesinde durmaktan sıkılır ve her yere dağılır. Ne zaman düşünmeye kalksan, yüzünün kızarmasından başka bir sonuç elde edemezsin. Ve tüm düşüncelerini utanç kaplayınca da, dönüşmüş olduğun kişilikten nefret edersin." Son kelimelerini

elime doğru haykırmıştı ve dolayısıyla üzerindeki kanlar elime de bulaşmıştı. Sonra sesi biraz yumuşadı. "Bunun iyi olduğunu düşünüyor musun, tatlım, dürüstçe cevap ver. Merkezde olan kötülük olduğunda, olayın tamamında iyilik ara- yabilir miyiz? Hayır."

"Dayı, aklın oldukça karışmış." Evde birisi vardı, diye bağırmak istedim. Grace öldü!

"Güçleri varken hiç can yakmayanlar," diye başlayan soneyi hatırlıyor musun, tatlım?"

"Hayır."

"Ottan daha kötü kokar çürüyen bir zambak? Sen çocukken bu şiiri seni gezdirirken okurduk."

"Evde birisi vardı," dedim hızlıca.

Birden bakışları değişti. "Tabii ki hatırlamıyorsun. Benim hatam, Catherine. Bir an kendimi kaybettim. Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim. Şimdi, izin verirsen çalışmam gerekiyor. Yaralarımın çok da önemli olduklarını düşünmüyorum, zamanla geçeceklerdir." Elini yüzüne koydu. "Yalnızca birazcık zamana ihtiyacım var. Yarın daha iyi olurum, biliyorsun önemli bir ziyaretimiz var."

"Ziyaretimiz mi?"

"Jenniserlara, çay içmeye gideceğiz ya."

"Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bunu sana açıkça söylemiştim, tatlım. Dün söyledim ya."

"Hayır, söylemedin."

Arkasını döndü. "Sessizce odana gidersen, gerçekten büyük incelik etmiş olursun, tatlım, tabii bir de geçmeme izin verirsen."

"Sanırım, Grace öldü," dedim arkasından. Arkasından koşup, ona korktuğumu söylemek istiyordum ama geri dönmeyeceğini de biliyordum.

Odam çok sıcaktı. Kapıya yaslanmıştım ve aklım kırmızı bir sisle kaplıydı. Oyuncak bebeklere ve kitaplara baktım, ha-

reket etmemelerini diliyordum. Hep benim olarak kal. Ama hareket ettiler. Yatak sallanmaya başladı ve yerde kocaman bir çatlak belirdi. Gittikçe genişliyor ve her yerinden pembe çiçekler fışkırıyordu. Kes şunu. Kendime yatağın üzerine attım ve kafamı yastığa gömdüm. Grace. O an Jane'in gelmesini çok istedim. Bana yardımcı olabilirdi.

Ayak sesleri duydum. Dayım odamın önünden geçti ve koridor boyunca yürüdü. Merdiveni yavaşça indi. Öylece duruyor ve onu dinliyordum. Mutfağa sakın girme! Ağlamak istedim. Masalar dağınık, tabaklar kırıktı, her şey ölüyordu. Güçleri varken hiç can yakmayanlar.

Zihnim duracak gibi değildi. Kontrolü tamamen ele geçirmişti. Düşüncelerim kendilerini yakıyorlardı, beni serbest bırakmayacaklardı.

Ölü Kızlar

Merhaba, ölü kızlar. Benden saklanabileceğinizi düşünüyordunuz, değil mi? Sarı saçlı, kızıl saçlı, siyah, altın sarısı... Hepiniz aynısınız, yalnızca size bakanları önemsiyorsunuz, nereye baktığınızı değil. Oxford Sokağı ve St. James arasında aylak aylak dolaşıp duruyorsunuz. Erkeklerin sizi şehrin tüm kötülüklerden koruyabileceğine, zenginlikle birlikte pencerelerin yağlanmış gibi parlayacaklarına, acınası hayatlarınızın ipeksi ve çikolataya batırmış meyve tadında olacağına inanıyorsunuz –bunlara nasıl inanabiliyorsunuz ki?

Kendinize yalan söylüyorsunuz. Ne özgürsünüz ne mutlusunuz, seçme hakkınız bile yok, çünkü siz buraya aitsiniz, siz daha doğdunuz da ölmüşsünüz. Dünyaya verebileceğiniz hiçbir şeyiniz yok, sadece aptal aptal sırıtır, saç kurdelelerinizi düşünür ve erkeklerin yanından geçerken eteklerinizi yukarı doğru sıyırıp onları tahrik edersiniz. Sonra ise, sanki masummuşsunuz gibi oturur ağlarsınız.

Hepinizi kastediyorum. Bu şehir kibirlerinizin bir aynası.

Sizi görüyorum. Sizi bekliyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM
Meat Sokağı

KARGA ADAM, YAŞADIĞI yere doğru yürüyordu, bir yandan da insanları izliyordu. Ağırlık taşıyan erkekleri, sırtlarında çamaşırlarını götüren kadınları, odun satan çocukları görüyor ve onlara acıyordu. Ona göre diğer insanların hayatları çok basitti, kendisininki ise kusursuzdu. Hayatın kaynağına dokunuyor ve onu çekip alıyordu. Son öldürdüğü kızın nefesini hâlâ ellerinde hissediyordu.

O akşam, kendi kendine, "Bugün bir sonraki hedefimi seçmeliyim," demişti. Bu görev onu oldukça heyecanlandırıyordu. Kurban bulma sorumluluğu onun için ciddi bir meseleydi.

Bir sonraki gün sokaklara inmiş ve sonraki kurbanını aramaya koyulmuştu. Çok acele etmesine gerek yoktu, şehirde sayısız kadın dolaşıyordu. Hepsini izlemeli, en uygun olanı bulmalıydı. Öğlene doğru, Oxford Sokağı'nın köşesine geçip izlemeye başladı. Kadınlar yanından geçip gidiyordu. Duvara yaslanmış olmasına rağmen, kadınlar oldukça yakınından geçiyorlardı ve buna dayanmak onun için çok zordu. Kokuları burun deliklerini dolduruyor, etekleri dizlerine değiyordu.

Geçip gitmelerine izin ver. Ne kadar da fazlalar.

Önünde cereyan eden aceleye bakamıyordu. Elinde bir tepsi pastayla yürüyen bir kadının yanından geçti ve yolun karşısına yürüdü. Beklediği kadar sakin değildi. Bir dükkânın önünde oldukça uzun bir kuyruk vardı. Ucuz bir yemek dükkânı ya da bir pastacı olduğunu düşündü. Biraz daha yakınlaştı. Kuyruk tamamen kadınlardan oluşuyordu. Bazıları pastalarını almışlardı, bazıları ise hâlâ bekliyor, birbirleriyle konuşuyorlardı. Dışarı çıkar çıkmaz, satın aldıkları pasta dilimini yiyorlardı. Kadınları izlerken, yanından geçen üç erkeğin neredeyse farkına bile varmamıştı.

Çok fazla kadın vardı. Konuşuyor, gülüyor, elbiseleriyle oynuyorlardı. Gözüne, sarı saçlı, kısa, kahverengi elbiseli bir tanesini kestirdi. Bir hizmetçi olduğunu tahmin ediyordu. Sarı saçlı kızın kendine has bir tarzı yoktu. Bir elinde yamuk bir şekilde katlanmış bir gazete duruyordu, diğer ise oldukça kirli görünüyordu. Aldığı pastayı kirli eliyle ağzına attı. Yanına biraz daha yaklaştığında, ısırdığı pastayı hiç çiğnemeden yuttuğunu fark etti. Tadını nasıl anladığını düşündü. Kadın resmen pislik yiyordu. Kafasını kaldırdığında ise asıl kirli olanın pasta satıcısı olduğunu gördü. Tezgâhın arkasından kirli elleri ve simsiyah tırnakları görünüyordu. Ellerine eldiven takmıyordu ve pastaları kirli elleriyle veriyordu.

Sarı saçlı kızı, pastasını bitirene kadar izledi. Kirli elleriyle cebinden bozuk parasını çıkardı ve tezgâha bıraktı. Kıza doğru üç adım daha yaklaştı. Artık oldukça yakındı, her şeyi görebiliyordu. Kadın oldukça sadeydi, ince uzun saçları vardı. Adama doğru döndüğünde gözleri sadece ona kilitlenmişti. O artık bir ölüydü.

Adam ise oldukça heyecanlanmıştı. Bir kez daha katil olacaktı. Sonra birden önüne başka bir kız geçti.

"İyi akşamlar, bayım." Nazikçe eğildi, bir cevap bekliyordu. "Beni hatırlamadınız mı?"

Kafasını salladı.

"Ben Grace, bayım. Daha önceden, ben hizmetçiyken, bir ya da iki kez tanışmıştık."

Olan olmuştu. Kadına bakakalmıştı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sadece dolaşıyorum, bayım. Uzun süredir işsizim."

Beynine oksijen gitmiyordu. "Benimle yürümek ister misiniz?" Kadının elindeki pastaya baktı. Hızlı bir hareketle pastayı yakaladı ve parmaklarının arasında hissetti. Baltayı elinde tutarken, kurbanlarının attığı çığlık kulağına çınlamıştı. Elindeki pastayı yere attı ve ona bakıp gülümsedi. Birisinin o pastayı görünce yere eğilip onu yalayacağını düşündü.

"O pastayı alabilmek için para biriktirmiştim," dedi kadın.

"Kilona dikkat etmelisin. Hem ben sana daha iyi bir yiyecek alabilirim. Gel hadi." Sonra kadının koluna girdi kadının kaslarının oldukça sert olduğunu görünce sinirlerini bozmuş ve içinde gülmek gelmişti. Kadın ise adamın gücünden bihaberdi. Ona uzun bir süre işkence edebilirdi. Eğer hayatta kalacak kadar şanslı olursa da buna şükrederdi.

Kadına iyice yaklaştığında ne yapmak istediğini anlamıştı. O kadın, o şirin kadın, diğerlerinden farklıydı. Onu yaşadığı yere götürecek ve onunla biraz eğlenecekti. İlk önce ona sorular soracaktı ve kadın korkmaya başlayınca da bıçağını çıkarıp ona saplayacaktı. Fakat, diğerlerinin aksine, onu hızlı bir şekilde öldürmeyecekti. Hayır. Her gün ondan küçük bir parça daha alacaktı. Ve en sonunda, kadın yalvarmaya ve ağlamaya başladığında, bıçağıyla boğazını kesecekti. Sonra da, öldürdüğü en çok hangi parçasına dokunurken zevk alacağına bakacaktı.

Grace'le ilk tanışmamız Belle-Smytlerin evinde gerçekleşmişti. Bayan Edwarda saçlarımıza güzelce şekil verebilecek bir hizmetçisi olduğunu söylemişti. Orada başka kızlar da vardı; Bayan Benn ve hayatımda bir daha hiçbir zaman karşılaşmayacağım Bayan Frost da oradaydı. Bayan Edwarda'nın oda-

sındaki koltuğa oturmuştum ve Grace'in geldiğini görmüştüm. Diğerlerinin saçlarını yaparken onu izlemiştim. Sıra bana geldiğinde ellerini omzuma koyup benimle konuşmuştu. Dokunuşlarıyla oldukça yumuşamıştım, dediklerini zar zor anlayabiliyordum. Grace saçlarımla oynamaya başlayınca Bayan Edwarda gülümsemişti. Daha sonrasında Grace, elleriyle yüzüme dokunmuştu, parmaklarında krem vardı. Harika hissetmiştim.

"Bunu nasıl yaptın?"diye sordum.

Grace ise yalnızca gülümsedi.

"Oldukça başarılı bir kız, değil mi?" dedi Bayan Edwarda. "Elleriyle mucizeler yaratıyor."

Cüzdanımdaki paranın çoğunu onlara verdim.

O eve bir sonraki gidişimde, onu orada görememiştim. Bayan Edwarda'ya sorduğumda, başka işlerinin olduğunu öğrendim. Bir gün salona girip, onu dayımın yanında gördüğüm güne kadar hep onu düşünüyordum.

Sabahlarımızı birlikte geçiyor, günlerimizi birlikte bitiriyorduk.

"Gel," dedi bana. "Sana ne yaptıklarını anlat. Tüm detaylarıyla." Ve anlattım. Yanaklarımı okşadı, sonra da elini biraz daha aşağıya indirdi. Yüzüne baktığımda, adeta binlerce parçaya ayrılmış olduğunu gördüm.

Sonra ise ölmüştü. Saçları çamura batmış, sırt üstü bir şekilde yatıyordu. Kargalar üzerinde uçuyor, keskin ayaklarıyla göğsüne konuyorlardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
Spelman Sokağı

Birisi ön kapıya kırmak istercesine vuruyordu. Hemen yataktan kalktım, ellerimle saçlarımı düzelttim, merdivenden indim ve kapı deliğinden baktım. Siyah kıyafetli uzunca bir adam vardı. Gözümü çekip tekrar baktığımda, adamın Constantine Janisser olduğunu anladım. Ona beklemesini söyledim ve kapıyı kilitlemek için kullandığımız zincirleri açmaya başladım.

"Bayan Sorgeuil." Elini araya koydu ve kapıyı ittirdi. Birbirimize çok yakın durmuştuk, neredeyse göğüslerimiz birbirine değecekti. Nefesindeki ağır metal kokusunu ve bir içkiden kaynaklandığını tahmin ettiğim şeker kokusunu hissedebiliyordum. Oldukça dağınık bir hâldeydim. Saçlarım arapsaçına dönmüştü ve o hâlimden çok utanmıştım. Her an dayım ortaya çıkabilir ve Constantine Janisser onun yüzündeki yaraları ve kurumuş kan lekelerini görebilirdi, bizi azılı katiller sanabilirdi.

"Buraya gelmek zorundaydım," dedi, ondan biraz uzaklaşmıştım. Vücudundan ateş çıkıyormuş gibi hissediyordum, rüzgârdan sallanan uzun bir ağaç gibi görünüyordu. "Kor-

kunç bir şey oldu."

"Hizmetçim, Grace, öldü." Gerçek, güvenli olan dünyadan bir haberci gibiydi. O yanımdayken tabaklar kırılmıyordu.

Ellerimi tuttu, ama ben ellerimi çektim. "Özür dilerim. Ama kendinizi çok yalnızlaştırıyorsunuz. Bazı şeyleri bilmeniz gerekiyor." Göz bebekleri bana yaklaşıyorlardı, siyah ve genişlerdi.

"İçeri buyurmaz mıydınız, Bay Janniser? Dayım içeride işleriyle meşgul."

Kafasını salladı. "Onu evden çıkarken gördüm. Sizinle yalnız konuşmak istedim."

Uzaktan evimizi izlediğini anlamıştım.

"Gitmenizi istemek zorundayım."

Kolumu tuttu. "Fazla vaktimiz yok! Beni dinlemek zorundasınız. Oldukça kötü şeyler oldu."

"Bay Janisser, lütfen gider misiniz! Gitmezseniz oldukça gürültülü bir şekilde ağlarım ve önce dayım sonra komşumuz Bay Kent ağlama sesimi duyarlar. Salona giderim ve siz evi terk edene kadar da bağırmaya devam ederim."

"Ama ben sizin arkadaşınızım. Size sadece tek bir şey söylemek istiyorum. Bayan Grey–"

"Size yalvarıyorum, bayım, eğer arkadaşsak, bir an önce burayı terk etmelisiniz."

"Kızların kaçırıldıkları yerlere baktım. Fark ettiniz mi? Sanki, tüm bu noktaları birleştirince ortaya bir şekil çıkıyor. Hoxton, Swan Sokağı, liman. Bir şeyin şekli olmalılar.

"İnanın o kadar yüksek bir sesle bağırırım ki, sizi tutuklamaya gelirler." *Dayı neredesin?* Tehditlerimi pek de umursuyor gibi değildi, aklını kaybetmiş olmalıydı.

Beni kendine doğru çekti. Kollarındaydım ve birbirimize yine çok yakındık. "Güvende değilsiniz, Bayan Sorgeiul. Kimse değil. Size bunu söylemek için geldim." Beni serbest bıraktı ve tekrar duvara yaslandım. "İnsanlara güvenmek için çok da aceleci davranmamalısınız." Arkasını döndü ve kapıyı açtı.

"Fakat yalnız kalma konusunda oldukça başarılısınız. Dediğim gibi, buraya bir arkadaşınız olarak geldim." Kapıdan çıkıp gitti. Yalnız kalmıştım. Bir hayalet gibiydim, etrafım boşluklarla sarılmıştı.

Zincirleri tekrar bağladım. Swan Sokağı'nda Abigail, kilisenin yanında Bayan Shell, limanda Jenny Amber ve sıradaki de Grace olmalıydı.

Dayımın paltosu ve baston kapının arkasında asılı duruyordu.

Yavaşça aşağı kata doğru yürüdüm, sesleri dinledim. "Dayı. Orada mısın?" Mutfak bıraktığım gibiydi, soğuk yüzeyi temizdi, ne çiçek vardı ne de parçalanmış bir masa. Kapıyı kapattım. Aşağıdan gelen bir ses duyduğuma emindim. Eğer aşağı katta olduğunu duyduysam, nereye kaybolmuş olabilirdi ki?

Etrafıma bakındım. Kilitli kapı. Arkasında hiçbir şey olmadığını söylemişti. Kapıyı doğru yürüdüm ve elimle kapıya vurdum. Sonra beni duyabilecek başka kimse olmadığı için, kapıyı birkaç kez sertçe çaldım, ellerim acımıştı. Hâlâ hiçbir ses yoktu. Mutfağa koşup raftan büyük bir tava aldım ve kapıya vurmaya başladım. Aklımdan düşünceler akıp gidiyordu: Dayım hasta olmalıydı, belki de ölmek üzereydi, kanlar içinde yatıyor da olabilirdi. Yukarı çıkıp, dayımın kapının arkasına koyduğu büyük demir çubuğu aldım. Onu sürükleyerek aşağı indirdim ve kilitli kapıya vurmaya başladım. Kapının kilidi hafifçe oynamıştı, tekrar vurdum ve kilit kırıldı, içerisi zifiri karanlıktı.

"Dayı?" Hiçbir şey göremiyordum. "Orada mısın?" Demir çubuğu tekrar elime aldım, elbisemi düzelttim ve derin bir nefes aldım. Odanın içine doğru ilerledim. Hiçbir şey göremiyordum, hiç ışık yoktu.

"Dayı?" Yürürken ellerimle önümde bir şey var mı diye yokluyordum, şifoniyer gibi bir şeyin üzerine çıkıp baktım, yine de bir şey görünmüyordu. Biraz daha yürüdükten sonra

kadifemsi bir şeyler hissettim ve etrafın karanlık olmasının sebebinin önümde duran perdeler olduğunu anladım. Perdeleri tuttum ve kenara attım.

Ilık bir karanlığın içinde duruyordum. Havaya lavanta kokusu ve yanmış metal kokusu karışmıştı. Yavaşça nefes alıyordum ve bir adım daha attım. Göz bebeklerimin büyüdüğünü hissediyordum. Odanın ortasında fokurdayan cam bir şişe duruyordu, içinden de mavi bir duman tütüyordu ve altında yanan ateş etrafa toz gibi bir ışık veriyordu. Bir rüyada olduğumu düşündüm. Bu şişe dayıma ait olmalıydı –ama neden orada duruyordu? Ben üst katta otururken altımda bu şişe mi fokurduyordu? Duvarlar inceydi ve üzerlerinde raflar vardı. Bazılarına kitaplar konmuştu, geri kalan çoğu raf nesnelerle doldurulmuşlardı –hayvanlara ait kafatasları ve kemikler, mumlar, tüm renklerde ve boyutlarda şişeler, bölük pörçük mozaik camlar, metal çanaklar ve çay tabakları, yırtılmış kâğıtlar. Her yerde kurutulmuş çiçekler vardı, raflarda papatyalar ve altın tabak çiçekleri duruyordu, duvarlarda güller vardı. Hiç şüphesiz, dayım buraya Bay Trelawny ile geliyordu, parmaklarını kafataslarında dolaştırıyorlardı.

Şişenin altındaki ateşten alevler saçılıyordu. Ona doğru baktım ve odayı acı bir kokunun kapladığını hissettim. Tüm bu eşyalar neyin nesiydi –ve dayım neredeydi? Beni o odada görseydi eminim ki çok fazla sinirlenirdi. Yumruk yaptığım elimi açıp ileri doğru yürüdüm ve durdum. Uzaktaki duvar boydan bota garip çalılarla doluydu. En önde uzun bir ağaç gövdesi duruyordu, sarı yapraklar da vardı. Küçük kırmızı meyveli küçük bir ağaç da vardı ve eğrelti otunu andıran, portakal yapraklı bir ağaç daha. Ve sonra onu gördüm.

Uzak köşede, büyük yeşil gövdeli bir ağaç duruyordu. Siyah duvara değen mor çiçekleri vardı. Tıpkı sokağımızın sonuna çizilmiş olan ağaç gibi sert, parlak sarı yaprakları vardı. Ona doğru uzandım, yapraklarından birine dokundum –ağdaya benzer bir dokusu vardı. Geriye doğru bir adım attım,

lavanta kokusu şiddetlenmişti.

Dayımın ve Bay Trelawny'nin o odada olduklarını hayal etmiştim. Ve Jane mutfaktaki işlerini yaparken ve ben de salonda dolaşırken, onlar bitkileri suluyor, camlara dokunuyor olmalıydılar. Fokurdayan cam şişenin yanında duran, odadaki en kısa masa, büyük yeşil bir eşarpla sarılmıştı, sanki bir grup eşyayı koruyor gibiydi.

Ona doğru yaklaştım ve yerdeki desenleri gördüm. Onlara baktım, odaklanmaya çalıştım ve onların on iki burç olduğunu anladım, bir daireyi tamamlayan on iki parça. Çizimler, babamla Chartres'de gittiğimiz katedralin penceresinden görünen küçük resimdekine benziyordu. Masaya doğru ilerlediğimde ise, onun aslında bir masa olmadığını fark ettim, orada duran şey küçük kitaplarla desteklenen kocaman kahverengi bir kitaptı. Üzerindeki yeşil sargıyı tuttum ve onu çektim –kalbim yine hızlıca atmaya başladı.

Benim eşyalarım. Dayımın, hastanenin kaybettiğini söylediği eşyalarım. Babamın bana verdiği, ucunda haç olan kolyem, kardeşimin okulda kullandığı coğrafya kitabı, en sevdiğim mavi terliklerim, gümüş bileziğim... Dayım onlara dokunuyor, onlarla oynuyordu. Bay Trelawny ise gümüş bileziğime dokunuyordu. Seni rahatsız ediyor muyum? Babam o gümüş bilekliği bana onuncu doğum günümde vermişti. Çift haneli yaşları girdiğim için kendimi oldukça büyümüş hissediyordum. Doktor muayenesinden sonra ise, Bayan Smith beni beyaz duvarlı soğuk bir odaya atmış ve bileziğimi de almıştı. Bayan Welsh bileziğim kolumdan alırken gözlerim dolmuştu. Bana, "Onları senin için saklayacağız, sakın korkma," demişti.

Öldürülen kızlardan birinin, belki de Jenny Amber'ın, benimki gibi bir bileziği olabilirdi. Belki ona da babası onuncu ya da on birinci doğum gününde bir bilezik hediye etmişti. Bir gün annesi gibi olgun bir kadın olacağını tahmin edemiyor olmalıydı. Ama büyümüştü ve sahta altın bilezikler takmak yerine, babasının hediyesini takmayı tercih ediyordu. Ve sonra

da öldürülmüştü, nerede olduğu bilinmeyen karanlık bir odada, henüz bedeni yakılmamış bir hâlde bekliyordu.

Haçı, kitabı ve bilekliği almıştım. Terlikleri ise onun kirli parmaklarına bırakmıştım. Aldıklarımı cebime koydum. Bir his kahverengi kitaba bakmamı söylüyordu. Bir parşömen parçasıyla kaplanmış olan kitabı açtım. Büyük yazılı sayfaları değiştiriyordum. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak bakıyordum ve o kelimeleri gördüm, Swan Sokağı. "1" sayısının altında yazıyordu.

Gözlerimi sayfanın alt kısımlarına doğru kaydırdım. "İçindekiler." Bir dizi sayı yazıyordu. Görünüş. Siyah saç ,güçlü dişler, küçük burun, iri göz bebekleri, uzun boy, ince bel, küçük göğüsler. Her bir bölüm en ince ayrıntısına kadar açıklanmıştı. Yaş: 19. Sınıf: Üst Sınıf. Eğitim: Yarıda bırakılmış. Aile: Orta Halli.

Sağlık: Göz ağrısı, karın ağrısı, yoğun baş ağrısı. Zihinsel Sağlık: Kırılgan. İntihara meyilli.

Gözlerim kâğıdın üzerinde süzülüyordu, fakat o kelimeleri okurken ağlayacak gibi olmuştum, kitabı hemen kapattım. Kitapta, tanımadığım insanların özellikleri yazıyordu. Kıvırcık saçlı, ince bilekli insanlar. İçlerden beş tanesi büyük burunluydu ve intihara teşebbüs edebilecekleri yazıyordu. Altı tanesi ise iyi mevkilerdeki genç erkeklerdi.

Sonra kitabı tekrar açıp ilk sayfayı okudum: Rahatına düşkün, gösteriş meraklısı. Güçsüz, sürekli talep eder, sürekli kendini düşünür. Masum görünüşlü, utangaç rolü yapar. Kendine ve başkalarına zarar verebilir. Kıskanç. Zalim. Zarar vermeye meyilli.

Kitabı kapadım ve yere fırlattım. Zarar vermeye meyilli. Beynim korkuyla kaplanmıştı.

Çocukken, yatağımdan düşmeye çalışır ve kendimi acınacak bir hâlde göstererek annem ve babamın ilgisini çekmeye çalışırdım. Bunu bir kere yapmıştım. Kendimi yatağımın ucuna kadar sürüklemiş ve yere bırakmıştım. Sonra da kızarmaları

için gözlerimi ovuşturmuş ve merdivenden tökezleyerek inmiştim.

Anneme ilk yalan söylediğim zamanı hatırlıyordum. Elindeki dikiş işini bırakmış ve beni kucağına alıp ateşin karşısına götürmüştü. Kucağında oturuyordum ve babamda yediği pastadan bana da veriyordu. Sonra, misafirler geldiğinde, annem beni aşçının yanına yemek yapmaya göndermişti. Hatırlayamadığım şey ise bana nasıl durmamı söyledikleriydi. Belki annem beni pijamalarımla mutfakta yakalamıştı ya da belki de bana kahvaltıda söylemişti, ya da dışarıda yürüdüğümüz bir zamanda. O olaydan sonra aşağı kattaki olgun insanların ılık dünyasına bir daha hiç girmemiştim. Soğuk odamda canavarlarla, sinirle ve utançla oturdum.

Büyüdüğümde ise tek istediğim anneme yataktan düştüğümü söyleyip, babamın dizlerinde oturmaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
St. Paul

CONSTANTINE JANISSER'IN BENİ kolumdan tuttuğu duvara yaslandım. Evinizi havaya uçuracağım, diyordu çocukken okuduğum bir kitaptaki kurt.

Sürekli kendini düşünür, Kıskanç, Zalim.

Okuduğum o kitap başımı döndürmüştü. Dayım neden böyle bir kitap yazmıştı? Belki de haklıydı. Yazdığı her kelime doğruydu. *Zarar vermeye meyilli.*

Kendimi boğuluyormuşum gibi hissettim. Havaya ihtiyacım vardı. Kapıya doğru hareketlendim. Zalim ve tehlikeli biriysem, neden kapının arkasında korkmuş bir şekilde duruyordum? *Kendine ve başkalarına zarar verebilir.* Kapıya ulaştım ve zincirleri çözmeye başladım. Kapıyı açıp dışarıdaki kirli sokağa baktım.

Bir adım attım, korsem çok sıktığı için zor nefes alıyordum. Sonra Crispin'i gördüm. Vücuduna kısa bir iple bir kapı sövesi bağlanmıştı, yürek parçalayıcı bir şekilde bakıyordu. Çömeldim ve ipi çözdüm. Yanağını okşadım. "Bunu sana kim yaptı?"

Kucağıma atladı, kafasıyla sürtündü ve miyavladı. Onu

hemen içeri aldım, yoldaki insanlara hiç bakmamıştım.

"İşte," dedim, kapıyı kapattıktan sonra. Crispin'i alıp salona ilerledim, pencerenin önüne sandalyemi koyduktan sonra, bacaklarıma da bir örtü serdim ve onu üzerine koydum. "Artık güvendesin" dedim, ona bakarak. Bunu ona sokaktaki çocuklardan birinin yaptığını düşünüyordum.

Kafasını okşadım. "Zavallı Crispin." Kapıyı tamamen kilitlemek için yerimden kalktım. Odamdan bir ses geldiğinde kilitleme işlemini tamamlamak üzereydim. Hemen odama koştum, kapıyı açtım ve masanın üzerine ve yerlere saçılmış camları gördüm. Üzerlerine iple bir not bağlanmış iki tuğla gördüm.

Yazı tek satırdan oluşuyordu.

Belki de unutuyorsundur.

Yazıyı yere attım ve kırılan camlara baktım. Birden sinirle doldum. Duvarlara ve boş pencerelere, "Beni görebiliyor musun?" diye bağırdım. "Korkak!" Sözlerim duvarlara çarpıyorlardı. Orada, insanlar evlerinde bağırır ve çığlık atarlardı, bunun içinde milyonlarca sebepleri olurdu ve kimse benim bağırışlarımı duymazdı. Yerden bir cam parçası aldım ve elbisemi sıyırdım. Cam parçasının ucunu kolumun ince derisine değdirdim. Dirseğime kadar küçük bir yara açtım, cam parçası oldukça narindi, bir arkadaş gibi. Yarayı açtıktan sonra kanın süzülüşünü izledim. Yaraya dokundum, parmağıma bulaşan kanın tazeliğini hissettim.

Dışarıda gelen çarpışma sesi odamın içinde yanılandı. Büyük ihtimalle bir seyyar satıcı taşıdığı tavaları yere düşürmüştü. Ses beni kendime getirdi. Koluma baktım ve kendimden iğrendim. Crispin burada olsa aynısını ona da yapabilirdim. Sıyırdığım elbisemi tekrar çektim ve hızlı bir şekilde mutfağa indim.

Crispin orada değildi. Bacağıma koyduğum örtü de ortadan kaybolmuştu. Sandalye boştu. Defterimse masanın üzerinde duruyordu –onu oraya ben koymamıştım. En son yazdı-

ğım sayfası açıktı, son dört cümlenin altı çizilmişti.

Korkuyu vücudumun her yerinde hissedebiliyordum, kalbim yine yerine fırlayacak gibi olmuştu. Evde hiç ses yoktu.

Adam buradaydı. İçeri gidi ve defterimdeki cümlelerin altını çizdi. O buradaydı, artık burada kalamazdım. O sayfayı yırttım, yerer attım ve üst kata koştum. Orada olup olmaması umurumda değildi. Eşyalarımı toparlayıp, Bay Trelawny'nin adresinin yazılı olduğu kâğıdı aldım. Aşağı kata indim, kilidi hızlıca açıp sokağa fırladım. Adamlar hâlâ çalışıyorlardı, ama bu sefer yolun karşı tarafındaydılar. Ters tarafa doğru yürüdüm. Bay Kent'in bana doğru yürüdüğünü görünce yüzümü şalımla sakladım, sokağın sonuna kadar hızlıca yürüdüm ve bir faytona bindim. *Belki de unutuyorsundur.*

"Hart Sokağı mı?" Faytoncu bana baktı, kızıl sakalı titriyordu. "Normalden biraz daha uzun sürebilir. Biliyorsunuz, şehirde bazı karışıklıklar var."

"Liverpool Sokağı üzerinden gitsek olur mu?"

Kendimi şehrin köhne iç kısımlarına doğru atmıştım ve oraya doğru ilerlerken şokta gibiydim. Arkama yaslandım ve evde gördüklerimi düşündüm; kırılan pencere, duvarın etrafındaki parmaklar, dayımın kitabı.

"Liverpool Sokağı, hanımefendi."

Crenaban ve Crenaban, İthalat'ı arıyordum ama nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. "Yavaşça ilerleyelim," dedim. "Aradığım yeri görmeliyim." Sokağın içerisinde yavaşça ilerliyorduk, bankacıları, tefecileri, işportacıları, tezgâhtarları ve avukatları geçtik. Hiçbiri iyi para kazanıyormuş gibi görünmüyordu. Bu yolun, kâğıtları bir yerden başka bir yere aceleyle taşıyan katiplerle dolu olacağını düşünüyordum. Ama katiplerin kapıları kilitliydi. Durumu iyi olan iki adamın bile dükkânları kapalıydı, batmış olmalılardı. Ve sonra başka bir evin önünden geçerken aradığım yeri görmüştüm. "Crenaban!" Ama mekan terk edilmiş gibi görünüyordu. Pencereler kirliydi ve içeride de hiçbir yaşam belirtisi görünmüyordu.

Ne yaptığını bilmiyordum ama buraya uzun süredir uğramadığı belliydi.

"Devam et." Atlar sendeliyorlardı ama ilerlemeye devam ettik.

Gözlerim acıyordu, sanki birisi onlara iğne batırıyordu. Akmalarına izin ver, derdi annem, ben çok küçükken. Ağlarsan rahatlarsın. Ama ağladığım onca zaman rahatlamaktan ziyade kendimi daha da yalnızlaşmış hissetmiştim –Lavenderfields'da insanlar, yalnızca sessiz bir şekilde ağlanılmasına katlanabiliyorlardı. Ayrıca, ağlayan kişi yanındakilerin ilgisini üzerine çekerdi, ama benim ne omzunda ağlayabileceğim bir kardeşim, ne şefkatle kafasını sallayacak bir babam, ne de saçlarımı okşayacak bir annem vardı. Yalnız başınaydım, ayakkabılarım sokağın kirlerine bulanmıştı, Crispin'in tüyleri elbiseme yapışmıştı ve tanımadığım bir adamın bakışları da eşyalarımın üzerindeydi. Anlat bana, dedi Grace. Eli, elimdeydi.

"Yakında bir yerlerde olmalı." Beyaz evlerle dolu bir sokağa doğru ilerledik.

"Emredersiniz, hanımefendi. Aradığınız yerin burası olduğuna emin misiniz?"

Altmış bel numaralı ev, hırsızlar tarafından işgal edilmiş gibi görünüyordu. Pencereler ucuz tahtalarla kaplanmıştı, kapı ise üstüne tahta çakılarak kapatılmıştı ve metal bir ızgarayla etrafı çevrilmişti.

Paltomu yüzüme kadar çektim. "Teşekkür ederim. Burada inmek istiyorum." Ücret olarak ona fazlaca bir miktar madeni para verdim.

"Sizi burada beklememi ister misiniz?"

"Hayır." Ona biraz daha madeni para verdim, istediği şeyin o olduğunu düşünmüştüm. Faytondan indim ve arkama bakmadım.

Sokak sakin görünüyordu. Bay Trelawny'nin, kirli paltosu ve yıpranmış ayakkabılarıyla burada dolaştığını düşünmek oldukça zordu. Temiz bir yolun iki tarafına dikilmiş uzun beyaz

evler en fazla on ya da on iki yıllık olmalıydılar, çok fazla pencereleri vardı. İki kadın sokakta yürüyorlardı, bir dadı küçük bir kızın elinden tutuyordu, bir hizmetçi ise evin kapısında teslimatçı çocukla dedikodu yapıyordu. Altmış beş numaralı ev ise sokaktaki diğer evlerin aksine, çürümüş bir lahana gibi kokuyordu.

Ev kapısının önünde durdum. Kapının kenarına iki süs ağacı konmuştu ve üstünde de bir tane lamba vardı. Bay Trelawny'nin, bizim evimizden çıkıp gece geç saatte buraya, kendi evine, geldiğini düşündüm. Şişman elleriyle anahtarı deliğe sokup kapıyı açıyordu –gümüş bilekliğime ve kardeşimin coğrafya kitabına dokunduğu o elleriyle. Princes Caddesi'ndeki merdiven korkulukları dayımın, Grace'in, Constantine Janisser'ın ve Bay Trelawny'nin parmak izleriyle doluydu. İçeri girmeden önce salonun kapısını çalar ve kendime dikkat etmemi söylerdi. Ben üst katta her şeyden habersiz, gülümseyerek otururken, o, alt katta kaybettiğimi düşündüğüm bileziğime dokunur, üzerindeki desenle oynardı.

Kapı mandalını açıp, ahşapla kaplı pencerelerden birine doğru ilerledim. Çiviyle tutturulmuştu. Bir başka pencerenin önüne gittim, çiviyle tutturulmamıştı ama oldukça kirliydi. Camı sildim ve içeriye baktım. Bir masa ve bir sandalye vardı. Camı tekrar ovaladım. Masanın üzeri, dayımın çalışmaları gibi şeylerle doluydu. Tekrar baktım. Masanın üzerinde bir şapka duruyordu. Daha önce görmüş olduğum bir şapka. Siyah, kırmızı bantlı bir şapka. *Genç bir insana ihtiyacım var. Kararı küçük hanım versin.*

Ve sonra, duvarın üzerinde bir işaret gördüm. Ejderha gözleri ve dişlerinin olduğu bir işaretti.

Arkamı döndüğümde iki kadının beni izlediğini gördüm. Onların arkalarında, uzun montlu ki adam vardı, onlar da bana bakıyorlardı. Dadısıyla gezen çocuk, hizmetçi ve teslimatçı çocuk ve birden ortaya çıkan adamlar... Hepsi bana bakıyordu. Elimle eteğimi düzelttim, tıpkı normal bir kız gibi ve

sonra da kapıdan çıkmak için yürüdüm. Arkamı kadınlara döndüm, sokağın sonuna doğru ilerledim. Köşeyi döndüm ve koşmak istedim, ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Eğer koşarsam, bir suçluymuşum gibi görünecektim.

Yürüyerek üçüncü sokağı da geçtikten sonra, köşeyi dönecek kadar cesur hissettim. Arkamda ne kadınlar vardı ne de adamlar. Sadece kol kola yürüyen iki kız, aylak aylak dolaşan dört denizci ve annesinin elini tutan bir çocuk vardı. Herkesin yanında birileri vardı, tek yalnız olan bendim. Çizgili elbiselerimin içinde, eldivenlerimi tutarak sokaklarda yalnız başıma yürüyordum.

Genç bir insana ihtiyacım vardı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Edwarda

ESKİDEN VAKTİMİN ÇOĞUNU, gelişim üzerine yazılar yazarak geçirirdim. Gül suyu uygulamaları ile ilgili yazılar yazar, yüzüme kremler sürer, her gün kahvaltıyı sadece bir yumurta yiyerek geçirir ve kişiliğimi geliştirirdim. Bir süre sonra ise karakterimi hiç önemsememeye başladım, çünkü biliyordum ki iyilik hiçbir önem taşımıyordu, güzelliğin ise önemi çok azdı, asıl mesele iplerin kimin elinde olduğuydu. Beyaz bir elbise giyer, saçlarımı omuzlarıma kadar uzatırdım. Yüzüm o kadar güzeldi ki, erkekler bana bir kez baktıklarında öldüklerini düşünürlerdi. Tıpkı bir savaş başlatan Truvalı Helen gibiydim.

Kendimi sanata vermiştim. İnsanları çiziyordum. Onları bir duvarın kenarına koyuyor, onlara bakıyor ve onları çiziyordum.

Babam, kardeşimi de beni de hiç sevmezdi, çünkü erkek değildik. Küçüklüğümden beri, ne yaparsam yapayım onun gözüne bir türlü giremedim. Oldukça şirin olmama ve tavırlarımın da kusursuz olmasına rağmen, benimle ilgili hiçbir şey düşünmezdi, aynı şekilde Lucilinda ile de. Tek düşündüğü ku-

zenimiz Constantine'di.

Babam bizi evden uzağa, okumaya gönderdiğinde ben yedi yaşındaydım, Lucilinda da beş yaşındaydı. O âna ait hatırladığım tek şey ağladığımızdı. Diğer çocuklar bize kötü davranıyorlardı çünkü çok fazla ağlıyorduk. Ama sonra, onları parmağımda oynatabileceğimi anlamam uzun sürmemişti. Bir süre sonra benden korktukları için Lucy'yi de yalnız bırakmışlardı. Yöntemim çok basitti: Güçsüz bir kızın yanına gidip zorbalık yapıyordum –şişmanlık kompleksi olan kızlar favorilerimdi. Bunu ilk Rosamund Clay üzerinde uygulamıştım. Çok çirkindi ve giysisi çok ucuz görünüyordu. Yüzünün ortasında kocaman bir burnu vardı, derisi ise kırmızıydı ve üzerinde lekeler vardı, güneş yanıkları sebebiyle olabilir diye düşünüyordum. Yanına gidip, tüm sınıfın önünde, "Derine biraz merhem sürmeye ne dersin?" dedim. "Ellerini ovaladığında canın acımıyor mu? Seninle kimin evleneceğini düşünüyorsun?" Dersin sonunda, herkese derisinin döküldüğünü gördüğümü söyledim. Kızın iki arkadaşı Anna ve Sarah, artık onunla takılmamaya başladılar. Öğle yemeklerinde tek başına oturmaya ve en sonunda da kendi kendini yemeye başladı.

Dönem sonunda okuldan ayrıldı. Babasının bir at arabasıyla geldiğini gördüm, uzun ve yakışıklı bir adamdı, onu da arabaya aldı. Eğer o anda o adama gülümseseydim, güzel gözlerimi gördükten sonra asıl kızının onun yerine benim olmamı isteyeceğinden emindim. Kızına, bu kadar ezildiği ve hakkını arayamadığı için kızgın olduğunu düşünüyordum.

Bu olaydan sonra, geliştirdiğim yöntemimi uzun bir süre kullanmama gerek kalmamıştı. Bir gün okula kilise bursu kazanmış olan bir kız gelmişti ve onunla da uğraşmaya karar verdim. Yöntemimi onun üzerinde de uygulamak zor olmadı. Ve sonra, okuldaki son yılımda, okula yeni bir öğretmen geldi, Bayan Smithel. Fransızca öğretmeniydi. Ama tıpkı bir çocuğa benziyordu. Onun bir öğrenci-öğretmen olduğunu düşündüm. Muhtemelen, ailesini kaybetmiş olan fakir bir kızdı.

İlk Fransızca dersi için sınıfa gergin bir gülümsemeyle girdi ve isimlerimizi öğrenmek istedi. Bu onun ilk hatasıydı. Ondan sonra, işler daha kolay bir hâl aldı: Derslerinde hiç susmuyorduk, ödevlerimizi berbat ediyorduk, sandalyesine saç tokaları koyuyorduk, başka tarafa bakarken kitaplarını alıyorduk ve yanımızdan geçerken eline mürekkep döküyorduk. "Kızlar," diye yalvarıyordu. "Lütfen." Ama müdire Bayan Kettering ile hiçbir zaman bu durum hakkında konuşmuyordu. Onun, okulda kalmak zorunda olduğunu anlıyorduk. Yazdığım makaleler de her zaman kötü kelimeler kullanıyordum. "La Bête" (Çirkin) ve "La Stupide" (Aptal). Derste resim de çizerdik. Az olan saçlarını umutsuzca topuz yapmasını, titreyen küçük ağzını ve ince burnunu çizerdik. Bir keresinde onu, kendisiyle evlenmek istemeyen adamların arasında çizmiştim. Onunla oynamaya devam ettik. Yaptıklarımızı bir başka öğretmene söylemediği her zaman, ona karşı bir zafer elde etmişiz gibi hissederdik. Ve sonra, en sonunda, ona kafayı yedirdik. Son üç ders boyunca ona kâğıt attık, dersi dinlemeyi reddettik, konuştuğu an bağırmaya başladık, kitaplarımızı yere attık ve onları yerden almayı kabul etmedik. Ve sonra, kusursuz planımızı tamamladık. Ona doğru yürüdük, elleriyle bizi uzaklaştırmaya çalıştı, yerlerimize dönmemizi söyledi. Ama biz ona daha da yakınlaştık ve elbisesini tutup çekmeye başladık. Alice saçlarını çekti. Gwendolen korsesini açmaya çalıştı. Emmeline ise onu tokatlıyordu. Ona o kadar yakındık ki, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorduk. Göğüslerine dokunduk. Bağırdı, ağladı, bizi itti ve sınıftan koşarak çıktı.

Kazanmıştık.

Maisie adında bizden daha küçük olan bir kız onu bahçede yatarken bulmuştu. Elinde boş bir şişe vardı. Bize daha sonra şişenin içinde arsenik olduğunu söylediler. Elleri simsiyahtı. İfadesiz yüzüne baktım ve içindeki güzelliği dışına çıkarmasına yardımcı olduğumu düşündüm.

Bu olaydan sonra, tabii ki, okuldan ayrılmak zorunda bı-

rakıldım. Neler yaşandığına dair hiçbir fikri olmayan Lucy'de benimle birlikte ayrılmak zorunda kalmıştı. Babam evde oturmamı ve onun sekreterliğini yapmamı söyledi.

Ve ben de öyle yaptım –bu Lucy'e göre bir iş değildi, çünkü o gerçek bir geri zekâlıydı. Bütün günümü babamla geçirmek, onu dinlemek, onunla konuşmak ve söylediklerini yazmak zorundaydım. Yasal evraklar, mesajlar, belgeler, sarın alınan eşyalar... Söylediği her kelime bana aynılarmış gibi geliyordu ve bazen bana oldukça sinirleniyordu. Ona itiraz edip, diğer kızlar gibi başka işler yapmak istediğimi söylediğimde ise, onun yanında kalmak zorunda olduğumu ve hatalarımın cezasını çekeceğimi söylüyordu.

Eğer yavaş davranırsam ya da tembellik yaparsam, bana bitki yetiştirme hobisiyle ilgili bir şeyler yazdırıyordu. Onları bahçede yetiştirmiyordu, ama bana bitki yetiştirmek ile ilgili şeyler yazdırıyordu. Bitkilere hiç ilgi duymuyordum ve her birinin adından da nefret ediyordum. Hiçbirinin adını heceleyemiyordum ve babam buna çok gülüyordu. Bana konuyla ilgili fikirlerimi sorduğunda ise söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordum. "Elbette," diyordu "Birbiriyle akraba iki bitkiyi aşılarsak elde edilen bitki daha kuvvetli olur." Sonra, bitkiler arasındaki akrabalık ilişkilerini de yazmamı istiyordu.

Son zamanlarda, Karga Adam ile ilgili yazmamı istemişti. Gazete haberlerine bakıp, benden kurbanlarla ilgili kısa bilgiler istedi. Daha sonra onlarla ilgili düşüncelerimi sordu ve ölüme ne kadar da yakın olduklarından bahsetti. Ona, konuyu ilgi çekici bulmadığımı söyledim. Ama bu yalandı, Karga Adam konusu ile oldukça ilgiliydim. Bence dünya üzerindeki en ilgi çekici adamdı.

İnsanları kaçırıp onlara işkence ediyordu. Eğer onunla tanışırsak, birçok ortak noktamız olduğunu anlayacaktır diye tahmin ediyor, birlikte pahalı bir otelde oturduğumuzu, yeşil şapkamı ve kadife elbisemi giydiğimi, dokunduğu kızlarla ilgili fikrimi ısrarla rica ettiğini ve kelimelerimin onu oldukça

etkilendiğini hayal ediyordum. Bir sonraki gün ise, bana bir kutu yolladığını ve içinde de elmaslar olduğunu düşünüyordum.

Babam dışarı çıkmama izin verirse onu bulabilirdim.

Zaman zaman okulu özlüyordum. Evdeyken yalnızca hizmetçilerimle oynayabiliyordum ama pek de eğlenceli olmuyordu. Bayan Sorgeiul'u görmek istiyordum, oldukça sade bir insandı ve gergin değildi. Babam, onu yalnız bırakmamı, onun çok zengin olduğunu söylemişti. Ama bence öyle değildi. Yanımda sadece Lucy vardı. Saçını çektiğimde çok çabuk tepki veriyordu ve ona çok sade göründüğünü söylediğimde, bütün günün makyaj yaparak geçiriyordu. Hiç eğlenceli değildi.

Odama döndüğümde, bir örümcek ya da bir böcek bulursam, bir ayna bulup güneş ışınlarıyla onu yakıyordum. Bunu babama da yapmak isterdim. Bitki isimlerinin kafamda dönüp durduklarını hissediyordum ve sonra okulda atılmama sebep olan kızların isimlerini hatırladım –Rosamund, Elizabeth, Anna, Marianna, Bella– ve her akıllarına geldiğimde korkudan ödlerinin patladığını biliyordum. Rosamund kilo vermiş olsa ve Elizabeth de artık fakir olmasa bile bu gerçek değişmeyecekti. Sırf gözlerindeki o korkuyu görebilmek için, onları tekrar bulmayı düşündüm ve hâlâ onlardan güçlü olduğumu onlara göstermek için. Sonra, hizmetçimi giyinmeme yardım etmesi için çağırdım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Maiden Sokağı

BÜTÜN LONDRA AYAKLARIMIN altındaydı, ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Eskiden, özgür olabilmeyi çok istiyordum, onu elde etmiştim, ama hiçbir yer güvenli değildi. St. James'de bir kütüphane bulup, orada sessizce oturabilirdim. Ya da Trafalgar Meydanı'nda durup, Nelson's Column binasını izleyebilirdim, oradan da yeni Ulusal Galeri'ye geçerdim. Ya da rengarenk elbiseleri ve çiçek desenli şapkaları olan kadınların bulunduğu bir yere gidip orada da durabilirdim. Ama kirli yüzümle ve elbisemde lekelerle çok dikkat çekerdim. Hem zaten tüm bunları nasıl yapabilirdim? Şehrin ortasında turist gibi yürüyecek miydim? Hem de hiçbir şey eskisi gibi değilken. İçinde neredeyse bir milyon kişinin yaşadığı, güzel evleri, balo salonlarını ve daha bir sürü güzel binayı barındıran bu şehirde, nefes alabileceğim hiçbir yer yoktu.

Sadece oradan oraya yürüsem ne olurdu acaba? Yola koyulup, kirli sokaklarda, etrafımdaki insanlar gibi yürüsem ne olurdu? Ama bir süre sonra uyumam gerekecekti. Ve sonra her neredeysem orada uyuyacaktım, aynı çocukluğumdaki gib,

bahçemizde çimlerin üzerine yatıp çiçekleri izlemem gibi. Bulutlara karşı gözlerimi kapar, rüzgâra göğüs gerer, yüzümden akan yumuşaklık hissiyle de uyurdum. Hayır. Duvara tutunurdum. Ölemeyeceğimi biliyordum. Dünya gitmeme izin vermezdi.

Kararı küçük hanım versin.

Şehirde, iş görebilecek bir sürü kadın ve kız vardı. Zengin olanlar tuhafiyeci, terzi, tezgâhtar olarak, diğerleri ise hizmetçi ya da sokak satıcısı olarak çalışıyorlardı. Çalışıyor, evlerine geri dönüyor ve sevgililerini, kıyafetlerini ya da pastalarını düşünüp, hayatın ne kadar güzel olduğunu söylüyorlardı. Ben ise hiçbir şey yapamıyordum, gidecek bir evim de yoktu.

"Gazete ister misiniz, bayan?" Kirli suratlı küçük bir oğlan çocuğu bana doğru uzattı. "Cinayetler yüzünden insanlar şehirden kaçıyor. Buradan okuyabilirsiniz."

Gazeteyi elime aldım. Ön sayfada: "Kadınlar Şehirden Ayrılmak İstiyor," yazıyordu. Çocuklar için güvenli değil. Westminister Okulu, eylül ayında döneme Windsor yakınlarındaki bir kampüste başlayacağını duyurmuştu.

"Bu dünün gazetesi." Gazeteyi geri verdim ve yürümeye devam ettim. Arkamdan bağırıyordu.

"Bugünün haberleri! Sadece bugünün!"

"Eski haberler için yarım peni mi istiyorsun?"

"Eski ama doğru haberler. Hepsi gidiyor. Tüm iyi insanlar."

O parayı aldı, ben de gazeteyi aldım. Sokağın ortasında haberleri okuyordum, hiçbir kadın böyle bir şey yapmazdı. Yabancı yazarlar, katil bir adama bu kadar değer verildiğini için ülkemizi eleştiriyorlardı. İspanyollar, kızlarımızın sokakta özgürce dolaşamadıklarını söylüyorlardı. Gazeteciler, endüstri sektöründeki kadın çalışanların çok iyi çalıştıklarını ve onlar olmadan bu sektörün ilerleyemeyeceğini belirtiyorlardı. Eleştirilerden Kraliçe de nasibi almıştı; sadece evinde oturup, son yaşanan gelişmelerle iligli hiçbir şey yapmadığı yazılmıştı.

Kafamda şimşekler çaktı. Karga Adam ve şimdi de Louis. Gazeteye yere düşürdüm ve kardeşim için gelmelerini beklerken biraz vakit geçirdim. Yapamıyordum. İşe yaramıyordu. Kafamın içinde tasarladığım senaryo bir türlü gerçekleşmiyordu. Kardeşimi alıyorlardı, annem çığlık atıyordu, at arabasıyla eve dönüyorduk ve babamın yüz ifadesi... Şapka masada duruyordu, duvarda da işaretler vardı.

Her zaman kötülüğü üzerime çektiğimi düşünürdüm. Bay Gillibrand, Bizim gelmemizi siz istediniz, demişti. İçimdeki karanlık taraf, kardeşimi öldürdüğümü düşünmeme neden oluyordu ve o iki adam da içimdeki kötülük yüzünden bizi bulmuşlardı. Bunların yaşanmasının sebebi bendim. Onu öldürdün, demişti annem. Ben de öyle olduğuna inanmıştım ve o adamların kardeşimi öldürdüklerini düşünürken kanım donuyordu. O şekilleri Bay Trelawny'nin duvarlarında gördükten sonra ise düşüncelerim tamamen değişmişlerdi.

Korku, göğüslerimi sıkıştıran bir top gibiydi. Çatıların üstünden bir kilisenin kulesini görüyordum. Oraya gidebilirdim ve başıma gelenleri unutabilirdim.

Kapıyı iterek açtım ve gözlerim içerideki karanlığa alışana kadar bekledim. Kaftan giymiş bir adam, kilise mihrabının yanında duran muma dokunuyordu ve iki kadın diz çökmüş dua ediyorlardı. Oturdum ve mermer zeminden gelen soğuğu ayaklarımda hissettim. Günahkâr biri olmasaydım, oraya her pazar giderdim. Mihrabın önünde, papaz cemaate bir bardak veriyordu.

Ona baktım. Bardağın içinde şarap vardı, İsa'nın kanı, diyorlardı. Ama bu kelimeler bir anlam ifade etmiyordu, sonuçta içinde kan yoktu. İçtiğimde hiçbir şey hissetmedim. İç bunu.

Önümde duran iki kadın dua etmeye devam ediyorlardı, ben ise başımı eğerek selamlasam bile Tanrı'yı bulamıyordum. Eğer ben de o temiz kızlar gibi olsaydım, Tanrı'nın her zaman beni izlediğine inanır, küçük yalanlarımdan ötürü beni ceza-

landırdığını anlar ve iyiliklerim karşılığında bana Cennet'i sunduğunu düşünürdüm.

Ama onun varlığından emin olduğumu bile söyleyemiyordum. Birinin, Tanrı olmayan birinin, kötülüğü yarattığını biliyordum. Ama kötülüğü yaratanın, insanları bu kadar aciz bırakacağına ihtimal vermiyordum. Aslında benim gibi, Tanrı ve Cennet'in varlığına inanmayan birinin, Cehenneme de inanmaması gerekiyordu. Kafamı kaldırdığımda, kaftan giymiş adamın bana oldukça yakın durduğunu gördüm, boğazını temizliyordu. Sanırım, benden gitmemi isteyecekti, neredeyse hiç dua etmemiştim. Paltomu ve eldivenlerimi aldım, ayağa kalktım ve dışarıya doğru yürüdüm. Dışarıda güneş parıldıyordu. Düşünebildiğim tek şey ise masadaki şapka ve duvardaki işaretlerdi.

"Tünaydın, bayan," dedi demir çitin yanında duran küçük kız.

Kafamı salladım ve sanki gitmem gereken bir yer varmış gibi, yanından geçip gitmek için hareketlendim. Kafasını eğdi. "Kilisedeydiniz değil mi? Bazı kadınlarımız dua etmekten büyük mutululuk duyuyorlar."

Yürümeye devam ettim ve beni takip etti. "Arkadaşsız Kızlar Cemiyeti hakkında bir şeyler duymuşmuydunuz, hanımefendi?"

Kafamı salladım. Cildi beyazdı ve gözlerinde soluk gri bir rengi vardı. Kıyafetlerindeki tüm renkler yeşildi, şapkasının üzerinde ise gerçek çiçekler vardı.

"Kadınlar, Londra'ya çalışmak için geliyorlar. Ama sonra ev sahibleri onları yerde yatmaya zorluyor, tıpkı köpekler gibi. Ve bunlar şanslı olanların başına gelen şeyler. Daha şanssız olanların durumu ise çok daha kötü." Ses tonu bana Thales Nehri yanında midye satan kızları anımsatmıştı.

"Fabrikalarda da durum pek iç açıcı değil. Kızlar çalışmaya gidiyorlar ama neredeyse pestilleri çıkıyor. Gazetelerde okuyorsunuzdur zaten. Bizim yanımıza geliyorlar. Çünkü arka-

daşları yok, yapayalnızlar. Normalde genç bir kadının aklına dahi gelemeyecek muamelelere maruz kalıyorlar." Kaşları ve kirpikleri o kadar solgundu ki, gerçekten olup olmadıklarını anlamak zaman alıyordu.

"Eminim ki oldukça iyi çalışan bir cemiyettir." Kendimi bir hizmetçi gibi giyinmiş olarak kapının önünde beklerken hayal ettim. Kendimi Belle-Smythler gibi hissetmeme neden olmuştu

"Cemiyetimiz, Henrietta Sokağı'nda, hemen şurada. Eğer ziyaret ederseniz çok makbule geçersiniz."

Kafamı salladım.

"Bir dakika. Adınız neydi acaba?"

"Bayan Grey. Miranda." Kelimeler ağzımdan rahatça süzülmüşlerdi.

"Ben de Ellen Friette. Babam Fransızdır."

Yürümeye başladık. "Oldukça kötü bir yer, hanımefendi," dedi bir evi göstererek. "Kızlar ipekten çiçekler yapıyorlar, parmaklarını yaralıyorlar, telleri büküyorlar ve zehirli maddeler kullanıyorlar." Gösterdiği evin önüne geldiğimizde kolumu tuttu. "Şapkama gerçek çiçekler takmamın sebebi de işte bu."

Başka bir eve doğru ilerlemeye başladık. Geldiğimiz ev yeni boynmıştı. Pencerelerin önünde oturan kadınlara baktım. Siyah kapıyı nazikçe itti ve dar bir antreye girdik, duvarlarda lambalar vardı. "İşte evimiz burası. Burası salonumuz, yemek odası ve küçük kütüphanemiz, alt katta ise mutfağımız var."

Elini yanımızdaki odanın kapısına koydu. "Nereden başlamak istersiniz? Kütüphanede bazı genç kızlar kitap okuyorlar. Ya da temizlik yapan kızlarımızın yanına da gidebilirsiniz. Onları, çamaşırcı olarak yetiştiriyoruz ve bağlantılarımızı kullanarak onlara, uygun bir evde iş bulmaya çalışıyoruz. Ya da isterseniz yatakhaneleri de görebilirsiniz."

"Bir odayı kaç kız paylaşıyor?"

"Yirmi. Her birinin kendine ait bir eşya dolabı ve kişisel eş-

yalarını koyabilmeleri için bir adet kutuları var.Ziyaretinizi oldukça ilginç bulacaksınız, bundan emin olabilirsiniz."

Yanakları o kadar solgundu ki, altından geçen damarlar görünüyordu. Onu takip edip de ne görecektim? Yirmi tane yatak ve birkaç kutu. Belki kızlardan biri kutusunun içini açıp, babasının aldığı bir oyuncak bebeği gösterecekti. Amaçsızca başka birinin hayatını izlemek zorunda kalacaktım.

"Özür dilerim," dedim, kelimeler ağzımda dolanıyordu, "Yapmam gereken bir işim olduğunu hatırladım." Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan geldi ve istediğim zaman orayı ziyaret edebileceğimi söyledi. "Özür dilerim," diye tekrarladım.

Gözlerini devirdi, oraya ziyarete giden kadınların para da verdiklerini biliyordum. Elimi cüzdanıma attım iki tane bozukluğu masanın üzerine bıraktım. Sonra, ilerlerken, kapıyı tek başıma açamayacağımı fark ettim. Kapının önünde biraz bekledikten sonra geldi ve para için teşekkür ettikten sonra kapının kilidini açtı. Oradaki tüm kızlar kuru ekmek yiyor, elbiselerini iğneyle örerek onarıyor, reverans yapmayı öğreniyor ve her pazar vaaz dinliyorlardı –böylece nasıl iyi bir hizmetçi olabileceklerini anlıyorlardı.

Sokağın köşesinden döndüm ve kalp atışlarımın normalleşmesini diledim. Gözümün arkasında bir acı hissediyordum. "Güzel ve sıcak," dedi birisi. Gri saçlarını kirli bir şapkayla kapamış ve ağzında yalnızca üç tane dişi yaşlı bir kadın, bana bir sepet uzattı. "Bulabileceğiniz en iyi koyun paçaları bunlar. Daha bugün geldiler." Sepete baktım ve tuzlanmış koyun paçalarını gördüm. "Her biri yarım peni."

Kadın inatla sepeti bana doğru sallıyordu. Elimi yine cüzdanıma götürdüm ve sepete bir kez daha baktım. İçindeki küçük ayaklar sanki iblislerin ayaklarıydı, sanki yüzlercesi Cehennem'in girişinde ayaklarını kaybetmişlerdi de, hepsi de bu sepetin içine düşmüştü. Kadına hayır demek üzereyken, o benim için tüm hazırlığını çoktan yapmıştı. Gözleri küçük ve

korkunçtu –tıpkı benimkiler gibi.

"Yalnız dolaşmamalısınız." Arkamdan gelen bir erkek sesi duydum. Yanıma geldi, boyu kısaydı, ama saçları oldukça bakımlıydı. "Genç kadınlar yalnız dolaşmamalılar. Eğer sorumluluğum altında genç kadınlar olsaydı, onlara, yalnız başlarına dolaşmaları için izin vermezdim."

Kendimi güvende hissetmiştim, çünkü ben bir şeytandım. Yanıma biraz daha yaklaştı ve burnundaki yumruları gördüm. "Oldukça sakin görünüyorsunuz, bayan. Korkmuyor musunuz?"

Ve işte en kötüsü de buydu. Korkmuyordum ve bunu umursamıyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Hisedemiyordum.

"Lütfen beni affedin, bayım," dedim kafamı kaldırarak. "Anneme yetişmeliyim."

Küçük bir çocukken, büyünce tamamen bambaşka biri olacağımı düşünürdüm. Tıpkı dişimin düşüp yerine yenisinin gelmesi gibi, ben de büyüyünce yeni bir ben gelecekti. Prensesleri, kraliçeleri ya da büyük işler başarmış kadınların hayallerini kurardım, sonra ise tek hayalim kalabalığın içinde, hiçbir şey düşünmesine gerek olmayan bir insan olmaktı. Piazza'da bulunan bir marketin meyve ve sebze sattığını duymuştum. Oradan meyve alıp sonra da tıpkı İrlandalı kızlar gibi onları satabilirdim. Ve işte o andan sonra ben, Catherine Sorgeiul olmaktan çıkabilirdim. Duvarda işaretler olmazdı ve Bayan Wood kutuya girdikten sonra gülümserdi.

Ama marketteki meyve ve sebzeler büyük ihtimalle sıcaklık yüzünden kurumuşlardı. Alınabilecek tek şey, yarı iyi yarı kötü bitkiler olacaktı. Jane'in nerede olduğunu bilmeyi çok isterdim. Bilseydim, onun yanına giderdim ve beraber ateş akıp otururduk.

Aklımda kardeşim vardı. Dayım. Grace. *Hizmetçinle ilgili yaz.* Kelimeler beynimde dolaşıyorlardı, soğuk ve güçlülerdi, korkuyordum –ve yalnızdım. Dayımın ve Bay Trelawny'nin

haritaya baktıklarını ve dayımın evden çıkıp gittiği zamanları düşündüm. Onun da nerede olduğunu bilmiyordum. Dayım. Karga Adam. Ve sonra kafamı salladım, düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. İmkânsız ve saçmaydı. Uzun zamandır yalnızdım. Dayımın bu tür bir şeyi yapabileceğini nasıl düşünürdüm? Ama yine de, o iştahlı düşünce, orada beni bekliyordu.

Üç adım atıp sağa döndüm ve Piazza'ya doğru hızla ilerlemeye başladım. Fayton ve el arabalarıyla dolu başka bir yoldan geçtim. Evlerin camlarına baktım. Bir adam, iki kadın, bir aile... Ve sonra birinin bana seslendiğini duydum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
Fashion Sokağı

"BAYAN SORGEIUL!" DİYE bağırdı bir kadın. Etrafıma bakındım. Tek görebildiğim karmaşaydı. Aynı kadın tekrar bağırdı. "Bayan Sorgeiul." Ses, yolun karşında duran büyük at arabasından geliyordu. Arabanın camı açıktı ve Bayan Lucilinda Belle-Smyth'in yüzü görünüyordu, altın sarısı saçları parıldıyordu. At arabasını kullanan adam beni baştan aşağı süzdü. "Burada ne arıyorsunuz?"

Şalımı düzelttim ve yola bakıp, yolun güvenli olduğunu anladıktan sonra karşı tarafa geçtim.

Pencereden bana bakıyordu. "Notumu aldınız mı? İki gün önce göndermiştim."

Kafamı salladım. Princes Caddesi'ndeki posta kutusuna en son ne zaman baktığımı bile hatırlamıyordum.

"İlginç. Her neyse. Sizinle karşılaşmış olmamız büyük bir şans." Arabacı kapıyı açtı ve içine bindim. "Burada yalnız başınıza dolaştığınıza inanamıyorum, Bayan Sorgeiul. Bize yazmalıydınız."

Anneleriyle birlikte, üçü de arabanın içindelerdi. Üçü de

gözlerini bana dikmişti, biraz uzaklaştım. Elbiseleri ise yine göz kamaştırıyordu. Bayan Lucilinda koyu pembe bir elbise giyinmişti, Bayan Edwarda'nınki ise mordu. Bayan Lucilinda saçlarını topuz yapmıştı ve saçlarını kurdelelerle tutturmuştu. Onlarla birlikte gidebilir ve dayım hakkında düşünmekten kendimi kurtarabilirdim.

Bayan Belle-Smyth söze girdi. "İyi akşamlar, Bayan Sorgeiul. Bizimle birlikte Rooms'a gelirseniz beni ziyadesiyle mutlu edersiniz. Gordon Dans Daveti'ni her yıl iple çekeriz."

Tamamen unutmuştum. Lilly Rooms'daki Gordon Dans Daveti. O yıl akşamüzeri yapılacaktı çünkü gece, geçen yıllarki kadar güvenli değildi. Haftalar boyunca elbiselerimizi hazırladık, kuaförden neredeyse çıkmadık, gözlerimize menekşe yağıyla bakım yaptık, dudaklarımızı gül suyuyla yumuşattık ve tatlı yememek için müthiş bir çaba sarf ettik. Bayan Edwarda gülümsedi, saçını anlam veremediğim bir şekilde yaptırmıştı. Maddi durumlarının eskisi kadar iyi olmadığını düşündüm. Bayan Belle-Smyth'in yüzü asıktı ve eminim ki bunun sebebi dış görünüşümün ona göre oldukça kötü olmasıydı. Sonra birden onlara karşı bir sempati duymaya başladım. Elbisemin eski olmasına ve saçlarımın bakımsız olmalarına rağmen beni davet ediyorlardı.

"Eğer bu dans etkinliği olmasaydı, bu yazı İsviçre'de geçirecektik," dedi Bayan Belle-Smyth, tırnağıyla dişine vuruyordu.

"Hadi gidelim," dedi Bayan Edwarda. "Sonsuza kadar bekleyecek hâlimiz yok ya." Arabacı atları şahlandırdı ve yola koyulduk. İçimden, bir dans etkinliğine gidiyorum ve Grace hâlâ hayatta, demiştim.

"Elbisem birazcık –eski," dedim. At arabası sendeledi ve yoğun trafikten dolayı oldukça yavaş ilerlemeye başladık.

"Harika görünüyorsun," dedi Bayan Belle-Smyth. Bayan Lucilinda da başıyla onayladı. Kirli elbiseme baktım ve iğrenç görünüyorum, diye düşündüm. Benim pejmürdeliğim onların

daha da güzel görünmelerini sağlıyordu.

"Bayan Grey de dansa katılacak mı?"

"Sanmıyorum," dedi Bayan Lucilinda. "Ondan da davetimize bir yanıt gelmedi." Bayan Grey; sade elbiseli, yoksul görünümlü, ailesi olmayan, yüzündeki yaraları saklamaya çalışan kız.

"Oldukça hoş görünümlü genç bir bayan."

"Janisserlar ona oldukça nazik davranıyorlar," dedi Bayan Belle-Smyth.

"Onunla iletişim kurmak güzel hissettiriyor," dedim, ona bakarak.

Bayan Belle-Smyth hafifçe gülümsedi. Sonra Bayan Edwarda elini yüzüme doğru tuttu. "Saçınıza şekil vermeme izin verir misiniz?"

Gözleri üzerimdeydi. Göz bebeklerinin içindeki büyüyen yeşil rengi görebiliyordum. "Bundan zevk duyarım."

Elleriyle boynuma dokundu. "Bence bunu şimdi yapma, kardeşim," dedi Bayan Lucilinda. "At arabası durana kadar bekleyebilirsin."

"Evet," dedi Bayan Edwarda ve camdan dışarıya doğru baktı. Ben de aynısını yaptım. Kısa bir süre sonra at arabası yavaşladı.

Bayan Belle-Smyth bacağını titretiyordu. "Şimdiye kadar çoktan orada olmalıydık." Gözleri, içleri Twickenham, Richmond, Chiswick ve St. James'den gelen kızlarla dolu olan arabalara bakarken titriyordu. Kızlar arabanın içinde dans için prova yapıyor, saçlarına zeytin yağı sürüyor ve dudaklarını yumuşatmak için gül suyunu elden ele dolaştırıyorlardı. Bunu düşün, dedim kendime. Grace hâlâ hayatta.

Bayan Edwarda gözlerini devirdi. "Cross Sokağı'ndaki kuaförüm, Monşer Le Toqua ile olan randevumuza geç kalacağız. Onu hiç duymuş muydunuz?"

Kafamı salladım.

"Bu konuda oldukça iyidir," dedi. Bana doğru eğildi ve ka-

fasını aşağıya eğdi, böylece saç örgülerini ve dalgalarını rahatça görebildim.

"Oldukça güzel görünüyor," dedim. O an, istediğim hayatı yaşadığımı düşündüm. Evin köşelerinde eller yoktu, evimde kimse yoktu.

"Randevu alabilmek için saatlerce yalvarmamız gerekti. Çok baskı yaptık. Ona geçen gece giden bazı kızlar, saçlarının bozulmaması için tahta rafların üzerinde uyudular.

"Eminim öyledir."

"Ayrıca," dedi Bayan Belle-Smyth, parmaklarını oynatarak. "Oraya daha erken varmış olabilirdik."

"O zaman Bayan Sorgeiul ile karşılaşamazdık, anneciğim," dedi Bayan Lucilinda.

Bayan Belle-Smyth başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Bayan Sorgeiul tek başına dolaşmak durumunda kalırdı."

Bayan Belle-Smyth kızına baktı, sonra da bana ve başını tekrar pencereye doğru çevirdi. "Gerçekten de öyle."

At arabası bizi Llly Rooms'a yaklaştırırken kimseden ses çıkmıyordu. Ellerimi kucağıma koyum.

Dayımın yanına taşındığım ilk zamanlarda, dayım beni Convent Garden yakınlarındaki bir salona, dans kursuna göndermişti. Kurs her hafta çarşamba günü, öğleden sonra başlıyordu. Thomas beni kapıya bıraktıktan sonra, kursa gelen her kızın yanında, kendisine eşlik etmek için birinin geldiğini görmüştüm. Bazılarının yanında anneleri, bazılarının yanlarında dadıları, bazılarının yanlarında ise babaları vardı. Sıraya girip, dik durmaya çalışıyordum. Sanki bu tarz dansları her zaman yapıyormuşum gibi görünmek istiyordum. Kursun verileceği odada hiç pencere yoktu. Her taraf kızlarla doluydu, kurs öğretmeni ise yeşil elbiseli bir adamdı. Burun deliklerim ısıyla, menekşe kokularıyla ve ayakkabı cilası kokularıyla dolmuştu. Müziğin sesi her geçen saniye artıyordu ve onu kulaklarımın içinde hissediyordum, yerimde öylece durdum.

Çocukken, kulağıma bir parça pamuk sokmuştum ve bunu

annemlere söylemeye çok korkmuştum. Annem pamuğu kulağımda görüp beni doktora götürmeden iki gün önce, neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Sanki suyun altındaymışım da, üzerimden sürekli dalgalar geçiyormuş gibi hissediyordum. O hissi, dans kursunda tekrar yaşamıştım. Dayanamıyordum. Eteğimi tutarak kapıya doğru yürüdüm. Bir sonraki hafta Thomas beni tekrar kursa götürdüğünde, kurs bitene kadar soyunma odasında saklandım ve çalan şarkıları dinledim. Dayımkursun nasıl gitmeyi sormayı unuttuğunda ben de kursa gitmeyi bıraktım. O günlere geri dönebilmeyi çok istiyordum.

At arabasından indik ve arabacı atları geri çevirdi. Bayan Lucilinda ve Bayan Edwarda eteklerini düzelttikten sonra, askerler gibi yüz yüze döndüler. Sıraya girdik, kapıdan geçtik ve şapkalarımızı çıkardık. Bayan Edwarda bana gülümsedi ve karmakarışık hâldeki saçlarıma dokundu. O an durduğumuz yerde ayna olmamasına çok sevinmiştim. Biraz ilerlediğimizde etrafımızı soluk renkli elbiseler giymiş kızlar sardı. Her birinin saçları ayrı bir sanat eseriydi, gözleri umutla parıldıyordu. Benim gözlerimse Bayan Grey'i ve yumuşak kahverengi eldivenlerini arıyordu. Bellerinde kılıçları olan erkekler duvara yaslanmış duruyor ve önlerinden geçerken bize bakıp saçlarını düzeltiyorlardı –daha çok Bayan Edwarda'ya, pembe elbisesine ve beyaz gülüşüne bakarak tabii ki. Kusursuz görünmediğimin farkındaydım: Elbisemde lekeler vardı, saçlarım kötü bir hâldeydi, tırnaklarımın araları kirliydi ve eldivenlerimin bazı yerleri de yanıktı. Ama oradaki herkesin bir rahatsızlığı olmalıydı, bazılarının sorunu mide ağrısı ya da bacak kasılması olabilirdi, ya da başlarına birden bir ağrı saplanabilirdi. Orada bulunan herkes, her birimizi, her saniye, dakika, saat, biraz daha yaşlanıyorduk, biraz daha çirkinleşiyorduk ve diğerleri tarafından istenmeyen bir kişiye dönüşüyorduk.

"Çok fazla insan var," dedi Bayan Edwarda, omzumu tutarak.

Kadınların şehri terk ettiklerini duymuştum, demek istedim.

Ama yüzünden bir mutluluk ifadesi vardı. "Şuraya bak! Şuradaki masaya." Beni kendine doğru çekti. Masa baştan aşağı yemekle donatılmıştı, bir tek kuş sütü eksikti. Kocaman bir sülün süslenmiş bir şekilde masaya konmuştu, ayrıca büyük bir rosto ve ağız sulandıran turtalar parıldıyordu, bir de ağzına elma konulmuş bir domuz vardı. Bunlar yetmezmiş gibi, masada peynir, pahalı ekmekler, erikli pudingler ve üstü şeker kaplı meyveler vardı. Masanın sonunda ise jöleler duruyordu. Bayan Edwarda tanıdık birini görmüştü ve yanımdan ayrılmıştı, ben de, gümüş bir tabağa konmuş, etrafında çatallar ve bıçaklar olan kırmızı jöleye doğru yaklaşmıştım. İçindeki çilekler ve böğürtlenler havada süzülüyormuş gibi görünüyorlardı. Bir kaşık alıp içine daldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ben çocukken aşçımız jöle yaparken, şeker, su ve meyve kullanır, sonra da üzerine badem yağı koyardı, son olarak da jöleyi baş aşağı çevirdi ve fazla gelen yağ akıp giderdi.

"Tatlıları mı kontrol ediyorsunuz, hanımefendi?" benim boylarımda, geniş yanaklı ve kum rengi saçları olan bir adam yanımda duruyordu. Yeleğindeki düğmeleri, gülümsemesinden alev alacak gibilerdi. "Tatlıya oldukça düşkünümdür."

Tanıştırılmadığım bir adamla konuşmamın uygun olmadığını biliyordum ama gözleri oldukça güzel görünüyordu ve oldukça güleç bir insandı, etraftaki diğer yakışıklı ve ulaşılamaz insanları gördükten sonra, ona cevap vermek istemiştim. Ördek besleyerek ve kriket oynayarak zaman geçirdiği izlenimine kapılmıştım. "Özellikle jöleye çocukluğumdan beri bayılırım." Bana baktı ve oldukça içten bir şekilde gülümsedi. Sonra sırtıma birinin dokunduğunu hissettim.

"Bayan Sorgeiul," dedi Bayan Edwarda, oldukça yakınımdaydı, neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. "Sizi kaybettiğimizi sanmıştık." Üst dudağı biraz kurumuştu.

Ona döndüm. "Bize biraz izin verir misiniz, bayım," dedi adama ve koluma girdi. "Gel hadi. Annem ve ben her yerde seni arıyoruz." Parmağıyla yanağıma dokundu. "Saçlarına gü-

zel bir şekil vermemiz gerekiyor."

"Hayır, bence–" diye konuşmaya başladım, ama o çoktan gitmemiz gereken yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Ayrıca haklı da olabilirdi; eğer balo salonunda durmaya devam edeceksem, sağlarında pırlantalar olan bunca kızın arasında en azından benim de saçım düzgün görünmeliydi.

"Pencerelerin olduğu bölüme gidelim," dedi. "Orada yeterince ışık olmalı." Bana gülümsedi ve kapının önünde duran askerlerin arasından geçerken eteğini düzeltti. Koridorda biraz ilerledik ve durduk. "Arkanı dön ve başlayalım." Parmaklarını boynuma değdirdi ve avuç içini saçlarımda hissettim. Elleriyle topuzumu açtı ve saçımı istediği gibi yapmaya başladı.

"Ne olur ne olmaz diye," diye söze başladı. "Yanıma saç tokası almıştım." Kulağıma dokundu ve saç tokalarından birini kulağıma taktı. Parmakları hareket ettikçe tokaların sivri uçlarını kafamda hissediyordum. Saçımın arka tarafı omuzlarım üzerine düşmüştü.

"Benim için bu kadar zahmete girmenize gerek yok Bayan Belle-Smyth. Bunu kendim de halledebilirim."

"Gerçekten mi?" dedi sakince. "Bundan emin misin?"

Kadınlar ve adamlar yanımızdan geçiyorlardı ve kalbim yeniden hızlıca atmaya başlamıştı.

"Hata yapmak oldukça kolaydır," dedi. Tırnağıyla enseme dokundu. "Önceden, saçlarımı yapan bir hizmetçim vardı. Yanlışlıkla derimi kesmişti." Enseme hafifçe vurduğunu hissettim. "Dikkatsizlik."

Kol kola girmiş bir grup kıza baktım, kafalarını sallayarak bize doğru geliyorlardı.

"Gerçekten, Bayan Belle-Smyth, size minnettarım, fakat sizin danstan mahrum kalmanızı da istemem." Sesim daha yüksek ve gergin çıkıyordu.

"Problem değil," dedi. Son kalan insanlar da yanımızdan geçtikten sonra yan odada müzik başladı, koridor sessizleşti.

Müzik beni kendime getirmişti. "Bence kız kardeşinizi bulmalıyız."

"Burada kal," dedi, saçıma bir toka daha taktı. "Neredeyse bitti." Elleri kulaklarıma çarpıyordu. Jölelerin yanında konuştuğum adamı, müziği, pembe elbiseli kızları düşündüm –hiçbir şey kalbimin hızını azaltmıyordu. Derin derin nefes aldım, saçlarıma dokunduğunu unutmaya çalıştım.

"Dansı nasıl buldunuz?"

"Gerçekten iyi." Sıcaktan neredeyse derim kabaracaktı. Parmakları hâlâ saçlarımın arasındaydı.

"Evet. Fakat her yıl tanımadığım insanlar geliyor. Şehirde çok fazla insan var, Bayan Sorgeiul. Bunu hiç düşündünüz mü?"

Konuşamıyordum.

"Buradaki tüm genç kızları aslında tanıyor olmam gerek, ama tanımıyorum."

"Ben de tanımıyorum." Yüzünü görebilmeyi istiyordum. Altın sarısı dalgalarını ve hafif kalkık burnunu, küçük ağzını ve konuşma şeklini görmek istiyordum. Parmaklarını kafamdan çekti ve yüzümü yüzüne çevirdi. Onu neredeyse tanıyamayacaktım.

"İşlenen cinayetlerden herhangi birine tanık oldunuz mu, Bayan Sorgeiul?"

Müzik kulaklarımı tırmalamaya başlamıştı. "Hayır."

"İşlenen cinayetler size ne kadar yakınlıkta gerçekleşti?"

"Saçımı yaptığınız için size minnettarım ama şimdi dans salonuna dönsek iyi olacak."

Alnıma dokundu. "Sadece birkaç dakika daha. Biliyorsunuz, hizmetçim Starling'i izleyerek saçlar hakkında çok fazla şey öğrendim. Fakat dediğim gibi, o ölümler... Size de fazla gelmiyorlar mı?"

Sesi çok havalıydı, sanki dilini ağzının içinde dolaştırıyormuş gibi konuşuyordu.

"Bilmiyorum."

Parmaklarını kulaklarımın yanında oynattığını hissettim. "Dayınız, Starling'le yakından ilgileniyordu. Babamdan, onu

size göndermesini talep etmişti. Onu neden bu kadar istediğini gerçekten çok merak ediyorum."

Yanımızdan üç kız daha geçti ve sırtıma ipek eldivenli birinin dokunduğunu hissettim.

"Şu an hayatta olduğundan bile emin değilim. Yaşadığınız yer oldukça tehlikeli. Ortadan kayboldu, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Omzunu silkti. "Dayınız babama söylemiş. Bay Crenaban oldukça değişik bir adammış. İnsanlar bakışı bile farklıymış. Sanırım dayınızdan korkuyorum." Tekrar saçıma dokundu. "Grace'e ne söylediğini gerçekten çok merak ediyorum."

Ellerini itmek istedim ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Çok fazla kız," dedi. "Elimdeki tokalar kadar." Avucuna baktım, elinde altı tane toka vardı. "Oldukça kolay kırılırlar, değil mi?" Bir tanesini aldı ve eğip bükerek şeklini bozdu. "Zarar vermek oldukça kolay." Tekrar bana baktı ve elimi tuttu. Daha fazla katlanamamıştım. Elimi çektim, eteğimi düzelttim ve ana salona doğru yöneldim. Kapıda ipek elbiseli insanlar vardı ve ortalığın dans eden çiftlerle dolu olduğunu gördüm, kızların anneleri yan tarafta duruyor, kızlar ise yemek masasının başında duruyorlardı. Bayan Belle-Smyth'in geldiğini gördüm. Koridor boyunca koştum, saçlarımı yüzüme düşüyordu, kapıda duran adamların yanından geçtim ve dışarı çıktım.

Orada, üniformalı erkeklerin arasında durdum ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir adım daha attım ve faytonları gördüm. Hemen bir tanesinin içine atladım. Ne yapacağımı biliyordum. Ona St. James Sokağı, otuz numaraya gitmemizi söyleyecek; oranın çok kısa bir mesafe olmasından dolayı hayıflanmasını dinleyecektim. Bloğun etrafında iki kez döndükten sonra, büyük, sessiz evlerin olduğu sokağa girdik.

Ücreti verdim, indim ve parıldayan zili çaldım. "Evet," dedi Fransız aksanlı bir kız, kapıdan beyaz şapka takılı kafasını çıkararak.

"Bayan Janisser ile görüşmek istiyorum," dedim.

"Öğleden sonra misafir kabul etmiyor."

Bana baktığını görebiliyordum. Onu etkilemek için ne yapmam gerektiğini düşündüm. Yüzüm kıpkırmızıydı, saçlarım darmadağın bir hâldeydi ve kıyafetim kötüydü, ne bir şalım ne de bir şapkam vardı. "Ona, Bayan Sorgeiul geldi deyin."

Kafasını kaldırdı ve kapıyı açtı, böylece geniş hole girebildim. Zemin döşemeleri bir satranç tahtası gibi damalıydı ve içinde kocaman çiçeklerin bulunduğu ağır bir vazo vardı.

Kapı yavaşça açıldı ve Bayan Janisser kapıda belirdi. "Tatlım!" dedi. "Seni beklettiğim için özür dilerim." Ellerimi sıkıca tuttu. "Salona gel lütfen."

Yanakları un gibi bembeyazdı, gözleri maviydi ve parıldıyorlardı. Ev işleriyle meşgul olduğunu düşünmüştüm. Ve menü hazırlamakla, Cemiyet Hayatıyla, terzileri gezmekle... Ona hiçbir şey söyleyemedim. Kayboldum ve herkes ölüyor.

"Özür dilerim," dedim. "Bay Janisser –oğlunuz, evde mi?"

"Evet, tatlım, ama lütfen içeri gel. Ziyaretinle beni çok mutlu ettin." Eliyle yanağıma dokundu. "Mesajımı aldın mı?"

Kafamı salladım.

"Miranda –Bayan Grey– kayıp. Egyptian Hall'dan geri dönmedi."

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Yere baktım ve sanki zemin döşemeleri üzerime üzerime geliyorlardı."Geri dönemedi mi?"

"Constantine bana gösteriden sonra ayrıldığınızı söyledi. Her yerde sizi aramış ama en sonunda evlerinize faytonla döndüğünüzü düşünmüş." Kuru elleriyle etrafımda dönüyordu. "İstediğimiz tek şey ikinizin de güvende olduğunu duymaktı."

"Onu gördüğümde bana bundan bahsetmedi." Sokaklar insanlarla doluydu ve Bayan Grey tek başına, gözleri korku dolu bir şekilde başıboş dolaşıyordu. Koşarak oradan uzaklaşmak istedim, ama yapamadım.

"Çocukluğundan beri tek başına dolaşmazdı."

Duvar sallanmaya başladı. Çiçekler üzerime geliyorlardı. "Ailesi oldukça tedirgin olmalı."

"Tatlı, ebeveyni yıllar önce öldü. Yalnızca, Kent'de okuyan üç tane kız kardeşi var."

"Nasıl öldüler?"

"Tatlım, gerçekten uzun zaman önceydi. Lütfen, salona gel. Sana bir çay söyleyeyim. Belle-Smythlerin de ziyaret edeceğini bekliyordum. Seni gördüğüme çok sevindim tatlım, gelmeseydin tek başıma, tedirgin bir şekilde oturacaktım."

Bir gürültü duyulduğunda ve ön kapı sertçe açıldığında, kadının koluna girmek üzereydim. Paltosunun önü açık olan ve eğri saçlı Constantine Janisser kapıda duruyordu.

"Anne!" dedi. "O kızın bu evde ne işi var?"

Olduğundan çok daha uzun görünüyordu. Ses tonundan ne kadar kızgın olduğunu anlamıştım. "Misafirimize ne kadar da kaba davranıyorsun, Constantine."

"Anne, tam bir aptalsın." Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Bayan Sorgeiul, buradan gitmek zorundasınız. Gidin ve geri dönmeyin."

"Neden bana Bayan Grey'i anlatmadınız?"

"Konuşmama izin vermediniz ki." Annesine döndü. "Anne sen salona git. Yanına geleceğim." Kadın bana baktı, gözlerinden bir damla yaş aktı ve bana elini uzatmak istedi. Sonra da arkasını döndü. "Hoşça kal, tatlım."

Kapı kapandıktan sonra tekrar bana döndü. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Anneniz beni içeri aldı. Sadece o gün neden geldiğinizi soracaktım."

"Size söylüyorum, gitmek zorundasınız."

"Bayan Grey'i mi arıyorsunuz, nerede o?

"Bayan Sorgeiul, onu bulacağımızdan eminim. Şimdi size yalvarıyorum. Lütfen gidin."

Ayak sesleri geliyordu –bir hizmetçiydi büyük ihtimalle. "Gitmeyi reddedersem ne olacak?"

"Sizi zorla çıkartacağım."

"Özür dilerim, korkmuştum. Sizi o yüzden gönderdim evden. Bana bir şey söylemeye çalışıyordunuz. Bayan Grey– dediniz, devamını getirmediniz."

"Lütfen, Bayan Sorgeiul, gidin."

"Ne demek için geldiğinizi söyleyene kadar yerimden kıpırdamayacağım."

"Sizi dışarı çıkaracağım."

Siyah gözlerine ve uzun kirpiklerine baktım ve kalmama izin vereceğini düşündüğüm cümleyi söyledim. "Pekâlâ, o zaman babanız eve dönene kadar bekler, ona sorarım."

Arkasına baktı, yüzü korkuyla kaplanmıştı. "Hayır. Şimdi kapıyı açacağım ve siz de çıkıp gideceksiniz."

Gözlerindeki öfke büyüyordu. Kapıdan çıktım ve sokağa doğru yürüdüm. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Dayım ve Bay Trelawn gitmişti, Janisserlar beni kabul etmiyorlardı, Belle-Smythler arkadaş canlısı değillerdi ve kiliseler de benim gibi kızlar için uygun bir yer değildi.

Piccadilly'e doğru yürüdüm, tir tir titriyordum.

Belki de, diye düşündüm, Bayan Grey, Bay Prior'u bulmuştur –her şeyden sonra birbirlerini affetmişlerdir. Sonra ise yalnız olduğum aklıma geldi, korkuyordum. O akşam şehirde boş boş dolaştım, Bay Janisser'ın ve onun birlikte eve dönebileceklerini düşündüm.

Sakin olmalısın.

Yazı malzemelerimi aldığım dükkân hemen sokağın karşısındaydı. Ama kapanmıştı. Penceresinden içeriye baktım, ama içerisinde kâğıtlar yoktu. İflas ettiğini düşündüm. Bayan Grey beni ziyaret etti, elbisesinin yeşil işlemeleri omuzlarına düşüyordu. Sokağın her iki tarafındaki tüm dükkânlar kapanmıştı, ama birkaç adım ötede bir tanesi açık gibi görünüyordu. Oraya doğru yürüdüm, penceresinin önünde büyük bir düğün pastası vardı, önündeki küçük kâğıtta bunun Kraliçe için hazırlandığı yazıyordu, o pastanın arkasında da yine irili ufaklı pasta-

lar vardı. Genç bir çocuk içerideki kadınlarla konuşuyordu. Oldukça şirin bir dükkândı, içeri girdim –düşündüğümden de iyiydi. Bir pasta dükkânı insanların içerisinde çok da kalmak istemeyeceği yerlerdendir. Orada oldukça garip ve korkunç göründüğümü biliyordum, başka bir dünyadan gelmiş haberci gibiydim.

Yanındaki dükkân ise bir eczaneydi. Kahverengi raflarında içleri kırmızı, mavi ve yeşil sıvılar bulunan cam şişeler duruyordu. Akla gelebilecek her sorun için bir tedavi yöntemi vardı: baş ağrısı, eklem ağrıları, göze bir şey batması. Kilisenin çanı çaldığında saatin yarısının bittiğini anladım. Kapının siyah kulpunu tutup içeri girdim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" Hayatım boyunca ilaç kullanmıştım ama bir eczaneye girdiğimi hiç hatırlamıyordum. Rengarenk ilaçlarla dolu kutulara baktım, bir sürü de pembe sıvı vardı.

"Ne istemiştiniz, hanımefendi?" dedi, garip ses tonuyla. "Sinirleriniz için bir ilaç ister misiniz?"

Adamın üzerinde duran cam şişedeki karışıma baktım.

"Baş ağrısı için mi yoksa bacak kasılmaları için mi bir ilaç bakıyorsunuz? Genç bayanlar dans etmeyi çok severler."

"Benim ihtiyacım olan–" Ona baktım ve konuşamadım.

"Cildinizi beslemek için bir gül suyu kremine mi ihtiyacınız var? Hayır. Krem kullanmak için oldukça gençsiniz." Arkasını döndü ve çekmeceyi açtı. "Sanırım saçınız için bir şeyler arıyorsunuz. İzin verin size elimdeki postişleri göstereyim."

Arkasını döndü ve koca bir çekmeceyi önüme koydu. İçerisinde birçok saç vardı: kırmızı, sarı, siyah ve kahverenginin tüm tonları. Bana doğru biraz daha yakınlaştırdı. Yavaşça kırmızı renkli saçı eline aldı. "Bazı saçlar kendilerine sert davranılmasından hoşlanmazlar. Bu elimdeki en iyi ürünlerden bir tanesi, o kadar iyi bakılmış ki neredeyse canlı olduğunu söyleyebilirim." Ona parmağımla dokunmak istedim. "Kaliteden anladığınızı görebiliyorum, bayan. Bu da en az sizin saçınız

kadar iyidir." Örülü olan altın rengi saça baktım. Eskiden bir kız onu örmüş, zeytin yağıyla bakımını yapmıştı. Konuşmamı sağlayan şey de o saç olmuştu.

"Korku hissetmemek için bir ilaç istiyorum," dedim. "Elinizde gut hastalığı, soğuk algınlığı ve ağrılar için ilaçlar var. Korkuyu gidermek için de bir ilacınız olmalı."

Adam gülümsedi ve elini cebine götürdü. "Oldukça tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz. Bunu soran ilk kadın siz değilsiniz. Ama biliyorsunuz ki bazı isteklerimizin gerçekleşmesi imkânsızdır. Bunalım ya da sinir hastalıkları için ilaçlar var evet, ama ne yazık ki korku için bir ilaç yok. Bu doğal bir reaksiyon ve engellenebilmesi mümkün değil."

"Ama benim o tarz bir ilaca ihtiyacım var. Sürekli korku hâlindeyim."

"Korkuyu tedavi edebilecek bir adam tanıyorum. Knightsbridge yakınlarında oturuyor."

"Bana adresini verebilir misiniz?"

"Bay Silver'ı bulun. Adresini bu kâğıda yazıyorum."

"Onu mutlaka bulmalıyım."

"Nasıl isterseniz. Bu arada saçınız oldukça güzel görünüyor. Onu satmayı hiç düşündünüz mü, hanımefendi?"

Adama boş boş baktım.

"Tabii ki sizin gibi genç bir hanım bunu asla düşünmez. Bağışlayın beni."

Bir süre düşündüm. "Bana saçlarım için ne kadar verirsiniz?"

Arka taraftan çıkıp yanıma geldi. Elleriyle saçlarıma dokunurken nefes alış verişim hızlanmıştı. "Benim için saçlarınızı aşağı doğru salar mısınız?"

Kafamı salladım. "Fazla vaktim yok."

Arkama geçti. "Oldukça güzel."

"Ne kadar verirsiniz?"

Sesi oldukça kalınlaşmıştı. "Bu saçlar mutlaka koleksiyonumda olmalı. Nasıl olsa kökü sizde, sizin için problem olmayacaktır."

"Başka bir dükkâna da sorabilirim. Eminim onlar bana bir fiyat vereceklerdir."

Kapıya doğru bir adım attım ve adam yanımda bitiverdi. "Hanımefendi oldukça zor bir müşterisiniz. Size saçlarınız için sekiz altın veririm."

Ağzımı kontrol edebilmek için büyük çaba sarf ediyordum. Hayatım da o kadar parayı hiçbir arada görmemiştim. "Sadece sekiz mi? Ben saçlarımı yıllardır uzatıyorum."

"On. Bu son teklifim. Artık saçlarınızı kesmeme izin vermelisiniz." Parmaklarıyla saçlarımı tuttu. "Kusursuz bir şekilde kesmek istiyorum."

"Peki o hâlde, sonra uğrarım."

Dışarıya çıktım, çan arkamda gürültülü bir şekilde çalıyordu.

Dükkânların yanından birer birer geçerken her seferinde aklıma Bayan Grey geliyordu. Balıkçı malzemeleri satan bir dükkânın önünden geçerken, şehirdeki evini düşündüm, şapka dükkânından kahverengi ipek bir şapka almak istedim. Egyptian Hall'da yalnız kaldığını anladığında yüzü kızarmıştı, ellerini ise kenetlemişti.

Kilise çanı beş kez çaldı. Gece ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Seyyar satıcıların ve kol kola yürüyen çiftlerin arasından yürüdüm. Nereye gideceğimi bilmiyordum; kafamın içinde sesler yankılanıyordu. Bayan Grey, Grace, dayım, duvardaki desenler...

Bir süre yürüdükten sonra nefesim kesildi ve bir duvara yaslandım. Sokağın kokusunu içime çektim ve birkaç dakika bekledim. Nerede olduğumu bilmiyordum. Pembe elbiseli üç kadın gösteriş yaparak yürüyorlardı. O kadar korkak ve ümitsizdim ki, kadınlardan uzun olanın bana göz kırpması sıcak bir kucaklama gibi gelmişti. Şalımı boynuma doladım ve kadınların geldiği yöne doğru yürüdüm, iki gece önce yaptığım gibi. Bir barı geçtim ve kilisenin arkasındaki sokağa girdim. Mezarlığın çitlerinin yanından aşağıya doğru yürüdüm, etra-

fıma bakmamaya ve kafamın içindeki seslerden kurtulmaya çalışıyordum. Mezarlıklara baktım, gökyüzünde birkaç tane bulut vardı.

Sokağı tekrar yürüdüm, ellerimi ıslak tuğlaların üzerinde gezdirdim. Elimi duvarların üzerine koydum, onları duvarın bir parçasıymış gibi hissediyordum.

Omzumda bir el hissettim. Bir süre kımıldayamadım, sonra arkamı döndüm. "Ölmüş olduğunu düşünüyordum."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
Bayan Vine

GÜZEL OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYORSUN. Bunu sahneden aşağı bakınca sıradan gözlerinin içlerinde görebiliyorum. Gülüyorum, seni mutlu etmek için yapabileceğim tek şey ise mutsuzluk, tıpkı senin de söylediğin gibi.

Özelliklerimin hiçbir önemi yok. Sadece birinin sana bakmasına ihtiyacın vardı ve ben de baktım. Aksi hâlde kafanda düşüncelerinin dolaşacağı kimse olmayacaktı.

İskoçya patateslerinin ve Essex'den gelen etlerin tatlarını biliyorum, Galler havuçları da hayatında yiyebileceğin en leziz havuçlardır. Beni Mısır'da bulmuş olduğunu söyler durur, ama gerçek öyle değil. Ben onu buldum. Bir sokaktan diğerine amaçsızca koşarken Convent Garden'a gelmiştim ve sokağın köşesinde seyyar bir sihirbaz gösteri yapıyordu. Küçük bir köpeği vardı, ona hafifçe vurup zıplamasını sağlıyordu. Onu izledim, ta ki o da beni görene kadar. Sonra da konuşmaya başladık.

"Bunlardan daha iyilerini yapmalısın," dedim ona. "Yani köpeklerden ve kurbağalardan..."

"Daha iyisini yapabilir misin?" Diğer adamlara benzemiyordu: Bana bakarken siyak göz bebekleri küçülmüştü.

"Hayır yapamam. Ama aklımda fikirlerim var, oldukça iyi fikirlerim."

Güldü ve döndü, beni izlemeye devam ediyordu. Birden yanımda belirdi ve "Belki de bu numaramı bir kadınla denemeliyim," dedi.

Ona dansta ve oyunculukta çok da yetenekli olmadığımı anlatmaya çalıştım (Ne kadar kötü olduğumun farkındaydım) ve sonra benim ne kadar değerli olduğum hakkında konuşmaya başladık. Konuşurken cebimdeki boncuklarla oynuyorum, kendimi çok şanslı hissediyordum ve sonra olaylar bir daha asla eski hâline döndüremeyeceğim bir boyuta ulaştı; Pa, Ma, Netty ve diğerleri.

Gösterimize katilleri dahil etmeyi düşünene kadar fazla para kazanacağımız söylenemezdi. Ve bana oldukça garip gelse de, her gece sahnede ölü numarası yapmam da erkekler arasında popüler değildi. Şimdi ise onlarca müşterim var. Kıyafetimle ilgili bir sürü soru soruyorlar, çünkü ona dokunmak istiyorlar. Genç olanlar, "Hiç sahneye çıktınız mı?" diye soruyorlar, "Senin gibi güzel bir kadın böyle bir hayat yaşamamalı" sözünü ise neredeyse gelen her müşterimden duyuyorum. Bazıları ise, beni etkileyeceklerini düşünerek, gösterimi hiç beğenmediklerini söylüyor. "İleride ne yapacağını çok merak ediyorum," demişti içlerinden biri. "Güzelliğin elinden gidince ne yapacaksın?" Beni korkutmak istediği ortadaydı, ben ise o günlerin bir an önce gelmesi için can atıyordum.

Bazen, gökyüzündeki büyük bulutlara bakarken içimi bir korku kaplar. Düşünürüm, O orada ve yakında benim için gelecek.

O adamları, gösteriden sonra içeri alırım, çünkü benim korktuğum adam onlardan biri değil.

"Yürüyüş şekline bayılıyorum," dedi yuvarlak yüzlü, küçük suratlı bir adam, teni bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü.

Benimle, yalnızca ikimizin olduğu sıcak bir odada birlikte olmak istediğini anlamak çok da zor değildi. Dans ederken duygusuz hareketlerimi görme niyetinde değildi, aslında istediği şey de ben değildim. Sadece seçilmiş kişi olmayı istiyordu, orada duran tüm adamlar arasında seçilmiş olan olmayı. Parmağımı kaldırdım ve "Sen," dedim.

Boncuklarım hâlâ yastığımın altında, benimle birliktelerdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
Chicksand Sokağı

KIZIL SAÇ, SARI saç, kızıl saç, sarı saç, örgülü kahverengi saç, kestane rengi at kuyruğu saç, örgülü siyah saç, kıvırcık ve uzun beyaz saç, topuz yapılmış altın rengi saç.

Ölümden sonra saç uzamaya devam eder. Uzar, uzar, uzar, ipeksi bir hâl alır.

Kızıl saç, sarı saç, kızıl saç, sarı saç.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
Sardinia Sokağı

GÜNEŞ IŞINLARI YÜZÜME geliyordu. Yukarı doğru baktım. İlk başta gözlerimi açmakta biraz zorlandım ve sonra, Constantine Janisser'ın dolgun yanaklarını gördüm. "Zavallı Bayan Sorgeiul."

"Bana ne oldu?"

"Bana bir şeyler söylediniz ve sonra da bayıldınız."

Vücudumu neredeyse hissetmiyordum ve boğazım kurumuştu. Üzerinde bulunduğum yer oldukça sertti ve güneş çok fazla parıldıyordu. "Neredeyim?"

"Düşüp bayıldığınız yerdesiniz."

Bir sokağın ortasında yatıyordum, insanlar etrafımı çevirmiş, bana, sanki ölmüşüm gibi bakıyorlardı. Karga Adam'ın seçtiği bir kurbanmışım gibi hissettim.

"Hayır, hayır, oturmaya çalışmayın. Bir şok geçirdiniz."

"Burada kalamam. Ne kadardır burada yatıyorum?"

"Çok uzun bir süre olmadı. Birkaç dakika kadar. Sizi bulduğumda etrafınızda kimse yoktu."

Orada bayılmıştım, her yerde insanlar vardı, beni izliyor-

lardı. Ama hiçbiri yakınlaşmıyordu.

Konuşmaya devam ediyordu. "Sizi bulmak istemiştim. Sizi evden gönderdiğim için özür dilerim. Sizi bulmak için evden çıktım ama hiçbir yerde yoktunuz. Bütün dükkânlara sordum. O garip eczacı sizin bu tarafa doğru yürümüş olabileceğinizi söyledi." Elimi tuttu. "Sizi bulduğum için çok mutluyum. Başınıza bir şey gelebilirdi."

"Güneş gözümü alıyor."

"Ayağa kalkabilecek misiniz? Burada kalmasak iyi olacak."

Gözlerimi kapadım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Kaldırım taşları yüzünden dizlerim yaralanmıştı.

"Yardımcı olmamı ister misiniz?" Koluma girdi. Ayağa kalkmayı denedim, üç kez, ama yapamadım. Ve sonra hatırladım.

"Bayan Vine'ı gördüm. Koluma dokundu."

"Sihirbazın yardımcısını mı? Ama o öldü, Bayan Sorgeiul. Cesedini Doveton Sokağı'ndaki bir ambarın yakınlarında buldular. Büyük ihtimalle, Karga Adam tarafından öldürülmüş."

Beynim yanmıştı. "Ölmüş olamaz. Birisi koluma dokundu ve dokunan da oydu." Bayan Vine, saçları yüzünü kapatmış, sahnede dans ediyordu ve Karga Adam tarafından yakalanmıştı.

"Gösteriden kısa bir süre sonra öldürüldüğünü düşünüyorlar. Kalabalığın içinde, kaçarken yakalanmış olmalı."

Kleopatra'sı, Doveton Sokağı'nda ölmüştü, o güzel saçlarıyla birlikte.

"Dokunan oydu!"

"Ona benzeyen başka bir kız olmalı. Bir dilenci. Sizi savunmasız bir hâldeyken yakalayıp zarar vermemesi büyük bir şans."

"Ama ona çok benziyordu. Benimle konuştu." Her şey karmakarışık olmuştu. "Nasıl ölmüş olabilir? Neden o katil durdurulamıyor?"

"Bayan Sorgeiul, buraya terk etmeliyiz. Yakında hava ka-

raracak ve burada yalnız olmak istemeyiz. Size, Princes Caddesi'ne gidene kadar yardımcı olmama izin verin."

"Gidecek bir yerim yok," dedim, sonra da kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. "Dayıma birisi saldırdı ve sonra da dayım evi terk etti. Hizmetçimizin öldürüldüğünü düşünüyorum. Oraya geri dönemem."

Bana biraz daha yaklaştı. "Sizi kaldığım yere davet etmeme izin verin, Bayan Sorgeiul. Holborn'de, işyerime yakın bir ev kiraladım. Orada güvende olacaksınız, size söz veriyorum. Ev sahibem, Bayan Lamont, oldukça kibar bir hanımdır."

Nasıl olur da beni kaldığın yere davet edersin, demem gerekirdi. Bana nasıl böyle davranırsın? Ama böyle konuşabilen bir kızın arkasında ailesi olması gerekirdi ve arkadaşları ve de bir evi, benim ise kimsem yoktu.

Ayrıca hâlâ korkuyordum. Karga Adam beni hâlâ bulabilirdi, elleriyle beni tutabilir ve beni kaçırabilirdi. "Yapamam. Gidebileceğim hiçbir yer yok."

"Benimle gelin, Bayan Sorgeiul. Sokaklarda tek başınıza kalamazsınız. Dışarıda bir katil dolaşıyor, bunu biliyorsunuz."

Annesi ve evlerindeki çiçekler geldi aklıma. Ayağa kalktım ve hatırladım. "Bayan Grey. Bayan Grey gösteriden beri kayıp."

"Princes Caddesi'ne geldiğimde size bunu söylemeye çalıştım. Sizi temin ederim, o güvende. Sadece annem bunu bilmiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Annem ona karşı her zaman nazik olmamıştır. Bayan Grey'in kaçmak için bir fırsat bulup kaçtığını düşünüyorum. Şu an da arkadaşlarıyla olmalı. Yakında eve döneceğine inanıyorum."

"Arkadaşları olduğunu bilmiyordum." Bayan Grey, inci takılarıyla, kızarmış yüzüyle, sokaklarda yalnız başınaydı.

"Herkesin arkadaşları vardır. Şimdi, kaldığım yere gitme konusunu konuşsak daha iyi olur."

"Nerede olduğunu bilmeyi çok isterdim."

"Hadi, gelin." Ayağıma doğru uzandım ve elbisemdeki çamur lekelerini gördüm. "Bir fayton bulmalıyız." Koluma girmişti.

"Hizmetçim, Grace, öldü. Öldürüldüğünü düşünüyorum."

"Zavallı Bayan Sorgeiul."

Ona baktım ve arkasındaki sokağa. Bahçesinde bir sürü çiçek olan ve önünde hizmetçilerin temizlik yaptığı bir ev vardı. "Ailemle eskiden yaşadığımız eve gitmek istiyorum. Richmond'a." Bayan Grey, katil ona uzanırken sokaklarda çaresizce koşturuyordu. "Gidecek hiçbir yerim yok. Sizinle de gelemem. Ailemle yaşadığım eve gitmek istiyorum."

"Ama bunu yapamazsınız."

"Yapacağım," demiştim ve çok kararlıydım. "Oraya geri dönmek istiyorum. Gidebileceğim başka bir yer yok," duvardaki ejderha işaretleri ve şapka. Genç bir insana ihtiyacım var. Bay Trelawny.

"Ama orada başka insanlar yaşıyor olmalı. Uzun yıllar önce satılmıştır."

"Umurumda değil. Gidip görmek istiyorum." İblislerle tanıştığım ilk yerdi, ama sonra, belki de, orayı terk etmişlerdi.

"Sokaklar oldukça tehlikeli. Tek başınıza yapacağınız seyahatler çok da mantıklı olmayabilir."

"Eğer benimle gelmezseniz, tek başıma gitmem bir sorun olmayacaktır. Çocukken terk ettiğimden beri oraya hiç gitmedim."

Yüzünde oluşan çizgilere baktım. Sonra kafasını salladı. "Gelin, bir fayton bulmalıyız. Adresi hatırlıyor musunuz?"

Ve sonra yola koyulduk, Holborn'dan ve Convent Garden'dan geçtik. Dışarıdaki kadınlara ve adamlara baktım. Neden bir insan bu şehre gelmek isterdi ki? Bu şehir kötülüklerin şehriydi.

"Bana ne düşündüğünüzü söyleyin, Bayan Sorgeiul."

"Duramayacağıma dair bir his var içimde. Kötü bir şeyler olacak. Bundan eminim." İçimde çok fazla korku vardı.

Tekrar kafasını salladı. "Kötü bir şey olmayacak." Çabuk bir hareketle, çıkardığı montunu arabanın diğer tarafına attı. "Bayan Sorgeiul, biliyorum, Bayan Vine olayı sizi korkuttu, oldukça kötüydü gerçekten. Ama Karga Adam yakında durdurulacak, bana güvenin ve bu korku sona erecek. Yetkililer her yerde onu arıyor ve onu yakalayacaklar, size söz veriyorum. Son zamanlarda tek öldürülen o olduğu için şükretmeliyiz. Ayrıca, Bayan Wood'un başına gelenler de oldukça üzücü, ama bunun bir kaza sonucu yaşandığı söyleniyor. Hazırlanan numarada bir yanlışlık yapılmış, kılıcın gireceği yerler yanlış hesaplanmış." Sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

"Düşünmeyi bırakamıyorum." Gözlerimi, gözlerinden kaçırdım. "Neden annenizleyken beni evden gönderdiniz?"

"Söyleyeceğiniz şeyden korkmuştum."

"Buna inanmıyorum."

Kafasını yana yatırdı. "Konu babam. Karga Adam ile ilgili garip bir fikri var. Babam göre, sizin kötülüğü çeken bir tarafınız var. Konuşmaları o kadar vahşiydi ki, sizi bulmasını istemedim."

"Ben kötü biriyim," dedim. Ve sonunda biri bunu fark etmişti. Bay Janisser. Camdan dışarı baktım, birkaç çocuk el ele dolaşıyorlardı, okuldan çıkmış olduklarını düşündüm.

"Lütfen, Bayan Sorgeiul, öyle düşünmeyin. Babam yanılıyor. Onu bağışlayın."

"Hepsi benim suçum."

"Öyle söylemeyin."

"Evet öyle. O adamla ilgili yazılar yazmaya başladım ve şimdi bana doğru geliyor. Hizmetçimi benden aldı. Beni tanıyor."

"Böyle şeyler söylemeyi keser misiniz!"

"Hayır. Kötülük beni takip ediyor."

Yüzünü çevirdi. "Genç bir kadının aklını kötülükle bu kadar bozmasının sebebini gerçekten merak ediyorum."

"Bir falcıya gitmiştim," dedim. "Dayımın yanına taşındık-

tan kısa bir süre sonraydı. İkinci bir bakış açısının benimle ilgili neler söyleyeceğini merak ediyordum. Beni mumlarla birazcık aydınlanan, karanlık bir odaya aldı, elimi tuttu ve kartlar açtı. Çekingen olmayı bırakmamı ve diğer insanların benimle ilgilenmelerine izin vermemi söyledi. Kimsem yok, demek istedim ona. Çünkü etrafımdaki insanlara çok kötü şeyler yapmıştım."

"Bunu daha fazla dinlemeyeceğim."

"Lütfen. Her zaman içimde kötü bir tarafın olduğuna inandım. Kardeşim öldürüldü ve bunun sorumlusu olarak hep kendimi gördüm. İki adam tarafından rahatsız edildik ve ben onu almalarını söyledim, sonra da onu öldürdüler. Tamamıyla benim hatam. Rüyalarımda tekrar tekrar gördüm. Ama şu an ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Belki tek suçlu ben değilimdir. O katil hakkında yazmaya başladım. Çünkü bu şekilde vicdan azabından kurtulabileceğimi düşündüm."

Eliyle saçlarını düzeltti. "Bu çok saçma. Bunu dinlemek istemiyorum."

"İçimdeki karanlık tarafın, beni Karga Adam'dan koruyacağını düşündüm. Ama şimdi yanılmış olabileceğimi düşünüyorum." Konuşmak istiyordum –dinlemek istemese bile konuşacaktım, eğer onunla konuşmazsam, içimdekileri dökebileceğim başka kimsem olmayacaktı. Ona görmüş olduğum rüyalardan bahsettim, beni yakalayıp bana işkence eden rüyalarımı.

Sözümü sert bir şekilde kesti. "Bayan Sorgeiul, her çocuk rüyasında ölümü görür. Rüyalarınızda ebeveyninizi öldürmenizin anlamı, onların ölmelerinden korkmanız olabilir."

Tekrar konuşmaya başladım ve kardeşimi kestiğim ve kollarımda ölürken güldüğüm rüyamı anlattım.

"Rüyada bir aile ferdini öldürmenin pek de yaygın olduğunu sanmıyorum. Eminim ki doktorlar bunu size söylemişlerdir."

Konuşmaya devam ediyor, durmuyordum. Arada onun da

konuşmasına izin veriyordum ama dediklerini çok da dinlemiyordum. Ve sonra kardeşimi adamların eline verdiğim o günü anlattım. Adamın, "Hanginizi alalım?" diye sorduğundan hızlıca ve duygusuzca bahsettim.

Faytonun içi sessizdi, tekerleklerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

"Evet," dedi en sonunda. "Oldukça şaşırtıcı bir hikâye. Ebeveyninizin acı içinde öldüklerini söylediniz. En azından bir çocuklarının hayatta kalmasından dolayı mutlu olmalılardır."

"O çocukları, diğer çocuklarını kurban etse bile mi? Sanmıyorum. Ölüm bir çocuk ve şeytani bir kalp, bence her şeylerini kaybettiklerini düşünmüşlerdir."

"Buna anlam veremiyorum. Peki diğer akrabalarınız nerelerdeydi?"

"Babamın tarafı, annemi değersiz görürlerdi. Annemin ise abisinden başka kimsesi yoktu."

"Bay Crenaban."

"Dayım, annemi büyütmüş. Ebeveyni annem on iki, dayım ise on yedi yaşlarındayken vefat etmişler ve annemin tüm sorumluluğu dayımın üzerine kalmış. Yaşamaya aynı evde devam etmişler." Konuşurken sesimi biraz daha yükseltmiştim. Herkesin duymasını istiyordum. Bu yüzden oldukça yabaniyim. Yapmış olduğum kötü şeylerin bir sonucu olmalı. O adamlara kardeşimi verdim ve annemi bir türlü onun gittiğine inandıramadım. Ama şimdi, gerçekten kafam çok karışık." Bay Trelawny'nin evinde, masanın üzerinde duran şapkayı ona anlattım ve duvardaki ejderha işaretlerinden bahsettim.

Bir elini diğerinin içine koydu. "Fakat Bayan Sorgeiul, kardeşinizin öldüğüne nasıl kanaat getirdiniz?"

"Tabii ki öldü! O adamlar ona başka ne yapmış olabilir ki? Onların gözlerini görmediniz. Vahşilerdi. Gözlerinden iblisler fışkırıyordu."

"Bana göre, o yaştaki bir çocuk hayattayken daha çok işe yarar. Mesela hırsızlık için kullanılabilir."

Kafamı salladım. "Öldürmek istiyorlardı."

"Güçleri varmış. Eğer onlara 'Beni alın' demiş olsaydınız ya da konuşmayı reddetseydiniz, büyük ihtimalle onlar yine kardeşinizi alacaklarmış. Erkekler daha güçlü olurlar ve çalma konusunda da daha beceriklilerdir." İlginç bir tercih, demişti adam bana. Kendini kurtarmayı seçtin.

"Onun öldüğünü biliyorum."

"Belki de haklısınızdır. Bunun doğru olup olmadığını bilemem. Herhangi bir yerde olabilir. Eğer yaşıyorsa şu an kaç yaşında olacaktı –on yedi mi? Belki bir hırsızdır. Belki şimdi o da küçük çocukları kendi ağlarına katmaya çalışıyordur. Belki de onların elinden kurtulmuştur ve kendine bir iş bulmuştur. Yada, sizin de dediğiniz gibi, ölmüştür."

"Bizi nasıl bulabildiklerini düşünüyorsunuz? Ve neden o adamlardan birinin şapkası Bay Trelawny'de?"

"Bunu bilmiyorum. Belki de sadece bir tesadüftür. O şapkaya net olarak hatırlayamayabilirsiniz, Bayan Sorgeiul. Ve ayrıca, şapkalar birbirine benzeyebilir. Yine de, bundan bağımsız olarak, ailenizin size karşı olan tavrını bir türlü anlayamıyorum. Onu sizin öldürdüğünüzden bu kadar emin olmaları çok ilginç, bunu düşünmelerinin tek sebebi ise rüyalarınız. Sizi bir suçlu olarak görmeye bu kadar can atmalarını anlayamıyorum."

"Çocuklar kötü şeyler yapabilirler. Bir çocuk, kardeşini bir sokakta bırakıp gidebilir."

"Ama siz bırakmadınız"

"Hayır. Ama ben öyle adamlarla da karşılaşmadım. Bence, bunun sizin suçunuz olmadığı apaçık ortada. Sizin, kendinizi bunun tek suçlusu olarak görmeniz de anlamsız. Şimdi vicdanen biraz rahatlayabilirsiniz."

Rahatlamamıştım. İçimde bir tarafın kötülükle dolu olduğunu düşünüyordum.

"Ama sonrasında Karga Adam ile ilgili yazmaya başladım. Ve şimdi beni arıyor."

"Bu şekilde konuşmayın. Bir türlü anlamıyorum. Ailenizle ilgili hikâyenizi dinledim, ama Karga Adamla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. Evet, Bayan Vine'ı ve hizmetçinizi öldürmüş olabilir. Ama bu yalnızca bir tesadüf."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Bayan Sorgeiul. Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum. Kendinize bu şekilde acı çektirmek istiyor olabilirsiniz. Bu sizi rahatlıyor olmalı."

"Buna inanıyor musunuz?"

"Neden kendinizi bu tarz iç karartıcı olayların içine sürüklediğinize bir anlam eremiyorum. Lütfen bir süre konuşmayalım."

Diğer tarafa döndü. Çirkin, kırmızı ve vahşi düşüncelerimle baş başa kalmıştım, hayatım boyunca bu sahne tekrar tekrar oynandı. Bayan Grey'in üzerinde kahverengi şişkin elbisesi vardı, saçları kıvırcıktı ve yüzündeki kırmızı lekeleri, kaçırılırken iyice belirginleşmişlerdi.

"Her zaman daha fazla çocuğumuz olsun istemiştik," demişti babam. "Ama ben kardeşim ve benim yeterli olduğumuzu ve dört kişinin, bir aile için en uygun kişi sayısı olduğunu düşünüyordum."

"Uyumayın Bayan Sorgeiul." Villaların ve bahçelerin yanlarından geçiyorduk. "Kraliçemizin çocukluğunu geçirdiği saraya yakın bir yerdeyiz."

"Kraliçe, cinayetler işlenmeye başladığından beri hiç ortalarda görünmedi."

"Evlenmemeliydi."

"Bence hiçbir kadın evlenmemeli." İlk başta, bana bir koca adayı olarak tanıştırıldınız, diyememiştim.

"Bayan Sorgeiul, dayınızın yanına geri dönmemelisiniz. Kardeşinizi öldürdüğünüze inanmanıza izin veriyorsa, sizi gerçekten önemsemiyor demektir."

"Hastaneden döndüğümden beridir böyle bir şey ima etmedi."

"Kulağa iyi geliyor."

"Hayatın çok fazla olduğunu hissettiniz mi hiç? Bir sonraki günün hiç gelmek istemediğini, çünkü buna katlanmak istemediğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Bayan Sorgeiul. Hayatı şükran duyarak yaşamalısınız."

"Hala korkuyorum. Kötü şeyler olacağından eminim." Hiç arkadaşım yok, demek istedim. İlk başta sizi sıkıcı ve sinsi bulsam, hatta sizden kaçmaya çalışsam da, şu an sizden başka kimsem yok. "Bayan Grey için endişeleniyorum."

"Eminim ki durumu iyidir."

Bahçeleri çitlerle çevrilmiş evler görünmeye başlamıştı. Yolu hatırlayacağımı düşünmüştüm ama hatırlayamadım. Birbirine benzer evlerin arasından ilerlemeye devam ettik. Hangi evin bizimki olduğuna karar veremiyordum.

"Burası Richmond mu?"

"Öyle zannediyorum."

Büyük evlerin bulunduğu bir sokağa girdik ve anılarım canlanmaya başladı. Annemle birlikte yürüdüğümüz yolu gördüm. Kiliseyi, kriket maçlarını izlediğimiz yeri. Karşımızdaki büyük mavi kapılı evde arkadaşım Eleanor oturuyordu. Ve en sonunda gitmemiz gereken yolu gördüm.

Evin önüne geldiğimizde girişte durup evi inceledik. Bina sanki ölü gibiydi. Çiçekler ölmüştü, sıvarlar ise dökülüyordu. "Komşular bu pislikten şikâyetçi olmalılar."

Bu evin bu kadar değiştiğine inanamıyordum. "Evi bir ailenin alıp, kendi hikâyelerini oluşturduklarını düşünmüştüm."

"Ailenizin parasının nereye gittiğini hiç düşündünüz mü?"

"Hayır, bunu hiç düşünmedim." Bahçeye girdim, ölü bitkilerin üzerinde yürüdüm. Yerde duran kahverengi bir yaprağı aldım. "Çocukken yanımızda ebeveynimiz olmadan bu bahçeye girmemiz yasaktı." Güneş ellerimi yakıyordu.

Ön kapıya doğru yöneldi, kapının kulpunu tutup çevirdi ve kapı açıldı. İçeri girdik, kapkaranlıktı. Eskiden, girişte duvara asılı olan bir şamdan vardı, ama onu görememiştim. Du-

vara dokundum ve nemi hissettim. "Hiçbir şey göremiyorum."

Constantine elimi tuttu. "Yardım edeyim. Bir adım daha at." Yanımızdaki oda salondu.

"Sizin yaşadığınız zamanlarda oldukça şirin bir ev olmalı."

"Şuradaki odaya bakalım mı?" Ses tonundan oldukça istekli olduğunu anlamıştım. Kafamla onayladım ve salonun kapısını açamaya çalıştım. Zorlayarak açtım ve yüzüm tozla kaplandı. Panjurlardan biri açıktı, dolayısıyla içeri ışık giriyordu. Duvarlar küflenmişti. Şöminenin içinde kurumuş çiçekler vardı.

"Çok kötü kokuyor," dedi Constantine.

"Ölü çiçekler." Büfeye baktım. Eskiden içinde boncuklar olan cam bir çanak, büfenin üzerinde dururdu. "Nasıl olur da orada olmaz?"

"Ne?"

"Çanak."

Kolumu tuttuğunda neredeyse bir adım daha atmak üzereydim. "Dur. Yerler cam kırıklarıyla dolu."

İlk başta hiçbir şey göremiyordum, ama sonra, gözlerim ortama alışınca, haklı olduğunu ve yerlerin cam kırıklarıyla dolu olduğunu gördüm. "Burada ne olmuş?" Eskiden üzerinde cam şişeler olan raf boştu. Duvarlarda bitkiler yoktu ve ortadaki ayna ve vazolar da yerlerinde değillerdi. Her bir çini ve cam eşya yere atılmıştı. Koluma dokundu ve kapıya doğru yöneldi. "Hadi gidelim. Ayağına cam batabilir."

"Yukarı çıkıp çıkmama konusunda kararsızım," dedim, antredeyken.

"Ben yukarı çıkacağım. Peşimden gelmek zorunda değilsin." Yukarıya doğru iki adım attı, yalnız kalmak istemiyordum. Onu takip ettim. "Çok dikkatli olmalıyız," dedi. "Basamaklardan bazıları sağlam olmayabilir."

Elimi ona verdim ve yukarı çıkmaya başladık. Camlar kirden simsiyah olmuşlardı. Camın önündeki rafta duran vazo

yerinde değildi. Bize en yakın olan oda kardeşiminkiydi, sonra benim odam geliyordu. Diğer tarafta da iki oda vardı ve sonra da babamın çalışma odası. Arka tarafta ise annemin odası vardı. "Hiçbirine girmek istemiyorum."

"Emin misin? Ev satılırsa ya da yıkılırsa, bakmak için başka şansın olmayacak."

"Annem burada öldü. O zamanda beri buraya gelmemiştim."

"Belki bana odanı göstermek istersin."

Odamın kapısına baktım. Arkamda bıraktığım her şey o odadaydı; yatağım, oyuncak bebeklerim, babamın yaptığı küçük ev, kitaplarım. Eski Catherine o odadaydı, eşyalarıyla oynayan küçük çocuk.

"Kapıyı açmamı ister misin?" diye sordu Constantine.

O evde yaşadığım her şeyi unutmaya çalışıyordum, tüm anılarımdan kurtulmak istiyordum. "Önden buyur."

Aşağıdan gürültülü bir ses geldi. "Belki bir tilkidir," dedi. Kapıdan içeri girdi, onu takip ettim. Duvarlar nemliydi. Yatağın sadece bazası duruyordu. Ne masa ne sandalye vardı. Raflar boştu. Oyuncaklarım, bebeklerim ve kitaplarım yoktu.

"Babam benden nefret ederdi. Hepsini atmış olmalı."

"Bunu kasten yapmış olmalı. Hepsini alıp atmış."

Daha fazla dayanamıyordum. "Lütfen gidelim."

"Belki bu iyi bir fikir değildi." Sesindeki titreme beni şaşırtmıştı.

Merdivene doğru yürümeye başladı. Onun arkasından yürüdüm –sonra arkamı döndüm. Kardeşimin odası. Kapının önünde durdum. "İçeri girmek istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet, belki bir daha bu eve hiç geri dönmeyeceğim. Benim için kapıyı açar mısın?"

Aşağıdan bir ses daha geldi. "Aşağıda büyük ihtimalle bir tilki ailesi var." Kapıyı açtı ve karanlığın içine yürüdü. Duvara tutunarak yürüyordum, nefesini duyuyordum.

Ve sonra ayak sesleri gelmeye başladı. Kapı ardına kadar açıldı ve ışık içeri girdi.

"Evet." Dayımın sesini duydum. "Hep birlikte buradayız. Bay Janisser, tatlım Catherine ve ben."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
Park Terrace

DAYIM KAPININ GİRİŞİNDE duruyordu. Yüzü yaralarla doluydu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanağında da bir sivilce çıkmıştı. Bastonuna dayanıyordu.

"Evet, Catherine, kaybettiğin evine geri döndün. Ziyaretinin sana bir yardımı oldu mu?" Oldukça kısık bir sesle konuşuyordu, sözlerini güç bela anlayabiliyordum.

"Kardeşimin odası. Orayı görmeliydim. Onunla ilgili hatırladığım anılardan hangileri doğru bilmiyorum."

"Eee?"

"Bay Trelawny'nin evine gittim ve duvarda o işareti gördüm. Ve Bay Janisser tüm ailenin, küçük bir çocuğu suçlamasının yanlış olduğunu söyledi. Değil mi, Bay Janisser?"

Dayım gürültülü bir şekilde öksürdü. "Ama sen özel bir çocuksun. Gördüğün tüm o ilginç rüyalarını bir düşün, kardeşini öldürdüğünü gördüğün rüyaları." Parmaklarını yüzünün önünde şaklattı. "Sigaradan çıkan bir duman kümesi gibi, onun yok olduğunu gördüğün rüyaları..."

"Bay Janisser o rüyaların anlamsız olduklarını düşünüyor.

Acımasızca bir şey yaptın dayı. Onu kaçırdın mı? Ona ne yaptın?"

"Bay Trelawny'yi hatırlamamış olman oldukça garip. Genelde insanlar hayatlarını değiştiren kişiyi asla unutmazlar."

Genç bir insana ihtiyacım var. Bay Grillibrand. Dayım gülümsedi. "İşte şimdi hatırladın. Bay Trelawny ile yanıma taşınmadan kısa bir süre sonra, işlerimiz vasıtasıyla tanıştık. Sonra da aramızdaki bağı ve kardeşini kaçırdığını öğrendim. Ve o da seni hatırladı. Ne kadar büyük bir tesadüf değil mi?"

Net bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. "Kardeşim nerede?"

"Kardeşin öldü, tatlım. Uzun bir süre önce. Ne yazık ki yeteri kadar dayanıklı değildi."

"Ne için dayanıklı değildi?"

"Bay Trelawny, sokaklardan genç adamları toplayıp onları çalıştırıyordu."

"Biliyordum!" diye söze girdi Bay Janniser. "Çocuk hırsızlar."

"Bay Trelawny onlara yardım ediyordu. Onlara iyi birer hayat sunuyor ve yeteri kadar da yemek veriyordu. Çocukların yapmaları gereken tek şey ise onun için birkaç görevi yerine getirmeleriydi."

"Küçük paralı askerler," dedi Bay Janisser.

"Aslında, para için insan öldürüyorlardı. Ama zavallı Louis hiçbir zaman o kadar ileriye gidemedi. Yaşamak zorunda olduğu hayatın gerekliliklerini yerine getiremedi ve kaçmaya çalıştığında da verilen cezaları kaldıramadı. En sonunda kaderini kendi belirledi. Arsenik içerek intihar etti, sanırım. Tam bir korkaktı."

"Onu bu kötü hayata ben yolladım." Louis, zehir vücudunda ilerlerken korkuyor olmalıydı. Yavaş yavaş ölürken, vücudu yaşamak için yalvarıyordu.

"Rüyanda onun öldüğünü gördün ve gerçekten de öldü. Oldukça ileri görüşlü bir kızsın."

"Bence bu vahşice," dedi Bay Janisser. "Sonuçta bu olay bir kaçırılma vakası, herkesin başına gelebilir. Neden ebeveyni sadece onu suçladılar ki? Bir çocuğa uygulanabilecek en kötü davranış şekli."

"Ruhsal olarak güçsüzlerdi. Çok güçsüzlerdi. Onların aksine bu küçük kız ise oldukça güçlüydü. Hayır, hayır, tatlım, sen oldukça güçlü bir kızsın. Zihnini meşgul eden tüm cinayetleri düşün. Çoğu kız onları düşünmeye bile korkar."

Bay Janisser yanıma yaklaştı. "Bence bu çok zalimce. Ebeveyni kendi suçlarını bu kıza atıp, vicdanen rahatlamaya çalışmış olsalar bile bence siz de on ve acımasızca dçok acımasızca davranmışsınız, bayım. Bence, onu asla hastaneye göndermemeliydiniz. Ve Bay Trelawny ile tanıştığınızda, ona bu genç kızın masum olduğunu anlatmalıydınız. Siz bir canisiniz bayım, bir cani."

"Ben cani değildim. Sadece bu kadar hassas zihne sahip bir kızla karşılaşmaktan dolayı büyülenmiş bir hâldeydim."

Senin için bir oyuncağım var, demek istedim.

"Tatlım, ilk başta seni almayı kabul etmiştim, sonuçta birinin seninle ilgilenmesi gerekiyordu. Ama sonra, Bay Trelawny ile tanıştığımda, bu tesadüfün büyüsüne kapıldım, yaşadığım o duyguyu tarif etmekte gerçekten zorlanıyorum. Onu gördüğünde tanıyıp tanımayacağını oldukça merak ediyordum."

"Onu buraya getirmek oldukça yanlış bir hareketti," dedi Bay Janisser. "Bu senin için bir oyundan başka bir şey değil. Ayrıca senin öyle bir adamla tanışmana ne vesile olmuş olabilir ki? Çalıntı eşyalar mı?"

"Bana saldırdığına inanabiliyor musun? Hem de birlikte yaptığımız onca şeyden sonra. Senin için yaptığım planları beğenmedi, Catherine. Ama yine de onunla görüşmeye devam ediyorum. İkiniz tanıştığınızda inanılmaz derecede heyecanlanmıştım. Daha o doğrusu o da ben de çok heyecanlanmıştık, hatta belki sen de. Ve sonra, tüm bunlar yetmezmiş gibi, sen Karga Adam ile ilgilenmeye başladın."

Yanından geçip gitmek ve bir daha da hayatım boyunca yüzüne bakmamak istedim. "Karanlık tarafım her zaman benimle birlikteydi. Grace. Dolayısıyla geldi ve beni buldu."

"Tatlım, bana öyle bakma. Cinayetlerin sorumlusu ben değilim. Gerçekten değilim. Bay Trelawny ile birlikte cinayetlerin izleri sürdük, ama bunu da adabıyla yaptık. Tıpkı senin gibi."

"Onun hakkında hiç düşünmemiş olmayı dilerdim."

"Ama onunla ilgili yazdığın şeyler çok orijinaldi, tatlım. Biz de Bay Trelawny ile birlikte onu takip ettik, bunu da senin eşsiz yaklaşımların sayesinde gerçekleştirdik. Evden çıktın ve sokak sokak onu aradın."

"Bunu biliyor muydun?"

"Tabii ki, tatlım. Evden çıktığını ve geri geldiğini duyduk. Ne kadar da orijinal, diye düşündük. Ama bundan daha çok, sıradaki o olacak, diye düşündük."

"Peki kitabınız?"

"Evet, bu doğru! Kurbanların yazılı olduğu kitabımız. Tuhafiyeci, fahişe, denizcinin karısı ve sen."

"Kıskançlığa eğilimli."

"Evet. Bir sonrakinin sen olacağına emindik. Ama sen hayatta kalmayı başardın. Oldukça garip, değil mi?"

"İşçi sınıfından kızları seçtiğini söylemiştin."

"Evet öyle demiştim, tatlım. Ama görünüşe göre, ilgi alanları biraz değişti."

"Yani demek istediğinize göre," diye söze girdi Bay Janisser. "Bir dizi hipoteziniz var ve kanıtlanması için, yeğeninizin kaçırılmasını istiyorsunuz, öyle mi?" Dayım bize doğru baktı. "Siz bir günahkarsınız, bayım."

Omzunu silkti. "Tek yaptığım, olayları akışına bırakmak."

"Peki katilin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi.

"Biliyor musun?" diye yalvarır bir şekilde sordum.

Kafasını bir kez daha salladı. "Hayır. Ama Spitalfields'da

yaşadığını biliyoruz. Ve tatlım, sen oldukça göze çarpıyorsun." Göz kırptı.

Duvardaki çiçekler. "Beni dışarı sen çıkarmıştın."

"Genç bayanlar yalnız başlarına dolaşmamalılar tatlım. Ama, açıkçası, bu konuda başarılı olduğum söylenemez. Mesela Starling."

"Grace. Ona ne yaptın?"

"Ona bir şey yapmama gerek kalmadı. Sadece hayal ettim ve ortadan kayboldu. Ne kadar akıllıyım değil mi?"

Aklımda şimşekler çakıyordu. "Grace'i sokağa gönderdin ve yakalanmasını bekledin."

"Evet öyle oldu. Geç saatlere kadar evde durmasını sağladım ve sonra da onu gönderdim. Ne olacağını merak ediyordum. Ve aslına bakarsan, onunla çok da işim kalmamıştı. Belle-Smyth bana onun iyi bir dadı olacağını söylemişti. Ama anladım ki, onu bana önermelerinin tek sebebi, kızlarının Grace'e kızgın olmalarıydı. Sizin aranızda ise derin bağ oluşmuştu."

"Onun ölmesini istedin."

"Hayır, hayır, tatlım. Sadece görmek istedik. Ve sonra da anladık ki sen, genç adamların ilgisini oldukça fazla çekmene rağmen, kurbanlardan biri olmayacaksın.

Bay Janisser tekrar söze girdi. "Bayan Sorgeuil, size daha önce söylemediğim bir mesele var. Size yanlış bilgi verdim. Bayan Grey ne yazık ki artık aramızda değil. Cesedini, Spitalfields Kilisesi'nin yakınında buldular. Adam onu gösteriden sonra kaçırmış olmalı."

"Olamaz." Kafam adeta yanıyordu. "İnanmıyorum."

Gözlerinden bir damla yaş aktı. "Onu kaybettim. İkinizi de kaybettim. Ve onu bir daha bulamadım. Ben bulmam gerekirken, onu katil buldu. Ne kadar korkmuş olduğunu düşünemiyorum bile." Bir damla daha yaş aktı. "Umalım ki acı çekmeden ölmüş olsun." Dayım bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum –belki gülüyordu, belki öksürüyordu, belki de iç çekiyordu.

Bayan Grey bana, umarım katil ile ilgili bir şeyler biliyorlardır, demişti. Egyptian Hall'da, Bayan Vine insanlara bakıyor, ona bakan adamların da akşam kendisine dokunduklarını hayal ediyordu. Bayan Grey'i kaybettim.

Bayan Grey yalnızdı, bir katilin ellerinde ölüyordu. Ölümü hissettiğinde, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gösteride, ellerimi tutan ılık elleri, kulaklarındaki beril taşından yapılmış küpeler, hepsi gitmişti.

"Buna bir son ver."

Janisserların salonunda, Bayan Grey elleriyle duvarlar dokunmuştu, saçları da duvarlara değiyordu. Ayakta dururken, elbisem onun yüzünden biraz kirlenmiş bile olabilirdi. O an yanımda olmasını çok isterdim. Duvara baktım, sanki bir ateş topu fırlayıp bana doğru geliyordu. Oda sallanıyordu. Durdur şunu. Artık dayanamıyordum.

Dayım beni izliyordu. Odanın arka tarafında duran raflar, dayım bana ilerledikçe sallanıyordu.

Gülümsedi. "Yasa dışı olan hiçbir şey yapmadık, Bay Janisser. Hiçbir şey."

"Yeğeninizi takip ettiniz ve onun bir katilin ellerinde ölmesini dilediniz."

"Tatlım, senin gibi bir kız buna nasıl dayanabiliyor? Küçük yaşta kardeşini kaybettin ve tabii bir de Karga Adam var."

Bunca zaman, beni hiç sevmediğini anlıyordum ama ölmemi dilediğini hiç düşünmemiştim. Benim için üzülmene ihtiyacım yok, demek istedim, ama yapamadım. Onun için basit bir akrabadan başka bir şey değildim.

"Bay Trelawny ve ben, işlenen suçlardan dolayı oldukça büyülendik. Bunları yazmak istedik. Sen, Catherine, insanların kendilerine zarar verdiklerine dair en büyük kanıtımızsın. İşkence edilmiş ruhun, geçmişin, Karga Adam'a olan takıntın ve sonra da ölümün."

"Buna daha fazla dayanmıyorum." Ellerim içine, ince hayat çizgisine baktım, Grace ve Bayan Grey de ellerimin içinden

bana bakıyorlardı.

"Siz bir suçlusunuz, bayım."

"O hâlde babanız da bir suçlu, Bay Janissser. İlgi alanımdan Belle-Smthylere ve Janisserlara da bahsetmiştim. Ne kadar şaşırtıcı, değil mi?"

Balo da bayan Edwarda, Çok fazla kız var, bir o kadar da toka, demişti.

"Bilmek istediğimiz şey: seçtiği kızları neden seçtiğiydi. Seninde, tatlım, bu yolda bizim rehberimiz olabileceğini düşündük." Bayan Grey bana bakıyordu, gülümsedi. Bakışlarından kaçmaya çalıştım. "Zavallı yeğenim, hikâyeni kimsenin bilmediğini mi düşünüyordun? Aslına bakarsan, hikâyen bizim için iyi bir eğlence kaynağıydı."

Çok fazla kız var.

"Siz vahşi bir adamsınız, bayım. Ona kendini bir şeytanmış gibi hissettirdiniz. Ve sonra da ölmesini ümit ettiniz. Bu kötülükten başka bir şey değil."

Omzunu silkti. "Ama ben olmasaydım, nereye gidecekti? Lavenderfields'a geri dönecekti. Peki ya sonra? Evlenebileceğini bile düşünmüyorum. Geçmişine bakarsanız, siz de onu istemezdiniz, değil mi bayım?"

Ona baktım. "Rüyalarım. Bu güne kadar hep bir günah keçisi olduğumu düşündüm."

"Belki de hiçbir şey ifade etmiyorlardır, bunu kim bilebilir ki? Seninle, normal, bencil, aç gözlü bir çocuk arasında küçücük bir fark var. Sadece, sen kötülüğün senin karakterinin bir parçası olduğunu düşünüyorsun."

Aklıma Bayan Grey geldi. Dayım ve Belle-Smythler kahvelerini içiyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Bay Trelawny ve dayım, eşyalarımı dayımın gizli odasına götürüyorlardı.

"Zavallı yeğenim," dedi. "Starling'e ailenden bahsetmiş olmandan endişeleniyorum." Güldü, gülünce et yiyen bir fareninkine benzeyen dişleri de ortaya çıktı. "Hastane geçmişini herkes biliyor, tatlım. Ve de ailene neler yaptığını. Bunca zaman in-

sanlara kendinle ilgili yalanlar söylemeni izlemek de oldukça ilgi çekiciydi."

"Ailesinin onu neden suçladığını hâlâ anlamıyorum," dedi Bay Janisser.

"Ah, evet. Şöyle ki; sanırım beni onun babası zannediyorlar."

"Eğer raflara uzun süre bakarsam, belki üzerimize düşerler ve bu durumdan kurtulurum, diye düşündüm. "Hayır."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu kadar gergin bir ruh, benim bir parçam olamaz. Yine de, dediğim gibi, bu hastalığın oldukça büyüleyici, tatlım. Büyük ihtimal öyle değil, ama bunun imkânsız olduğunu da söylemiyorum. Annenle evlendikten sonra da görüşmeye devam ettik. Çok sonra baban bu durumu öğrendi ve o günden sonra da görüşmedik.

"Hayır." Babam ağlayarak annemin dayıyla görüşmesini yasaklamış olmalıydı, annemin ağlamasını gözümde canlandırabiliyordum. Nasıl olmuştu da, Louis'e ihanet ettiğime bu kadar çabuk inanmışlardı. Hayırsız evlat, demişti annem.

Kafasını salladı. "Bu konunun ilgini çektiğini düşünüyorum. Ama şu an bununla uğraşacak vaktim yok. Dışarıda bir sürü genç kadın dolaşıyor."

Bayan Grey'in gözleri zeminin altından bana bakıyordu. Grace'in kalbi ise benimkinin yanında atıyordu.

"Ayrıca, eğer senin babansam, bu oldukça büyük bir suç. Ama bunu kim bilebilir ki? Şu âna kadar, senin normal olmadığını kanıtlayan pek çok olay yaşadık."

"Şimdi şu gördüğün kapıdan çıkıp gideceğim ve beni bir daha hiçbir zaman görmeyeceksin. Beni durduramazsın."

"Çekip gitmeyi nasıl düşünürsün? Şehir kötülüklerle dolu, tatlım. Ayrıca biliyorsun, dışarıda bir katil var."

Kafamı salladım. Bayan Grey ve Grace ağzımın içindeydiler ve ağzımı açamıyordum.

"Bence bu vahşice," dedi Bay Janisser. "Bir çocuğa ölüm saçtığını söylemek çok vahşice. Çocuklar masumdur."

"Gidiyorum."

"Gidersen seni takip ederim."

Sonra birden bir ağlama ve bağırma sesi geldi. Bay Janisser, büyük kollu şamdanı almış ve dayıma vurmuştu. Dayım yere düşünce de şamdan üzerine bastırmıştı. Dayımın gözleri kapandı.

Bir an için aklım durdu. "Onu öldüreceksin."

"Hayır, hayır. Bak nefes alıyor. Bir saat kadar sonra kendine gelecektir. Hadi, acele etmelisiniz, Bayan Sorgeiul, koşun. Gidebildiğiniz kadar uzağa gidin. Burada kalıp, uyandığında buradan ayrılmaması için elimden geleni yapacağım.

"Ama ya sonra ne olacak?"

"Sonra büyük ihtimal kaçıp kurtulacak. Şimdi lütfen gidin. Bunu istiyorsunuz, değil mi?"

"Ne oldu?" Gözlerimden yaşların aktığını hissettim. Louis ve ben, birlikte güzel bir çocukluk geçirmiştik, babam ailesine oldukça önem verirdi.

"Gitmelisiniz."

Bay Janisser beni kapıya doğru itti, dayımdan uzaklaştırdı. Kardeşimin odasına son bir kez girmek istedim, ama Bay Janisser beni kucağına aldı ve kirli merdivenden indirip, beni girişe götürdü. Ona baktım ve bana gülümsedi, kapıyı açtı ve elimi bıraktı. Dışarıya adımımı attım ve kapının arkamdan kapandığını duydum.

OTUZUNCU BÖLÜM
Londra

KENDİMİ HEMEN YOLA attım. Bay Janisser'ın haklı olduğunu ve koşmam gerektiğini biliyordum, ama nereye gideceğim konusunda bir fikrim yoktu. Dover'a gidip bir kart almalı ve sonra da Avrupa'ya gitmeliydim, ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Sonra, yanımda hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Param ve defterim dayımın evinde kalmıştı ve onlara ihtiyacım vardı. Ana caddeye çıktım ve bir fayton buldum. Yolculuk boyunca camdan dışarıya hiç bakmadım.

Princes Caddesi'nde indim ve eve doğru yavaşça yürüdüm. Grace kafamın içinde dans ediyordu. Sabah güneşi oldukça yakıyordu ve sanırım beni çarpmıştı. Kendimi hasta hissediyordum, aklımdaki tüm resimler kararmıştı. Kalbim birden hızlandı ve nefesimi kontrol etmekte zorlandım.

"Merhaba, Bayan Sorgeiul."

Bay Kent'in ay gibi parlayan suratına baktım. Ne konuşabilecek kadar nefesim, ne de kafamı sallayabilecek kadar enerjim vardı. Kafasının etrafında hiç bulut yoktu ve gökyüzü yüzünü bembeyaz bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Şapkasını çıkardı ve solgun saçlarına dokundu. "Sizi bir süredir görebilme şerefine erişememiştim."

Aklımdaki tüm korku bir anda uçup gitmişti. "Bay Kent," diye başladım konuşmaya, "Şu an eve gidip..."

Gülümsedi. "Sizi görmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Evet. Ama–"

"Bazen yanınızda dayınız oluyor. Geri kalan zamanınızda ise salona yazı yazıyorsunuz."

Kafamla onayladım ve yanında yürüyüp gidemeyeceğimi anladım. Yürüyeceğim yolu engelliyordu.

"Resimlerim üzerinde aynı tarzları uygulamak istiyorum."

Mavi gözlerine baktım. Yüzüm kıpkırmızı olmuş olmalıydı. Saçlarım dağınık, kıyafetim ise kirliydi. Başka dünyaya ait bir canlı gibi görünüyor olmalıydım. Ama yine de karşımda durmuş, yüksek, ahenkli sesiyle konuşuyordu, sanki bana bir masal anlatıyor gibiydi.

"Lütfen beni bağışlayın ama yapmam gereken acil bir işim var."

Kuru parmağıyla yanağıma dokundu. "Neden beni hiç ziyarete gelmiyorsunuz, Bayan Sorgeiul? Biz komşuyuz ama bizim evimize hiç gelmediniz."

Kafamı arkamdaki duvara yasladım. "Üzgünüm, bayım. Bunu hiç düşünmemiştim. Dayım ziyaretlerden pek hoşlanmıyor sanırım."

"Annem gün boyu evde yalnız başına oturuyor. Buraya ilk geldiğinizde, onunla arada sırada vakit geçireceğinizi düşünüp çok mutlu olmuştu."

"Gerçekten çok üzgünüm." Annesinin o soğuk gülüşü aklıma gelmişti ve adamın haklı olduğunu anlamıştım. "Anlamadım."

"Zavallı anneciğim. Gün boyu kedimizle birlikte oturuyor."

"Lütfen ona selamlarımı söyleyin."

"Neden şimdi gelip, ona kendiniz söylemiyorsunuz?"

"Üzgünüm, Bay Kent. Dediğim gibi, acil bir işim var."

"Genç bir bayanın bu kadar acil ne işi olabilir ki?" Göz kapaklarına dokundu. "Sadece birkaç dakikalığına uğrayabilirsiniz. Size çok da zaman kaybettireceğini düşünmüyorum. Ayrıca bu ziyaret, annem için de gerçekten çok iyi olur."

Haklıydı. Birkaç dakikamı ayırabilirdim. Tüm yaptığım evde oturup kendimi düşünmekti.

"Hizmetçiniz Emily evde mi?"

Elini alnına götürdü. "Bugün değil. Annemi ziyaret edeceğinizi umuyorum."

Solgun gözlerine baktım ve olumsuz bir yanıt vermenin kaba bir davranış olacağını düşündüm. "Sanırım kısa bir ziyaretin bir zararı olmaz. Ama sonra gerçekten gitmeliyim." Kendimi iyi hissetmiştim. Bir anlığına, sadece kendini düşünen bencil biri değil de, başkalarını düşünen arkadaş canlısı biri olduğumu hayal ettim.

Gözlerini kapadı. "Teşekkür ederim, Bayan Sorgeiul."

Yavaşça yürüdü. Sokak her zamanki gibi görünüyordu, çocuklar top oynuyor, işçiler de on yedi numaralı evin önünde çalışmaya devam ediyorlardı. Evimizin anahtarı ise hâlâ taşın altındaydı.

Bay Kent, evlerini işaret etti. Annesi pencerenin önünde oturmuyordu. Ağır kapıyı iterek açtı, içerisi kapkaranlıktı. Evlerini her zaman tertemiz olarak hayal etmiştim, ama köşede koca bir örümcek ağı vardı ve duvarların boyası da dökülmüştü.

"Sanırım annem üst katta. Salonda bekleyebilirsiniz."

"Tabii ki."

Karanlık bir odaya açılan garip kapıyı itti. Jane'in eşyalarımızı silerken ne kadar fazla zorlandığını düşünüyordum, ama bu ev sanki yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyordu.

İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapadı. Yerde cam parçaları vardı ve sonra gözlerim ortama alıştı, ne olduğunu anlamıştım. Bir duvarın önü içlerinde ölü kuşlar olan cam kavanozlarla boylu boyunca doluydu. Neredeyse her türden kuş vardı. Yanlarına yaklaştığımda iki tane baykuş gördüm. Biri

beyaz diğeri ise kahverengiydi, kocaman gözleri vardı. Arkamı döndüğümde kapıya asılı bir kuğu gördüm. Diğer duvarda ise dağ bülbülleri vardı.

Yukarıdan bir ses geldi. Bayan Kent'in aşağıya geldiğini düşündüm. Kuşlar hakkında çok az şey biliyordum. Nasıl öttüklerini düşündüm, ama aklıma gelen tek şey Princes Caddesi'nde öten kuşların sesleriydi. Dağ bülbüllerinden birine dokundum. Evde birisi –büyük ihtimalle Bay Kent– şehir dışına kuş avlamaya gidiyordu. Öldürdüğü kuşları eve getiriyor, bağırsaklarını ve kalplerini çıkarıyor ve derilerini yüzüyor olmalıydı. Bu işlemleri de büyük ihtimalle bulunduğum odada yapıyordu.

Kapı açıldı. "Annem inmek üzere. Ee, Bayan Sorgeiul, nasılsınız? Sizi illüzyon gösterisinden sonra hiç görmedim."

"Evet. Kötü bir etkinlikti. Benim–" Başka bir şey söylemek istedim. "Ölüm olayı."

"Bunun kazara olduğunu düşünmüştüm. O paneller kolayca yıkılabiliyor." Gözleri parıldadı. "Her neyse. Bayan Sorgeiul, bana hikâyenizin nasıl gittiğinden bahsedin."

"Tamam, ama bu çok da önemli bir şey değil. Sadece geçmiş günlerle ilgili birkaç düşünceden ibaret."

"Dayınız oldukça iyi bir gezgin, değil mi?"

"Evet öyledir."

"Ben de Avrupa'yı ve Asya'yı gezmek istiyorum. Oradaki binaların sanatsal bakış açımı geliştireceğine inanıyorum. Londra'nın dışına neredeyse hiç çıkmadım."

"Annenizin sağlığı iyi mi, bayım?" Hâlâ ayaktaydım ve kapının arkasında asılı duran kuğunun kanatları sürekli görüş açımdaydı.

"Çalışma atölyemi görmek ister misiniz?"

Geriye doğru bir adım atmak istedim. "Üzgünüm, Bay Kent, fazla kalamayacağım."

"Annem gelmek üzeredir."

"Belki de gitmeliyim. Yarın gelsem daha iyi olacak gibi."

"Giderseniz geleceğinizden pek emin değilim. Zavallı anneciğimin aksine, oldukça yoğun bir hayatınız var, Bayan Sorgeiul."

"Yapmam gereken işlerim var."

"Oldukça fazla gezdiniz değil mi?" Bana biraz daha yaklaştı, nane kokuyordu. "Yalnız başına dolaşan genç bir kadın." Yanağıma dokundu, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Diğer elini de saçlarıma götürdü.

Baykuşlar gagalarını açtılar ve kafalarını döndürdüler. Onu nasıl görmezsin.

"Dışarıda dolaşırken gözlük takarım," dedi.

Elimi göğsüme koydum, kalp atışımın hızını yavaşlatacağını umuyordum. Ama olmadı. Yavaşlayamazdı.

"Üzerinde çalıştığım resim, bir mağaranın yanında duran kadın perilerle ilgili. Sanata ilgi duyar mısınız, Bayan Sorgeiul?"

"Bugün değil." Elinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Genç kadınlar nedense sanata ilgi duymuyorlar. Hâlbuki, sanat insana oldukça mutluluk veriyor. Modelim olmaları için genç kadınlara teklif yaptığımda beni geri çeviriyorlar."

"Neden?" diye başladım konuşmaya, ama sözümü bitiremedim.

"Kuşlarım ilginizi çekti galiba, Bayan Sorgeiul. Oldukça özgürler, değil mi? Bir kuş olmak istemez miydiniz?" Elimi avucunun içine aldı. "Saçların siyah ama bir karatavuğun tüylerine göre daha kalınlar. Bir ardıç kuşu kadar narinsiniz, ama onlar sizden daha cesurlar. Kuşlar grup hâlinde dolaşırlar. Ama siz yalnızsınız."

"Hayır."

"Sizi bir kadının ziyaret ettiğini gördüm. Kıvırcık saçlı, desenli elbiseli bir kadın."

"Arkadaş edinme konusunda her zaman sorun yaşamışımdır." Grace ve Bayan Grey zeminin altından bana bakıyorlardı, yüzleri kirli görünüyordu.

"Ne hakkında konuşuyorduk? Aa, evet, resim. Kadın periler ile ilgili bir kompozisyon üzerinde çalışıyorum. Ama bir türlü devam ettiremiyorum. Bana pek de canlı gelmiyor, biliyorsunuz, o kadar da güzel değiller. Sürekli konuşuyorlar." Kafasını yere doğru eğdi. "Ve şimdi de kendimde devam edecek cesareti bulamıyorum."

Elimde kalemim, defterime Adam'la ilgili yazılar yazarken kendimi ne kadar da zeki hissediyordum. Kitaplar için vakit yok, demişti Bayan Grey. Eğrelti otları elbisesinden kalbime doğru uzadılar.

"Aklımı kaçırmış olmalıyım, kafam bu aralar çok karışık," dedi. "Ne kadar da güzel saçlarınız var. Dayınızın sürekli saçlarınızı kestirmenizi istemesine rağmen onu reddettiğiniz için çok mutluyum."

Gitmeme izin ver. O kapıdan çıkınca, taş döşemelere basıp, yüzümü güneşe dönebilecektim.

"İnsan yaşamının, Bayan Sorgeiul, oldukça kıymetli olduğunu düşünüyorum. O kızı sadece birazcık incitecektim. Ama kendini çok çabuk bıraktı. Açıkçası, korkmuştum. Ama sonra hiçbir şey olmadı ve beni durdurmaya kimse gelmedi ve ben de devam ettim. Sonra bunu bir kez daha denedim. Ve yine yakalanmadım. Ve sonra da gazete haberleri yayınlanmaya başladı. Bence– size bunu söylemeli miyim bilmiyorum. Bence devam etmemi istiyorlar. Onlar için bir oyun gibiyim ve benden suç işlememi bekliyorlar. Tıpkı o gösteri gibi, sizce de öyle değil mi? Ölümcül özelliklerimizin halkın mutluluğu için kullanılması bence büyük bir günah."

Kafamı eğdim. "Abigail, Sara, Jenny, Grace. Hepsi."

"Bayan Vine'ı da unutmayın. Ve Bayan Wood'u. Ayrıca, hizmetçiniz Jane için de fazla endişeli görünmüyorsunuz. Umursadığınız tek kişi Grace. Resimlerimin çok da değer görmemesinin kusuruna bakmayın. Sizin için duvarlara çiçekler çizdim, ama gelip bana katılmadınız. Şu an ilerlemeyen bir hikâye gibiyim. Artık bundan kurtulmak istiyorum." Elini bana

doğru uzattı. "Bana yardım etmenizi istiyorum."

Sesimin titrememesi için çok uğraşıyordum. "Eğer bir süre yapmadan durabilirseniz, içinizdeki devam etme arzusu da yok olacaktır."

"Hayır, hayır. Bu tıpkı şeker yemek ya da şarap içmek gibi, tadını sevmekle alakalı. Onları bir süre tüketmeyebilirsiniz, ama canınız çektiğinde onları tekrar tüketirsiniz. Bu oldukça farklı bir mesele. Bunu bir daha asla yapmamalıyım."

"Evet."

"Peki nasıl olacak?" Göz bebekleri büyüdü.

"Kitaplardan araştırıp sizin için bir çözüm bulabilirim."

"Kitaplara olan ilginizi unutmuşum. Taşın altına koyduğunuz yedek anahtar için size minnettarım. İşime bu kadar yarayan başka bir eşyam hiç olmamıştı. İkiniz dışarı çıkıp, evinizi bana bırakıyorsunuz."

Ona baktım, kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

"Evinize ilk girdiğimde çok mutlu olmuştum. Ama kilitli olan bir sürü kapı vardı. Sizin ki ise açıktı, Bayan Sorgeiul ve tabii salonunki de."

Hizmetçinle ilgili yaz.

"Çok fazla eşyanız yoktu –bir düzine kıyafet, takı yok, mektup yok. Bunların yerine sadece kendiniz için bir hikâye yazıyordunuz! Gerçekten de çok ilgi çekiciydi. Aslında, bir sonraki bölümde ne yazacağınızı da sürekli merak ediyordum. Ama eve girip ilerlemediğinizi görünce de büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum." İşaret parmağına bana doğrulttu. "Yazar, halkı eğlendirmek zorundadır, hanımefendi."

Yukarı kattan bir ses geldi. "Bence yazılarınız aşırı duygusal. Ve mutsuzluğunuz tarif etme tarzınız da biraz ürkütücü. Ama size bir şans daha vermeliyim, kurgunuzdaki bazı olaylar gerçekleşmek üzere. Hikâyenizin devamını okumak hoşuma gidecektir."

Kelimelerle çevrili bir odada hapsedilmiştim ve bana sürekli kelimeleriyle vuruyordu, konuşmayı bitirdiğinde, be-

nimle işini de nasıl isterse öyle bitirecekti.

"Hediyemi beğendiniz mi? Kediyi? Siz ona Crispin diyorsunuz, sanırım. Sizi bana getireceğini biliyordum."

"Evet."

"Biliyorsunuz, Bayan Sorgeiul, delirdiğinize dair söylentiler var. Karga Adam'ın döndüğünü ve suç işlemeye devam edeceğini yazmanızı istiyorum. Ve halktan bütün nefretlerini bir adama kusmamaları gerektiğini söylemelisiniz." Arkasını döndü ve masaya kahverengi bir kâğıt koydu.

Bayan Grey bana bakıyordu ve elini Grace'e uzattı, oradaydılar, uzanamayacağım bir yerde.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Bana yardım edebileceğinizi düşünüyordum. Hikâyenizi tamamlayabilir ve yaptıklarımdan pişman olduğumu yazabilirsiniz. Devam etmek istemiyorum." Yanağıma dokundu. "Benim için bunu yapar mısınız?"

Kendimi konuşmaya zorluyordum. "Memnuniyetle."

"Ayrıca, ayrıca sizden bir isteğim daha olacak. Eskiden bir kız vardı, modellerimden biriydi. Ve birden ortadan kayboldu. Onun özür dileyip bana geri döndüğünü de yazabilir misiniz?"

"Tabii ki."

"Gördünüz mü, bakın orada." Çalışma masasının arkasındaki dolabı işaret etti. Oraya doğru yürüdüm ve tahtaya dokundum. "Kilidi açın," dedi ve açtım. Dolabın içerisinde krem rengi kaliteli kâğıtlar ve bir de kalem vardı.

"Onları sizin için hazırladım. Lütfen oturun."

Sandalyeyi düzeltti, burnuma lavanta kokuları geldi. Eteğimi düzelttim ve oturdum. Sesi arkamdan, boynumun hemen yanından geliyordu. "Başlayalım mı?"

Yukarıdaki karga gagasını açtı.

"Ama sonra, Bayan Sorgeiul, buradan ayrılmak için çok da acele etmeyin. Ayrıca tahmin ettiğiniz kadar hızlı da yazamayabilirsiniz." Sesi kasvetliydi. "Oldukça zor bir okuyucuyumdur. Ben beğenene kadar yazmanızı rica edebilirim. Yani, bu-

radan ayrılmanız biraz zamanınızı alabilir." Saçlarıma dokundu.

Ve kapı açıldı. Bayan Kent, sabahlığıyla birlikte kapıda duruyordu, gri saçları yüzünün iki yanından düşüyordu. Ellerinin buruşuk derilerini gördüm. Sabahlığı da delik deşik olmuştu. Yunan tanrıçası Hecate'ın çocukluk hâline benziyordu.

"Anne!"

"Bayan Sorgeiul'in gitmesine izin ver," dedi, ses tonu en az adamınki kadar garipti. "Bence gitmek istiyor."

Benim için bir mucize gerçekleşmişti. Bay Kent'in elinden hızlı bir şekilde kurtulup onu ittim. Kahverengi kâğıdı aldım, kadının eline dokundum ve ön kapıya doğru koştum. Kendimi sokağa attım ve Piskoposlar Geçidi'ne doğru yöneldim. Yavaş yürüyordum, satıcıların ve dükkânların yanından geçtim, kadınlar çocuklarını taşıyor, hizmetçiler işlerini yapıyorlardı. Başka bir insanmışım gibi davranıyordum. Kafamda ise sesi hâlâ yankılanıyordu: Başlayalım mı?

Alnımda bir ıslaklık hissettim. Yukarı baktım ve havanın kapalı olduğunu gördüm.

"Yağmur mu?" dedi yanımdaki kadın.

Elimi cebimden çıkardım, rutubetten içi sırılsıklam olmuştu. Yere baktım, elbisemde lekeler vardı. Ve sonra yağmur hızlanmaya başladı. Saçlarımın arasında hissediyordum. Yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim, yağmur sularının ağzıma dolmasına izin verdim. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve sokak da mavi bir renk almaya başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
Modeller

MERDİVENE DOĞRU YÜRÜMEMİ, elbisemi çıkarmamı ve kendi seçtiği kıyafetleri giymemi söyledi. O gelene kadar bu şekilde beklemek zorundaydım. Ne kadar süredir ayakta durduğumu bilmiyordum, bulunduğum yerde ne saat vardı, ne de bana saati söyleyebilecek bir kişi.

Beni ilk bulduğunda, Great Queen Sokağı'nda çalışıyorduk, o an bulunduğum yer ise soğuk ve karanlıktı, yazın bile. Sokaklar hasta hayvanların ve ağlayan bebeklerin sesleriyle inliyordu. Onun gibi bir centilmenin neden bu tarz bir yerde oturmayı tercih ettiğini anlayamıyordum. Annesinin aşağı katta oturduğunu söylüyordu ama o karanlık evde ondan başkasını görmüyordum.

Beni, Netty ile menekşe toplarken bulmuştu. Babam, bize bu görevi vermişti ve çiçekleri topladıktan sonra şehre inip, orada çalışan katiplere çiçekleri satacaktık. Çiçekleri kilisenin yakınlarındaki evlerin bahçelerinden topluyorduk. Menekşe koklamaktan bayılacağımı düşündüm. Topladıktan sonra ise adamların peşlerinden koşmamız gerekecekti.

Adamların yüzlerine bakınca çok utanıyordum ve bu işi aslında yapmak istemiyordum. Netty ise bu düşüncemden dolayı bana sertçe çıkışmıştı. "Eğer bu işi yapmadan dönersek, Babam bizi öldürür."

"Belki de yapmanıza gerek yoktur," dedi arkamızdan gelen bir erkek sesi. "Sakin olun." Şapka takmış, boyu ortalamanın biraz altında olan bir adamdı.

"Almak ister misiniz?" dedi Netty, elindeki çiçekleri adamın yüzüne doğru tutarak.

"Bana üç tane ver bakalım. Ya da bekle, hepsini alıyorum."

"Ama bayım–" Netty bile söyleyecek bir kelime bulamamıştı.

"Sadece tek bir şartım var," dedi adam bana dönerek. "Adınız nedir, hanımefendi?"

"Jessamy." Babam uzun isimleri severdi.

"Şartım şu: Bayan Jessamy bana odama kadar eşlik edecek." Babam parmağıyla işaret etti. "Gözlerin inanılmaz, güzelim."

"Babam evde bizi bekliyor."

"Sizinle gelip babanıza durumu açıklayabilirim."

"Bundan hoşlanacağını zannetmiyorum."

"Eğer reddederseniz, çiçekleri eve götürmek zorunda kalırsınız ve eminim ki bu durumdan da pek hoşlanmayacaktır. Perilerle ilgili bir kompozisyon üzerinde çalışıyorum ve Bayan Jessamy aradığım özelliklerin hepsini bünyesinde barındırıyor." Avucuna birkaç tane para koydu. "Size para da veririm."

"Sizinle geleceğim, bayım." Netty tam konuşmak üzereyken ona bakıp başımı sallamıştım. "Ne kadar acı verici olabilir ki?" diye fısıldadım. "Hem ne olursa olsun, eve para ile dönmüş olacağım."

"Sizinle geleceğim." Zavallı Netty, adamın karşısında dik durarak saygıdeğer bir aile yapımız olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Adamın arkasından Great Queen Sokağı'na doğru yürü-

düm, benimle işi bittiğinde bana avuç dolusu para verip, bir gün sonra da tekrar yanına gitmemi istedi. Ve her şey böyle başladı, her sabah, istediği kıyafeti giyip bir peri oluyordum ve gün sonunda da paramı alıyordum. Sihirli bir yaratık olsaydım, onun verdiği yırtık pırtık beyaz şeyi giymek yerine, göğüslerimi kapayan bir elbiseyi tercih ederdim. Ama ne olursa olsun aldığım paradan memnundum. Hem ne yapacaktım? Annem gibi gün boyunca evin işlerini yapmak için oradan oraya mı koşacaktım?

Onu etkileyen saçlarım olmuştu, en azından bana öyle söylemişti. Bana, her seferinde yeni bir fikirle geliyordu. Kuru elleriyle bana dokunmasından pek hoşlanmıyordum, ne yapmam gerektiğini söylese ve kendi işimi kendim halletsem daha çok hoşuma giderdi. Saçlarım için tokalar ve kurdeleler getiriyordu. Ama favorisi, kuş tüyünden yapılmış olan bir taraktı. Ona çok pahalıya mâl olmuş olmalıydı, gümüştü ve üzerinde yeşil-mavi deniz kabukları vardı. Onu bir dükkânda gördüğünü ve aklına hemen benim geldiğini söyledi. Onu eve götürmek isterdim, ama eve götürürsem birinin onu çalma ihtimali yüksekti.

Planın, bir mağara önünde dans eden perileri resmetmek olduğunu söylemişti. "Aslında birçok farklı modelle çalışmayı düşünüyordum. Ama seni görünce, başka birine ihtiyaç duymadığımı anladım. Bence sen, bir periye en çok benzeyen insansın."

Periye çok da fazla benzediğime inanmıyordum. Bir oraya bir buraya uçan kanatlı küçük yaratıklardansa, normal bir insana benzediğimi düşünüyordum. Ortalama bir boya sahiptim, bacaklarım babamınkilere benziyordu ve kanatlarım da yoktu. Ama o her zaman perilerle ilgili yanlış düşündüğümü söylerdi. Onunla tanışmadan önce kendimi aynadan hiç görmemiştim, ama yine de erkeklerin ilgisini çektiğimi düşünüyordum. Bir keresinde, on iki yaşımdayken, Kraliyet Ailesi'nin katılacağı bir tören için sokakta toplanmıştık ve Prens Willi-

ams at arabasıyla önümüzden geçerken bana bir süreliğine bakakalmıştı.

Bir süre sonra kıyafetimi çıkarmamı istedi. Hatlarımı tam olarak çizemediğini ve anlamadığım birkaç şey daha söyledi. Dediklerinin bir önemi yoktu. Sonuçta kim bir kıza durması için o kadar para verirdi ki? Sonuç olarak ona modellik yaparken bazen çıplak oluyordum, bazılarında ise o yırtık beyaz şeyi üzerime örtüyordu. Ona modellik yaptığım zamanlarda zıplıyor, dans ediyor, bacaklarına uzanıyordum. Gözlerindeki o ışıl ışıl bakışı ise önemsemiyordum, çünkü bütün erkekler, hatta babam bile, bana öyle bakıyordu.

Resmin, mağara bölümünün bitirdiğini söylediğinde, başka şeyler denemeye başladık. Peri aleminin Titania'sı gibiydim. Bir keresinde, beni bir kraliçe gibi giydirdi ve saçlarımı da omuzlarımın üzerine doğru bıraktı. Ona kafa sallıyor ve gülümsüyordum, ama artık onunla birlikte olmak istemediğimi fark etmiştim. Günlerim onu dinlemekle geçiyordu ve tek bahsettiği şey sokakta dolaşan kızlardı. Oradan çıkıp gitmeliydim.

"Keşke dışarıda bir tane bile kadın olmasaydı. İnan bana, o zaman kendimi çok daha mutlu hissederdim."

O zaman neden bizi çiziyorsun, demek istedim.

"O kızların neler düşündüklerini duyabiliyorum. Düşündükleri tek şey nefret."

Beni bir sağa bir sola çekiyor kafamı şekilden şekle sokuyor ve daha birçok şey yapıyordu. Yemek arası verip beni pastamla baş başa bırakacağı ânı iple çekiyordum.

"Tarak, gözlerinizle çok uyumlu. Sizi daha da güzel gösteriyor. Oldukça güzel bir görünüşünüz var. Hiç bu dünya için fazla güzel olduğunuzu düşündünüz mü, Bayan Jessamy?"

"Sanmıyorum, bayım."

"Bu gençliğinizi ve masumluğunuzu sonsuza kadar saklamanızı isterdim."

"Tek istediğim bir an önce büyümek." Yalan söylemiştim ve düşündüğüm tek şey para kazanmaktı. Böylece bir daha, o

oda gibi korkunç yerlerde dikilmeme gerek kalmayacaktı.

"Resmimde her zaman aynı kalacaksınız, ama bundan sonraki yaşamınızda dış görünüşünüz değişime uğrayacak."

"Güzel kalmak için elimden geleni yapacağım, bayım."

Eliyle göğsüme dokundu. "Bunun olmamasını dilerdim." Kapıya doğru yürüdü. "Beni birazcık burada bekle. Döneceğim."

Kapıyı arkasından kapadı. Döndüğünde o odada olmak istemiyordum. Hızlıca odanın arka tarafına gidip elbisemi giydim – ve sonra bir süreliğine durdum. Ondanın diğer tarafına geçtim, kapıyı açtım ve koridora doğru atladım, karşımda duran kapı kapalıydı. Kapının ardında o vardı. Başka bir odaya geçtim, bir kadına ait dağınık bir odaydı. Aynanın yanında ahşam bir dolap vardı, oraya gittim ve dolabı açtım. Aradığım şey oradaydı: inciler, altın bileklikler ve kolyeler. Hepsini elime aldım, birinin beni duyup duymadığının bir önemi yoktu, sonra koşarak beni beklediği odaya döndüm, hâlâ dönmemişti. Heyecandan kalbim ağzıma gelmişti, yaptığım şeye inanamıyordum. Aldıklarımı şalıma sardım ve arka taraftaki mer- divene doğru yürüdüm. Evden çıktığımda, dışarıda sıcak bir rüzgâr vardı.

Yolun sonuna ulaştığımda hızımı arttırmıştım. Liverpool Sokağı'na ulaşana kadar da hızımı azaltmadım. Oradan sonra ise artık yavaşlayabilirim diye düşündüm, artık beni bulamazdı. Bir duvarın kenarında durdum ve saçıma taktığı tarağı elime alıp yere fırlattım. Onu, güzel eşyalar almaya parası yetmeyen sevimli bir kızın bulmasını ümit etmiştim. Yerde, iki kaldırım taşının arasında öylece duruyordu. Belki de, diye düşündüm, başka bir iş bulabilirim, içinde gerçekten sihrin olduğu, sahneye çıkabileceğim bir iş.

Etrafımdaki insanlara baktım –yaşlı adamlara, çocuklara, kadınlara– ve gülümsedim. Sonra da koşmaya başladım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
Kum

KARANLIKTA, ÇOCUKLARIMIN İSİMLERİNİ belirledim. Küçük bir kızken, ileride doğacak çocuklarımın isimlerini ne koyacağımı düşünürdüm: Agnes, Helen, Pearl, Beatrice, May. Bu isimler kendiminkinden daha iyi olduklarını düşündüğüm isimlerdi, mükemmellerdi.

Bulunduğum yer, sıcak bir ülke olmasına rağmen ve hatta beklediğimden de sıcak olmasına rağmen, karanlık çok fazla çöküyordu. Dayımın duvarında gördüğüm resimleri hayal ettim: bir çöl, bir tapınak ve renkli kıyafetler içindeki Nübyeli bir asker. Egyptian Hall'daki eşyaların karışıklıklarını düşündüm. Yanlış bir mumya ve hiyeroglifler. Bu gibi şeylerin gerçek bir ülkede, insanların yemek alıp, yolda yüyürken yedikleri bir yerde olabilceğini hiç düşünmezdim.

Her yerde kumlar olmasına rağmen, görmeyi beklediğim renklerle karşılaşmamıştım: siyahlar ya da maviler içindeki kadınlar ve kahverengi kıyafetli adamlar. Yeni hayatıma başlamıştım ve artık bir öğretmendim. Bulunduğum yerdeki ailelerin çoğunluğunu Fransızlar ve İtalyanlar oluşturuyorlardı.

Okul bittikten sonra, akşamları karanlığın içinde geçiriyordum. Madam Selden adında bir ev arkadaşım vardı. O, evin alt katında yaşıyordu, birbirimizi yalnızca sabah evden çıkarken ve akşam eve geldiğimizde görüyorduk ve bu bize yeterli geliyordu. Nadiren de akşam yemeklerimizi beraber yiyorduk, ama yemek oldukça sessiz ve soğuk geçiyordu. Yemeklerimi genelde odamda, tarih ya da coğrafya okurken yemeyi tercih ediyordum, çünkü bir gün sonra okulda öğrencilerime aktarmam gereken bilgiler vardı. Oldukça soğuk bir insan olduğunu düşünüyordum, çünkü Kuzey insanları genelde soğuk olurlardı. Ev sahibem Matmazel Meypert, Madam Selden'in genelde mutsuz olduğun anlatmıştı. Ama bir süre sonra, bir adamla görüşmeye başlamıştı ve etrafa mutluluk saçıyordu. Ben de, onun eve saçtığı mutluluktan birazda kendime alabilir miyim diye düşünüp, odamın duvarlarına dokunuyordum.

Akşamları, Princes Caddesi'ndeki odam durarken neler duyuyordum diye hatırlamaya çalışıyordum –Christ Kilisesi'nin çan sesi, kadınların konuşmaları, kedilerin miyavlamaları. Orada ise, meydandan gelen sesleri dinliyordum. Artık Princes Caddesi'ne geri dönemezdim, yeni hayatım orasıydı. Tek başıma yaşamak zorundaydım, karanlığın içerisinde, korkmuş bir şekilde. Dayımın hâlâ Princes Caddesi'nde oturduğunu düşünüyordum, hatta belki de yan komşusu hâlâ Bay Kent'di. Dayımın yaptıklarından dolayı pişmanlık duyup duymadığını öğrenebilmeyi çok isterdim.

İngiltere dışında yaşamanın daha güvenli olacağını daha önceden biri söylese, sanırım çok gülerdim. Ama durum öyleydi. Geldiğimden bu yana, diğer öğretmenleri izliyor ve dinliyordum, kendimi geliştirmeye çalışıyordum. Her gün, dersim olmadığı bir zamanda, başka bir derse giriyor, sandalyeye oturuyor ve uyuyakalmadan önce göz ucuyla konuşan öğretmeni izliyordum. Ve ne zaman aklıma o gelse, bedenimi bir korku kaplıyor ve konuştuğunu duyuyordum: Seni takip edeceğim.

Daha altı ay önce, Bay Kent'in ellerindeydim. Piskoposlar Geçidi'ndeyken, gök delinmişti ve yağmur hayatı yaşanmaz kılmıştı. Sokaktaki herkes durmuş yağmuru izliyordu –çocuklar, adamlar, kadınlar– yanımdaki kadın kayıp düşmüştü. Sonra, insanlar aceleyle evlerine doğru koşmaya başladılar, yağmur hiç durmayacak gibiydi. Ellerimi yüzüme götürdüğümde, damlaların gitmiş olduğunu hissettim. Elbisemi tutup koşmaya başladım. St. James'e gidip, o eczacıyı tekrar ziyaret edecektim. Hâlâ oradaydı, rafları düzenliyordu. Telaşla kapıyı açtım, sırılsıklam bir şekilde karşısında durdum.

"Hala saçlarımla ilgileniyor musunuz?" Yağmur yüzünden saçlarım şekli bozulmuştu ve yüzüme yapışmışlardı. Rafların yanından ayrılıp bana doğru yaklaştı, arkama geçip elleriniyle saçlarımı kavradı. "Islak oldukları için kusura bakmayın," dedim.

"Islak olmalarını tercih ederim," diye cevap verdi. "Kolayca kesilmeleri ve uzunluklarının tam olarak ölçülmesi için böylesi daha uygun."

"Sakın telaşlanmayın," dedi. "Zamanımız var. Kendinizi rahat hissedecekseniz kapıyı da kilitleyebilirim."

"Kilitlemeyin. Böyle iyiyim."

"Kıpırdamayın," dedi ve bıçakla saçlarımı kestiğini duydum. Kesmeye devam etti. "Sakın korkmayın.Canınızı yakmayacak. Ne kadar da güzel saçlarınız var. Hızlı bir şekilde uzayacaklarından eminim." Saçlarım ellerine düşüyorlardı, dayımın, Bayan Edwarda'nın ve son olarak da Bay Kent'in dokunduğu saçlarım.

"Çoğu genç kadın saçları kesilirken ağlar."

"Ben ağlamam."

"Şimdi saçlarınızda son bir düzeltme yapmama izin verin. Sizi temin ederim ki, gerçekten hızlı uzayacaklar."

İşi bittikten sonra paramı aldım ve hızlıca dışarıya çıktım. Yağmur devam ediyordu. Az kalsın, varil taşıyan bir adama çarpacaktım ama son anda durabildim. Adama hiç bakmadan

yoluma devam ettim, sanki farklı biriymişim gibi hissediyordum, beni tutan tüm eller, saçlarımla birlikte gitmişti.

Bir gün içinde, bir miktar parayla ve limanda ticaret yapan bir adam adamdan aldığım sahte belgelerle Calais'e doğru yola çıktım. Birinin, ölmüş olan kızının adını taşıyordum, Mary White. Teknedeyken yanda İngiliz bir kadın duruyordu, ona zorla evlendirildiğimi ve bu yüzden kaçtığımı söyledim. Mısır'a gitmeye karar vermiştim, seçenekler arasında en ucuzu orasıydı. Ve Mısır'a vardım, adımı Bayan Elka Svenson olarak tekrar değiştirdim. İsveç'ten gelen, yetim kalmış genç bir bayandım.

Kahire'ye ulaştığımda orada iş bulmakta zorluk çekeceğimi düşünürken, oradaki memur kadın bana Madam Marechal'in kızlara eğitim veren bir okulu olduğunu söyledi. Ve şansım da oldukça yanımdaydı: Madam, bir öğretmenin beklenmedik ayrılığı sebebiyle yeni bir öğretmen arıyordu. Madam'a, İsveç'te öğretmelik yaptığımı ve bilgilerimi diğer insanlarla da paylaşmak için seyahat ettiğimi söyledim. Bana, insanların Mısır'a bilgi paylaşmak için değil, bilgilerini unutmak için geldiklerini söyledi. İki gün sonra öğretmenliğe başlamıştım. Onun şevkatli yanını ilk ve son görüşüm de bu olayla olmuştu.

Artık küçük kızlara İngilizce öğretiyordum. Bunun yanında biraz tarih ve coğrafya dersi de veriyordum ve oldukça da saygı görüyordum. Zengin aileler çocuklarını Paris'e gönderiyorlardı. Biz ise fakir ailelerin çocuklarını alıyorduk ve onları eğitiyorduk. Ayrıca aileleri zengin olup, yine de Paris'e gitmesine izin verilmeyen çocuklar da bize geliyorlardı. Büyük bir sınıfım vardı, büyük pencerelerinden akşam güneşini içeri alıyordu, duvarlarında Fransız kırsal bölgelerine ait resimler vardı. Madam Merechal verdiğim eğitimden memnumuş gibi görünüyordu, en azından olumsuz bir durum yoktu.

Zaman zaman, bir öğrencim ve ebeveyni, son cinayetlerin işlendiği sıralarda Londra'da bulunup bulunmadığımı soruyorlardı. Onlara oraya daha önce hiç gitmediğimi söylediğimde, bir süre de olsa bu tür sorular sormayı bırakıyorlardı.

Kendime, Bay Kent'in cinayet işlemeyi bıraktığını söylüyordum. Gazetelerin çoğu Fransızca ve İtalyancaydı, ama The Times'ın ve Morning Chronicle'ın birkaç baskısını görmüştüm ve haberlerde adı geçmiyordu. Kışın çok çetin geçtiğiyle ve Kraliçe'yle ilgili haberler vardı. Ve tüm haberler böyleyse, Bay Kent öldürmeyi bırakmış demekti. Ayrıca ülke ekonomik olarak yaralarını sarıyor gibiydi, cinayet de işlenmiyordu.

Polis Departmanına isimsiz bir mektup yazıp, katilin Bay Kent olduğunu söylemeye niyetlendim. Ama, bu mektubu dikkate alıp onun evine gittiklerinde, birkaç kuştan başka bir şey bulamayacaklarını düşündüm. Hem bu şekilde Bay Kent'in öldürme arzularını tekrar canlandırabilirdim.

Sonra ise Bayan Grey'i ve Grace'i düşündüm, kalbim inanılmaz bir şekilde acımaya başladı. Bayan Grey'in elbisesindeki çiçek motiflerini yüzümde hissettim, Grace ise saçıma dokunuyordu. Hepsi ölmüştü, onun ellerinde ve ben hayattaydım. Neden yaşamama izin verdi? Neden onları öldürdü?

Mısır'a ilk geldiğimde saçlarımı yeniden kestirdim, ama sonra uzatmaya devam ettim. Sahip olduğum saç tamamen yenilenmişti, dayımın dokunduğu ve Bay Kent'in ilham aldığı saçlarımdan eser yoktu. Aynı kalınlıkta ve aynı renkte olsalar da ve aynı şekilde görünsem de, geldiğimden beri biraz kilo vermiştim ve yanaklarım küçülmüştü. Ama bunun bir önemi yoktu. Bayan Svenson ile Catherine Sorgeiul arasında kimse bir bağ kuramazdı.

Dayım beni asla bulamayacaktı. Benim, Mısır'a geldiğimi düşünemezdi. Büyük ihtimalle, Londra yakınlarındaki bir kasabada olduğumu tahmin ederdi. Hatta yalnız başıma yaşayamacağımdan emin olduğuna bahse girebilirdim. Geceleri yattığımda, onun dayım mı babam mı olduğunu düşünüp uyuyamazdım. Bu düşünceye tahammül edemiyordum.

Annenin beni tanımasını isterdim.

Dayım ve Bay Trelawny oldukça mutlu olmalıydılar. Büyük ihtimalle Belle-Smythlerle ve Janisserlarla birlikte, St. James'

deki bir kafede oturup planlarını gözden geçiriyorlardı. Bakalım nasıl ölecek, diyordu dayım. Bay Trelawny ile bitlikte, kitaplarını düşünüp gurur duyuyor olmalıydılar. Neden bazılarını öldürüyor bazılarını ise serbet bırakıyor? Çalışmalarının en değerli parçasıydım.

Belki de onu affetmem gerekirdi, ama içimde ona karşı yalnızca büyük bir öfke vardı. Beni bir oyuncak gibi kullanmıştı, benimle eğlenmişti.

Kahire'ye geldiğimde, aklımda Louis vardı. Onu düşünerek ağlamak istiyordum. *Beni bekle! Geliyorum.* Bunun yerine, arseniği çalıp, adamlar onu yakalamadan önce içmişti. *Dur!* Bunu daha fazla düşünmemeliydim, gerçekten acı veriyordu.

Dayımdan nefret ettiğimi söylüyordum ama onun kanını taşıyordum. Kızı ya da yeğeni olmam fark etmiyordu, her şeyden sonra, korkumdan kaçamayacağımı anlamıştım. Cinayetlerle ilgili yazmıştım ve onları kendime doğru çekmiştim. Ve o an, Richmond'dayken, dayıma şamdanla vurabileceğimi düşündüm ve onu öldürmeye çalışsaydım, ondan daha iyibir insan olduğumu söyleyebilir miydim? Hem zaten, diğer herkes ölüyken benim hâlâ hayatta olmamda, beni tamamiyle iyi biri yapmıyordu.

Kendimi, Bayan Belle-Smyth ve Bayan Edwarda için endişelenirken buldum. Dayım ve arkadaşları onlarla daha yakından ilgilenmeye başlayabilirlerdi. Onlardan birinin, Bay Kent tarafından kaçırılması için çalışabilirlerdi. Constantine Janisser'ın onlara izin vermeyeceğini umdum. Karga Adam'ın artık cinayet işlemeyeceğine kendimi inandırmaya çalıştım. Ama bunu kendime her söylediğimde, içimdeki korku da bir o kadar büyüyordu.

Çok fazla kız var.

Kahire'ye geldikten kısa bir süre sonra, sınıfta, köşede oturan siyah saçlı küçük bir kızı fark ettim. Aimee de Guillory gülmeye çok da can atmıyordu ve genelde diğer kızlardan ayrı duruyordu. Bana, parlak gözleriyle, bir hayvanmış gibi görü-

nüyordu. Dersleri ise oldukça etkileyiciydi. Makalelerine göz gezdirdikçe büyüleniyordum. Kelimelerinin altında gizlediği düşüncelerini çözmeye çalışıyordum. Derslerde, siyah gözleri, benimkilere kilitleniyordu.

Bir keresinde, sınıfa erken gelmişti ve yerine oturmuştu, kıyafeti kusursuz görünüyordu. Ona kendisiyle ilgili bir şeyler sordum ve bana kısa cevaplarla kendini tanıttı. Ailesi kölelik sebebiyle başka bir yerde yaşarken geçen yıl Kahire'ye taşınmışlardı. Takip eden birkaç ayda, ona daha fazla soru sordum. Evini kafamda canlandırmaya çalışıyordum: uzun ağaçlar, denizin kenarında verimli bir arazi, pembe ve kırmızı çiçeklerle donatılmış bir bahçe ve beyaz bir ev. Bunun vahşice olduğunu düşünmüyor musun? Diye sormak istedim ona. Kölelikle ilgili yazılar okumuştum. Çocukların, annelerinin ellerinde zorla alındıklarını ve birçoğunun da öldürüldüğünü biliyordum.

"Bir insana sahip olmak adil midir?"

Bana baktı, sakindi. "Bu benim ailem, Madam. Ve onların tercihi." Cevap vermek üzereyken, konuşmaya devam etti. "Babam diğer insanlara işkence ettiğini söyledi. Ama sonra, belki de Tanrı'nın insanlara bu şekilde davranmamızı yanlış karşılacağını düşünmüş ve bunu bir işaret olarak algılamış."

"Kahire'deki hayatından memnun musun?"

"Henüz tam karar veremedim, Madam." Ellerini yüzüne götürdü ve sonra da masanın üzerindeki kitabına baktı.

Eylül ayında, Madam Marechal, benden kızları, dönem arasında bir doktorun evine götürmemi ve orada onların kimya dersi almalarını sağlamamı istedi. Bu şekilde ailelerinin onları yurt dışına göndermelerini engelleyebileceğimizi düşünüyordu. Doktor Le Christophe'un evine gittik ve arkama yaslanıp doktoru izlemeye başladım. Eline farklı farklı toz hâline getirilmiş maddelerden aldı: demir, tuz ve adını hatırlayamadığım birkaç madde daha. Kızlara, masadan uzak durmalarını söyledim. Gözlerine zarar gelmesinden korkuyordum. Sonra,

doktor masadaki maddelerden alıp bir çanağın içindeki suya koydu. Bir süre sonra sudan ateşler çıkmaya başladı, kıvılcımlar saçlıyordu.

"Gördüğünüz bu maddelerin, her zaman kendi hâllerinde kaldıklarını düşünüyorsunuz," dedi. "Aslında, onları karıştırdığında özellikleri tamamiyle değişmektedir."

"Umarım eve gittiğinde annenizin yemek kaplarını bu karışımları yaparak mahvetmezsiniz, küçük hanımlar. Siz ne düşünüyorsunuz, Madam Sevnson?"

Başımı salladım. Kızları iki gruba ayırdı ve kendi yaptığını onların da yapmasını istedi. "Biliyorsunuz, genç hanımlar, heşey değişebilir. Aslında, yaşadığımız dünya her an değişmektedir. Günün sonunda hiçbir şey sabahki hâli gibi kalmayacak," dedi doktor.

Arkamı dönüm ve kızların neler yaptıklarına baktım. Geneviere de Sagnier ve Delphine Eglet omuzlarına dokunuyorlardı, Emilie Jesse ise parmağını tutuyordu. Ama aslında dikkatim onların üzerlerinde değildi. Her şeyin değiştiğini düşünüyordum, bu değişim insanların hisleri içinde geçerliydi. Düşünceler değişebilir ve yenilenebilirdi. Buna inanmak zorundaydım.

Hayatımın düzenli bir şekilde ilerlediğini düşünüyordum. Eskiden kadere inanan bir insandım ama sonrasında ona inancım kalmadı. Hayatı boyunca yaptığım her şey, diğer insanlardan kaçmamı sağlayacak bir bahane gibi geliyordu. Dünyanın diğer ucunda, eski hayatımdan oldukça uzakta bulunuyordum.

Öğrencilerim okulda basit bir eğitim alıyorlardı, ileride istedikleri adamla evlenebilecekler gibi görünüyorlardı. Ama bu, aslında hapsoldukları bir düşünceydi. Örneğin ben özgürdüm, ama ne beni seven birisi vardı ne de benim sevdiğim birisi ve bu şekilde de devam etmeliydi.

Hikâyemin son sayfasını da bitirdikten sonra, yazmaya bir

son vermiştim. Çünkü kelimeler de insanı rehin alabiliyorlardı. Örneğin başkalarıyla ilgili yazdığım o sayfalar, beni tamamen esir almışlardı. Bay Kent onları okumuştu, dayım, Bay Trelawny, muhtemelen Bay Belle-Smyth ve Bay Janisser da okumuşlardı. Sayfaları değiştirirken kahkaha atıyor olabilirlerdi. Yazdığım onca şey, kötülüğü bana yaklaştırsa da, kendimle gurur duyuyordum.

Yazdığım her bir kelimeyi başka bir kâğıda kopyalamıştım. Bu şekilde dayımın ve Bay Kent'in dokunduğu kâğıtlardan kurtulmuştum. Ama yine de, hikâyeme ne zaman göz gezdirsem, her ne yazmış olursam olayım, kullandığım kelimelerin etrafımda olan insanlardan birine ait olduğunu görüyordum: Her bir satırda dayıma ait bir iz vardı, ya da hastaneye, hatta Bay Kent'e ait... Yazarak, diğer insanlardan kurtulup özgür olacağımı düşünüyordum, ama bunun yerine, yazarak onlara daha çok bağlanmıştım.

Bir önceki günün öğle saatlerinde, üç yaşındaki öğrencileri, öğrencilerden Rose du Jacquette'in evine, babasının kelebek koleksiyonunu görmeleri için götürmüştüm. Babası uzun, esmer bir adamdı. Cildi güneşten yanmıştı. Bizi salonunda karşıladı ve Güney Amerika ve Afrika'da çalıştıktan sonra Kahire'ye yerleştiğini anlattı. Gittiği yerlerdeki kelebeklere ilgi duyduğunu ve birçok türden kelebek yakaladığını söyledi. Söylediğine göre, kelebek bulmak için Brezilya'daki yağmur ormanlarına bile girmişti.

Salondan çıkıp birlikte kelebeklerin olduğu odaya doğru ilerledik. "İşte burası da benim bebeklerimin beslendikleri yer," dedi. Ben arka tarafta dururken, Monşer du Jacquette, kızlarla ilgileniyordu. "Bir sorun var mı, hanımlar?" diye sordu. Aralarından bir kız bunalmıştı ve dışarı çıkmak istiyordu.

"Çok güzel," dedi Aimee de Guillory. "Kanatlarını açmasını istiyorum."

"Bence kanatlarının renkleri mavi ve yeşil," dedim.

Ve sonra, sanki bizi dinliyormuşçasına, kelebek sarı, yeşil ve mor renkli kanatlarını açtı ve uçtu. Aimee ona baktı ve elini uzatıp ona doğru götürdü. Kelebek uçup onun üzerine kondu.

"Beni sevdi," dedi, çok mutlu olmuştu. "Hareket etmek istemiyor." Kanatlarına dokundu. Kafasının üzerinde, kelebekler dans ediyordu.

"Beyefendiyi üzerinden almama izin ver," dedi Monşer du Jacquette. "Bir vücuda bağlandıklarında, ayrılmaları zor oluyor." Parmağıyla kelebeğin bacağına dokundu. Ve kelebek uçmaya başladı.

"Ziyaretinizden memnun kaldınız mı, matmazel?"

Tütün kokuyordu. "Oldukça."

"İsveç'ten gelen bir bayanla tanışmak oldukça ilginç. Bu ülkeye oradan nadiren gelirler. Stockholm'den gelmiştiniz, değil mi? Orayı özlüyor olmalısınız."

"Oldukça özlüyorum, Monşer. Özellikle soğuk havayı." Kalbim yine yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Aimee kelebeklerle oynuyordu, bizi görmüyordu bile.

"Oraya gitmişliğim vardır. Tam olarak nerede yaşamıştınız."

"Ailemin, eski kent merkezinde bir evleri vardı. Olgar Sokağı'nda."

"O hâlde arkadaşlarımı tanıyor olmalısınız, Linds ailesini."

"Muhtemelen tanıyorumdur. Ebeveynim insan içine çıkmayı çok sevmez."

Gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "Onlar da sizi tanıyor gibi görünmüyorlar zaten."

Bahçedeki ağaca baktım. "Kendi hâlimde yaşamayı seviyorum."

"Ne tesadüf." Bana döndü ve şapkasını çıkardı. Ona baktım ve midem dönmeye başladı, o adam, dayımın yanına taşındıktan kısa bir süre sonra yanına gelip Amerikan madenleriyle ilgili iş teklif eden adamdı.

"Gazete haberlerini okumayı çok severim. Modern dünyada oldukça ilgi çekici gelişmeler yaşanıyor. Hepimiz bir ai-

leye sahip olduğumuz için çok şanslıyız." Göz kırptı.

Hiçbir şey söyleyememiştim.

"Bana katılmıyor musunuz, matmazel?"

"Gazete okumayı pek sevmem." Ve sonra, kırmızı bir kelebek gelip kafasına kondu ve bana cevap verdi. "Görüyorum ki, bazı önemli suçlar gazetelere yansımamış. Cinayet değil, tabii ki, hırsızlık ve dolandırıcılık."

Saçlarına dokundu. "Bu doğru, matmazel."

"Genç hanımların yanına geri dönmeliyiz, bayım. Bize eşsiz koleksiyonunuzu gösterdiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Benim için şerefti. Güney Amerika'daki birçok güzelliği keşfetmiş oldum." Kafasıyla selam verdi. "Tekrar karşılaşacağımızı ümit ediyorum."

"Bunun pek de mümkün olduğunu sanmıyorum, bayım. Okuldan nadiren çıkıyorum."

Okula gidip öğrencilerime ders vermeye devam edecektim ve beni kimse bulamayacaktı. Buraya gelirken, bir rahibe gibi yaşayacağıma dair kendime söz vermiştim. Kimse beni keşfedemeyecekti. Özgür olabilmek için bunu yapmam gerekiyordu.

Geriye doğru çekildi.Yüz yıl sonra, hiçbirimiz dünyada olmayacaktık, bizim durduğumuz yerlerde başka insanlar olacaktı, garip kıyafetler giyecekler ve hayal dahi edemeyeceğimiz eşyalar kullanacaklardı. Bizimle ilgili çok az şey bilecekler ve bizi umursamayacaklardı. Bizimle ilgili uğraşacakları konular ise, krallar, kraliçeler ve savaşlar olacaktı ve günlük hayatlarını yaşayan insanlar hakkında hiçbir şey bilmeyeceklerdi. Ben de, unutulan o hayatlardan biri olacaktım, hatırlanmayacaktım, keşfedilmeyecektim.

Kırmızı kelebek, Aimee'nin kafasının üzerinde durdu. Elimi ona doğru götürdüm. "Hadi bakalım, Bayan de Guillory," dedim. "Diğer kızlar karşı taraftalar." Elimi tuttu ve birlikte yürüdük. Önümüzde, kızlar üzerinden güneş parıldı- yordu. Saçları akşam güneşiyle parıldıyordu.

Dönemle İlgili Notlar

ERKEK ZEVKLERİ BİR kurgu romanıdır ve kullanılan tarihsel olaylar için gerekli lisanslar alınmıştır. 1840 yılında, kitapta kullanılan karakter Karga Adam gibi, genç kadınları öldüren bir seri katil yoktu. Her ne kadar on dokuzuncu yüzyılın başlarında, Britanya'da cinayet çok sık işlenen bir suç olsa da, çoğu cinayet yerel tartışmalar, iş arkadaşları arasındaki anlaşmazlıklar, reddedilmiş âşıklar ve mağdur edilip sonrasında intikam almak isteyen kişiler tarafından işlenmiştir. Günümüzde bir cinayetin kafamızda yarattığı düşüncenin aksine, seri olarak işlenen cinayet suçları hemen çetelerin üzerine atılırdı.

Günümüzde, seri olarak işlenmiş cinayetler ortaya çıkarıldığında, bunu sokaklarda dolanıp duran tek bir kişinin yaptığını düşünürüz. Bizlere göre, seri katil, yalnız dolaşmak zorunda olan şeytansı bir figürdür. On dokuzunca yüzyıl insanlarına göre ise bu gibi bir suçu tek bir kişinin işlemesi imkânsızdı. İnsanlar, seri cinayetlerin tek bir kişi tarafından işlendiği fikrine ise, Arthur Conan Doyle'un eserleri gibi, polisiye roman-

lardan kapıldılar. Cinayet konusunda algılara en fazla etki eden olgu ise, muhtemelen, kişilik bölünmesi yaşayan karakterleri konu alan kitaplardı. Bu kitaplara verilebilecek en güzel örnek de Robert Louis Srenson'un yazdığı Dr. Jeykll and Mr. Hyde (1886) olarak söylenebilir. Doğu Londra sokaklarında boğazı kesilmiş kadınların bulunduğu benzer kitaplar da bu algının oluşmasında önemli rol oynamıştır. Başlarda seri cinayetlerin çeteler tarafından işlenildiğine inanılsa da, daha sonra insanlar suçlunun tek bir kişi olduğuna ikna olmaya başladılar. Central News Agency'ye "Karındeşen Jack" mahlasıyla bir mektup yollandı, fakat büyük ihtimalle bu mektup kötü bir şakadan başka bir şey değildi. Sonrasında katil aranmaya başlandı –birçok kişiye göre "Karındeşen Jack" kişilik bölünmesi yaşıyordu ve gündüzleri yaşamakta olduğu hayat oldukça normaldi. Aramalar tüm ciddiyetiyle devam ediyordu. Hatta Mr. Hyde'ı oynayan aktör kendini rolüne öylesine kaptırmıştı ki, kısa bir süreliğine de olsa tutuklanmıştı. Karındeşen Jack'in işlediğine inanılan cinayetler hiçbir zaman çözülemedi ve gerçek kimliği ile ilgili tartışmalar günümüzde dahi devam etmekte. Kesin olan tek şey ise; Jack'den sonra seri katillerin bu suçları tek başlarına işlediklerine inanılmaya başlanmasıdır.

Karga Adam ise kafamda tasarlamış olduğum bir karakter olsa da 1840 yılının Spitalfields bölgesi, sokaklarda dolaşıp kurban arayabilmesi için oldukça uygundu. Princes Caddesi ve çevresindeki sokaklar eski değerini kaybetmiş ve ipek üreticileri gibi bölgeye sıcak para girmesin sağlayan esnaflar kırsal bölgeye taşınmışlardı. On dokuzuncu yüzyıl fakirliğini fazlasıyla yaşamış bir bölge olsa da, ziyaret edilmekten pek de hoşlanmayan saygıdeğer insanları da içinde barındırmaktaydı. Sansasyonel haberciler gibi toplum reformcuları fakirlikten, artan suç oranından ve halktaki umutsuzluktan dolayı son derece üzgünlerdi. Nitekim, Illustrated Londan News gazetesinin 1863 yılındaki bildirisi şu şekildeydi: Acı verici ve tekdüze kötülük döngüsü, kilrilik ve fakirlik, karanlık mah-

zenlerde toplanıp her yeri harabeye çevirdi, odaları kararttı ve bulunduğu yeri hastalıkla ve ölüm doldurdu."

1840 yılında Britanya sayısız ekonomik buhranla mücadele ediyordu. Sert kışlar yüzünden alınamayan ekinlere Napolyon Savaşları sonrası bunalımı da eklenince fakir halk için durum çok daha kötüye gitmeye başladı. Benjamin Disraeli'ın Sybil'de bahsettiği üzere, Britanya iki ülkeye bölünüyordu: zenginlik ve fakirlik. İnsanlar şehrin yoksullaşan bölümüne kaçıyor ve kendilerine yaşamak için pislikle dolu, bakımsız yerler buluyordu. Ortalama insan ömrü otuzdu, ki fakirler çok daha erken ölüyordu. Çoğu çocuk ise daha on yaşlarını bile göremeden hayata gözlerini yumuyordu. Çartistler ülkede büyük isyanlar çıkmasının olası olduğunu söylüyorlardı. Politikacı Charles Greville günlüğüne şöyle yazmıştı: "Siyasi partiler vahşi, hükümet güçsüz, herkes ne olacağını merak ediyor!" Britanya'daki fakirlik dünyanın geri kalan kısmını da doğrudan ilgilendiriyordu –örneğin Amerika'da 1837 yılında yaşanan büyük ekonomik kriz. Buna marketlerdeki yiyecek stoklarının tükenmeye başlaması da eklenmişti. İnsanlar, foyası ortaya çıkana kadar demir yoluna yatırım yapmışlardı.

Bunalım, fakirlik ve ekonomik belirsizlik suçu ve terörü ortaya çıkardı. Birçok insan şehirden soyutlanmayı, fakirliği ve hayatta kalmak için cebelleşmeyi kabullenmişti. Bazıları ise içlerindeki şeytanı diğerlerini döverek, onlara hükmederek ve onları öldürerek bastırıyordu. Özellikleri bu romandaki katille aynıydı: fazla göze çarpmayan, kendi hâlinde ve ölüm saçan.

Bay Kent, genel hatlarıyla, peri resimleriyle ünlü olan Richard Dadd'dan (1817) esinlenilmiştir. Dadd, Kraliyet Akademisi'nde okumak için Londra'ya taşınmıştır. 1842 yılında, Londra eski belediye başkanlarından Sör Thomas Phillips ile birlikte Avrupa'dan başlayıp Orta Asya'da –Mısır'da– biten bir geziye çıkmıştır. Bu yolculuk hassas zihnini oldukça yormuş olacak ki, yolculuk bittiğinde kendisinin Antik Mısır tanrılarından Osiris'in kontrol ettiğini düşünmeye başlamıştır. Dadd,

yolculuk bittikten kısa bir süre sonra, 1843 yılında, babasını öldürmüştür. Yolculuk sırasında aklını karıştıran şeyin ne olduğu ise hâlen bilinmemektedir.

Bu romanı yazmadan önce Viktorya Dönemi üzerinde oldukça uzun bir süre çalıştım ve on dokuzuncu yüzyılda yaşamış olan tüm cesur gazetecilere ve o dönem günlük tutup atalarımızın seslerini bizlere ulaştıran herkese son derece minnettarım. Londra, Spitalfields, fakirlik, sanat, seyahat, suç, hizmetçiler, hapishaneler, kadınlar ve günlük yaşam ile ilgili değerli çalışmalarını Erkek Zevkleri romanımda kullanmış olduğum tüm bilginlere de şükranlarımı sunuyorum. Bu eserlerin arasında en çok faydalandıklarımı ise şu şekilde sıralayabilirim; Peter Guillory, The Small House in Eighteenth Century London (Yale, 2004); Mark Girouard, Victorian Pubs (Yale, 1984); Lynda Naed, Victorian Babylon: People, Streets and Images in Nighteenth-century (Yale, 2000); Robert Humpries, Sin, Organized Charity and the Poor Law in Victorian England (Macmillan, 1995); Simon Joyce, Capital Offences: Geographies of Class and Crime in Victorian England (University of Virginia Press, 1993); Alan Palmer, The East End: Four Centuries of London Life (Murray, 1989); Andrew Maunder ve Grace Moore, Victorian Crime, Madness and Sensation (Ashgate, 2004); Matthew Sweet, Inventing the Victorians (Faber, 2001); D.J. Taylor, Thackeray (Chatto, 1999); Pamela Horn, The Rise and Fall of the Victorian Domestic Servant (Macmillan, 1975); A. N. Wilson, The Victorians (Hutchinson, 2002); Judith Flanders, The Invention of Murder (Harper Press, 2011), Consuming Passions (2006) ve The Victorian House: Domestic Life from Childbirth to Deathbed (Harper Press, 2003); Sarah Wise, The Blackest Streets: The Life of a Victorian Slum (Bodley Head, 2003) ve The Italian Boy (Cape, 2004); Shirley Nicolson, The Victorian Childhood (Stroud, 1994); J. Thomas, Street Life in London (1877), Fiona Rule, Worst Street in London (Allan, 2008); Summerset J Hyam, An Account of the Historical Bene-

factions Belonging to the Parish of Christ Church, Spitalfields (1866); H. R. Williams, The Dens of London and the Poor of Spitalfields (1850); William Hale, Silk Merchant, An Appeal to the Public in Defence of the Spitalfields Act (1822); James Bent, Criminal Life: Reminiscences of Fourty-Two Years as Police Officer (1891); James Greenwood, The Wildes of London (1867); John Hollingshead, Ragged London in 1861 (1861).

Araştırmalarımda yararlandığın diğer önemli eserleri şu şekilde sıralayabilirim: Mark Bostridge, Florence Nightingale (Viking, 2008); Pat Jelland, Death in the Victorian Family (Oxford University Press, 1996); Carol Dyhouse, Girls Growing Up in Late Victorian and Edwardian England (Routledge, 1981); Deborah Cohen, Household Gods: The British and their Possessions (Yale, 2009); Linda Young, Middle Class Culture in the Nineteenth Century (Macmillan, 2003); Christina Bashford ve Lianne Langley, Music and British Culture, 1785-1914 (Oxford University Press, 2000); Laurel Brake ve arkadaşları, Nineteenth-Century, Media and the Construction of Identities (Macmillan, 2000); Lucy Brown, Victorian Newspapers (Oxford, 1985); L. Perry Curtis, Jack the Ripper and the London Press (Yale, 2003); Clive Emsley, Crime and Society in England, 1750-1900 (Longman, 1987); Josephine McDonagh, Child Murder and British Culture, 1720-1900 (Cambridge University Press, 2003); Lucia Zedner, Women, Crime and Custody in Victorian England (Clarendon Press, 1991); Jane Moody, Illegitimate Theatre in London (Cambridge University Press, 2000); Peter Bailey, Popular Culture and Performance in the Victorian City (Cambridge University Press, 1998); Ronald Pearsall, Public Purity, Private Shame (Weidenfeld, 1976); Jeremy Taylor, Hospital and Asylum Architecture in England, 1840-1914 (Mansell, 1991); David Wright, Mental Disability in Victorian England (Oxford, 2001); Leonard Smith, Lunatic Hospitals in Georgian England (Routledge, 2007); Dan Cruicksahank, The Secret History of Georgian London (Random

House, 2009); Judith Walkowitz, City of Dreadful Delight (Virago, 1992); Jenny Hartley, Charles Dickens and the House of Fallen Women (Methuen, 2008); James Stevens Curl, The Victorian Celebration of Death (David & Charles, 1972); Catherine Arnold, Necropolis London and its Dead (Simon & Schuster, 2006); Amanda Vickery, Behind Closed Doors (Yale, 2009); Eleanor Gordon ve Gwyneth Nair, Public Lives, Women, Family and Society in Victorian Britain (Yale, 2003); Trevor May, The Victorian Undertaker (Shire, 2006).

Bunların dışında bana büyük yardımı dokunan eserler de şu şekilde sıralanabilir: Charlotte Gere ve arkadaşları, Victorian Fairy Painting (Merell, 1997); Nicolas Tromans, Richard Dadd: The Artist and the Asylum (Tate, 2011); Patricia Allderidge, The Late Richard Dadd, 1817-1866 (Tate, 1974); Christopher Wood, Fariries in Victorian Art (Antique Collectors, 2000); ve Charles Dickens, Sketches by Boz (1836); Charles Dickens Jr, Dickens Dictionary of London (1879); Chles Booth, Life and Labour of the People (1889); Britain's Work in Egypt by an Englishman in Egyptian Service (1892); E. A. W. Budge, The Nile (1892); Mary ve Tom Beswick, Chronicles of a Journey, 1839-40 (Filey, 1997); Mary Dawson Damer, Diary of a Tour in Greece, Turkey, Egypt (1842); D. A. Cameron, Egypt in Nineteent Century (1898); Robert Hunter, Egypt under the Khedives, 1805-1879 (University of Pittsburgh Press, 1984); Azzah Kararah, The Englishwoman in Egypt (University of Cario Press, 2003); E. Dicey, The Future of Egypt (1898); Florance Nightingale, Letters From Egypt (yeni baskı, 1987); Florance Nightingale, Notes on Nursing (1859) ve tabii ki, Henry Mayhew, London Labour and the London Poor (3 cilt, 1851), dördüncü cilt 1861.

Londra Metropolitan Arşivleri'nde, Guidhall Kütüphanesi'nde, Milli Arşiv'de ve kısmen de Britanya Kütüphanesi'nde bulmuş olduğum on dokuzuncu yüzyıl haritaları,

broşürler, vasiyetnameler, mektuplar ve kentsel belgeler de bu romanı yazarken oldukça işime yaramıştır.

Teşekkür

Bu romanin büyük bir kısmını, 2008 yılında, Paris'te kiralamış olduğum dairede yazdım. Evim Sen Nehri'nin kıyısındaydı. Camdan dışarı baktığımda sokakların, geceleri terk edilmiş ve karanlık olduğunu görmek beni oldukça şaşırtıyordu. Bana göre, geceleri karanlık sokaklarda dolaşmak insanların yüz yıllar önce yapmaya başladığı bir eylemdi. Londra üzerine düşünmeye başladım. Bu sokaklar, onlar hiç bilmeyen birine nasıl görünüyordu acaba? Bu düşüncelerim kafamda dolanmaya başladıktan kısa süre sonra aklıma Catherine ve Karga Adam geldi –sonrasında da kalemimi elimden bir türlü bırakamadım.

Bu romanının rötuşlarını Londra'da Royal Holloway'de Yaratıcı Yazarlık üzerine yüksek lisans yaparken yaptım ve yine aynı dönemde yazmayı tamamladım. Bu eserimi okuyup bana harika geri dönüşler yapan tüm öğretmenlerime ve öğrencilere minnettarım. Ayrıca, bu romanı yazma dönemimde desteğini hiç eksik etmeyen Andrew Motion'a, Susanna Jones'a, Preti Taneja'ya ve Eley Williams'a teşekkürlerini sunuyorum. Kitabı

okuyup düşüncelerini paylaşan Sam Mills'e ve yapıcı eleştirileri sebebiyle Joe Stratch'e de çok teşekkür ederim. On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl Spitalfields bölgesi üzerinde uzman olan Dan Cruikshank'a yardımlarından dolayı teşekkür ederim. Londra Kütüphanesi'nin, Bodlein Kütüphanesi'nin, Guildhall Kütüphanesi'nin, Londra Metropolitan Arşivi'nin ve ulusal Arşiv'in ve de Britanya Kütüphanesi'nin yardımsever çalışanlarına da sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Mary Flanagen ve City Lit Yaratıcı Yazarlık Atölyesi öğrencilerine kitabın 2006'da yazılmış ilk taslağını okudukları ve çok değerli eleştirilerini benimle paylaştıkları için, özellikle Zoe Deleiul'a, Belinda Burns'e ve Emma Jacobs'a çok teşekkür ederim. Oxford Üniversitesi'nde ilk yaratıcı yazarlık öğretmenim olan Clare Morgan'a işimi ciddiye almama yardımcı olduğu için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Simon Trewin'e, kitabın sürükleyiciliğini olağanüstü bir hâle getirdiği için teşekkür ediyorum. United Agents çalışanları Zoe Ross'a, Ariella Feiner'e, Jessica Craig'e ve Jane Wills'e, Penguin Yayınları'ndaki dikkatli ve düşünceli editörüm Mari Evans'a ve Amerika'dan Louise Moore'a, Ruth Spencer'a, Sarah Hulbert'a ve Hazal Orme'a; Elisabeth Dyssegaard'a ve Sam Brown'a, Kanada'dan Iris Tupholm'a ve programlarında Viktorya Dönemi ile ilgili konuşmama izin veren tüm medya mensuplarına teşekkür ederim. Marcus Gipps bu belki de kitabı yüzlerce kez okumuştur ve her seferinde sonuna gelene kadar sabırlı davranmıştır. Sonsuz kez teşekkür ederim.

Okuma Grubu Soruları

1) CATHERINE, DEĞİŞİK VE KARANLIK bir geçmişe sahip sıra dışı bir karakterdir. Catherine karakterini ile ilgili ilk izlenimleriniz neler oldu? Onunla ilgili görüşleriniz kitabın ilerleyen bölümlerinde değişti mi?

2) Erkek Zevkleri, Londra'nın doğu bölümünde 1840 yılında geçmektedir. Romanın kurgulanma yöntemi hikâye neler katmıştır?

3) Hikâyenin başlarında, Catherine'in dayısının evinde oldukça yalnızlık çektiğini anlıyoruz. Bu yalnızlığın onun korku eşiğini azalttığını ve onu dışarıda, Londra sokaklarında olup bitenden uzaklaştırdığını düşünüyor musunuz? Kızları öldüren Karga Adam hakkında yazmaya karar vermesinin histeri problemin tetiklediğini düşünüyor musunuz?

4) Erkek Zevkleri, Catherine'in ağzından yazılmış bir hikâye. Ancak dokuzuncu ve on yedinci bölümler Grace'in bakış açısıyla anlatışmıştır. Bu iki bölüm romana neler katmıştır? Grace karakterinin roman için önemi nedir?

5) Catherine'in farklı karakteri oturduğu bölgedeki diğer

kadınlarla iletişim kurmasını oldukça zor bir hâle getirmektedir. Aynı şekilde Bayan Grey ile kurmuş olduğu arkadaşlık da oldukça sıra dışıdır. Sizce bu arkadaşlık Catherine karakteri üzerinde ne gibi etkiler doğurmuştur?

6) Kardeşinin kaçırıldığı akşamki kötü davranışları sebebiyle, Catherine bunu takip eden tüm kötü olayların sorumlusunu kendisi olarak görmektedir. Catherine'in mağdur olduğunu düşünüyor musunuz? Sizce kendisinin kötü bir karakter olduğunu düşünmesini davranışlarını nasıl etkiliyor?

7) Hikâyenin akışı içerisinde Bay Kent ile defalarca karşılaştık. Onunla ilgili izlenimleriniz nelerdir ve bu izlenimleriniz hikâye içerisinde değişikliğe uğradığı bölümler oldu mu?

8) Londra'nın doğu bölümünde geçen bu hikâyenin sonu oldukça farklı bir şekilde sona erdi. Siz hikâyenin sonu ile ilgili neler düşünüyorsunuz? Bundan sonra Catherine'in başına neler gelebileceği hakkında bir fikriniz var mı?

Spitalfields, 1840.

Catherine, dayısıyla birlikte Londra'nın doğu bölümünde yaşayan bir yetimdir. Sokaklarda, Karga Adam olarak bilinen bir katil dolaşmakta ve genç kadınları vahşice öldürmektedir. Tüm şehir panik içindeyken, Catherine öldürülen kızlara takıntılı hâle gelir ve bu konuda bir şeyler yazma arzusuyla yanıp tutuşmaya başlar. Öldürülen kızların katile giden bir anahtar olduğunu düşünmektedir –ama aslında, katile düşündüğünden çok daha yakındır...

Kate Williams, bu ilk romanında dönemin Londra'sını son derece gerçekçi betimlemelerle yorumluyor ve okurlara son derece karanlık ve gerilimli bir hikâye vadediyor.

"Kusursuzca kurgulanmış, yaratıcı ve sürükleyici bir kitap.
Tüyler ürperten havasıyla insana korku verirken,
bilinmezlikleriyle de merak uyandırıyor."
The Times

"Müthiş detayları, şaşırtıcı anlatımı ve
kurgusuyla, ilgi çekici bir kitap."
Sunday Telegraph

"Erkek Zevkleri, Williams'ı kurgu dalının
kraliçeleri arasına taşıyacak."
Guardian

"Viktorya Dönemi Londra'sında geçen heyecan dolu,
hızlı bir şekilde ilerleyen, tehlikeli bir hikâye."
Good Housekeeping

www.altinbilekyayinlari.com

altın bilek yayınları
polisiye • gerilim

 facebook.com/altinbilekyayinlari twitter.com/altinbilekyayin